

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

ДЖЕЙМС Б. ХЪГИНС

ХЪНТЪР

Нонстоп екшън! Романът е продаден
на филмовата компания
на СИЛВЕСТЪР СТАЛОУН!

ДЖЕЙМС БАЙРЪН ХЪГИНС ХЪНТЪР

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Хънтър може да намери всеки...

Най-добрият следотърсач в света търси обезумяло, надарено със свръхчовешки качества същество — изчадие на незаконен генетичен експеримент. Чудовището вилнее на свобода някъде далеч на север в Аляска. Вече е нападнало секретна научноизследователска станция и е избило елитен взвод от командоси, снабдени с автоматични оръжия. И се е отправило на юг, към населените райони, готово да сее разруха и смърт.

Онова, което Хънтър открива в арктичните снегове, е човекоподобен урод, жадуващ за човешка кръв, резултат от незаконен генетичен експеримент, който вероятно го е направил безсмъртен.

Борейки се със същата правителствена агенция, която е разпоредила клонирането на звяра, Хънтър и екипът му се оказват изолирани и без подкрепления и трябва да се доверят единствено на смелостта и уменията си да оцеляват...

„Посвещава се на ТК“

ПРОЛОГ

— До четири часа момчето ще умре.

Думите бяха заглушени от бръмченето на нисколетящия хеликоптер, който се очерта на потъмняващото небе, сетне се скри в облак. Перките предизвикаха вихрушка от гъст, студен въздух. Едрият мъж хвърли пурата си на земята и гневно я стъпка.

— Шериф Кахил — прогърмя радиопредавателят в патрулната кола.

Той се обърна. Четвъртитото му лице се беше зачервило от хапливия зимен вятър. Мъжът протегна ръка и взе микрофона.

— Говори Кахил.

Гласът от другия край на линията беше предпазлив.

— Шерифе, доброволците, които претърсват гората, не са намерили никаква следа от момчето. По целия път до Сидър Пас има хора от Националната гвардия, но и те не са открили нищо.

Кахил се намръщи.

— Слушай — изръмжа той. — Имаме четири часа, докато се стъмни. Ако не го намерим дотогава, момчето ще умре от студ. Според прогнозата за времето ще има силен снеговалеж. Колко хеликоптера участват в издирването?

— Шест. — Атмосферните смущения по линията се усилиха. — Но през дърветата се вижда трудно, облачно е, няма достатъчно светлина.

Кахил тихо изруга и се облегна на колата, която се наклони под внушителната му тежест.

— Всички да продължават да търсят. Няма да спрем, дори да се мръкне. Мислете какво преживява онова четиригодишно дете.

Кахил хвърли микрофона на седалката. До патрулната кола спря черен пикап. Шерифът се обърна и отвори уста от почуда, когато от пикапа слезе мъж, следван от огромен черен вълк. Новодошлият се вторачи изпитателно в Кахил и попита:

— Какво става, Франк?

Гигантският вълк обърна грамадната си глава към гората.

Явно изненадан, Кахил се забави минута, преди да отговори.

— По дяволите, Хънтър. Мислех, че не си в страната.

— Върнах се преди няколко часа. — Хънтър се наведе, за да пристегне високите до коленете мокасини. Беше облечен в избелели сини джинси и протрита кожена риза, кафява на цвят. — Кажи ми какво става, Франк.

Кахил направи крачка напред. Беше видимо разтревожен.

— Търсим четиригодишно момче. Не го ли намерим, ще умре, когато настъпи нощта. На северния хребет го търсят полицаи, триста доброволци и хиляда души от Националната гвардия. Пуснали сме кучета. Шест хеликоптера кръжат във въздуха. Но няма и следа от хлапето. Сякаш се изпари.

Хънтър взе от пикапа портативен радиопредавател и бързо го закопча на колана си. Движенията му бяха съсредоточени, целеустремени и бързи.

— Къде са видели момчето за последен път?

— Там — развълнувано каза Кахил и посочи с мускулестата си ръка. — Горے, близо до пътеката. Родителите казаха, че изведнъж изчезнало.

— С какво е облечено?

Хънтър сложи пакет с храна и комплект за оказване на първа помощ в кожената чанта, праметната през рамото му. На колана му висеше манерка.

— Червена риза, синьо яке, стари джинси и маратонки. Дрехите ще го топят през деня, но през нощта няма да издържи.

Хънтър наметна кожено яке, което имаше странна кройка и стигаше почти до коленете му. Имаше две качулки. Предназначението на едната явно беше да предпазва главата му от вятъра, а на другата — да закрива гърба му от дъжда. Кахил винаги се учудваше на странната дреха. Знаеше, че Хънтър сам бе ушил якето.

— Казваш, че сте пуснали и кучета, така ли?

— Да — отговори шерифът. — Кучета. Доброволци. Всички.

— Кажи им да останат по местата си. — Хънтър се обърна към гората, която бързо потъмняваше, и се намръщи. — И без това следите вече са отъпкани.

Той погледна огромния вълк и рече:

— Хайде, Призрак.

Със страховито рязко движение, предизвикано от двете думи, грамадният вълк се обърна, напрегна тяло, мускулите му се очертах под тъмната козина, наведе глава и тръгна към гората.

— Хей, Хънтър — извика Кахил. В гласа му се усещаше нервност. — Наистина ли мислиш, че имаш шанс? Следите са объркани и отъпкани.

Хънтър не отговори. Строгите му сини очи излъчваха твърда решителност, по-смразяваща от ледения вятър, който ненадейно разлюля клоните на дърветата.

После се обърна и изчезна в пущинака.

* * *

Зимата шепнеше с поривите на засилващия се вятър и снегът се сипеше върху дребното му телце. Смрачаваше се. Слънцето залязваше. Беше толкова студено...

Момчето дълго плака. Искаше му се да е на друго, топло място. Трепереше и се поклащаше напред-назад. Зъбите му тракаха от студа. Нямахше къде да отиде, нито какво да направи, освен да плаче.

Много искаше някой да го намери.

* * *

Хънтър навлезе навътре в гората. Движеше се като тигър и от време на време се навеждаше, за да огледа земята. В далечината зад него се чуваше бръмченето на хеликоптерите на Националната гвардия, които отчаяно кръжаха над местността.

Хънтър не им обръщаше внимание и бързо вървеше напред. Знаеше, че Кахил има право. Настъпеше ли нощта, момчето щеше да умре. Минавайки покрай пън, в който детето се бе спънало и подхлъзнало, той се наведе и за пореден път огледа внимателно земята.

Момчето се бе лутало наляво, надясно и после пак наляво. Децата имаха отчайващия навик да се движат без определена посока. Ето защо беше много по-трудно да проследиш дете, отколкото голям

човек. Възрастните обикновено вървяха в права линия. Но децата бродеха безцелно, нямаха чувство за цел и посока и се разсейваха и от най-малкото нещо.

Следите станаха по-дълги, явно детето бе започнало да влачи крака и Хънтър разбра, че се е уморило. Студът сигурно забавяше кръвообращението му и момчето все повече се объркваше.

Той се наведе и разгледа малките, почти незабележими следи. Ако момчето беше по-тежко, издирването щеше да бъде много по-лесно. Но детето беше леко и дирите му — толкова неясни, че Хънтър трябваше много да внимава, за да не ги изгуби в спускащия се мрак. Той погледна залязващото слънце и се намръщи. Представи си какво изпитва момчето — уплашено, объркано и само в безпощадната дива пустош. Лицето на Хънтър доби студен израз.

„Не, момчето ми, няма да умреш.“

Цял час той търси следите по отъпкания от спасителните екипи сняг. След още час видя къде бяха изгубили дирите на детето. И през тези два часа Хънтър не си позволи почивка, сякаш безмилостно се самонаказваше.

Знаеше, че е близо до момченцето, но времето неумолимо изтичаше. Хлапето очевидно не беше далеч, защото следите, оставени от малките обувки, ставаха все по-провлечени — опасен признак на умора. Хънтър разбра, че детето често е спирало да почива.

Надпреварвайки се със залязващото слънце, следотърсачът вървеше бързо, очите му неуморно търсеха. Беше издирвал много деца и в общи линии познаваше начина им на придвижване. Огледа склона и забеляза едва забележими следи от тътрене, оставени там, където момчето се бе катерило. Хънтър потърси пътека, по която детето би могло да тръгне.

И в същия миг съзря пролука в гората — просека от светлина — и разбра, че това е правилната посока. Отново забърза, за да не изгуби следите, защото нямаше време да се връща. И когато се приближи до хребета, той видя мястото, където момчето бе паднало, спря и внимателно огледа земята. Обхвана го желание да хукне напред, но опитът и дисциплината не му позволиха да го стори. Търпеливо разгледа следата, за да бъде сигурен, че е на правилен път.

Малкият отпечатък беше извит надясно и Хънтър разбра, че детето е тръгнало наляво. Той пое по дирите, без да обръща внимание

на студа, който се спускаше над планината.

Призрак не изоставаше, беше плътно до него. Хънтър вървеше приведен. Бързаше, но се движеше предпазливо, защото знаеше, че детето всеки момент може да кривне нанякъде. Тръгна по склона, без да поглежда последните тъмночервени лъчи на слънцето.

Умората от непрестанното движение и съсредоточаване да разчита почти невидимите следи започна да му се отразява. Но той трябваше да намери момчето, преди слънцето да залезе. Дори Хънтър не можеше да проследява на тъмно.

„Няма да те оставя да умреш, хлапе.“

„Няма да те оставя да умреш...“

* * *

Нещо огромно, черно и страшно неочаквано и безшумно се появи на гранитната скала над него. Момчето вдигна глава и видя... човек?

Човек и... вълк?

Да. Човек. И вълк.

Черните очи на звяра го гледаха съсредоточено. Детето видя белите му зъби, които блестяха на лунната светлина, и се уплаши.

После човекът и вълкът скочиха от скалата и се наведоха над него. Мъжът заговори успокоително, а огромният вълк притисна топлия си нос до лицето му и тази ласка го накара да се усмихне. Момченцето вдигна треперещата си ръка и погали гъстата черна козина.

Без да каже нищо повече, човекът уви момчето в палтото си и го понесе на ръце. Тръгнаха между дърветата, в които свиреше вятърът. Листата и клоните се плъзгаха над тях, но не ги докосваха. Мъжът го държеше здраво в силната си прегръдка.

Детето се стопли. Почувства силата на мъжа и осъзна, че е в безопасност.

* * *

— Господи — възкликна Кахил, клатейки глава. — Мислех, че няма да се справиш, Хънтър.

С драскотини и ожулвания от провирането между храсти и дървета, Хънтър седеше пред бюрото на шерифа и пиеше кафе.

— Как е момчето? — попита той.

— Добре — отговори Кахил, стана и си наля още една чаша. Снажен, широкоплещест и мускулест, шерифът се движеше с грациозността на боксьор от тежка категория. — Лекарят каза, че организъмът му се е обезводнил и момченцето е в шок, но няма поражения от измръзване. Родителите се обадиха. Искат да ти благодарят.

— Няма нужда. Радвам се, че детето им е добре.

Кахил се умълча и се вгледа изпитателно в лицето на мъжа, който стоеше пред него.

Мускулест и с разрошени черни коси, стигащи до раменете, Хънтър сякаш идваше от друга, по-първобитна епоха. Очите му бяха сини, а лицето — придобило тъмен загар от годините, прекарани в дивата пустош. Имаше високи скули и плътно стиснати устни. Широките му рамене, добре развитите гърди и силните ръце говореха за физическата му мощ. Но Кахил бе забелязал, че Хънтър притежава нещо повече, отколкото личи на пръв поглед. Шерифът отдавна подозираше, че Хънтър умишлено прикрива истинските си способности и винаги се бе чудил защо го прави.

— Ти май не обичаш много хората, а, Хънтър? — попита Кахил и зачака.

Следотърсачът не отговори.

— Но рискуваш живота си, за да ги намериш. Хилядата човека, които бяхме пуснали в гората, нямаха шанс — продължи шерифът. Мълчанието на Хънтър не го безпокоеше. — Както миналата година, когато намери мъжа и жената, които се бяха изгубили по течението на река Сипси. Вървя по следите им цели четири дни, без да имаш подслон над главата си. На онези хора им провървя. И на теб. Издирването едва не те уби.

Хънтър въздъхна и кимна в знак на съгласие.

— Попаднеш ли на следата, най-добре е да не почиваш. Колкото по-малко време губиш, толкова по-големи са шансовете ти. Но ти

имаш право. Онова издирване беше много трудно. Това също. Момчето непрекъснато криволичеше насам-натам.

Кахил се замисли.

— Е, къде ще ходиш сега?

— В Манджурия.

Шерифът се изсмя гръмогласно.

— Манджурия? И какво ще правиш там?

— Институтът „Типлър“ иска да се опитам да хвана един сибирски тигър. — Хънтър поклати глава. — Много са редки, но хора от наскоро завърнала се експедиция казват, че са видели сибирски тигър. Възможно е. Ще се опитам да разбера как стоят нещата.

— Старият доктор Типлър още е жив, а? — Кахил се усмихна. Сетне усмивката му помръкна и се стопи. — Знаеш ли, чувал съм, че тигърът е най-злото четириногло същество. По-зъл и от гризли. И по нрав прилича на гризли. Имат навика да се промъкват незабелязано до теб.

Хънтър се усмихна.

— Да. Сибирските тигри са ненадминати в дебненето. Придвижват се безшумно и винаги атакуват от засада. И друг път съм проследявал тези хищници, но сега мисля, че ще бъде различно.

— Защо?

— Заради района. — Хънтър остави кафето си на бюрото и се протегна. — Гъстата растителност ограничава възможността за изстрел. Ще се наложи да скъся разстоянието на девет до дванайсет метра.

— Мислиш ли, че ще можеш да се промъкнеш толкова близо до тигъра?

— Ами ще видя.

Изражението на Хънтър беше спокойно. Той стана и тръгна към вратата. Кахил би се заклел, че го чу да се смее, докато излизаше от кабинета му.

* * *

Той се промъкваше в нощта. В мрака се чувстваше като у дома си.

Студеният вятър свистеше покрай ушите му и огъваше клоните на смърчовите, брезите и боровите. Той спря. Дишаше бавно и ритмично. Спомни си много неща. Знаеше, че мъхът под краката му е оцелял в продължение на десет века. Долавяше уханието на десетки растения, скрити в тъмата. Той познаваше всяко от тях. Кората на най-близкото до него дърво можеше да облекчава болката, а коренът на онова растение — да засища глада. Той знаеше тайните им и за какво служеха, макар да беше странник по тези места. Но щеше да оцелее.

Дори щеше да направи много повече от това.

Пазачът се приближи до портата.

„Време е.“

Той знаеше, че трябва да действа, преди кучето да усети присъствието му. Водеше го ловният инстинкт, по-могъщ от човешкия интелект и по-силен от всеки стремеж. Още бе подвластен на човешката си същност, макар тя да бе потисната от инстинктите на тази фантастична еволюция на плътта. Приведен ниско, той безшумно вървеше напред. Появи се от гората като призрак-сянка, надигаща се от тъмния мъх към светлината на луната — и незабелязано се приближи до портата. Едва в последния момент пазачът се обърна и видя чудовищния силует, изплувал от мрака, и изкрещя, после трескаво зареди пушката си.

Но вече беше късно.

Един-единствен страховит удар откъсна главата му от раменете. Ръка с огромни извити нокти изтръгна белите дробове от гърдите на другия пазач. Едва тогава кучето започна да лае и прескочи оградата.

Закривените нокти описаха дъга във въздуха, отскубнаха сърцето на животното и захвърлиха встрани безжизненото му тяло. Това не изискваше никакви усилия. Беше съвсем лесно. Той се хвърли върху последния пазач.

Всичко свърши много бързо.

Ръмжейки, той застана на окървавения сняг, обърна се и гневно се вторачи в тежките метални врати на станцията. Тръгна напред и изрева, когато стигна до портала. Протегна гигантските си ръце и яростно отмести стоманените плотове.

Видя светлина и очите му мигновено се присвиха. Група хора в бели престилки тичаха и крещяха. Той тръгна към тях и започна да убива...

1.

— Злобни зверчета, а?

Думите, произнесени с предчувствие за беда, бяха изречени от белокоос човек в бяла лабораторна престилка. Той седеше и търпеливо наблюдаваше как множеството червени мравки, някои големи колкото палец, атакуват храната, която бе пуснал в аквариума. Мравките се нахвърлиха върху плъха, убиха го почти мигновено и го погълнаха. След три минути остана само скелетът.

Доктор Ангъс Типлър щракна хронометъра, загледа се в мравките и се намръщи.

— Да, много злобни.

Той се обърна към другите служители в лабораторията на института „Типлър“, най-известната институция по криптозоология в света. Изражението му беше съсредоточено.

— Какво ще правим с тях? — попита той, сякаш говореше по-скоро на себе си. — Злобно убиват плячката и я разчленяват. Да, трябва да измислим някакъв... серум, макар и само заради това хората да престанат непрекъснато да ни тормозят. Някой изчисли ли молекулното тегло на отровата?

— Още не, докторе. Необходима ми е минута — измърмори една жена, която се бе навела над огромен електронен микроскоп, поставен в средата на помещението.

Доктор Типлър не каза нищо и отново се обърна към аквариума, където мравките бяха надеждно затворени. Останалата част от лабораторията беше пълна с всевъзможни отровни същества — насекоми, бозайници и влечуги. Имаше черни скорпиони, индийски кобри, усойници, пирани и кафяви паяци отшелници, сред които смъртоносният австралийски фуниеобразен вид, най-опасният паяк в света. Едно-единствено ухапване на тази дребна твар убиваше възрастен човек за двацет и четири часа. Но Типлър бе създад противоотрова.

— Струва ми се, че тази отрова е нервнопаралитична — каза пред касетофона той, после направи знак на видеотехника, който снимаше мравките. — Където и да бъде ухапването, отровата, изглежда, прониква в кръвоносните съдове и оттам — във варолиевия мост^[1] и блокира дихателните функции на продълговатия мозък. А сега, ако може да...

— Доктор Типлър?

Професорът повдигна гъстите си побелели вежди и се обърна. Видя млада жена с дълги черни коси, една от учените в екипа му. Азиатката явно се притесни, че го прекъсва, макар възрастният мъж да бе известен с търпението си.

— Кажи, Джина. — Гласът му прозвуча дружелюбно. — Какво има?

— Някакви хора искат да говорят с вас.

Типлър се засмя, махна с ръка и отново се обърна към мравките.

— Вечно има хора, които искат да говорят с мен. Кажи им да почакаат. Барчето сигурно още е отворено. Там приготвят прекрасни печени пилета. Това е най-доброто, което мога да им препоръчам.

— Мисля, че онези хора няма да чакат. — Джина се приближи до него и понижи тон. Очите ѝ леко се разшириха. — Трима са, двама униформени.

Типлър се изсмя.

— Униформени? С какви униформи?

— Военни.

Професорът отново се засмя, поклати глава и стана.

— Добре, Джина. Помогни на Ребека да изчисли молекулното тегло на отровата. И, моля те, ако обичаш, извлечи отрова от... Ами, да речем, от петдесет от тези ужасни гадини. Упойте ги с хлороформ и използвайте метода на електрошока. Същата процедура, която прилагаме към паяците от вида черна вдовица. — Типлър въздъхна и махна очилата си. — А аз ще отида да видя какво искат онези мъже в униформи.

— Чакат ви в стаята за наблюдения.

— Благодаря, мила.

Докторът видя тримата мъже и замръзна на мястото си. Често му бяха казвали, че на пръв поглед не е внушителна фигура, затова не хранеше илюзии в това отношение. Типлър беше седемдесет и две

годишен, нисък и пълничък. Имаше голямо чело и снежнобели коси, сресани назад. Но професорът знаеше, че очите му — сини като арктичен лед — го отличават от другите хора с необикновения си цвят, с поразителната си интелигентност и със способността си да проникват в същината на загадките. И именно тази проникателност — смесица от изкуство, наука и интуиция, му бе спечелила славата на най-известния палеонтолог и криптозоолог в света.

Криптозоологията беше почти непозната област в биологията. С тази наука се занимаваха десетина учени на планетата. Малцина знаеха, че изобщо съществува. Нейната цел беше да установи дали видове, които се смятат за изчезнали, още обитават земята.

През различните етапи на кариерата си Типлър бе постигнал значителен успех. През 1983 година той бе открил последните оцелели кондори Атакама в Андите в Чили, а по-късно — така наречените слепи каменни риби в крайбрежните води на Гренландия. Този най-отровен от всички вид се смяташе за изчезнал от времето на палеолита, но Типлър разви теория, според която рибите още живееха във водите на Източногренландското течение^[2]. Той дори изказа предположение, че слепите, бодливи каменни риби обитават и Полярния кръг, където са защитени от огромните ледени блокове на полюса. Но липсата на средства осуети по-нататъшно научно изследване.

Тези поразителни открития му донесоха световно признание и привлякоха вниманието на неколцина богати филантропи, които подкрепиха финансово уникалната му инициатива. И така, с помощта на значителни субсидии, на по-голям и по-добре обучен персонал той основа института „Типлър“. Сега, десет години по-късно, доктор Типлър бе международно признат като водещ специалист в света по непознатите видове. Спечели си слава и като познавач на смъртоносните змии, риби и паяци и за своя изненада установи, че притежава забележителна проникателност да определя молекулните характеристики на всеки вид отрова.

Отначало изследването на отровите беше само начин да помогне на ограничения брой медицински институции, които проучваха нови видове отрови. Но работейки с Центъра за контрол на заболяванията, Типлър се присъедини към кръстоносния поход и синтезира десетина ефикасни противоотрови. Това не попречи на основното му занимание.

Макар че беше търсен автор, лектор и изследовател, най-голямото му удоволствие си остана биологията.

От време на време помощта му търсеха агенции, които не се занимаваха с наука. И той се отзоваваше. Веднъж Централното разузнавателно управление му възложи да разработи серум срещу смъртоносна отрова, използвана в някои страни в Средния изток. Типлър се справи със задачата, но повече не чу нищо по този въпрос. Друг път американската армия го помоли, при това доста настоятелно, да идентифицира вещество в създадените от тях антибактериални серуми, които даваха нежелани странични ефекти. Типлър постигна успех и в тази задача и в процеса на синтез на серума бяха внесени изменения. И после пак не чу нищо по въпроса. Но знаеше, че отново ще го потърсят. Така и стана.

Лека усмивка озари лицето му.

Пред него стоеше полковник, разпозна чина по сребърните дъбови листа на униформата. Другият беше майор, а третият мъж — представител на неизвестна организация, облечен в обикновени цивилни дрехи. Типлър насочи вниманието си към него. Поздрави посетителите, а цивилният, който стоеше най-отзад, запали цигара и седна на стола.

— Доктор Типлър, аз съм полковник Боб Мадъкс — ясно и отчетливо изрече niskият, сивокос мъж. — Това е майор Престън Уесткът. И господин Диксън, представител на Министерството на вътрешните работи.

Типлър се усмихна, докато преценяваше с поглед полковника. Военният се държеше властно, с пълно съзнание за високия си ранг. Отличителните знаци на униформата бяха толкова добре излъскани, че не можеха да останат незабелязани дори от цивилни лица. Лицето му беше топчесто, а коремът издуваше куртката. Докато говореше, държеше ръцете си зад гърба.

— Благодаря, че дойдохте веднага, докторе. Уверявам ви, че няма ви отнемем много време.

Нещо в гласа на Мадъкс внушаваше, че Типлър няма друг избор, освен да го изслуша. Но докторът не показва раздражението си и седна срещу загадъчния Диксън.

— Винаги съм готов да помогна на военните, полковник — любезно каза ученият. — Всъщност, както може би знаете, току-що

приключих работата си с един военен научноизследователски екип по съставянето на нови правила за оцеляване в Арктика. Затова, моля ви, продължете.

Мадъкс явно беше шефът, а Уесткът присъстваше, за да придаде официалност на срещата или за да запамети разговора. Типлър още не можеше да разбере каква е ролята на Диксън.

— Опитът ви в Арктика е отчасти причината за посещението ни. Разбрахме, че сте най-добрият криптозоолог в света — рече Мадъкс и застана пред масата. — Ето защо се надяваме, че ще можете да ни помогнете да се справим с... възникналото положение.

Типлър реши да се включи в играта им и да не поглежда Диксън.

— Може би — апатично отговори той.

Мадъкс продължи предпазливо:

— Докторе, искаме да ви зададем няколко въпроса за един вид хищници, които се срещат в Северния Полярен кръг. И по-точно за тези, обитаващи северната част на Аляска. Наскоро изгубихме няколко членове на елитен военен взвод. Били са убити от някакво животно. Искаме да разберем какво е било.

Лицето на Типлър остана безизразно.

— Официалните власти в Аляска вероятно ще ви помогнат много повече от един старец като мен — каза той. — Пък и не съм сигурен какво общо има този случай с професията ми на криптозоолог. Тази наука се занимава с изследването на животни, които се смятат за отдавна изчезнали, но всъщност още съществуват. Като например някои морски влечуги. През 1977 г. японският риболовен кораб „Зуйо Мару“ се натъкна на едно чудовище на триста метра дълбочина в Тихия океан, близо до Крайстчърч, Нова Зеландия. Или като звяра от неизвестен вид, който в началото на осемдесетте години нападна американския кораб „Стърн“ и повреди хидролокатора му. Върху стоманения корпус имаше дълбоки следи от стотици зъби. Всичко беше документирано от Военноморския океански център. Учените стигнаха до интересното заключение, че повредата на хидролокатора е нанесена от неизвестно животно с огромни размери, обитаващо океана.

Мадъкс мълчеше. Чертите на лицето му се изостриха.

— Да, докторе, знаем за тези инциденти. Това със сигурност е потвърждение на... нещо. Но те не са причината за посещението ни.

— Предполагам — усмихна се професорът. — Е, и каква е причината? Зает съм и нямам време за губене.

Тържествено, дори мрачно, Мадъкс сложи на масата няколко цветни снимки, изобразяващи кръвопролития. Типлър нагласи очилата на носа си и се наведе да ги разгледа. Съсредоточи се толкова силно, че за няколко секунди сякаш не беше в стаята, а някъде другаде.

Възрастният човек не каза нищо, докато изучаваше снимките, но се намръщи. Стисна устни, започна да се вглежда по-дълго във всяка фотография, после ги разгледа още веднъж. Накрая взе една, доближи я на няколко сантиметра от очите си, за да проучи детайлите.

— Полковник — каза той, бавно оглеждайки обезобразените тела. — Раните са нанесени от едно и също животно, така ли е?

— Да — без колебание отговори Мадъкс.

— Сигурни ли сте?

— Да, докторе, сигурни сме.

— И откъде сте толкова сигурни? В науката сигурността се определя от изключително строги критерии.

Мадъкс направи гримаса.

— Има неясни видеоснимки. Не се вижда почти нищо, но все пак дават представа за съществуването. Не можахме да разберем какъв е видът. И въпреки онова, което казах преди, не сме сигурни дали е едно, или са две.

Без да отговори, Типлър прерови снимките на убитите войници и избра най-ужасяващата. Посочи раните на войника и измърмори:

— Това не е дело на *Ursus arctos horribilis*^[3].

Мадъкс явно се опитваше да проявява търпение.

— Може ли да бъдете по-точен, докторе?

— Не е... гризли.

Типлър взе снимка, на която се виждаха следи по твърда почва. Дългите отпечатащи водеха по права линия по брега и изчезваха в далечината. Но някои бяха отдалечени на метър един от друг и криволичеха. Брегът на потока бе осеян с големи камъни.

— Странно — озадачено отбеляза възрастният професор.

— Кое? — попита Мадъкс.

— Начинът, по който следите прекъсват.

— Така казаха и нашите следотърсачи, докторе. Смятате ли, че може да са били две животни?

Типлър се замисли.

— Не съм специалист по проследяване, полковник Мадъкс. Не мога да бъда сигурен, но мисля, че в този... инцидент не са замесени две същества.

— Тогава как си обяснявате факта, че някои следи са твърде отдалечени от другите?

— Вече ви казах, че не мога да обясня това явление.

Мадъкс се съсредоточи.

— Убеден сте, че това не е дело на гризли, така ли, докторе? Нито на полярна мечка. А може би е било тигър?

— Не е гризли, нито кафява мечка. Гризли има пет дълги пръста, а това животно е с четири дълги и един по-малък. Но отпечатъкът определено напомня на... хуманоиден. И това е адски странно.

Настъпи продължително мълчание.

— Не, господа, животното не е мечка — заяви Типлър. — Вероятно хората от екипа ви са убити от *Panthera tigris*^[4], но следите са... Приличат на човешки.

— Но човешко същество не би могло да извърши такова кръвопролитие, докторе — за пръв път се обади Диксън.

— Не мога да твърдя нищо със сигурност, след като не разполагам с необходимата информация, господин Диксън — усмихна се Типлър. — Това е дисциплината в науката.

Цивилният се облегна назад и продължи да пуши, без да говори.

Типлър извади от джоба си лупа и внимателно огледа всеки сантиметър от снимката. Накрая тихо каза:

— Следите... Докъде са ги проследили вашите хора, господа?

— Защо? — попита Мадъкс.

— Защото не си съответстват.

— Какво имате предвид?

— Не са на една линия. Тигърът, който е единственият хищен звяр на сушата, действащ с такава ожесточеност, върви или бяга по една и съща схема. Това означава, че двете леви лапи са на една линия. Както и десните. Двете редици с отпечатъци трябва да са близо една до друга. Следите на тази снимка не са и от гризли, макар че приличат на тях по размер.

— Да — съгласи се Мадъкс. — И нашите военни следотърсачи казаха същото. Изгубили са дирите, когато животното е тръгнало по

скалите. Почти не остават белези по такъв терен. Съществото сякаш е знаело, че го следят.

— Повечето животни са по-интелигентни, отколкото ние предполагахме, полковник — рече Типлър, присви очи и погледна Диксън, който мълчаливо пушеше. — Не, не е било тигър. Ожесточеността на атаката е сходна с нрава на тигъра, но това същество не е от семейство котки, нито от семейство кучета. Не е и мечка. Не. Звярът, който е направил това... е бил двуног.

Посетителите зачакаха възрастният професор да добави още нещо, но Типлър свали очилата си и ги сложи в джоба на лабораторната престилка. После скръсти ръце и остави гостите да продължат разговора.

— Двуного? — почти враждебно попита Диксън. — Това означава ли онова, което си мисля?

— По всяка вероятност — усмихна се Типлър. — Съществото, което е убило хората ви, върви на два крака, господин Диксън.

— Това е абсурдно — заяви Диксън и отново се облегна назад. — Човешките същества са единствените, които вървят на два крака, докторе. От какво мислите, че са оставени тези следи? От Йети? Дирите сигурно съществуват. Просто се разчитат трудно.

— Да, трудно. — Типлър се намръщи. — Но не е невъзможно. Затова ли дойдохте при мен? Защото вашите хора вече са ви казали, че не им е известно същество, което би могло да извърши подобно злодеяние? И сега вероятно искате да знаете дали има някой неоткрит животински вид?

— Откровено казано, ще призная, че тази мисъл ми мина през ума — отговори Мадъкс. — И позволете да добавя, че положението е много сериозно, докторе. В базите са били убити войници и ние искаме да знаем, как са умрели. И *защо*.

Типлър отново погледна снимките на кръвопролитие.

— Не мога да отговоря на въпроса ви, господа. Има животински видове, за които се предполага, че са изчезнали преди стотици хиляди години. Въпреки това ние намираме доказателства, че те продължават, да съществуват. Но тези следи не са ми познати. За да се опитаме да отговорим на вашия въпрос, трябва да организираме научна експедиция, да вземем проби от телесните течности, от кръвта, от

космите, да направим гипсови отливки на отпечатъците и видеоснимки. Ако имате желание да финансирате експедиция...

— Не можем да го направим — прекъсна го Диксън и стана. — Има фактори, които изключват този вариант. Само искахме да чуем мнението ви, докторе.

Типлър издържа на изпитателния му поглед.

— Мисля, че съществото, което е извършило убийствата, е силно като гризли, бързо като сибирски тигър, дебне като него, а той е най-съвършеният хищник на земята. Нещо повече, щом е успяло да се изплъзне от вашите военни, бих изказал предположението, че има необикновен интелект.

— И така, според вас какво е животното? — попита Мадъкс.

Типлър въздъхна и погледна снимката на следите.

— Най-добре ще е да продължите да проучвате следите, господин Диксън. Но не разбирам защо някои отпечатъци са толкова отдалечени вляво от другите. Не виждам логично обяснение.

Посетителите се спогледаха, после, без да говорят, започнаха да прибират книгата и снимките.

— Ще търсите ли животното? — попита професорът.

— Да — решително заяви Мадъкс.

— Тогава предлагам да намерите човек, който може да го проследи — рече Типлър, сетне се поколеба, сякаш научната страст и личната лоялност се бореха с нещо, дълбоко скрито в душата му. — Познавам такъв човек. Той може да се справи. Но не знам дали ще иска да ви сътрудничи. За да се заеме с нещо, трябва да има причини... които да го удовлетворяват.

— Кой е този човек? — попита Мадъкс.

Типлър отмести поглед встрани и се намръщи.

— Името му е Натаниъл Хънтър.

[1] Варолиев мост — част от мозъчния ствол при бозайниците. Разположен е между продълговатия и средния мозък. Има жизненоважно значение за двустранната връзка между главния и гръбначния мозък. — Б.ред. ↑

[2] Източногренландско течение — студено течение в Северния Ледовит океан край източните брегове на Гренландия. Движи се от север на юг. — Б.ред. ↑

[3] Кафява мечка (*Ursus arctos*) — обитава равнините и планинските райони на Европа, Азия и Северна Америка, среща се често в северните райони (Камчатка, Аляска). Подвид е мечката гризли. Достига до 2,50 м. височина и 600 кг. тегло. Всеядни са, колкото по' на север обитават, по-често са месоядни. — Б.ред. ↑

[4] Тигър. — Б.ред. ↑

2.

Слънцето залязваше. Ветрецът разнасяше сладникавия мирис на планински лаврови дървета. Натаниъл Хънтър изсипваше на масата съдържанието на кожената си раница. Вратата на хижата беше широко отворена и се чуваше шумът на бързо течащите води. Но не този звук, а внезапно настъпилата тишина го накара да вдигне глава.

Птиците бяха престанали да пеят. Хънтър се обърна, погледна навън, заслуша се и чу бръмченето на кола, която бавно се движеше по черния път. Намираше се на около километър.

Посетителите пристигнаха след десет минути. Той ги посрещна на портата. Беше облечен в стари сини джинси, кожена риза и високи до коленете мокасини.

Пръв заговори нисичкият, изпълнен с достойнство полковник. Но вниманието на Хънтър бе привлечено от мъжа в цивилни дрехи, който стоеше най-отзад и мълчеше. Костюмът му беше обикновен и не правеше впечатление. Тъмните слънчеви очила предпазваха очите му от любопитни погледи. Държеше ръцете си зад гърба. Вървеше след другите като учител, който иска да се увери, че учениците изпълняват възложената задача. Беше ясно кой е шефът на групата.

— Аз съм полковник Мадъкс от армията на Съединените американски щати — представи се мъжът в униформата. — Бихме искали да говорим с Натаниъл Хънтър, ако е възможно.

— Аз съм Хънтър.

— Е, добре. — Полковникът направи крачка напред. На устните му разцъфна подкупваща усмивка. — Бихме искали да чуем мнението ви за няколко снимки, ако нямате нищо против. Разбира се, ако възникне проблем, винаги може да постигнем официално споразумение.

Хънтър се обърна към вратата и махна с ръка.

— Влезте в хижата.

За няколко минути гостите разказаха историята за кървавите убийства в снега. Сетне показаха снимките. Искаха да знаят какво

животно е убило хората им и дали е било само едно. Хънтър се наведе над фотографиите. Очите му се присвиха, докато оглеждаха следите и терена.

— Искаме да знаем защо някои от следите са толкова отдалечени от другите.

— Заради вятъра — отговори Хънтър.

Човекът, който беше представен като Диксън, пристъпи напред.

— Извинете, „вятър“ ли казахте? — попита Мадъкс и погледна недоумяващо домакина.

— Да. — Хънтър знаеше, че отговорът му ще ги озадачи. — Следите са вървели в права линия, успоредно с другите, но вятърът ги е преместил сантиметър по сантиметър. Ето тези отпечатъци са останали на местата си, защото скалата ги е предпазвала от североизточния вятър.

Мадъкс изглеждаше смаян.

— Вятърът може да прави това?!

Хънтър посочи дирите.

— Първоначално тези следи са били тук, при другите. Виждате браздата, която е останала, когато са били преместени. Вятърът постепенно ги е придвижил по-нататък. Хънтър сви рамене и върна снимките на Мадъкс. — Често срещано явление на песъчлив терен. Това ли искахте да знаете?

— Ами, всъщност не. Искаме вие да...

Внезапна и безшумна промяна в атмосферата на хижата го накара да млъкне. В помещението сякаш нахлу примитивна, праисторическа сила, нещо изключително свирепо. Мадъкс се обърна. Хънтър леко се усмихна, като видя нервното изражение на лицето на Диксън, който бе усетил някаква заплаха зад себе си и бавно извърна глава. На челото му блеснаха капки пот.

Огромен и заплашителен, Призрак стоеше на по-малко от крачка от Диксън и Мадъкс. Гигантският вълк беше почти изцяло черен. Само на хълбоците имаше сиви косми. Черните като въглен очи светеха с див хищнически блясък. Ноктите му изтракаха на дървения под, когато направи крачка напред. Наведе глава и отново спря. Неестественото му мълчание беше по-ужасяващо, отколкото ако бе изръмжал.

Хънтър остави гостите да изтръпнат само за миг. Усмихна се и щракна с пръсти.

— Призрак.

Вълкът мина покрай мъжете и седна до Хънтър.

— Какво казахте, полковник?

Мадъкс положи усилия, за да продължи.

— Ами, казах, че... искаме да ни помогнете за... нещо.

Хънтър се усмихна, като чу треперещия му глас и когато видя, че майор Уесткът стисна юмруци. Всичките се бяха изпотили, а Мадъкс дори пребледня. Хънтър погледна Призрак и тихо каза:

— Вълк.

Излъчвайки поразителна животинска сила, вълкът спокойно мина покрай тримата непознати. Стигна до вратата и безшумно и грациозно изчезна навън. Въздухът сякаш потрепери от силата и миризмата му. Хънтър знаеше, че Призрак няма да се отдалечи от хижата, освен ако изрично не му каже да го стори.

— Мили Боже — промълви Мадъкс, извади носна кърпа и избърса лицето си. — Това вашето... куче ли е?

— Не е куче, а вълк.

— Да... Разбира се. — Полковникът нервно погледна към вратата и неволно отстъпи назад. — Но какво прави тук?

Хънтър го погледна и едва не се изсмя. Не беше необходимо да се подиграва на тези хора. Те не се чувстваха уютно в неговия свят, макар че в техния Хънтър бе успял да стане богат и уважаван.

— Предполагам, че прави каквото иска. Ту се появява, ту изчезва.

— Ваш ли е? — попита Мадъкс. — Имам предвид, дресиран ли е? Винаги ли се появява и изчезва така внезапно?

Тримата посетители се бяха преместили така, че да наблюдават вратата.

Хънтър вдигна рамене.

— Не, не е дресиран, полковник. И никой не го притежава. Идва и заминава, когато поиска.

— Но... колко тежи този звяр? Не знаех, че вълците стават толкова... огромни.

— Зависи от потеклото. Мъжките стигат до сто килограма. Призрак тежи сто и петдесет. Няма да расте повече.

Мадъкс постепенно започна да се съвзема и Хънтър се опита да съживи замрелия разговор. Знаеше, че все още не са стигнали до

основния въпрос.

— А сега, господа, ако сте готови да говорите, може би ще ми кажете защо сте дошли при мен. Какво искате?

Мадъкс събра сили, пристъпи напред и посочи снимките на убитите войници.

— Искаме да знаем какво животно е извършило това. Кое същество може да прегази цял взвод и да убие тежковъоръжени хора?

Хънтър се намръщи, разгледа снимките и накрая поклати глава.

— Може би гризли. Макар че се съмнявам.

— Защо се съмнявате?

— Защото мечката гризли обикновено превръща на пихтия жертвите си. Удря ги много пъти, издира лицата им и откъсва скалповете. Това животно е убило войниците само с един-два удара. Ето защо, мисля, че не е атакувало от страх или от ярост. Имало е... причина. Действало е съзнателно.

— Но кое животно може да... направи такова нещо? Да действа с умисъл?

Хънтър поклати глава.

— Не знам.

— Но нали сте специалист по...

— Полковник — прекъсна го Хънтър, — не се смятам за специалист по нищо. Само си върша работата. И мисля, че не мога да ви помогна. Не знам какво е убило хората ви. Но мога да кажа, че онова, което ги е погубило, не го е направило заради храна. Нито при самоотбрана. И не за да защити територията си.

— Както би направил тигърът.

— Не е било тигър.

— Но откъде сте толкова сигурен? — Мадъкс беше видимо обезпокоен. — Нали току-що казахте, че не знаете какво същество е извършило кръвопролитията?

— Хората са били нападнати на равен терен и на открито пространство. — Хънтър беше спокоен и уверен. — Тигрите не постъпват така. Те атакуват от някое възвишение или от засада. Тигърът никога не би нападнал, ако ще му се наложи да преследва плячката. Тигрите не гонят жертвата.

— Защо?

Хънтър сви рамене и продължи да изважда нещата от раницата си.

— Никой не знае. Може би е инстинкт. Или защото са твърде тежки. Но ако тигърът не ви хване с три-четири скока, вероятно сте спасили живота си. — Осенен от друга идея, Хънтър посочи снимките. — Виждате ли тези следи? Онова... животното... се е движило бързо и по права линия. Сякаш... Знам ли? Сякаш се е опитвало да стигне до нещо.

Завладян от хрумването си, Хънтър разгледа отново всички снимки и бързо ги нареди по друг начин.

— Погледнете. Войниците са били повалени последователно. Животното е минало през тях. Убивало ги е бързо и един след друг, следвайки определена посока — добави Хънтър, после дълго мълча. Когато отново заговори, гласът му беше монотонен и глух. — Не съм убеден, че е било животното.

Диксън бавно пристъпи напред.

— Господин Хънтър, не може да не е било животното. Не е необходимо да споменаваме, че никое човешко същество не би могло да направи това.

— Мислете каквото искате — невъзмутимо каза Хънтър, — но аз не познавам животното, което да убива по този начин. Животните не убиват без причина — те го правят от страх, глад, ярост или при самоотбрана. А тук не виждам такава причина. Това същество не е мачкало, което би означавало, че е разгневено. Не е яло. Само е убивало и се е придвижвало към следващата жертва. Искате да ви кажа какво мисля. Ето, чухте мнението ми.

— А следите? — настоя Диксън. — Сигурен ли сте, че не са от мечка?

— Дори не приличат на мечешки — отговори Хънтър, после се втренчи в него. — Всъщност, ако трябва да бъда категоричен, бих казал, че са човешки.

Диксън примигна.

— Виждали ли сте животното, което оставя такива следи?

— Не.

— Никога?

— Никога.

Диксън изглеждаше леко притеснен.

— Вижте какво, господин Хънтър, казаха ни, че сте специалист по проследяване. И, моля ви, не ми казвайте, че не е така. Проверихме ви.

Хънтър се засмя.

— Да, правим го с всички — продължи Диксън. — Натаниъл Хънтър. Израснал в дивата пустош на Уайоминг. Баща ви е починал, преди да се родите. Отгледали са ви възрастен трапер и индианка от племето сиукси. Траперът ви е научил да проследявате, още когато сте били дете, и в момента ви смятат за най-добрия следотърсач в света. Вие сте нещо като легенда. Казват, че можете да проследите дори призрак в мъгла. Полицията е търсила помощта ви, за да откриете изгубили се деца в непроходими райони, където никой друг не е успявал да го направи. Издирвали сте и животински видове, от които са останали само няколко екземпляра. Когато сте били на двайсет години, сте открили дърво в басейна на река Амазонка, от което се прави ефикасно лекарство за менингит. Продали сте го за около двайсет милиона долара на една фармацевтична компания. По-късно сте открили други десетина неизвестни растения, от които се произвеждат антители срещу различни бактериални инфекции. Да, знам също, че тази стара хижа не е единственото ви жилище. Имате апартамент в Ню Йорк, пълен с произведения на изкуството и редки книги на стойност двайсетина милиона, и къща в Париж, която съперничи на музей с редките си експонати. Ходите, където искате, и правите, каквото желаете. Имате частен самолет на летище „Кенеди“ и високопоставени приятели в правителството и в деловите среди. Финансирате и института „Типлър“. — Диксън поклати глава. — Вие сте странен човек, Хънтър. Имате страшно много пари, а не харчите нито цент за себе си. Луксозните ви жилища стоят празни, докато вие прекарвате повечето си време в тази стара хижа. Вярно, вие сте интересен човек и всички са на мнение, че сте дете на дивата природа. Затова сигурно имате представа какво би могло да бъде онова животно.

Хънтър издържа на изпитателния му поглед, но не си направи труда да изглежда дружелюбно настроен.

— Вече разгледах следите, Диксън. Смътно наподобяват на мечешки, но са размазани и неясни, затова е трудно да бъдат определени със сигурност. Освен това съществото е двуного и не се движи като мечка, когато бяга, скача или върви. Тежи около сто и

петдесет килограма и си служи с дясната ръка. Често поглежда вдясно и спира на всеки петдесет крачки. Ходи приведено, сякаш постоянно дебне. И когато се обръща, се завърта и на двете си пети едновременно. Когато убива, нанася удара отдясно наляво, отпусайки тежестта си на предния ляв крак, като боксьор.

Настъпи мълчание.

Мадъкс заговори пръв.

— И вие разбрахте всичко това само от снимките?

Хънтър кимна.

— Но... как?

Хънтър посочи фотографиите.

— По натиска върху почвата, по наклона на следите, по дълбочината на отпечатъците, по конфигурацията, височината на стъпките и овала. Елементарни неща, полковник.

— Но нашите следотърсачи... не можаха да ни кажат всички тези неща.

Хънтър въздъхна.

— Сигурен съм, че хората ви са компетентни, полковник. Но това е моето мнение. Ако искате вярвайте, ако не искате — недейте.

Мадъкс не каза нищо и започна да крачи из стаята. Изглежда размишляваше. Накрая погледна Диксън.

— Господин Диксън, бих искал да поговоря с вас. Насаме.

Диксън хвърли бегъл поглед на Хънтър, после се обърна и се приближи до полковника. Двамата заговориха шепнешком. Хънтър нямаше представа какво обсъждат, но не мислеше да им сътрудничи.

— Господин Хънтър — каза Мадъкс и бавно тръгна към него. Явно се опитваше внимателно да подбира думите си. — Имам една молба към вас и бих искал сериозно да помислите, преди да отговорите.

Хънтър кимна.

— Казвайте.

— Тази ситуация не е точно такава, каквато изглежда. Голяма трагедия, е, че бяха убити наши войници. При това способни. Хора със семейства. Но има и още нещо.

Хънтър мълчеше.

— Истината е, че онова същество — каквото и да е то — уби много хора през последните три дни. Предимно военнослужещи.

Трупове, които можем да скрием, така да се каже. Но съществото, изглежда, се е отправило на юг. И ако продължава в тази посока, скоро ще стигне до гъсто населен район.

— Не можете ли да го намерите, като използвате инфрачервените снимки от сателита? — попита Хънтър. — Спътниковата система предоставя технология за такова проследяване. Струва ми се, че може да използвате топлинния отпечатък на съществото.

— Не сме глупаци, господин Хънтър. Вече се опитахме да го направим. Но в онзи регион има изобилие от животни — лосове, мечки, елени и вълци. Толкова са много, че проследяването по топлинен отпечатък е безполезно. Нужен ни е човек, който може да проследи онова особено същество. Защото ако стигне до гъсто населен район, не знам дали ще можем да го спрем. Ще загинат десетки, вероятно стотици хора. — Мадъкс умолително вдигна ръце. — Знам, че не се подчинявате на военно командване. Нито пък, ако откажете, мога да ви задължа да ни сътрудничите, пряко волята ви. Но ви моля като човек, при това почтен, да ни помогнете. Всъщност ви моля да ни съдействате да намерим онова същество и... и да го убием.

— Вашите хора не са ли достатъчно?

— Не — категорично отговори Мадъкс. — Те вече се опитаха и не успяха. Загинаха. Резултатите бяха... обезсърчителни, меко казано.

Хънтър се втренчи в празното пространство и дълго мълча.

— Събрали сме боен екип за ликвидиране на съществото — добави полковникът. — Не е задължително да участвате в този аспект на операцията. Само искаме да намерите този звяр и да дадете възможност на хората ни да си свършат работата. Ще присъствате като наблюдател. Членовете на екипа са изключително способни професионалисти. Ще бъдете в безопасност. Всъщност, това ще бъде най-безопасната операция, която сте предприемали досега. Научихме, че сте склонен да поемате рискове.

Хънтър стана и се обърна с гръб към гостите.

Погледна през прозореца, търсейки с поглед очертанията на гората, навън вече притъмняваше. Огледа се и за Призрак, макар да знаеше, че вълкът ще остане невидим, освен ако не пожелае да го видят.

Призрак беше някъде там. Не помръдваше, чакаше и слушаше всяка дума. Ако някой нападнеше Хънтър, огромното черно животно

щеше да връхлети в хижата като буря, с извадени нокти и оголени зъби и Господ трябваше да се притече на помощ на всяко живо същество, изпречило се на пътя му. Хънтър вече беше взел решение, но бавеше отговора си, защото нещо го безпокоеше.

— Добре — най-сетне каза той. — Но за тази задача ще ми бъде необходим Призрак.

Настъпи мълчание.

— Както кажете — рече Мадъкс. При самото споменаване на вълка в гласа му се долови изнервена нотка.

— И няма да се подчинявам на военни заповеди и на официални лица. Ако ще ръководя издирването, не искам никой да оспорва решенията и методите ми. И без това ще бъде трудно. Не желая да получавам заповеди от човек, който не разбира какво се опитвам да направя.

— Разбира се. Ще гарантирам авторитета ви в определени сфери. Екипът е сформиран да действа само в случай, че откриете съществото.

Хънтър отново се вторачи в бавно сгъстяващия се мрак. Във въздуха се носеше уханье на хлад и дъжд. Но той долавяше и нещо друго — предчувствие за опасност.

Хънтър не можеше да определи усещането. Но трябваше да вземе решение. Съзнаваше, че е застрашен животът на невинни хора. Нямахше друг избор.

— Уредете нещата и ми се обадете — каза той.

— Добре — отговори Мадъкс. — Имайте предвид, че това ще стане съвсем скоро. Може би още утре.

— Чудесно — рече Хънтър и за последен път погледна Диксън.

Очите на агента бяха скрити зад черните очила. На изнуреното му лице играеше лека усмивка. Хънтър внезапно разбра, че онова, което го безпокои, се крие в мрака.

3.

Географските карти сякаш свършваха до безпощадната граница от вечен лед — тундра, глетчери и въздух, смразяващи кожата. Хънтър бе ходил по тези места и знаеше, че там е лесно да се умре.

Безброй пътешественици, търсачи на приключения и дори местни жители на Аляска бяха изгубили живота си на безмилостната територия на Брукс Рейндж. Хънтър не подценяваше суровите условия. Знаеше, че човек може да оцелее в тези планини, ако проявява предвидливост и предпазливост. Липсата на тези качества можеше да има само една последица. Тези земи изобилстваха от легенди за хора, които бяха пренебрегнали съветите и бяха отишли неподготвени в планините. И повече никой не ги беше виждал.

Хънтър знаеше каква екипировка е необходима. Пушка с голям калибър с телескопичен мерник, ловджийска пушка, достатъчно боеприпаси, консервирана храна, брадва, секира, нож и джобно ножче за белене на плодове, палатка, топографска карта на местността, на която са отбелязани федералните спасителни пунктове, компас, въже, мушама, кибрит и кремък за палене на огън, аптечка за първа помощ, зърно за две товарни мулета и един кон и радиопредавател.

Но той не обичаше да носи много багаж и поверяваше живота си на собствените си умения. Никога не предизвикваше природните сили и ги уважаваше. Но знаеше, че може без проблеми да прекара седмици наред в планината, като си прави импровизирани подслони и в най-лошото време. Затова носеше всичко, което му беше необходимо, в раницата на гърба си. Имаше и торбичка на кожен ремък, праметнат през рамото му, изработката ѝ бе в стила на индианското племе апахи. Тя съдържаеше сушено говеждо месо, билкови пасти за готвене и за рани, компас, карта и някои от по-неизвестните сечива в занаята като тебешир, пръчка за маркиране и камъчета.

На колана си закачаше манерка. Не я използваше често, тъй като пиеше вода от всеки поток, който видеше, защото знаеше, че обезводняването на организма на тази географска височина е

мълниеносен убиец. На колана си носеше и голям ловджийски нож, секира и патрони за ловната карабина „Марлин“, калибър 45,70, която беше праметната на рамото му.

Облеклото му се състоеше от кожена риза, яке и високи до коленете мокасини, подплатени с гъши пух. Не носеше други дрехи. Подплатата на мокасините предпазваше краката му от студа, изсъхваше бързо и му даваше възможност да се придвижва безшумно. За разлика от изкуствените материи и памука, кожата не издаваше шум, когато се отъркваше в клони или листа.

Преди много години, вдъхновен от идея, която бе научил от легендите за древните жреци на ацтеките, Хънтър бе ушил двойна качулка на якето си. Долният пласт предпазваше раменете му от дъжда, а горният, спускащ се надолу като късо наметало, можеше да се издърпа, за да покрие главата и да предотврати загубата на топлина. Кройката беше уникална и функционална и Хънтър от опит знаеше, че качулката е незаменима при ниски температури.

Пътувайки с малко багаж, той приличаше на американски скаут от миналото. Този облик беше още по-очебиен, защото контрастираше на съвременните оръжия, използвани от специалните взводове за бързо реагиране, на които често помагаше.

Хънтър намирал прехрана и подслон сред природата. Търсеше храна, докато вървеше, и убиваше бързо, когато се наложеше, но никога не спираше. Нощем му трябваша само петнайсет минути, за да заложи капан за риба и хващаше по пет-шест пъстърви за закуска на сутринта. Остатъкът от рибата изяждаше през деня. От дългогодишния си опит знаеше, че това е прост и ефикасен начин за бързо придвижване по високопланински терен.

Предполагаше, че загадъчният военен екип ще носи стандартната двайсеткилограмова екипировка, необходима за оцеляване в Арктика, включваща бронирана кевларена жилетка, раница с филтри за пречистване на водата, палатки, спални чували, дрехи, чорапи, консервирана храна, пропанови котлони, полеви радиопредаватели, прибори за нощно виждане, сълзотворен газ, сигнални ракети, фосфорни факли и лазерни устройства за засичане на далечни звуци.

Освен това те щяха да бъдат тежковъоръжени с различни оръжия, вариращи от карабини „М-16“ до ловджийски пушки

„Бенели“ и гранатомети. И несъмнено щяха да разчитат за ориентиране на глобалната позиционна система „Магелан“ — устройство с размера на юмрук, свързано със сателитите, за да даде точното местонахождение с отклонение двайсетина сантиметра.

Хънтър познаваше устройството и го беше използвал. Но все пак това беше машина, а в примитивни условия машините се повреждаха. Ето защо той предпочиташе да си служи с карта и компас и бе развил уменията да изчислява точно, така че да се ориентира само по слънцето и звездите, а понякога дори без тяхна помощ.

Отдавна се бе научил при подобни обстоятелства да разчита изцяло на себе си. В планината нямаше заместител на липсата на сила и воля.

Той си спомни разговора си с един побелял възрастен трапер по време на първото си пътешествие в Аляска. Докато се подготвяше да навлезе в планината, Хънтър го бе попитал дали е възможно да се оцелее там през зимата само с нож и пушка. Макар да познаваше отлично смъртоносните опасности на дивата пустош, траперът не отговори веднага.

— Ами — след дълго мълчание каза той, — мисля, че е възможно. — Тонът му обаче подсказваше, че няма намерение да опита. — Но трябва да се превърнеш в животно. Да бъдеш като дивите зверове. Защото там горе няма милост, момче. Когато отивам в планината, аз взимам коня си и две товарни мулета. В онези гори мулето струва колкото три коня. Лягам късно и ставам рано. Не спирам да почивам, ако разбера, че ще стане много студено. Не смяташ да опитваш такива неща, нали?

— Не — увери го Хънтър. — Само питам.

Старецът кимна и посочи планините.

— Дивата пустош там горе не е за човешки същества, синко. Природата променя човека.

Хънтър знаеше, че това е вярно.

В света имаше малко места с такъв суров климат. Природата не прощаваше на глупците. Хънтър знаеше, че ако бъде ранен и принуден да живее месеци наред в онези планини, решителността ще бъде най-верният му съюзник. Можеше да пренебрегне болката, но трябваше внимателно да лекува раните си. И да пази храната си. Оцеляването беше много трудно.

Търпението и дисциплината бяха от жизненоважно значение. Както и да запази разума си. Макар че при сегашното пътешествие вероятността за неуспех беше малка, той се бе научил винаги да бъде подготвен. Каквито и да изглеждаха, условията можеха да се променят, при това без предупреждение.

Потънал в мисли, Хънтър чу шума от двигателите на военен самолет „С-141“.

Той се усмихна на факта, че го чу, защото пълната съсредоточеност до точката на пренебрегване на всичко останало беше способност, което съзнателно бе усъвършенствал. Тя бе изключително важно умение при проследяването.

Макар че без усилия можеше да не обръща внимание на разговор на висок глас около него, в същото време Хънтър беше в състояние да долавя тихите птичи песни от разстояние пет-шестстотин метра. За непосветените звукът не означаваше нищо, но той разбираше какво прави птицата, какво гледа, дали търси другар, или е изплашена.

Повече от всичко друго птиците мразеха водните змии и щом съзираха някоя от тях, издаваха характерни, истерични пронизителни крясъци — звук, съвсем различен от песните и призивите.

Хънтър разпознаваше този звук и разбираше, че змията е наблизо. Но в същото време знаеше, че някои видове змии не излизат в определено време от деня, освен ако нещо не ги принуди. И така, по хиляди подобни начини, гората му съобщаваше за потайни движения и невидима дейност. Човек трябваше да познава езика ѝ и зова на дивото.

Призрак лежеше до него и спеше дълбоко, Хънтър протегна ръка и погали гъстата козина на вълка.

Военните не бяха разрешили Призрак да бъде сред другите пътници, защото се страхуваха, че може да се поддаде на дивите си инстинкти и да нападне някого. Хънтър предпочете да не влиза в безплодни дискусии и се настани в багажното отделение с най-близкия си и верен приятел.

Спомни си как бе намерил Призрак. Вълчето беше само на три седмици. Родителите и цялото котило бяха убити от браконieri.

Макар и ранен, Призрак бе оцелял, криейки се в купчина клони и дънери. Гладно, болно и ранено, вълчето щеше да умре след няколко

дни, ако Хънтър не го бе примамил с парче сурово месо и не го бе завел в хижата си.

След месец вълчето започна да крета едва-едва в тристайната хижа, но сетне порасна бързо и надмина по сила и размери баща си. Волята и духът му привлякоха вниманието на Хънтър и често го караха да се смее — нещо, което рядко правеше.

Хънтър така и не се опита да го дресира, но още от самото начало разбра, че вълчето е много интелигентно. Без да го учат, Призрак знаеше къде да намира храна и как да изразява желанията си, ако иска да излезе навън. А любопитството му беше безгранично, както и неприкритата му радост, когато Хънтър се върнеше от пътешествие.

Когато Призрак стана на шест месеца, Хънтър му позволи да спи на верандата, в хубава кучешка къщичка, която му скова от дъски. Застла дъното ѝ с дебел пласт слама и старо одеяло и сложи отоплителна лампа за студените нощи, но не завързваше вълчето на каишка. Ако искаше да си отиде, Призрак бе свободен да го стори.

Безброй нощи Хънтър заспиваше с мисълта, че Призрак се е вторачил в мрака и се ослушва да чуе зова на дивото. Вълчите глутници, които бродеха около хижата, често го викаха. И когато стана на две години, вълкът започна да изчезва за няколко дни и да се връща с рани — разкъсвания, получени в бой с други вълци.

Хънтър подозираше, че по време на нощните си приключения Призрак е определил за своя територия онази част от гората, намираща се около хижата. И след такива нощи Хънтър забелязваше, че глутниците обикалят все по-надалеч от това място. Призрак сам бе завоювал територията си.

Двамата се сприятелиха. Хънтър подозираше, че това е, защото самият той не се беше сближавал с никого и с нищо, с изключение може би на възрастния трапер, който го бе отгледал. Призрак също нямаше семейство. Ето защо всеки прие другия. Това стана непринудено, защото и двамата се нуждаеха от някого.

Всъщност Хънтър бе израснал сам. Прекарваше дълги, безкрайни дни в ловуване и живееше по-скоро като животно, отколкото като човек. Преди да навърши десет години, той вече умееше да проследява и да разпознава различните животински видове — колко са големи и накъде отиват. Вдигаше глава и долавяше миризмата на

животно, което бе минало оттам преди няколко часа или правеше заслони, където да бъде на топло в студените зимни нощи. Когато стана на дванайсет, той можеше да лови риба с ръце и безшумно да се промъква до сърните и да ги докосва, преди да са усетили присъствието му. На шестнайсет години направи онова, което всеки истински следотърсач смята за най-голямото предизвикателство. В една мъглива лятна нощ той попадна на задрямала мечка гризли, сложи ръка на огромния и хълбок и избяга, без да я събуди.

Понякога, докато лежеше до Призрак в сумрачната хижа, Хънтър си спомняше годините, когато прекарваше повече време сред дивата природа, отколкото сред хората. Когато беше дете, често някоя бяла кост привличаше погледа му и той изпитваше необикновено вълнение. Все още бе живо усещането за допира на червеникавата пръст, която разравяше, за да извади бялата реликва — кост на мечка, елен или вълк.

Спомняше си как изработваше украшения от мечешки нокти или от вълчи зъби. Приличаше на дългокос праисторически човек, докато се разхождаше полугол в гората. Мислите го разсмяха и той разроши козината на Призрак.

Хънтър не искаше нищо от него. Призрак знаеше, че е свободен. Но двамата бяха съюзници. С течение на времето вълкът отново свикна да спи в хижата. Посред нощ често се качваше в леглото и слагаше лапа на гърдите му, а понякога Хънтър се събуждаше, усетил, че Призрак е долепил муцуна до гърлото му. Вълкът явно проверяваше дали приятелят му диша.

Хънтър го наричаше домашен патрул и се смееше. Но съзнаваше, че само веднъж в живота човек може да намери животно, което истински да обича. Знаеше, че нищо и никой не може да замени големия вълк. За щастие, Призрак беше едва на три години и щеше да живее дълго.

Хънтър донякъде съжаляваше, че го бе взел на това пътешествие. Но в същото време знаеше, че в онзи труден терен и враждебна обстановка ще се нуждае от всяко предимство. Защото, докато самият той можеше да бъде измамен от онова неизвестно същество, нищо не можеше да заблуди Призрак. Двамата заедно имаха голям шанс да проследят онова нещо, преди да се е добрало до още невинни жертви.

Преди отново да е убило.

А Хънтър бе убеден, че съществото ще продължи да убива.

* * *

Той се събуди в мрака. Не, не беше тъмно.

Не беше гол, както предполагаше. Но нямаше риза и ботуши. Намираше се в бодливи, зелени храсталаци, които хвърляха плътна сянка над него. Затова му се бе сторило, че е тъмно. Той бавно се надигна и докосна главата си. Нямаше нови промени. Но той знаеше какво бе направил.

И в какво се бе превърнал.

Засмя се.

Станалото предишната нощ наподобяваше на несвързан, обагрен в червено сън. Но той си спомни виденията много по-ясно отпреди. Мъжете, които хаотично бягаха пред свършените му червени очи. Писъците на горящите хора. Спомни си как визуално регистрираше телесната топлина, породена от неприкрития им ужас. Усещаше миризмата и вкуса на паниката им, докато убиваше, придвижвайки се между тях и погубвайки ги без усилие. Беше изпитал животинско удоволствие от силата си. Много по-голямо отпреди. Съзнаваше, че с всяка трансформация става все по-силен.

Обсебен от маниакално желание, той бе нарушил процедурата. Първото преживяване беше потресаващо и болезнено — черни пръсти с дълги, извити нокти, които строшиха лабораторната апаратура и унищожиха всичко и всеки, който имаше нещастieto да се изпречи на пътя на яростта му. Изпита и заразителен възторг от чистото животинско удоволствие, прилив на адреналин и енергия, и жажда, която утоляваше само докато убиваше. Това продължи дълго и го понесе на вълните на прилива на хищническа мощ, която постепенно отслабна и той падна сред убитите в разрушената и опожарена станция.

Сега разбра, че рискованият му експеримент е бил успешен. Той не очакваше, че ще възприеме отличителните черти и формата на съществото. Но не съжаляваше за това, макар да чувстваше, че губи все повече от облика си, докато промените продължаваха. Фактът, че притежава такова физическо превъзходство го караше да се чувства

като лъв сред овце. Да, той бе постигнал успех, независимо от непредвидените последици, които ставаха все по-явни с всяка следваща трансформация.

Той се засмя, защото си спомни колко беше потресен, когато се съвзе от неочакваната промяна. Тогава още не знаеше, че много скоро ще ликува.

Поразен от убийствата, които бе извършил, той бе предал спешно съобщение до командния център. Информира ги, че експерименталната ДНК успешно се е свързала с неговата. Нещо повече, по-нататъшните експерименти щяха да потвърдят факта, че тайните им цели са постигнати. Макар да бяха стъписани и вбесени, че той грубо и рисковано бе нарушил процедурата, като се бе инжектирал, те останаха доволни, когато чуха, че серумът може да бъде използван на хора.

След няколко часа пристигна втори екип, който да замени убитите. И макар че също бяха потресени от кървавото зрелище, те не се трогнаха от загубата на човешки живот, съпоставяйки я със зашеметяващия успех на експеримента.

Въпреки това те взеха мерки, за да бъдат сигурни, че няма да ги сповети участта на колегите им. Затвориха го, в случай, че трансформацията настъпи преди очаквания час.

Избраха стая от железобетон и го заключиха вътре. Вратата беше стоманена и подсилена с титаниева сплав. Взеха му кръв за анализ и той чака цял ден, питайки се какво ще му донесе нощта.

Дълбоко под нивото, където беше затворен, те трескаво щяха да претърсват веригата ДНК, за да намерят гените, които се бяха развили толкова бързо и без предупреждение бяха обрекли на смърт колегите им.

Мислейки за тяхната смърт, той почувства леко угризение за хладнокръвната им екзекуция, но неизвестно защо, не изпита съжаление, както бе очаквал. Това го заинтригува, докато часовете минаваха, после мислите му бяха прекъснати.

Огромната стоманена врата се отвори широко и на прага застана белокосият мъж, който ръководеше експеримента. Той познаваше добре този човек и знаеше, че мъжът не одобрява безразсъдното му нарушение на процедурата. Но това нямаше значение. Той притежаваше онова, което искаше — силата на съществото.

Без да каже нищо, мъжът излезе.

Той си припомни как бе започнало всичко. Неочакваното откриване на съществото. Явно предшественик на *Хомо сапиенс*, съществото като по чудо беше великолепно запазено в глетчер, който в продължение на десет хиляди години го бе крил в ледената си утроба.

Изключителните качества и способности на съществото бяха безспорни и без анализ на ДНК. Фантастична сила и бързина, невероятните размери на мозъка и зрение, предназначено за нощно виждане. Единственото разочарование беше, че темпоралният лоб на главния мозък беше малък, което показваше липса на по-висша мисловна дейност. Но това беше нещо, което природата явно бе пожертвала за сметка на поразителните физически качества.

Класифицираха го като *Хомо симитар*, човек-звяр.

И когато го извадиха от ледения му ковчег и отдолу откриха вкочаненото, замразено тяло на саблезъб тигър — триста и петдесет килограмов хищник, чийто врат бе прекършен като изгнил клон — те разбраха, че съществото притежава невъобразима физическа сила и несъмнено е най-кръвожадният, силен и издръжлив прародител на съвременния *Хомо сапиенс*.

Последва спор какво е логичното обяснение за оцеляването на жизнена ДНК след толкова много векове. Установиха, че химичният състав на организма по времето на смъртта се е състоял от странна комбинация от непознати органични вещества. По всяка вероятност химичните съединения се дължаха отчасти на факта, че съществото е тревопасно, и бяха подействали като генетичен антифриз, предпазвайки клетките от разширяване, когато течността в тях бе замръзнала. Ето защо, съществото се беше запазило непокътнато, въпреки ниските температури.

Това беше откритието на века, но не бе предназначено за науката.

* * *

Хънтър знаеше, че скоро ще се приземят и си спомни какво бе казал Мадъкс за бойния екип.

Инструктажът беше неофициален и загадъчен. Полковникът не им обясни почти нищо. Но Хънтър вече бе научил оттук-оттам

достатъчно, за да разбере, че специалният екип за бързо реагиране не е стандартно военно формирование. Със странен тон Мадъкс спомена, че екипът е изпратен от Централната военна комисия — оперативен център под командването на Съвета за национална сигурност.

Централната военна комисия беше единствената федерална агенция, която не попадеше в ограниченията на Posse comitatus — доктрина, забраняваща на правителството да използва войска за активни мисии на американска територия без одобрението на Конгреса. За Хънтър този факт беше интригуващ и обезпокоителен. Изглежда, поради някаква причина съответните власти се страхуваха, че инцидентът може да наложи активна военна мобилизация. А в това нямаше логика.

Още по-странно беше, че екипът за издирване не беше обикновен. Хънтър попита дали членовете са само американци и Диксън загадъчно отговори, че екипът е уникален и включва представители на пет-шест страни. Били събрани професионални войници, отлично обучени да издирват не само хора, но и животни.

Хънтър не настоя за повече информация. Вече подозираше, че всичко, което Диксън казва, е лъжа. Агентът отговаряше уклончиво на въпросите. Освен това беше любопитно защо Мадъкс отдели изключително много време, за да убеди Хънтър, че постоянно ще има хеликоптер в случай на неуспех.

Хънтър изсумтя, докато си припомняше тези неща. Военните явно се подготвяха по-скоро за провал, отколкото за успех.

Призрак се надигна, изправи се, огледа празното товарно отделение, прозя се и впери очи в приятеля си.

Хънтър го прегърна, усети силата му и се засмя. После извърна лице, когато вълкът се опита да допре до него огромния си черен нос.

— Лягай. Не искам да си завираш муцуната в лицето ми. Хайде, легни. Още не сме пристигнали. Скоро ще кацнем.

Призрак се настани на брезента. Очите му — широко отворени, черни като козината и винаги нащрек — се вторачиха в товарното отделение с площ двацет квадратни метра.

Въпреки увереността си, Хънтър се чувстваше в по-голяма безопасност, когато вълкът беше с него. Призрак беше телохранител, който никога не заспиваше. Дори да задремеше, нищо и никой не

можеше да се приближи до него, без изострените му сетива да го накарат да скочи на крака.

След като го осинови, Хънтър започна да изучава вълците и установи, че са доста различни от кучетата и дори от койотите. Освен всичко останало, много по-голяма част от вълчия мозък бе предназначена за слуха и зрението.

Вълците притежаваха не само много по-голям по обхват слух от този на другите животни, освен котките, но и имаха способността умишлено да изолират звуците, които не искат да чуят. Това беше невероятна природна дарба. Както и обонянието им. А нощното им зрение превъзхождаше това на всички останали бозайници, с изключение на прилепите. Беше им необходимо, за да ловуват нощем, какъвто беше навикът им. Но най-удивителната способност на вълците беше умението да проследяват с помощта на зрението или обонянието, или едновременно с двете сетива.

Повечето животни зависеха от една или друга способност, за да преследват плячката. Правеха го инстинктивно. Но по време на лов вълците използваха ту обонянието, ту зрението си. И бяха съвършени ловци. Набележеха ли веднъж жертвата, те не спираха, докато не успеяха. Но Призрак беше още по-необикновен. Едно от отличителните му качества беше силата, а друго — размерите.

От опит Хънтър знаеше, че повечето вълци са забележително мършави и подвижни, защото свръхтеглото намалява способността им да издържат дни наред без храна. Но поради генетичното си наследство и вероятно заради грижите на Хънтър, Призрак беше много по-мускулест от обикновен вълк. Вратът му беше изключително як и дебел. Хънтър внимателно протегна ръка и докосна зъбите му. Призрак наведе глава. Зъбите му бяха големи като на глиган, остри и разположени дълбоко в твърдата челюст. Хънтър си спомни предишната година, когато бе взел вълка по време на проследяване в Британска Колумбия.

Накрая намери туристите, но издирването беше трудно и продължи четири дни. Мъжът и жената не бяха запазили присъствие на духа, за да легнат на закрито място, да запазят енергията си и да чакат помощ, а бяха бродили напосоки, изгаряйки ценни калории в студа, и принудиха Хънтър да търси храна, за да оцелеят. Той успя да ги открие и повика медицински хеликоптер, но Призрак изчезна.

Разтревожен, Хънтър тръгна по дирите му и го намери в една брезова гора. Призрак се биеше с друг вълк — голям, сив водач на глутница.

Вълците от глутницата бяха убили лос и водачът трябваше да яде пръв. Но Призрак нямаше намерение да му позволи да го стори. Той се приближи до храната и водачът предупредително му изръмжа да се дръпне. И тогава от гърлото на Призрак се изтръгна страховит вой, който накара дори Хънтър да потрепери. Водачът на глутницата атакува.

Призрак избегна първия, бърз като мълния удар, заби рамо в поголемия вълк и отскочи, преди водачът да реагира. Последва удивително дълга и ожесточена борба. Призрак отстъпваше и атакуваше, подскачаше и нанасяше яростни удари.

Хънтър наблюдаваше в захлас битката, която продължи шест часа. Нито един от двата вълка не се предаваше, нито успяваше да нанесе смъртоносна рана. Най-сетне Призрак прегриза врата на водача, който се свлече на колене. Но Призрак не прояви милост.

Той отново атакува и водачът се просна безжизнен на земята. Призрак застана за миг над трупа, после уморено се приближи до лоса и започна да яде.

Вълците от глутницата го оставиха да се нахрани, сетне, когато той им обърна гръб и се отдалечи, наобиколиха плячката и се нахвърлиха на остатъците.

Хънтър не забрави случката, нито страховитата ярост, която Призрак прояви. Това беше изява на неподправен животински гняв, ужасяващ по сила и свирепост.

Колкото и да беше гладен, Хънтър не прекъсна храненето на Призрак, но после стреля във въздуха, за да разгони глутницата, промъкна се до лоса и пред незаинтересования поглед на Призрак отрязва няколко големи парчета месо от задния бут.

Едното изяде сурово, другото свари, а останалото месо изсуши за дългото пътешествие по обратния път. Сетне отрязва големите крака на лоса, одра кожата до коляното, завърза я за копитата и ги метна на рамото си. Суровото месо беше достатъчно, за да храни вълка, докато стигнеха до базата на рейнджърите.

Горските обитатели щяха да изядат остатъците от лоса. Нищо нямаше да бъде прахосано.

Хънтър често мислеше за тази случка и се питаше каква свирепа гордост бе накарала Призрак да поведе и продължи битката. Но от самото начало беше ясно, че вълкът предпочита да умре, отколкото да отстъпи.

Хънтър се усмихна и отново протегна ръка, за да разроши козината му, но забеляза, че Призрак гледа съсредоточено, сякаш долавя бавно приближаваща се опасност. Хънтър се обърна и огледа товарното отделение, но не видя нищо, освен мрак.

* * *

Той стоеше полугол в сенките. Беше изумен, че не може да си спомни името си.

Обезпокоен, той бавно вдигна ръце пред лицето си и се намръщи, като видя, че са се променили. Бяха по-широки, по-дебели и завършваха с дълги и извити животински нокти. Трансформациите продължаваха по-дълго и изчезваха по-бавно. Но това се очакваше. Не след дълго промените щяха да престанат да изчезват. И това беше хубаво за него. Беше започнал да харесва превъзходството си и онази неподобна сила, която притежаваше само той.

Не, той никога вече нямаше да бъде един от тях — слабият, безпомощният, жертвата, а щеше да се радва на по-висша форма на съществуване — пълно тържество на физическа сила, каквато от десет хиляди години не бе виждана на земята и каквато единствено той притежаваше.

Странно, не помнеше името си, но си спомняше множество други неща. За да провери паметта си, той се опита да си припомни всичко, което знаеше за чуждата ДНК, която бе инжектирал в тялото си.

Електрофорезата^[1] бе категоризирала рекомбинираната^[2] ДНК като деветдесет и девет процента човешка. На *Хомо сапиенс*. Но единият процент ги заинтригува и така започна първият етап на експеримента.

В ДНК — „строителният материал“ на живота — бе открит имунитет срещу всички заболявания. Приличаше на батерия, която можеш да зареждаш безкрайно. Там бе скрит вечен живот.

Смъртта представлява остаряване на клетките, прогресивна мутация на организма, докато клетките повече не могат да се възпроизвеждат. Но над това същество, *Хомо симитар*, не тегнеше проклятието на съвременния човек. Макар ДНК да загатваше, че рекомбинативната способност не е неизчерпаема, нивото ѝ далеч превъзхождаше това на съвременния *Хомо сапиенс*. Този господар на Севера бе надарен с продължителност на живота стотици години. Теоретично погледнато, може би хиляда.

Въпреки изследванията, истинската биохимична същност на тази феноменална продължителност на живота остана загадка, но имунната система бе лесно разгадана.

Разчупването на генетичния код показва поразително високо ниво на защитни ензими, които не позволяваха на външни фактори като вируси или бактерии да заразят и да вредят на ДНК на приемника. В спиралата бяха преплетени милиарди защитни ензими — ясно свидетелство, че съществото е било неподатливо на вируси и бактерии, както и на стареене — съвършен животински вид от висша класа.

После дойде моментът да проверят дали ДНК може да бъде копирана в съвременен *Хомо сапиенс*. И след като извърши поредица от самостоятелни тестове, той реши да експериментира върху себе си.

Дори не се усъмни в правото да си инжектира генетичния код. Знаеше, че ако успее, ще притежава всички онези свръхчовешки качества. Бе преценил, че евентуалният триумф си заслужава риска. Мотивите му не бяха благородни, но това не го интересуваше. Единственото му желание беше да има оправдание за действията си.

Но не бе очаквал, че трансформацията ще бъде така потресаваща. Още усещаше как силата му нараства и мускулите заякват. Чувстваше как костите му укрепват и съзнаваше, че промяната скоро ще настъпи.

Не знаеше какво го бе накарало да вилнее в онази нощ, когато претърпя първите промени, докато беше затворен в стаята. Само си спомняше неясно движение на образи, изкривени от ужас лица и ръце, умолително протегнати към него. После настъпи утрото и той отново стана такъв, какъвто беше.

А след като пристигна следващият изследователски екип, за да замени онези, които той бе убил с такава радост по време на буйството

си, той пак усети, че нещо в него се променя и когато дойде нощта, отново ще се преобрази в кръвожаден звяр.

Така и стана.

Те изкрещяха, когато стоманената врата падна на пода от удара му. Наоколо се вдигна облак бетонен прах, когато пантите бяха изтръгнати от стената. Той разби бетона и изкърти стоманената врата с един-единствен удар. После ги видя през вече познатата червеникава мъгла! Те бягаха ужасени и неистово пищяха.

Той изрева и хукна след тях.

Но втория път всичко беше по-ясно. Той изпита животинско задоволство, неподправен възторг и радост, че притежава неограничена сила.

Да. Той се усмихна.

Досущ Господ на земята.

Нищо не можеше да го спре.

Нищо...

Знаеше, че в този миг може да повали с голи ръце носорог и да убие всяко живо същество с ноктите си, които не срещаха съпротива при допир със земните елементи. Това беше най-хубавото от всичко — комбинацията от човешко коварство, животинска кръвожадност и праисторическа сила. Но той знаеше, че човешкото му съзнание отслабва и се променя. И промените зачестяваха. Постепенно надделяваше звярът. Той се замисли за миг върху това, но после реши, че не го е грижа.

Вече нямаше значение какъв е бил. Най-важното беше силата, безсмъртието и свободата да убива безконтролно.

* * *

Беше обед, когато Хънтър слезе от самолета. Застана на изхода и се протегна. Сетне вдигна малката си раница, нарами пушката „Марлин“ и видя, че Мадъкс, облечен в камуфлажни дрехи, върви към него.

Властен, но по-неофициален, отколкото би могло да се очаква, полковникът спря, скръсти ръце зад гърба си и кимна. На колана му

висеше револвер „Колт“, четирийсет и пети калибър, стандартен армейски модел от Втората световна война.

— Добър ден, полковник — поздрави Хънтър, докато бавно се приближаваше към Мадъкс. Призрак крачеше до него.

Изражението на военния леко се промени, когато видя вълка. После се овладя и не показва едва сдържаната си нервност, която бе проявил при първата им среща. Но очите му се стрелкаха ту към Хънтър, ту към Призрак.

— Добре дошли в базата, господин Хънтър. Как, пътувахте?

— Горедолу като останалите — отговори Хънтър и огледа станцията, обхващайки с поглед всичко, без да се съсредоточава върху детайлите. Това беше метод, който бе усъвършенствал в гората. Ако нещо важно се появеше в полезрението му, инстинктът или рефлексът щяха да го накарат да прикове поглед върху него.

Но в базата нямаше нищо забележително. Дворът приличаше на бойно поле. Отсам високата телена ограда стояха шест хеликоптера „Блекхоук“, всички въоръжени с картечници „М-60“.

Хънтър присви очи и преброи осем тежковъоръжени превозни средства, на които бяха монтирани смъртоносни оръдия. Имаше най-малко петнайсет бронирани коли, всяка с картечница на покрива, и шест камиона. Хънтър изчисли, че военният персонал наброява около шейсет човека — твърде много за научноизследователска станция. В квадрат бяха подредени къщи с ламаринени покриви. Имаше едноетажна сграда, която приличаше на полярните изследователски постове, разположени по-нататък на север. Да, хората тук явно очакваха скоро да бъдат атакувани. Хънтър усещаше страха им.

Той погледна полковника.

— В дваайсет часа ще има инструктаж — учтиво каза Мадъкс. — Желаете ли да си починете?

Хънтър нежно хвана Призрак за рошавата козина на врата.

— Малко храна би ни се отразила чудесно, полковник.

— Да, разбира се. Трапезарията е отворена за вас и за екипа. Моля, заповядайте.

В трапезарията настъпи лека суматоха, когато Хънтър поиска петнайсет килограма сурово месо за Призрак, но Мадъкс уреди нещата. Преди да започне да се храни, Хънтър настани вълка пред вратата и му даде голямо парче говеждо. Знаеше, че Призрак ще го яде

през целия ден и през нощта, запасявайки организма си за времена, когато храната щеше да бъде недостатъчна.

Такъв беше навикът на вълците — ядяха плячката в продължение на едно денонощие, защото знаеха, че може би цяла седмица няма да могат да намерят храна.

И така, без да изпуска от поглед Призрак, Хънтър слушаше как Мадъкс обяснява целта на мисията.

— В случая не можем да говорим в точни категории — тихо каза полковникът. — Но не допускайте грешка. Събрали сме най-добрия екип в света. Взети са мерки за евентуална евакуация. От вас се иска само да... Ами, да направите всичко, което е по силите ви и да издирите съществото.

Докато бавно дъвчеше пържолата, Хънтър погледна Призрак, за да се увери, че никой не се приближава до него — нещо, което и без това беше малко вероятно. Неколцина войници стояха на петнайсетина метра и го гледаха със страх и любопитство. Но Хънтър не мислеше, че някой ще се осмели да закачи вълка, защото това щеше да има трагични последици. Изведнъж Мадъкс вдигна ръка и Хънтър усети нечие присъствие. Чу глас, обърна се и видя нисък, пълен, белокож мъж.

Доктор Типлър беше облечен като за сафари и бе пхнал ръце в джобовете на износен въдичарски елек. Отдясно се показваше верижка на джобен часовник. Възрастният човек се усмихваше широко.

Хънтър се засмя, стана и го прегърна.

— Радвам се, че отново те виждам, момчето ми — каза професорът и потупа мускулестото рамо на Хънтър. — Чух за инцидента в Манджурия. Раниха ли те?

Хънтър не бе имал възможност да говори с Типлър, откакто се бе върнал от Манджурия. Бе се разминал на косъм от смъртта, след като попадна в пещера, в която два сибирски тигъра се биеха за територия. Хънтър оцеля само защото тигрите взаимно се убиха по време на схватката.

Той поклати глава.

— Не, нито един от двамата не ме нападна, но... беше доста опасно.

— Е, добре. — Възрастният мъж кимна доволно. — Радвам се.

Той забеляза, че Хънтър е спрял да се храни.

— Седни и яж, момчето ми. Моля те, довърши яденето си. Може би скоро няма да имаш възможност да се отпуснеш и да се порадваш на миг спокойствие. Е, какво ще кажеш за приликата?

— Следих го в продължение на шест дни. Високо на Буреинский хребет. През по-голямата част от годината температурите там са под точката на замръзването. Може би се е дължало на генетична трансформация или на приспособяване към студа, но шарките му бяха като на каспийски тигър. Възможно е човек да се обърка. — Хънтър се замисли, после сви рамене и отвори по-широко очи, докато си спомняше. — Но мисля, че беше сибирски. Голям. На седемнайсет години. Тежеше около триста и петдесет килограма. Беше четири метра от муцуната до опашката. От разстояние приличаше на каспийски. Но не беше.

Типлър кимна и известно време не каза нищо. Хънтър мълчаливо се хранеше. Знаеше, че енергията ще му бъде необходима. На онази географска ширина беше студено и вероятно щеше да изгори четири пъти повече калории от обикновено, за да може тялото му да поддържа температурата си.

— И така — каза професорът, — може би трябва да се съсредоточим върху предстоящата задача. Имаме доста работа.

— Професоре, моментът не е подходящ за... — намеси се Мадъкс.

Типлър нетърпеливо махна с ръка и продължи.

— О, твърде съм стар, за да го увъртам и да се спотайвам в сенките. Всъщност, съм твърде стар, за да придружавам хората ви по време на това пътешествие. Затова, не ми отказвайте правото да бъда ексцентричен.

Хънтър вдигна глава и погледна изпитателно професора, после Мадъкс.

— Какво става? — попита той, изведнъж долавяйки усещането за опасност, което се носеше във въздуха. — Не ми казахте, че професорът ще идва с нас.

— Ами, господин Хънтър — рече полковникът. — Професорът наистина ще ви придружава, но само като наблюдател. Като вас. И бъдете сигурен, че ако възникне опасност, ние ще бъдем добре подготвени да се справим с проблема. Ще го закараме в болница за трийсет минути. Здравето му няма да бъде изложено на риск.

Хънтър погледна Типлър.

— Професоре?

Възрастният мъж сложи ръка на рамото му.

— Всичко ще бъде наред. През последните няколко години съм участвал в доста тежки експедиции. — Типлър се засмя и се облегна назад. — Да, стар съм. И ако се усъмня, че ви бавя, веднага ще поискам... Как го наричате?

— Спешна евакуация — подсказа Мадъкс.

— Да, точно така — каза Типлър.

— Но, професоре, проследяването ще бъде трудно. Пък и знаеш как се придвижвам. Няма да можеш да издържиш на темпото ми. Дори екипът няма да може да върви в крак с мен, освен ако не им го позволя. А ние дори не знаем какво представлява онова същество. Само знаем, че е опасно. По-опасно от всичко, което сме виждали. Не познаваме навиците и инстинктите му. Не знаем какво ще направи, когато е ранено или хванато натясно. Дали ще ни нападне, или ще ни следи. Знам, че си в добра форма за възрастта си, но това не е обикновено издирване, професоре. Ще преследваме нещо, което убива като тигър. Но съществото е още по-опасно, защото убива безпричинно. Мисля, че го прави заради самото удоволствие от убиването.

Типлър се засмя.

— Оценявам загрижеността ти, Натаниъл. Винаги си взимал присърце интересите ми, подкрепял си ме и никога не си ме разочаровал. Но въпросът е решен. Ще те придружавам на това пътешествие. — Типлър издържа на погледа на Хънтър и се наведе напред, явно осенен от някаква идея. — Разбираш ли с какво може да си имаме работа, момчето ми? Представяш ли си?

Хънтър не мигна.

— Имаме работа с убиец, професоре. Съществото може бързо да погуби някой от нас. — Тонът на Хънтър стана по-мек. — Животното не се плаши от оръжия или от много хора. И мисля, че не можем да му устроим клопка, нито засада. Каквото и да представлява, онова същество е вероятно най-ефикасната машина за смърт на земята. И ние ще бъдем сами на негова територия. Ако животното ни нападне, едва ли ще останем живи, докато пристигнат подкрепления. Затова, преди да тръгнеш в планината, се приготви да умреш.

Типлър показва твърдостта си.

— Разбирам, Натаниъл. Но аз съм съпричастен към тази експедиция — засмя се професорът. — Пък и приключението може да е последното в живота ми. Не отказвай на един старец последното удоволствие.

Хънтър наведе глава. Едва забележимо стисна челюсти и кимна.

— Добре — добави Типлър и плесна с ръце. — Въпросът е уреден. А сега, къде е голямото ти „куче“?

— Навън — отговори Хънтър, усмихна се и поклати глава.

Типлър се засмя, стана и се приближи до двойните врати. Излезе и всички чуха гласа му. Хънтър погледна през прозореца и видя как Призрак се изправи на задните си лапи и близна лицето на професора.

Типлър бе помогнал на Хънтър навремето да спаси от гладна смърт Призрак. Професорът му бе дал безплатно лекарства и витамини и бе излекувал раните на вълчето. А когато Призрак се разболя, Типлър го прибра в дома си, докато вълкът се оправи от инфекцията.

В продължение на шест седмици професорът бдеше над вълка и понякога му инжектираше необходимите дози физиологичен разтвор. Но накрая Призрак бе спасен не от науката, а от собствената си издръжливост и необикновената си воля. Вълкът отказа да умре, когато агонията и природата го тласкаха към смъртта. И след три седмици се изправи на немощните си крака.

Хънтър гледаше как Типлър се смее, докато се боричка с вълка. Знаеше, че животинското съзнание на Призрак не е забравило грижите и вниманието. Освен Хънтър, възрастният мъж беше единственият, който можеше да докосва огромния вълк.

После Хънтър започна да мисли за други неща. По-неприятни.

Нахрани се и стана.

— И така, да се залавяме за работа — каза той и кимна.

— Съществото се придвижва по права линия на юг. — Мадъкс използваше лазерен показалец и топографска карта. — Нашите следотърсачи ни казаха, че е минало през прохода Анактувик и е стигнало до планина Ендикът. После е продължило на юг. Там някъде са изгубили следите му.

Той посочи дефилето Систанч, намиращо се на около километър и половина от прохода.

Екипът още не беше пристигнал. Хънтър огледа стаята.

— Смятате да изпратите професора и мен сами там, в планината, така ли? — тихо попита той.

— Досега не сме използвали такъв екип, Хънтър. Както знаете, бяхме принудени да ги съберем от всички краища на света. Ще си позволя да повторя, че те са най-добрите в професията си. Всеки е усъвършенствал определено умение. Те са войници, но и способни следотърсачи.

Хънтър го изглежда втренчено, без да каже нищо. Типлър се засмя и рече:

— Говорите така, сякаш сте извършили подвиг, за да съберете такъв екип, полковник. Толкова ли беше трудно да го направите?

— О, съвсем не — убедително отговори Мадъкс. — Ние разполагаме с най-добрите хора в света, господа. Не забравяйте, че говорим за американски военни. Но необикновените събития през последната седмица предизвикаха смут и... за всеки случай включихме един-двама чужденци в екипа. Това е само предпазна мярка и няма да повлияе на единността на екипа, нито на взимането на решения.

— Кога ще пристигнат? — попита Хънтър.

— Ами... Защо питате?

— Защото следите остаряват. Почвата е твърда и лесна за проследяване. Но скоро ще настъпи ерозия. Влошаване. И съдейки по снимките, следите вече имат извивки с формата на буквата „S“, което ще затрудни още повече разчитането им. Освен това, много от тях ще бъдат покрити с листа и клонки. В планината има големи температурни амплитуди, които ще направят следите още по-неясни. Ако искате да издиря онова същество, трябва да тръгнем колкото е възможно по-скоро. Всеки ден забавяне ще усложни нещата.

Мадъкс се замисли върху казаното, без да сваля очи от Хънтър.

— Добре, господин Хънтър. Предполагам, че екипът ще пристигне рано сутринта. И после можете да тръгнете веднага. — Полковникът се приближи до масата и добави: — А сега ще ви дам да разгледате нещо.

Той взе гипсова отливка от отпечатъците на съществото и внимателно я подаде на Хънтър, който я сложи на масата. Професор Типлър извади очилата от джоба на елека си и се наведе напред, за да я разгледа по-добре.

Тримата впериха очи в отливката.

— Е, какво мислите? — попита Мадъкс. — Това сигурно ще ви разкрие повече неща от снимките.

Хънтър прокара пръсти по гипса.

— Колко време е минало от атаката до взимането на отпечатъка?

— Около шест часа.

— Какви са били атмосферните условия?

— Сухо време.

— Вятър?

Мадъкс се замисли.

— Смятам, че относително умерен.

— Каква е била почвата, от която са взети отпечатъците? Пясък, кал или глина?

— Мисля, че от обикновена пръст. — Мадъкс изглеждаше притеснен. — Защо питате? А, да, спомням си какво казахте за времето, стареенето, ерозията и как тези неща влияят на отпечатъците. Но сега, след като отблизо видяхте отливката, сигурно имате представа с какво имаме работа.

Типлър загрижено погледна Хънтър.

— Какво ще кажете, господа? — настоя Мадъкс. Притеснението му се превръщаше в нервност.

Хънтър въздъхна и поклати глава.

— Приличат малко на стъпки на тигър. Но съществото стъпва първо на пета, като човек. Обикновено, когато оставят следи, животните се движат с обичайната си бавна скорост. Но това същество се е движило бързо. Тичало е. Вероятно е мъжко, защото мъжките стъпват повече на външната страна на ходилата си, докато женските отпускат тежестта си на вътрешната част. И не е много старо, защото следите не криволичат.

— Как разбрахте възрастта по отпечатъците?

— Сложно е за обяснение. Нужни са години практика, за да можете да разчитате възрастта на животното по следите. Не е необходимо да ви обяснявам. Но съм убеден, че това същество е на не повече от пет-шест години.

— И още ли нямате представа какво е?

— Не.

Полковникът беше леко стъписан.

— Но сигурно вече имате някакви предположения.

Хънтър се замисли.

— Знам как се придвижва. И как разсъждава. Как атакува. Как убива. Знам, че борави с дясната ръка и съм сигурен във възрастта му. Тежи около сто и петдесет килограма. Силно е, бързо и опасно. Но не знам какъв вид е.

— Но нали преди казахте, че следите приличат на мечешките?

— Не са на мечка. Казах, че напомнят на човешки. Знам, че не е тигър. От друга страна, не разбирам как е възможно да бъде човек, защото никое човешко същество няма такава широка крачка. Мисля, че не съм виждал такова животно.

Типлър на свой ред взе отливката, разгледа я и се обърна към Мадъкс.

— Полковник — каза той, — бихте ли изпратили тази отливка в института, където можем да анализираме извивките? Отпечатъкът е идеално възстановен и моите хора вероятно ще открият нещо важно, останало незабелязано по време на обикновеното визуално проучване.

— Нямам нищо против, професоре.

Полковникът видимо се притесняваше от загатката. Той започна да крачи насам-натам и когато отново заговори, в тона му се долови решителност.

— И така, господа, специалният екип за бързо реагиране ще пристигне на зазоряване. Но след като твърдите, че времето е такъв важен фактор, ще променя заповедите. Ще се срещнете в първата база, която беше разрушена. Оттам ще отлетите за втората и третата станции, за да изучите навиците на съществото. А после, господин Хънтър, вие ще имате задачата да го проследите.

Хънтър поклати глава.

— Закарайте ни направо в третата база. Следите в първите две станции ще бъдат безполезни. Кога е била нападната последната станция?

— Преди двайсет и четири часа.

— Има ли оцелели?

— Не — беше краткият отговор.

Типлър се намръщи.

— Полковник, сигурно сте засилили охраната на онези станции — каза той, — и сте докарали още хора, оръжия и апаратура за

наблюдение. Защо онова същество още е живо?

— Изглежда... — Мадъкс наведе глава и докосна снимка, на която се виждаше червена плът върху белия сняг, — съществото... разбира разни неща.

— Какви неща?

— Да, животното сякаш разбира тактиката ни. — Полковникът не вдигна глава, докато говореше. — Изглежда знае как да проникне през охраната ни. Ясни са му неща като смяната на патрула и разположението на постове. Явно наблюдава мястото, преди да атакува. И първо премахва наблюдателните постове. Не се промъква покрай тях, а ги убива. Едва тогава влиза в двора на станцията.

В съзнанието на Хънтър се въртяха множество въпроси. Не знаеше какво да попита по-напред. От информацията, която бе получил, ставаше ясно, че не бе виждал подобно животно. А това означаваше, че едва ли някой друг е срещал подобно същество.

Хънтър знаеше, че най-добрият начин да намери отговори на въпросите си е да отиде на местопроизшествието. Трябваше да се научи да разсъждава като онова същество. Това беше единственият начин да храни някаква надежда, че ще го проследи и намери. Той се загледа изпитателно в полковника, опитвайки се да реши дали зад фасадата му на военен, се крие нещо друго, което можеше да му послужи.

Мадъкс стана и се обърна към Типлър.

— Опитайте се да си починете добре тази, вечер, професоре. Утрешният ден ще бъде тежък.

— Да, разбира се. Благодаря, полковник. В колко часа ще тръгнем?

— В пет. И в шест ще бъдем в станцията.

— Много добре. А сега ще се оттегля, за да се подготвя.

— Всичко, което ви е необходимо, е в стаята ви, професоре.

— Благодаря. Лека нощ.

Хънтър изпрати професора до стаята му. Призрак вървеше до тях. После Хънтър безшумно излезе навън и скрит в сенките, прерови купчина изхвърлени строителни материали. Дълго търси, преди да намери онова, което му трябваше — тънка като връзка за обувка жица от титаниева сплав с примка от стомана.

После се върна в стаята си и започна да се подготвя. Работи до зазоряване. Когато свърши, той внимателно сложи импровизираното оръжие в широкия си кожен колан и се намръщи.

Помисли, че ако нещата се развиеха така, както се опасяваше, оръжието може да му даде последен шанс.

[1] Движение на микрочастици в течна или газообразна среда под влияние на електричен ток. — Б.ред. ↑

[2] Рекомбинация — поява на нови съчетания на гените, водещи до нови признаци при потомството. — Б.ред. ↑

4.

Хеликоптерът „Блекхоук“ изрева и се показва от ниските, тъмни облаци, после се спусна към овъглената поляна. Двайсет и четири часа след кръвопролитие, снегът още беше осеян с червени петна и стъпки от ботушите на военните.

Той бързо огледа околността, за да се ориентира и за миг запомни разположението на клисурите и хълмовете. Прецени предимствата за отбрана и за атака. За десет секунди опозна терена и продължи да оглежда мястото по-скоро инстинктивно, отколкото, за да го проучи.

Хеликоптерът се приземи на квадратната площадка. Хънтър слезе пръв и се обърна да помогне на професор Типлър. После двамата извървяха стотината метра до опожарената станция. Злочестият екип, затворен вътре, явно не бе имал шанс, когато съществото бе атакувало.

Вратата от огнеупорна стомана бе изтръгната от пантите, сякаш от ураган.

Хънтър поклати глава, обърна се и видя екипа. Групата се състоеше от петима човека, облечени в камуфлажни дрехи. Всички бяха с елеци, натъпкани с боеприпаси, и въоръжени до зъби. Без да обръщат внимание на Хънтър и Типлър, те разтоварваха екипировката от друг „Блекхоук“.

Хънтър забеляза, че движенията им са пестеливи. Нямаше емоции, нито въпроси. Разговаряха малко и явно всеки знаеше какви са задълженията му, без да получава инструкции. Сетне вниманието му бе привлечено от нещо друго.

Жена, която също бе облечена в камуфлажни дрехи като останалите, но носеше някакво свръхмодерно оръжие. Тя коленичи до хеликоптера и се наведе над пушка със страховити размери. Хънтър не беше виждал такова нещо, но забеляза колко умело жената борави с оръжието. Тя зареди четири огромни патрона, допря пушката до рамото си и се прицели. Насочи я наляво, после надясно и... се фокусира върху него.

За миг го задържа на прицел.

Хънтър не помръдна. Очите му не се отделяха от оптическия мерник. После жената наведе огромната пушка и отново се залови за работа. Хънтър огледа опустошената станция.

Първото усещане беше за пълно поражение. Сетне се появи постепенно завладяващо чувство на ужас. Изтръгнатите стоманени врати, белезите от експлозиите и пожара, счупените прозорци и окървавеният сняг му разказаха всичко.

Земята наоколо беше обагрена в червено. Призрак обикаляше двора и душеше миризмите, опитвайки се да различи човешките от животинските.

Изучавайки следите, Хънтър с лекота разбра, че много от мъжете и жените бяха хукнали навън в мразовитата нощ, без да мислят за последиците. Онова, което бяха видели в базата, явно е било далеч по-ужасно от жестоката участ да умрат от студ в мрака.

Хънтър тръгна към сградата и погледна Мадъкс.

— Кажете на всички да останат по местата си, докато се върна.

Полковникът се обърна.

— Моля?

— Кажете на всички да останат по местата си.

Хънтър се приближи до разбитата врата. Той знаеше, че екип от „чистачи“ вече е заличил следите и доказателствата, но въпреки това смяташе да се опита да научи нещо.

Най-голямата му надежда беше, че ще намери следи в гората, ще прецени какви са намеренията на съществото и ще реши как да постъпи. Но ако в сградата също откриеше следи, той можеше да разбере нещо повече за навиците на животното. Докато се приближаваше до вратата, Хънтър видя, че стоманената порта е изтръгната от пантите с невероятна сила. В горната ѝ част имаше широка цепнатина, сякаш бе ударена с голяма брадва.

Той се наведе и внимателно огледа земята, но всички отпечатыци от стъпки водеха навън. Хънтър стисна челюсти.

Да, бягащите от базата хора бяха заличили следите на съществото. Той се изправи, влезе вътре, после се обърна и вдигна ръка, за да покаже, че не иска никой да го следва. Сетне влезе сам в мрачното помещение.

Миризмата на кръв се усещаше навсякъде и сякаш въздухът бе пропит с нея. Хънтър се наведе и се огледа в мрака. Започна да души, освобождавайки животинските си инстинкти. Присви очи, но не видя нищо. Долови само мириса на ръждясал метал.

В далечината трепкаха червени светлини и до ноздрите му долетя миризма на пушек. Хънтър дълго стоя там. Гледаше в празното пространство и се опитваше да долови атмосферата.

После се опита да си представи какво би направил, ако той атакуваше и убиваше — нещо не съвсем чуждо на животинската същност, с която беше роден и бе доразвил през годините, но все пак бе съумял да потисне.

Никога не пускаше на свобода звяра в себе си. Но не забравяше, че животинската същност е скрита дълбоко в него и е много по-силна, отколкото в другите хора. И понякога, когато вървеше в студа из дивата пустош и вятърът брулеше лицето му, той чувстваше, че животинското в него се надига, по-жизнено от човешкото. Но никога не би отприщил тази сила.

Професионалният му успех, богатството и способностите му бяха ценна част от живота му, но душата му винаги щеше да се усеща свободна там, където преследваше и беше преследван — сред природата.

Хънтър се намръщи и отново се залови със задачата си.

Видя широк коридор — най-вероятния път на атаката — и се наведе, за да разгледа пода. Извади от раницата си фенерче и освети окървавените стъпки, водещи към вратата. После тръгна по коридора, опитвайки се да не настъпва нищо, като не преставаше да се взира. Измина шест-седем метра и видя първия отпечатък на съществото, което се бе движило плътно вляво, сякаш преследвайки определена цел.

За миг Хънтър пресметна натиска, с който бяха оставени отпечатъците — те показваха, че съществото се движи и е непоколебимо. После бавно ги проследи и влезе по-навътре в базата. Въпреки студения въздух челото и гърдите му се обляха в гореща пот. Движеше се безшумно, сякаш се готвеше да убива. Знаеше, че съществото бе избягало, но не можеше да преодолее инстинктивния страх, който го караше да диша по-дълбоко, зареждайки го с кислород, сякаш му предстоеше схватка.

Някакви продълговати, черни следи високо вдясно на стената, привлякоха вниманието му и Хънтър спря. Погледна нагоре и насочи лъча на фенерчето. След миг осъзна какво е видял, съсредоточи се и се намръщи, сетне предпазливо се приближи и разгледа четирите отпечатащи от дълги, извити нокти.

Бяха разкъсали стоманата, все едно бе хартия. По белезите личеше, че съществото е било разярено. Но не бе изчерпало огромната си енергия, защото после бе убило десетки хора. Било е обладано от импулс да унищожава всичко. Зловещ двигател на неутолима жестокост.

Хънтър освети гладките разрези и видя, че стоманата е разцепена от нещо изключително твърдо — ръб, минал през нея с невероятна бързина. Всички бразди бяха еднакви — гладки отвътре и отвън.

С изключение на една.

Хънтър присви очи и се втренчи в назъбения ръб. Приблизил се и осветил пукнатината.

И го видя.

Отначало неясно. Но после разбра какво е. Той извади джобното си ножче и внимателно го извади от стоманата. Вгледа се в дългия, извит и заострен предмет и го доближи до очите си. Ръбът беше назъбен като нож за пържоли. Хънтър погледна назад, за да се увери, че е сам и го сложи в джоба си.

Навлече още по-навътре в базата и стигна до помещение, което, изглежда, е било лаборатория. Огледа оскъдно осветената стая и видя, че е опустошена като останалите. После вниманието му бе привлечено от широко отворена стоманена врата, през която струеше светлина. Той тръгна бавно, стъписан от вдлъбнатините по стоманата, и надникна вътре.

Необходима му беше цяла минута, за да разбере какво не е наред. Засрами се, че не го забеляза веднага, защото беше очебийно. Помещението беше склад. До стената бяха наредени хладилници. Но странното беше, че единствено тази стая не беше разрушена от атаката на съществото.

Вратите не бяха разбити, нито изтръгнати от пантите. Масата от неръждаема стомана беше непокътната. Хънтър се наведе и огледа пода.

Защо съществото бе пощадило това помещение?

По сивите плочки нямаше кървави следи и по нищо не личеше, че животното бе влизало там. В това имаше нещо необяснимо. Съществото умишлено бе минало през цялата база, отрицвайки неутолимата си ярост.

Тук нещо не беше наред.

Пристъпвайки внимателно, за да не заличи почти незабележимите следи, Хънтър огледа всеки сантиметър на хранилището, като в същото време напрегнато се ослушваше. Макар че съзнанието му беше съсредоточено, рефлексът за оцеляване не позволяваше на нищо да се приближи до него, без да го усети.

След известно време той видя на пода тънка линия, призрачна пътека от бял прах.

Дълго я оглежда, опитвайки се да си представи как се е появила там. И разбра. Кимна, изправи се, отвори вратата на един от хладилниците и разгледа серумите. Въпреки опустошението, хладилникът още работеше.

Хънтър започна да разбира какво се бе случило в склада. Прочете списъка на съхраняваните течности и убедеността му се засили. Остави вратата отворена и излезе.

Вече знаеше, че в цялата история нещо не е наред. Но би било опасно да го спомене, ако не беше сигурен в предположенията си. Очите и ушите му бяха нащрек — навик, който бе усъвършенствал, оцелявайки във вечно променяща се околна среда.

Засега непокътнатата стая нямаше да бъде единствената му тайна. Не би било разумно да им каже, че е намерил счупен нокът.

* * *

Хънтър не откри нищо друго. Излезе от базата и се приближи до полковника. Знаеше, че е безполезно да продължава да търси. От погрома, съсипал сградата, бяха останали само отъпкани следи и кръв.

— Хората ви могат да си свършат работата вътре — каза Хънтър и посочи с глава към екипа.

Те стояха, без да разговарят. Гледаха изпитателно, сякаш го преценяваха. Но един от членовете на екипа привлече вниманието на Хънтър.

Беше едър командос с широк гръден кош и яки, мускулести ръце. Побелелите му коси бяха късо подстригани, а лицето — жестоко обгорено от едната страна. Окоето беше безжизнено и приличаше на мраморно, а другото го гледаше недоверчиво и студено и блестеше с предизвикателно безстрашие.

Лицето на Хънтър остана безизразно.

— Оттук насетне аз поемам командването — обърна се Хънтър към Мадъкс. — Предполагам, че хората от екипа разбират как стоят нещата.

— Да.

— Добре — рече Хънтър и огледа околността. — Е, да започваме. Ще обиколя хълмовете, за да проверя дали ще доловя миризмата на онова същество. Всички да стоят в базата.

Призрак безшумно застана до него.

— Да, разбира се — каза Мадъкс. — Желая ви успех. Ще получите подкрепа, веднага щом го намерите.

Хънтър тръгна, но забави крачка, когато стигна до Типлър, който стоеше до един от хеликоптерите. По изражението му възрастният професор разбра, че следотърсачът има да му каже нещо, но моментът е неподходящ. Хънтър взе пушката „Марлин“ и я праметна на гърба си.

Започваше да се настройва за издирването. Беше се съсредоточил и целият му организъм му се подчиняваше безотказно. Навел глава, Призрак крачеше до него. Хънтър стигна до портата и отново спря. Трябваше да изучи територията.

Върху мочурливата земя бяха разпръснати бели преспи. Той взе шепа сняг и го стисна, за да прецени каква е влажността. После се вгледа в смърчовите, които се поклащаха на лекия ветрец и определи посоката му. Дълго стоя абсолютно неподвижен, като слушаше и наблюдаваше.

Сетне усети нечие присъствие и чу стъпки, но не се обърна, дори когато натрапникът се приближи до него.

— Можем да тръгнем по всяко време, следотърсачо — каза груб глас.

Хънтър с нищо не показва, че го е чул.

— Исусе — продължи човекът, — надявам се, че издирването няма да е някоя от онези индиански истории.

Хънтър усети, че мъжът насочи вниманието си към Призрак и се усмихна.

— Имаш хубаво куче.

Хънтър се обърна и видя, че едрият мъж с обгореното лице е вдигнал ръка и е свил два пръста, сякаш стреля с пистолет.

— Бум — рече човекът, усмихна се злобно и отмина.

Хънтър отново се наведе към земята, сетне огледа хълмовете — всеки лист, храст и склон, съставляващи мозайката на терена — и реши кои пътеки ще бъдат най-лесно проходими в мрака. Много добре знаеше, че всяко животно ще избере пътя на най-лекото съпротивление — сътворената от природата просека, ако имаше такава.

След миг той отново чу стъпки, но този път различни. В тях се долавяше уважение и търпение, сякаш неканеният гост не искаше да го безпокои. Човекът спря на петнайсет крачки от него.

Хънтър се изправи, обърна се и видя едър японец с черни коси, грубо изсечени черти на суровото лице и черни като въглен, безизразни очи. Мъжът беше облечен в камуфлажни дрехи и носеше карабина „М-5“ и пушка-помпа „Ремингтън“ с рязана цев. На мощното му дясно рамо беше праметнат кожен калъф със сабя. Японецът учтиво кимна и Хънтър отвърна със същото.

— Казвам се Такакура.

Гласът му изразяваше дисциплинираност, душевна сила, търпение и хладнокръвие. Приличаше на самурай, попаднал в двайсети век.

— Аз съм командирът на екипа. Само искам да кажа, че съм запознат с вашите умения и инструкции. Ще чакаме да ни повикате — добави Такакура и подаде на Хънтър малък радиопредавател. — С това нещо можете да се свържете с нас в радиус от десет километра. Мисля, че ще ви послужи.

— Благодаря. — Хънтър сложи предавателя в раницата си и погледна към екипа. — Ще ви се обадя, веднага щом открия следа.

— Разбирам — каза Такакура и кимна.

Хънтър обиколи хребета и свърна надясно, следвайки редица дървета. Призрак вървеше до него. Хънтър имаше чувството, че съществото е дошло от северния склон, където растителността беше гъста. Липсата на ниски храсти улесняваше дебненето, а смърчовите

осигуряваха достатъчно плътна сянка, за да скрият съществото от електронните постове и охраната.

Преди всичко Хънтър трябваше да открие дирите на някое бягащо животно, защото горските зверове се движеха по определени маршрути. Ето защо, той навлезе в гората и започна да претърсва най-гъстите храсталаци, скрити зад смърчовете.

Тези места бяха най-подходящи за започване на издирването, защото предлагаха прикритие на по-малките животни, придвижващи се от леговищата си до източниците на храна и вода. И след няколко минути Хънтър намери лека вдлъбнатина в земята и коленичи, за да установи какво животно е оставило следата. Отпечатъците бяха отпреди четири дни и имаха дължина около сантиметър и половина. Приличаха на следи от миниатюрна мечка. Той се усмихна. Леминг^[1].

Движейки се бързо и безшумно, Хънтър тръгна по следите, които скоро пресякоха главната пътека. Той не откъсваше очи от земята и видя стъпки на лос, на мечка и на голяма росомаха. Хънтър остана доволен. Този маршрут явно беше често използван от животните.

Забеляза, че пътеката извива около военната база, и се усмихна. Мисълта, че всяка сутрин и вечер покрай станцията минава цял керван от животни, оставащи незабелязани от служителите, които не знаят нищо за природата, го развесели. Хънтър измина пет-шестстотин метра и откри следите на съществото.

Той спря и огледа гората. Обичайните звуци показваха, че не се задава опасност. На по-малко от четирийсет крачки от него две червеникави катерици ядяха жълди, а на пътеката безопашат заек викаше другаря си. За миг Хънтър се почувства като у дома си. После се намръщи и се наведе да разгледа следите.

Само за секунда разбра, че съществото се бе движило бързо, сякаш е било ядосано. На земята имаше отпечатъци от нокти. Предната част беше по-дълбока от задната, което показваше, че звярът бе тичал. Хънтър изчисли теглото по дълбочината и големината на следите и установи, че първоначалната му преценка е била правилна. Съществото тежеше около сто и петдесет килограма и беше малко по-високо от метър и осемдесет. Служеше си с дясната ръка и не беше по-възрастно от шест години. Той включи радиопредавателя.

— Тук е Хънтър.

— Да, господин Хънтър — отговори Такакура.

— Намирам се на североизточния хребет. Тръгнете на север от портата и сетне нагоре по склона. Ще бъда на билото. Ще ви кажа кога да спрете.

— Разбрано.

Хънтър окачи предавателя на колана си, замисли се за категоричния тон на безстрашния японец и малко се успокои. Макар и неемоционални, гласът и отношението на Такакура бяха прями и делови. После Хънтър си спомни суровото му лице и се запита що за човек е японецът и защо е бил избран за командир на екипа. Хънтър вече бе решил, че при дадените обстоятелства няма нищо случайно. Изведнъж се ядоса и поклати глава. Беше си позволил да се разсее. По-късно щеше да разсъждава по този въпрос.

Той отново впи поглед в следите, определи посоката на движение на съществото и тръгна нагоре по склона. Видя още стъпки. Освен от силата и тежестта, които личаха по отпечатъците, Хънтър бе изумен и от дължината на крачките, и от безгрижната демонстрация на титанична сила.

Той се съсредоточи върху наблюденията си и постепенно почувства, че го обзема страх. Когато се приближи до билото и видя, че звярът е проявил хитрост, слизайки по големите гранитни камъни, върху които не оставаха следи, Хънтър осъзна с какво има работа.

Съществото знаеше, че ще бъде преследвано заради онова, което бе извършило.

* * *

Хънтър чу, че някой предпазливо се приближава към него, обърна се и със спокоен глас каза:

— Съществото не е наблизо. Можеш да се качиш тук.

Между клоните на смърча първо се показва обгореното от пожар лице. Очите с неприкрита враждебност се втренчиха в Хънтър, който отвърна на погледа. Ако му предстояха неприятности, по-добре беше да уреди проблемите сега.

Но мъжът неочаквано се засмя. После се обърна и носейки голямата си автоматична пушка, започна да слиза по склона.

След няколко минути се появиха и останалите членове на екипа. Всеки държеше различно оръжие. Без да се нуждаят от инструкции, те се разпръснаха по осеяния със скали хребет и застанаха на пост. Японецът излезе последен от храстите. Пред него вървеше Типлър.

Хънтър видя, че професорът се държи и това го успокои. Но издирването току-що започваше. Първият ден щеше да бъде проверка за силите на Типлър и Хънтър бе убеден, че възрастният човек ще издържи. Но после годините сигурно щяха да си кажат думата.

При дългите преходи в планината, всички, дори онези, крито бяха в отлично физическо състояние, започваха да се пречупват под въздействието на напрежението. Първо ги заболяваше гръбнакът, после отказваха краката и накрая настъпваше общо физическо изтощение, за което нямаше ясна причина, нито лек. И единствено желанието и волята да станат и да продължат всяка сутрин изправяше хората на крака.

Хънтър бе виждал как стотици добре подготвени атлети рухват след десетдневно ходене и не могат дори да се измъкнат от спалните чували, за да обуят ботушите си, докато други, не толкова тренирани пътешественици, но волеви и твърдо решени да постигнат целта си, стават и изпълняват задачата. Типлър имаше желание и воля и Хънтър се запита колко дълго ще му помагат тези качества.

Изпълненият с достойнство японец спря. Кимването му би могло да изразява всичко, но Хънтър усети, че преди всичко е знак на уважение. Черните като обсидиан непроницаеми очи на Такакура погледнаха Хънтър, после обходиха склона.

— Това ли е посоката?

— Да — отговори Хънтър и намести пушката „Марлин“ на гърба си. — Съществото се движи на юг, както преди. Следите са от около едно денонощие.

Хънтър отново забеляза сабята, праметната на гърба на Такакура, и пушката с рязана цев. В ръцете си японецът държеше картечен пистолет „МП-5“. На гърдите му бе препасан патрондаш, а на крака му бе завързан с ремък голям боен нож.

Хънтър не обърна внимание на Тейлър и погледна другите членове на екипа. Не знаеше къде е жената. Нямаше представа на кого от тях да вярва, но засега Такакура изглеждаше най-надежден. Постепенно щеше да научи всичко за тях. Хънтър приклекна,

съсредоточи се в следите и се опита да си представи какъв маршрут би избрал самият той, ако се намираше нощем в мрака на този хребет. След миг установи това и се изправи.

— Готови ли сме да започнем? — попита японецът, който явно вече разбираше стила на проследяване на Хънтър.

— Първо трябва да изясним някои неща — отговори Хънтър и се обърна с лице към него. Такакура кимна. — Аз ще водя, а вашите хора ще ме следват на стотина метра. Ясно и просто.

— Нямам възражения — рече командирът, после се намръщи. — Но имаме човек, който може би ще ви помогне. Както знаете, всеки от нас притежава специални умения, които можете да използвате, за да изпълните успешно тази мисия.

Хънтър се замисли върху думите му.

— Добре. Кой е човекът?

Без да се колебае, тъй като бе свикнал да командва, Такакура вдигна ръка.

— Боби Джо!

Хънтър се обърна и видя жената, която незабавно и без усилия се изкатери на билото. Стигна до тях само за няколко секунди. Беше съвсем леко задъхана. Държеше гигантска снайперова пушка. Застана пред Хънтър и безучастно го погледна.

Беше висока около метър и седемдесет и слаба. Косите ѝ бяха тъмноруси и завързани на опашка, а очите — сини и интелигентни. Лицето ѝ имаше заострени черти, което показваше, че жената е в отлична форма. На гърдите ѝ бе препасан патрондаш, пълен с огромни патрони. Бяха най-малко петдесети калибър.

— Казах на господин Хънтър, че... — започна Такакура.

— Наричай ме само Хънтър.

Японецът кимна, сетне продължи:

— Хай. Казах на Хънтър, че ти също си следотърсач и можеш да му помагаш.

— Какво ви е известно за следотърсачеството? — търпеливо попита Хънтър.

Гласът на Боби Джо беше младежки и уверен.

— Знам кой сте, господин...

— Само Хънтър.

— Добре. Знам кой си, Хънтър. Следя работата ти, но откровено признавам, че не съм добра колкото теб. Обучавана съм пет години. И от малка ходя на лов. Затова, макар да не съм толкова добра, разбирам от тези неща и не правя глупави грешки. И бих искала да ти се харесам — без да се усмихва, добави тя.

Хънтър я погледна изпитателно.

— Добре. Колко пръста има мечката?

— Пет.

— А вълкът?

— Пет.

— По какво се различава койотът от вълка?

— Вълкът има по-големи задни лапи и нокътят на показалеца не оставя отпечатък.

— По какво се различават движенията на мечката от тези на кугуара?

— Мечката броди напосоки. Няма определена пътека, а само територия. Кугуарът се придвижва в кръг. Обикновено осемдесет километра в диаметър.

— Добре. А каква е разликата, когато ги проследяваш?

— Можеш да предположиш къде е кугуарът, защото обикновено стои на високо. Ако изгубиш следата, трябва да кръстосваш хребета, докато я намериш. Но ако изгубиш дирите на мечката, трябва да се движиш в кръг, като всеки път разширяваш диаметъра.

Хънтър кимна. Да, много я биваше.

— А как ще разбереш дали човекът е вървял наляво, или надясно?

— Има най-малко петнайсет различни вида отпечатьци от натиска, упражнен върху почвата — уверено отговори тя. — Но общо взето, ако човекът се движи надясно, отпечатъкът ще бъде по-дълбок от лявата страна. Той се изтласква в противоположната посока, затова там отпечатъкът ще бъде по-вдлъбнат. И обратно.

— Ами ако следата върви по склон?

— Ако склонът се спуска наляво, а човекът се е движил надясно, тогава следата ще е по-дълбока в дясната си част. И обратно.

Хънтър бе смаян от знанията ѝ, но се опита да не го покаже.

— А как кръстосваш?

— Ако ми кажеш да кръстосвам, ще тръгна пред теб. Ако ти се движиш на юг, аз ще вървя на изток и на запад, опитвайки се да намеря някакъв знак, който да покаже смяна на посоката.

— А какво е странично придвижване?

— Странично придвижване е, когато се движиш успоредно на следата. Слънцето е зад гърба ти, за да можеш да забележиш и най-леките вдлъбнатини. Обикновено се прилага, когато почвата е твърда или скалиста и отпечатыците са бледи. Най-важното е да се движиш така, че слънцето да е под ъгъл, който осветява добре следата. — Тя млъкна и намери тежката снайперова пушка. Хънтър остана поразен от лекотата, с която Боби Джо боравеше с оръжието. — За проследяването се изисква много практика. Научих се да го правя, още когато бях дете.

— Сигурно. И какво си проследявала?

— Мечка, кугуар, койот, вълк и лос. Почти всичко.

— А напоследък?

— Напоследък... — Очите ѝ безизразно се спряха върху него. — Проследявам и убивам хора, Хънтър.

Той я погледна изпитателно. Знаеше, че ще прецени способностите ѝ, когато я види как работи. Искаше да разбере дали Боби Джо може да установи откога са оставени следите и дали е достатъчно наблюдателна. Но тя очевидно знаеше основните неща.

— Добре. Един последен въпрос. Как ще разбереш, че си близо до змия, когато не я виждаш?

Боби Джо присви очи.

— Можеш... да...

Хънтър търпеливо чакаше. Изпитателният поглед на Такакура се стрелкаше ту към него, ту към Боби Джо.

— Не знам, Хънтър — смело отговори тя.

Той кимна и затегна ремъка на пушката си, после се обърна към японца.

— Боби Джо може да върви отпред с мен. Само кажи на хората си да стоят достатъчно далеч, за да не утъпчат следите, преди да съм ги разгледал. Съгласен ли си?

Командирът кимна.

— Разбира се. Но ще се движим близо до теб в случай, че се натъкнем на звяра.

— Да вървим — обърна се Хънтър към Боби Джо и започна да се спуска по склона.

Тя тръгна след него, като стъпваше предпазливо. Изминаха половината път до базата и Боби Джо попита:

— Как да разбере кога съм близо до змия?

Хънтър вдигна глава.

— Не можеш да разбереш. Змията ти казва.

[1] Гризачи, които обитават горите и тундрата в Северна Америка, Европа и Азия. Често са преносители на вирусни заболявания. — Б.ред. ↑

5.

Времето беше необичайно горещо и докато вървеше по следите от нокти върху камъните, Хънтър почувства, че кръвта му кипва от прилива на адреналин.

Когато стигна до дъното на клисурата, той вече се бе превърнал в управлявано от първични инстинкти същество, съсредоточено единствено върху проследяването, и смътно съзнаваше, че Боби Джо върви след него.

Знаеше, че другите са по-назад. Оставяха го да си върши работата. Държаха се малко презрително с него, вероятно мислеха, че никой друг, освен военните, не може да се справи с тази задача. Но Хънтър беше доволен, че се движат, без да говорят, защото животните, включително съществото, което търсеха, мигновено щяха да доловят непознатите звуци. А в тази околна среда човешкият глас щеше да има ефекта на изстрел.

Безшумното придвижване беше задължително, ако Хънтър искаше да научи нещо от гората. Чувстваше се по-спокоен от присъствието на Такакура. Командирът на екипа явно беше готов да му помага. Поне засега изглеждаше така.

Хънтър вдигна ръка. Боби Джо спря и приклезна. Хънтър също клезна и насочи вниманието си към калната почва, измервайки плътността, състава, съдържанието на вода и на още десетина други елементи, които щяха да му разкрият много повече неща, когато намереше отпечатъците на съществото.

Растителността беше оскъдна. Той видя локва, голяма колкото стъпалото му. Но само един-единствен отпечатък. Хънтър допря длан до леките извивки, скрити в калната вода.

Следата беше от около един ден. Но водата вече бе заличила онова, което беше важно, затова се налагаше Хънтър да продължи без посока. Боби Джо вървеше толкова тихо зад него, че той бе забравил за присъствието ѝ. Обърна се, направи ѝ знак да се насочи наляво, а той

тръгна надясно. Деляха ги двайсетина крачки. Двамата навлязоха в дълга, широка поляна, обрасла с високи треви.

След пет минути Хънтър намери втората следа, която обаче също беше в лошо състояние поради влагата. Беше покрита с листа и той щеше да я пропусне, ако не бяха дълбоките отпечатъци от нокти, оставени в по-твърдата почва. Дирите не бяха повредени от бурята и можеше да бъдат разчетени.

Той се обърна, погледна Боби Джо и зачака да види дали тя ще забележи, че внезапно е спрял. И Боби Джо го направи. Бавно извърна глава и кимна.

Без да е видял или да е надушил миризмата на плячката, Призрак обикаляше наблизко, като непрекъснато душеше и търсеше.

Хънтър започна да се катери по склона и се наведе да разгледа стара следа. Испита леко отчаяние. Върху земята имаше редица отпечатъци от предни лапи с дълбоко врязани следи от нокти и нещо, което приличаше на човешка пета. Следващият отпечатък — от левия крак — се намираше на повече от шест метра от предишния.

Съществото скачаше шест метра с един отскок.

Не, това не беше възможно.

Дори за тигър би било трудно да скочи повече от два метра и половина по този склон. Хънтър отново огледа следата, за да се увери, че не е пропуснал нещо. Но гората не лъжеше. И не се интересувахе дали й вярваш, или не.

Съществото явно скачаше шест, дори седем метра.

Хънтър се опита да си внуши, че силата на животното е само временна и се дължи на прилива на адреналин, наситил организма по време на атаката. Боби Джо се приближи и той отново тръгна напред. Още не можеше да разбере какъв звяр бе оставил следите, но знаеше, че не бе виждал такова нещо.

И не искаше да вижда.

* * *

Ребека Танъс и Джина Гилбърт седяха в една от лабораториите в Института по криптозоология и палеонтология „Типлър“ и разглеждаха гипсовата отливка, донесена от военен куриер. Отливката

беше дълга трийсет сантиметра. Лицата на двете жени едва прикриваха силното им безпокойство.

Ребека, която заместваше доктор Типлър като директор на института, въздъхна.

— Имам докторска степен от Кеймбридж по екосистеми и магистърска по палеонтология. Завърших с отличие историческа геология и молекулярна биология на вкаменелостите. Една година специализирах в най-престижния институт в света под ръководството на най-големия палеонтолог на нашето време. И пак нямам представа какво е това нещо — каза тя.

Джина мълчеше.

Ребека издиха кичур кестенява коса от очите си и продължи:

— Господи, Джина! Дори не знам откъде да започна. Съществува *наистина* прилича на човешко. Но има пет дълги, извити, животински нокти. Следователно, не е човек.

— Не — измърмори Джина. — Не е човек. Но не е и животно. Защото от друга страна прилича на човек.

— Аха — измънка Ребека и започна да барабани с пръсти по масата.

— И така... Съществува не е човек. Не е и животно. — Усмивката ѝ беше мрачна. — Мисля, че това ни предоставя много почва за размисъл, нали?

Джина продължаваше да мълчи.

— Добре — каза Ребека и стана. — Да се опитаме да разсъждаваме като доктор Типлър. Когато не можем да идентифицираме някоя вкаменелост, той я категоризира според броя и формата на израстъците на крайниците, големината, местонахождението и възрастта. Професорът го поставя в някоя категория и започва да търси семейството. И обикновено се оказва сроден на някой известен вид, с който сме слабо запознати.

— Добре. Да процедираме по този начин. Вид — *Хомо сапиенс*. Възраст една седмица.

Настъпи мълчание.

— Е, не стигнахме много далеч — отбеляза Ребека. — Погледни. Пет единични нокти. Големи. Петте израстъка напомнят на нещо като ходило на вид, сроден на *Хомо сапиенс*. Но това е малко вероятно. Тогава кой друг вид има пет израстъка?

Джина не се замисли. Не беше необходимо.

— Хомо хабилис, Хомо рудолфезис и Хомо еректус^[1]. Както и мечките — гризли, кодиак, кафявите и черните. А, да, и повечето дребни сухоземни бозайници като лакомеца, миещата мечка, катерицата, бодливото прасе, бобъра, водният пор, скунксът, язовецът...

— Ясно — прекъсна я Ребека. — Разбрах.

Двете се умълчаха.

— Ето какво ще направим — каза Ребека. — Знаем какво *не е* онова същество, нали? Затова ще започнем от нулата и ще предположим, че е непознат вид.

— Както би постъпил професорът.

— Да, точно така. Ще проверим дали по гипса не е останало нещо. Ако намерим косъм или следи от хемоглобин, ще можем да изготвим профил на ДНК. После ще мислим как да го класифицираме.

— Добре, да действаме по процедурата — съгласи се Джина.

— Да. Така казва и докторът. Но задачата е спешна, затова трябва да зарежем останалото. Ако намерим парченце от онова същество, дори да е колкото зрънце, ще разберем всичко за него.

* * *

— Чейни!

Чейни спеше на бюрото в кабинета си в сградата на Военната прокуратура във Вашингтон. Той отвори кървясалите си очи и видя шефа си — Ханк Винсент или Черепа, както го наричаха заради безмилостното му изражение. В ръката си Черепа държеше разходна квитанция, смачкана на топка.

— О, по дяволите — измънка Чейни.

Десетината следователи, наобиколили бюрото му, изведнъж се сетиха, че имат работа другаде и се разпръснаха в различни посоки. Със завидно спокойствие Чейни каза:

— Хей, шефе, тъкмо се канех да поговорим за онези малки...

Черепа размаха квитанцията пред лицето му.

— Искам да ми обясниш как е възможно да изхарчиш пет хиляди долара за бензин само за месец, и то без да напускаш града. Искам да

чуя отговора ти. Сигурно ще бъде класически.

— Пътни разходи, шефе.

— Пътни разходи? — Черепата се вторачи в него така, сякаш за пръв път чуваше думите. — Пътни разходи? Това ли е най-доброто оправдание, което можа да измислиш? Ела в кабинета ми.

Без да дочака отговор, Ханк Винсент се обърна.

Чейни бавно се надигна и направи неуспешен опит да оправи вратовръзката си. Колегите шепнешком му пожелаха успех. Той влезе в кабинета на Винсент и безшумно затвори вратата. Застана пред шефа си със скръстени ръце и изпълнен с достойнство, впери поглед в него. След миг Черепата поклати глава. Устните му се разтеглиха в лека усмивка. Той хвърли квитанцията на бюрото си и се облегна назад.

— Така значи, пътни разходи. Ако не се лъжа миналата седмица ти разби онзи картел, нали, Чейни? Успя да арестуваш Лау Тай, докато осъществяваше една от най-доходните си сделки.

Чейни кимна, после, когато Черепата взе друга фактура, отмести поглед встрани.

— Тук пише, че преди шест седмици си изчерпал сумата, предвидена за информатори. Откога работиш по случая?

— От шест месеца, сър.

— Тогава как подкупваше информаторите си през последния месец, за да разбереш къде ще се извърши сделката?

След кратка пауза Чейни отговори:

— Ами, шефе, разчитах на творческите си способности и изобретателност. Както би трябвало да правим.

Черепата се усмихна.

— Да, Чейни, обзалагам се, че си постъпил нестандартно. Онова беше театър за пред колегите ти. Направих го, защото всички знаят какво си сторил и не искам да последват примера ти. Поел си голям риск, Чейни. Но се справи. И само благодарение на информаторите си по улиците. Малцина от колегите ти имат толкова много връзки. Това е потънало в забравата изкуство. Ето защо човек като теб може да рискува и да спечели. Но останалите дори не се опитват. Е, някои може и да са готови. Но се боя, че ще изхарчат парите, и пак няма да хванат престъпника. И тогава ще се наложи да ги уволня. Защото няма да мога да прикрия гафа им.

Черепата зачака, но Чейни мълчеше.

— Знаеш ли, имах неприятности с ареста на Лау.

— Неприятности? Защо? Акцията беше успешна.

— Защото с Лау трябваше да се занимава Агенцията по наркотиците. — Черепата замахна с писалката, с която си играеше, сякаш не го беше грижа за това. — Юридически спорове... Такива неща.

— Лау беше известен и като беглец от правосъдието, шефе.

— Тогава мястото му е било при нашите хора от Програмата за бегълците — каза Винсент и изведнъж стана сериозен. — По дяволите, Чейни, ти се занимаваш с разузнаване и контраразузнаване. Трябваше да разследваш дали в бандите, търгуващи с хероин в Златния триъгълник, има американски агент под прикритие, а не да преследваш проклетия Лау. Ако не беше използвал творческите си способности в седмичните доклади, щях да ти потърся отговорност много по-рано. И за да влошат нещата, от ФБР твърдят, че си нарушил правата на Лау, защото си го разпитвал твърде грубо, опитвайки се да го накараш да изпее връзките си. Освен това, като връх на всичко, дори не си му прочел правата. Говорят, че си провалил целия арест и сега не можем да му отправим обвинения. Искат официално разследване.

Чейни не показва с нищо чувствата си. Приблужи се до бюрото и докосна табелката от черно дърво, на която с позлатени букви бе написано: „Ханк Винсент, следовател“.

— Не е необходимо да предявяваме обвинения към Лау за това престъпление. Той бяга от правосъдието. Има три други федерални присъди. Ако не беше избягал от Ломпок, щеше да излежи петдесет години, без право на обжалване. И ще го направи, веднага щом го върна там. Признавам, че го разпитвах сам и може да съм забравил да прочета правата му, но сега знаем имената на всичките му връзки в Америка. — Чейни се поколеба, после сви рамене. — Можем да направим голям удар с тази информация, шефе. Всичко беше изпитано.

Черепата скръсти ръце.

— По дяволите, той оказа съпротива при ареста — добави Чейни.

— Аха. Ще се погрижа за онези от ФБР, Чейни. Ще им кажа, че няма да извършим разследване по член 31 от Наказателния кодекс, и ако това не им хареса, могат да ме целунат отзад. — Винсент прегледа

няколко папки. — Добре. Имам друга задача за теб. Искam веднага да се заловиш с нея.

Чейни не каза нищо. Един от навиците му, когато се намираше в присъствието на шефове, беше да говори колкото е възможно по-малко. Той смяташе, че е по-трудно да се zlepоставиш, когато мълчиш, макар често да се движеше на ръба между предпазливостта и грубостта.

— Ами, работата е следната — рече Черепa и отвори една папка. — Изглежда в Аляска има инцидент с военните и...

— Армията? — Чейни вдигна глава. Не можа да прикрие изненадата си. — Те имат свои следователи. Какво общо има това с нас?

— Просто ме изслушай — нетърпеливо каза Черепa. — Няколко засекретени станции имат сериозни неприятности. Убити хора. Искam да разследваш случая.

— Но защо аз? Защо ние, по дяволите?

Винсент не отговори, после бавно стана и погледна през прозореца зад бюрото. В далечината Чейни видя потока от коли по магистралата, която минаваше зад сградата.

— Защото неколцина от нашите приятели в Конгреса са обезпокоени от слух, според който в научноизследователските станции се извършват тайни експерименти с биологично оръжие. Това не влиза в пълномощията на ФБР. Нито в нашите. Но Конгресът иска ние да поемем разследването.

— И ти искаш аз да се заема с тази задача?

— Да.

В тази история имаше нещо, което никак не допаднаше на Чейни.

— И какво по-точно трябва да разследвам? Не знам нищо за биологичните оръжия. Не бих различил грипен вирус от ебола. Може да разследвам цяла година в Аляска и пак да не открия нищо, което...

— Ще работиш във Вашингтон.

Чейни не скри изненадата си.

— Вашингтон — бавно повтори той и се вгледа изпитателно в помръкналото лице на Черепa. — Какво става тук, шефе?

Винсент дълго мълча.

— Чейни, ако някой използва държавната хазна, за да разработва незаконно биологични оръжия, това означава, че в тази тайна дейност

са замесени хора от най-високите етажи на властта. Това противоречи не само на американските закони, но и на Споразумението на Обединените нации от 1972 година, с което се забранява разработването на такива оръжейни системи. Предполагам, че разбираш какви могат да бъдат последиците.

По гърба на Чейни полазиха ледени тръпки.

— Да, разбирам. Искаш да разследвам Пентагона, Съвета за национална сигурност и ЦРУ, за да узная дали извършват тайни операции в пряко нарушение на законите и международните споразумения, така ли?

Черепата кимна.

— Добре — продължи Чейни. — Но ще трябва да изляза извън процедурата. Искам неограничено финансиране и собствен екип. Всичките си сътрудници ще избира лично. Ще се нуждая и от писмено разрешение да пътувам навсякъде. Следователите във всеки окръг да бъдат инструктирани да ми оказват съдействие, каквито и да са заповедите ми. И без да се обиждаш, шефе, но държа всичко това да бъде написано черно на бяло. Инак възложи задачата на друг. Това са изискванията ми. Съзнавам какво искаш от мен.

Черепата явно нямаше желание да се съгласи на тази сделка.

— Никога не си ме предавал, Чейни. Но за такова нещо трябва да искам разрешение от шефа.

— Не е необходимо да бързаш. После ще говорим какъв съм задник. Ако съм жив дотогава.

Чейни тръгна към вратата.

— Хей, Чейни. Питаш защо съм те избрал за тази задача. — Черепата не откъсваше очи от лицето му. — Причината е ясна. Имам достатъчно умни хора, за да бъдат ченгета, но само един, който може да бъде мошеник.

* * *

Хънтър се обърна рязко като пантера.

Съзря силует в далечните сенки и бе сигурен, че не греша. Появи се за миг и изчезна.

Той присви очи, намръщи се и прикова поглед в хребета, намиращ се на около осемстотин метра. Знаеше, че от такова разстояние зрението може да го заблуди. Сенките и листата образуваха безброй заплашителни очертания. Но нещо дълбоко в съзнанието му нашепваше, че не е сгрешил.

Хънтър бе съзрял силуета на нещо немислимо, човекоподобна форма, която стоеше в мрака и го гледаше. При това предизвикателно. Фигурата се обърна и изчезна.

Боби Джо уморено се приближи до Хънтър й коленичи, за да си почине. Тя не бе видяла нищо и той нямаше намерение да й казва за откритието си.

— Какво има? — шепнешком попита младата жена. Беше изпотена от влажния въздух.

Хънтър я погледна и поклати глава.

— Почини си. Пийни вода. Ще ти трябва — каза той и продължи да върви.

Замисли се за ужасната гледка и отново поклати глава. Не, тук нещо не беше наред. Съществото, което бе видял, стоеше изправено. Само че нямаше такова животно. Никой звяр не можеше да изтръгне от пантите стоманена врата и да откъсне човешка глава от тялото с един-единствен замах. Хънтър се опита да не показва безпокойството си.

Такакура и останалите се приближиха до него. Доктор Типлър се държеше, въпреки напредналата си възраст. Но японецът изглеждаше леко разтревожен от бързия ход на Хънтър. Това говореше за необикновено добра форма, защото следотърсачът още не бе почивал, макар да беше късно следобед.

Той дори не усещаше напрежение. Отдавна бе престанал да се чуди на издръжливостта си. Знаеше, че притежава особени способности, усъвършенствани от трудния начин на живот. Можеше да не спи дни наред, без да чувства умора, и да изминава по сто километра на ден. Но не очакваше същото от другите и непрекъснато си напомняше, че трябва да върви по-бавно.

Такакура се наведе. Беше изтощен, но се загледа в земята така, сякаш търсеше следи. Хънтър се усмихна. Дори японецът учеше занаята. Такакура вдигна глава и го погледна.

— Приближаваме ли се до съществото?

— Да — отговори Хънтър, обмисляйки какво друго да каже.

Не би скрил информация, така че да изложи на опасност екипа, но от друга страна нямаше намерение да говори, ако не беше сигурен. Не трябваше да загубва доверието на командосите. Това беше опасно при дадените обстоятелства.

— Хай. Добре — изръмжа Такакура, остави картечния пистолет, коленичи и продължи да оглежда земята.

Онова, което Хънтър видя в черните му като въглен полегати очи, го увери, че японецът има само една цел, каквито и тайни да бяха скрити в тази загадъчна операция. Такакура беше отдаден на професията си. Щеше да изпълни дълга си, дори да се наложи да загине.

Хънтър си спомни какво бе открил в научноизследователската станция, огледа останалите членове на екипа и се зарадва, че има поне един, на когото може да се довери.

* * *

Изтощен, Тейлър седна, вдигна глава и видя Хънтър, който стоеше на хребета и тихо разговаряше с Такакура и Боби Джо.

Възрастният професор стоеше до тях и бършеше потта от челото си. Грамадният вълк както винаги беше нащрек и черните му уши бяха наострени.

Бък Джойс, друг член на екипа, се приближи до Тейлър и сложи гранатомета си на един пън — остатък от поразено от мълния дърво. Бък беше нисък, но шестте години подготовка в специалните части го бяха направили жилав и издръжлив.

Тейлър избърса потта от тила си и гледайки Хънтър, измърмори:

— Онзи човек не се спира. Не съм вървял толкова много за един ден, откакто постъпих в проклетата „Делта“. Осемдесет километра с пълна раница. Хънтър ще скрие топката на инструкторите от Форт Браг само за една седмица.

Бък се засмя.

— Да. И кучето му е страхотно.

— Това е вълк, тъпако.

— Знам, Тейлър. Това е най-големият вълк, който съм виждал. И най-злият на вид. Нямам намерение да се приближавам до него. Не го

знаеш какво ще направи. Може да те нападне.

Тейлър се намръщи, засенчи с длан лицето си и присви очи, опитвайки се да определи на каква височина се намира слънцето.

— Трябва да изберем място за нощуване. След три часа ще се мръкне. В тези планини се стъмва бързо. Бил съм тук.

— Така ли? — заинтересува се Бък. — Кога?

— Ами, в края на осемдесетте години. Участвах в една мисия в Норт Ридж. Нямах представа какво правим. Уж търсехме някаква пещера. Не намерихме нищо. Само ни измръзнаха задниците.

— Е, сега отново си тук. — Бък стана, когато Хънтър и останалите започнаха да се спускат към долината. — Но така, както се движи онова животно, едва ли ще имаме шанс да стреляме по него.

— Ти си голям глупак, Бък. Нищо ли не проумяваш? От специалните части си, а още не можеш да кажеш дали онзи тип го бива. Според мен си знае работата. Не съм виждал такъв като него. Познавам много военни следотърсачи. Те би трябвало да са най-добрите, но не могат за един ден да направят онова, което този тип прави за пет минути. Той може да разчете абсолютно всяка следа, синко. Мисля, че ще намери онзи звяр.

Тейлър погледна Бък още веднъж и тръгна.

— Хайде, синко, зареди оръжието.

* * *

Хънтър се бе втренчил в земята, когато Боби Джо коленичи до него. Той заговори, но гласът му беше толкова тих, че тя едва го чуваше. Сети се, че Хънтър се възползва от ромоленето на водата в потока, за да заглуши думите си.

— Сутринта започнаха добре — прошепна той. — Но сега вдигат шум колкото стадо бизони. Е, случват се такива неща. Хората свикват с обстоятелствата и започват да се отпускат. И после стават невнимателни. Прекосяват деветдесет и девет пъти потока и не виждат змията. На стотния път не поглеждат в краката си. Мислят, че са в безопасност. А змията е там. И ги ухапва. Навикът е лошо нещо. Може да ти коства живота.

Боби Джо се огледа, после се обърна да види другарите си, които се намираха на склона в далечината. Не чуваше нищо от тази посока, защото шумът на водата заглушаваше всички останали звуци. Докато ги наблюдаваше, й се стори, че командосите се движат безшумно и стъпват внимателно, подредени в индийска нишка на десет крачки един от друг.

Питайки се защо Хънтър бе толкова притеснен, тя бавно вървеше след него. Той оглеждаше всичко наоколо и мълчеше. Боби Джо видя само една-единствена следа в твърдата почва и нищо друго. Съществото сякаш бе изчезнало от лицето на земята.

Хънтър се обърна и тихо каза:

— Призрак.

Движейки се с невероятна грация, огромният черен вълк крачеше напред. Главата му беше наведена. Боби Джо стисна пушката, като видя свирепия му профил и черните, сякаш безжизнени очи.

Хънтър посочи следата и рече:

— Търси.

След миг вълкът изчезна зад завоя на реката и потъна в сенките на безкрайната гора. Боби Джо зачака, но Хънтър не каза нищо повече, само продължи съсредоточено да гледа отпечатъка. После, възползвайки се от възможността, че е с този човек, който отлично познаваше природата, тя попита:

— Какво те безпокои?

Хънтър не отговори веднага.

— Няма логика.

— В кое?

— В натиска, с който е оставен отпечатъкът. Съществото се е движило надясно, но в тази посока следите прекъсват.

Зад тях се издигаше стръмен склон, висок петдесетина метра. Почвата беше глинеста и не се виждаше пътека. Можеха да се изкатерят лесно, но по нищо не личеше, че съществото бе минало оттам, затова нямаше смисъл да вървят в тази посока.

— Знаеш ли, Хънтър, през целия ден съществото се е движило близо до водата.

— Точно това ме безпокои.

— Защо?

— Животните с такива размери не се навъртат край водата през деня.

Той използваше шума на потока, за да заглуши гласа си и едва тогава Боби Джо разбра как го прави. Хънтър променяше височината на тоновете, за да смеси гласа си със звука на течението и ромоленето на водата. Боби Джо се възхити на способността му да се слива с околната среда. Хънтър сякаш беше част от природата.

— Големите животни пият вода на зазоряване — продължи той, — и после през нощта. Правят го като по часовник. През деня не се движат близо до водата, а ловуват и се хранят.

— Но онова същество още не се е хранило — отбеляза тя, опитвайки се да говори тихо, така че гласът ѝ да се слее с шума на потока.

— Да. И това ме безпокои. Движи се твърде бързо. А големите животни са бавни. Изминават от два до осем километра на час. Но това същество преодолява големи разстояния. Странно.

— Хънтър, мисля, че ми хрумна нещо. През целия ден съществото се е движило покрай водата.

— Да, както би правил човек — каза той, без да вдига глава.

— Може би. Но е факт, че се придържа към водата. И вероятно прави същото и в момента, защото няма изведнъж да промени навиците си. Макар да е невероятно силно и издръжливо, аз смятам, че ще продължи да действа по същия начин.

Хънтър бавно се обърна и огледа хребета сантиметър по сантиметър. Устата му беше леко отворена, а лицето — застинало, сякаш бе осенен от прозрение.

— Не — прошепна той. — Ще направи нещо... друго.

Ястребовите му очи обходиха хребета.

— Искаш ли да кръстосам в радиус от стотина метра? Ще внимавам да не утърча следите — предложи Боби Джо.

— Да. Направи го. Аз ще огледам наоколо. — Хънтър се обърна към нея. Лицето му доби студен израз. — И не се отдалечавай.

— Добре — отговори тя, изправи се и с лекота започна да стъпва по камъните, движейки се по течението на потока.

Той дълго оглежда скалата в подножието на хребета. Човек в добро физическо състояние можеше да я изкатери за двайсетина минути. После направи крачка напред, хвана се за заострения ръб и с

лекота се прехвърли над върха. Тръгна нагоре, като предпазливо опипваше скалата с крак, преди да стъпи, и избираше най-лесния маршрут.

Тази процедура всъщност беше само допълнение към метода, който използваше, за да се движи безшумно. Първо стъпваше с пръстите, после бавно отпускате тежестта си на ходилото, от предната към задната част. Знаеше, че трябва да избира твърда почва и да заобикаля вейките.

Хънтър внимателно огледа следващата скала, търсейки следи върху сиво-кафявата ѝ повърхност. И след двайсет минути намери отпечатъци — дълбоки бразди от нокти върху камъка.

Той приклекна, обърна се и се загледа в потока. Прецени разстоянието и поклати глава, когато изчисли, че съществото е скочило най-малко девет метра — невероятно разстояние, за което и да е животно.

За да се увери, че не е сбъркал, Хънтър се огледа и съзря отпечатъци от нокти в камъка — белези от невероятна сила на вкопчване, и разбра къде се бе катерило съществото, съдейки по стотици едва забележими следи, които неопитният следотърсач лесно би пропуснал. Хънтър кимна. Да, ето защо край потока нямаше повече дири.

Той се изкатери на върха на скалата. Погледна надолу и видя Такакура, който крачеше начело на колоната.

Хънтър им направи знак да се приближат и зачака. Боби Джо се появи от другата страна на потока. Хънтър я видя и махна. Тя кимна и тръгна към него.

Щом екипът се събра в подножието на скалата, Хънтър само посочи към върха и всички започнаха да се катерят нагоре.

[1] *Homo rudolfensis* — предполага се един от първите представители на вида *Homo*, останките му са открити край езеро Рудолф в Кения; *Homo habilis* (сръчен човек) — находките са отпреди повече от 2 милиона години; *Homo erectus* (изправен човек) — съществувал преди около 1,5 милиона години. — Б.ред. ↑

6.

Оголил зъби, стърчащи под блестящите червени очи, той дебнеше на светлината на бледата луна, която приличаше на обесена над планината мъртвешка глава. Огромните му прегърбени рамене се подаваха зад човекоподобното лице с жестоки очи.

С животинска грация той протегна ръка, отмести встрани един клон и излезе на широка, тревиста поляна. Вече не му се спеше. Беше се наспал. И променил.

Светлината го озари. Стоеше приведен, огромен, мускулист и с криви ръце, които стигаха до коленете. От пръстите му се подаваха дълги, извити, черни нокти. Приличаше на човек, макар че туловището и грамадните мускули превъзхождаха всичко, което можеше да се определи като човешко.

Беше решил да ги нападне през нощта. И когато дойдеше подходящият момент, щеше да ги убие до един. Защото знаеше, че те ще го преследват и ще се опитат да го ликвидират заради стореното от него. Да, щеше да ги убие, но още беше рано. Първо трябваше да ги хване на място, където хеликоптерите и подкрепленията нямаше да ги спасят.

Може би след ден-два.

Той се замисли върху онова, което бе видял.

През целия ден внимателно бе наблюдавал мъжа с мокасините и вълка, който уверено вървеше по стъпките на господаря си. И макар да не изпитваше страх, той знаеше, че няма да се изплъзне лесно от онзи човек.

Да, първо трябваше да убие него. После щеше спокойно да умъртви останалите. Ако им провървеше, някои вероятно щяха да избягат. Но той трябваше бързо да убие мъжа с радиопредавателя, за да нямам връзка със света. Беше му ясно, че трябва да постъпи така.

Той изръмжа и отново се замисли за човека с вълка.

Да, този мъж беше опасен. Омразен фантом от дните, когато той се беше борил със силни врагове, които го бяха ранили. Трябваше

светкавично да се справи с него.

Останалите щяха да бъдат лесна плячка. Макар да бяха много, той беше уверен в себе си, защото беше по-бърз, по-силен и много по-хитър от тях. Не се страхуваше от болката, ако го обсипеха с куршуми и експлозиви.

Не разбираше от какво е направено новото му тяло, но знаеше, че твърдата му плът е устойчива срещу съвременните оръжия. Сега се нуждаеше единствено от остатъка от серума, за да стане съвършен.

Фактът, че беше получил този хибриден образ от нещо, изчезнало преди цяла вечност от земята, не го безпокоеше. Беше достатъчно, че е жив и ако вземеше серума, щеше да бъде безсмъртен. Той застана в непрогледния мрак и се вторачи в бивака им, където гореше огън.

„Да — измърмори той и се изсмя. — Използвайте огъня. Както направиха и другите преди вас. Но ние ги убихме. Ще убием и вас.“

* * *

Лагерният огън пламтеше в мрака.

Тейлър слагаше и изваждаше патрони от ловната си пушка. Движенията му бяха машинални и точни, сякаш бе придалък на оръжието. Около него имаше няколко пушки. На коленете му лежеше къса двуцевка, а от едната страна — пушка с пистолетна ръкохватка с голям калибър. Той беше най-тежко въоръженият член на екипа и най-едрият. Но тежестта на оръжията и боеприпасите съвсем не го затрудняваше.

На едното му рамо бе праметната карабина „М-16“, а на другото — патрондаш.

Хънтър приготвяше леглото си за нощта. Тейлър се приближи до него и попита:

— Защо са ти всичките тези клони и листа? Мислиш ли, че ще те предпазят от измръзване?

— Обикновено помагат.

— Знаеш ли, Хънтър, много те бива — след кратко мълчание добави Тейлър. Изглежда бе разсъждавал по въпроса. — Наистина си

добър. Може би най-добрият, когото съм виждал. Но аз не харесвам хора като теб.

Хънтър сви рамене.

— Има ли някакво значение?

— За мен има.

— Ами, тогава гледай на това по друг начин, Тейлър. Ако съм толкова добър, колкото казват, няма да ти се наложи дълго да ме търпиш.

Настъпи мълчание, после Тейлър изсумтя.

— Във Виетнам познавах един като теб. Беше много загадъчен. Истинска мистерия. Следотърсач. Индианец. Говореше с духове. Всички го харесваха. Докато един ден великите духове ни вкараха в засада. И всички станаха на храна за кучетата.

— Съжалявам за това, Тейлър — каза Хънтър и сложи най-отгоре извито парче дървесна кора. — Но истината е, че аз не разговарям с духове. Затова няма за какво да се тревожиш.

Тейлър измърмори нещо под носа си и тръгна към палатката.

Хънтър бе свикнал с обгореното лице на сержанта. Едната страна беше червена и гладка, с изцъклено око под широкото, волево чело, а другата — жестока, бързо променяща се от съсредоточена в заплашителна. Докато още размишляваше върху разговора, Хънтър усети нечие друго присъствие, но не се обърна, защото позна чии са тихите стъпки.

С всеки изминал час сетивата му ставаха все по-чувствителни, а зрението му придобиваше острота, каквато не помнеше от дълго време. Можеше да разчита без лупа и най-бледата следа и без бинокъл да вижда ясно далечните хребети. Знаеше, че в хода на издирването сетивата му ще се изострят още повече.

Той чу, че Боби Джо застана до него.

— Какво е това? — попита тя.

— Колиба от клони и листа — без да се обръща, отвърна Хънтър.

— Научих се да ги правя, още когато бях дете.

— Не е много голяма.

— Така трябва да бъде.

— Защо?

Той сви рамене.

— Правиш нещо като пашкул от клони и листа, слагаш дървесна кора отстрани, за да те пази от дъжда, уплътняваш колибката добре, така че да не влиза въздух и си готов за нощта. Пространството се загрява от телесната топлина, а сухите листа те предпазват от студа. Кората изолира влагата.

Боби Джо коленичи и разгледа приспособлението.

— Но колибата е затворена само от трите страни. Довечера ще бъде много студено.

Хънтър я погледна и посочи огъня.

— Ще затопля няколко камъка и ще ги сложа на входа. Цяла нощ ще излъчват топлина.

— Затова ли не носиш екипировка? — Тя изглеждаше позаинтригувана от него, отколкото от колибата. — Защото можеш да живееш сред природата? Като Тарзан?

Боби Джо се усмихна — нещо, което Хънтър виждаше за пръв път — и усмивката ѝ привлече вниманието му.

— Да, нещо такова.

Тя коленичи до него, за да го гледа как работи.

— Къде си научил всичко това, Хънтър? Аз съм обучавана в различни секретни програми...

— Къде? — прекъсна я той.

— Правителствени програми — уклончиво отговори Боби Джо. — Само там позволяват на жените да участват в сражения.

— Внушително. Уважавам тези неща.

— Наистина ли?

— Разбира се. Защо не?

Боби Джо обхвана с ръце коленете си.

— Струва ми се, че човек като теб не изпитва уважение почти към нищо.

Хънтър се усмихна, но не я погледна.

— Защо мислиш така?

— Ами, не знам. На инструктажа ни казаха, че можеш да оцелееш при всякакви обстоятелства. Богат си. Известен. Открил си множество лекарства. Притежаваш няколко къщи и апартаменти, но предпочиташ да живееш в онази стара, порутена хижа. Сякаш онези хубави неща не ти трябва. — Тя млъкна. Усмивката още трептеше на лицето ѝ, което имаше бронзов загар. — Казаха ни много неща, но не

можаха да отговорят на въпроса ми. Защо правиш всичко това? Разбира се, ако нямаш нищо против, че те питам.

Той сви рамене.

— Няма определена причина. Имаш право. Всички онези неща наистина не ми трябват. Но ги имам. И ги използвам да правя добрини.

— Мислиш ли, че тази мисия е за добро?

— Да. Разбира се.

Настъпи мълчание.

Боби Джо се наведе напред.

— А какво си правил преди това?

— През по-голямата част от живота си съм се опитвал да оцелея. Един възрастен трапер ме научи да живея сред природата, когато бях още дете. Пътувах на северозапад, проследявах, ловувах и живеях в дивата пустош. Същото е като в града. Всичко, което ти е необходимо, за да оцелееш, е близо до теб. Храна, подслон, дрехи. Човек може да отиде в планината само с нож и брадва и да си направи дом — засмя се той. — Е, няма да е нещо особено. Но е възможно. Това място е много по-негостоприемно от всички останали, където съм ходил. Теренът е труден.

— Мисля, че са необходими повече неща от един нож.

— Защо?

Тя посочи раницата си.

— Това е моята екипировка. Съдържа минимума за оцеляване в подобни тежки условия. А аз съм човек, който знае какво върши. Мога да оцелея почти навсякъде, но се нуждаю от нещата в раницата.

— Като например палатката? — усмихна се Хънтър.

Боби Джо погледна колибката, която Хънтър бе направил за по-малко от половин час. Приспособлението изглеждаше солидно и вътре сигурно беше топло като в палатките им.

— Или като храната, която носите? Виждаш ли онова дърво?

— Да.

— Това е бял дъб. Шепа жълди ще ти осигурят повече протеин, отколкото се съдържат в пържола от триста грама. Не са много горчиви и можеш да ги ядеш сурови. А по-нататък има тученица. Изравяш грудките, които приличат на картофи, сваряваш ги и си набавяш необходимите витамини и минерали. — Хънтър говореше и работеше, без да вдига глава. — Заобиколени сме от храсти тамарикс. Филизите

им са като всеки друг зеленчук, дори по-вкусни. Можеш да използваш стъблото, за да си направиш лък. От другата страна на тази поляна има *Gaultheria procumbens*^[1]. Това е растение.

— Да, благодаря. Знам какво е.

Хънтър търпеливо се усмихна и продължи:

— Сваряваш листата и правиш чай, от който високата температура спада и треската преминава. Лекува и възпалено гърло и съдържа много витамини. Гората е истинска аптека и ти осигурява храна. А потрябват ли ти дрехи, има множество подходящи места за капани и вълчи ями. Днес минахме по стотина пътеки на най-различни животни — от рис до бобър. Така че има изобилие от храна. И лесно можеш да си я осигуриш, стига да знаеш как. Потоците и реките гъмжат от риба. Вече спуснах мрежа в потока и утре сутринта, докато вие отваряте консервираната си храна, аз ще си сготвя една-две пъстърви. Или ще ги изям сурови. Няма значение. Проблемът ви е, че се опитвате да покорите природата, вместо да се възползвате от даровете ѝ.

Боби Джо не каза нищо, но присви очи, докато Хънтър говореше. Той довърши колибата си, стана и бавно я обиколи. Приспособлението беше солидно и щеше да му държи топло през нощта.

Хънтър коленичи, взе от огъня три големи камъка, сложи ги на входа на колибата и ги зарови до половината в пръстта. Не изглеждаше уморен. Сякаш дълго бе живял по този начин и тялото му извършваше съответните движения автоматично. Лицето му изразяваше съсредоточеност, сила, търпение и дисциплинираност, а движенията му бяха пестеливи.

— Ти си истински Тарзан, нали? — отбеляза Боби Джо и поклати глава. — Чувстваш се като у дома си сред природата. Но в теб има и друго, което още не мога да разбера.

Той я погледна и се усмихна.

— Какво?

— Не знам. Струва ми се, че криеш нещо. Понякога го съзирам в очите ти. Когато реагираш на някой звук. Правиш го естествено, като животно. Вълк. Или тигър. Все едно притежаваш фантастичен инстинкт, който липсва на нас останалите. Не знам как точно да го опиша и дали да се страхувам от него, или само да се радвам, че си на наша страна.

Хънтър се вгледа в нея, без да каже нищо, и се замисли върху думите ѝ.

* * *

Боби Джо лежеше в палатката си и наблюдаваше колибата на Хънтър. Не можеше да забрави огромния черен вълк, който се бе изтегнал до него и го пазеше, дори когато привидно дремеше. Хънтър вече спеше. Тя забеляза, че той заспа, веднага щом легна, противно на очакванията ѝ, че ще остане буден до късно.

Боби Джо се запита що за човек е Хънтър и защо животът сред природата му харесва. Вероятно заради простотата. Но изглежда имаше и друга причина. Нещо по-сериозно. И за пръв път тя изпита влечение към него. Макар да се опитваше да се предпазва от подобни емоции по време на мисия, Боби Джо не можа да не разпознае чувството.

Бе прочела досието му и бе запозната с документираната му биография. Почти нищо не се знаеше за живота, който бе водил, преди да привлече общественото внимание.

Да, Хънтър беше необикновен човек...

Боби Джо протегна ръка, стисна пушката и си помисли, че силата, волята и загадъчността на този мъж вероятно струваха повече от всички членове на екипа, заедно с оръжията им.

* * *

Той приклекна, стисна чудовищните си ръце и се вторачи в бивака, оглеждайки всичко, което виждаше на мъртвешки бледата лунна светлина. Съзря мъжа, който водеше групата и проследяваше дирите с такова забележително умение. После се вгледа в заспалия до него вълк.

Дори в съня си, вълкът изглеждаше нащрек. Ушите му бяха наострени, а муцуната — далеч от огъня. Не можеше да се определи накъде гледа. Черните очи се сливаха с козината, но позата му изразяваше напрегнатост, сякаш никога не се отпускате. Той знаеше,

че вълкът може да се бие ожесточено. Като мечката гризли, която бе убил през деня.

Раните, получени в стълкновението, вече бяха заздравели. Бе останал само малък, розов белег. Със замъглената си човешка интелигентност — дори не можеше да си спомни името си — той пресметна, че всяка нова рана ще заздравее за един ден, защото хибридната ДНК в организма му по някакъв начин се синтезира, ускорява възпроизвеждането на клетките и образуването на кръвта.

Той продължаваше навъсено да оглежда бивака. Силуетът му се очертаваше на фона на небето.

Не, нямаше да ги нападне тази нощ. Щеше да изчака. Утре щеше да ги примами навътре в гората и дори да им позволи да се доближат до него. Щеше да ги направлява и да ги кара да мислят, че го притискат, докато всъщност щеше да стане обратното. И после щеше да атакува, да убие неколцина от тях и да избяга.

Не се страхуваше, че може да бъде ранен. Нито от войниците. Нито от вълка. Макар че малко се боеше от мъжа.

Схватката им щеше да бъде ожесточена, но титаничната му мощ, силно изострените сетива и изключителната интелигентност щяха да бъдат достатъчни, за да ги унищожи.

Да, щеше да убие всички.

Той изръмжа, обърна се и потъна в мрака.

[1] Ароматична лековита билка, използва се против ревматизъм.
— Б.ред. ↑

7.

Гласът на Боби Джо, прозвуча сякаш от разстояние.

— Какво има?

Хънтър не помръдна. Съсредоточено гледаше следите. Почвата на хребета беше мека и отпечатыците личаха ясно. Съществото се бе промъкнало дотам и неспокойно и нетърпеливо бе пристъпвало от крак на крак. Хънтър се обърна и се вторачи в бивака, опитвайки се да прецени колко време ги бе наблюдавал звярът през нощта.

— Какво има, Хънтър? — повтори Боби Джо.

— Съществото е било тук.

— Тук? И колко време е стояло?

— По всяка вероятност около четири часа. — Той се намръщи.
— До разсъмване.

Тя се приближи до него и коленичи. Тъмнорусите й коси закриха лицето й, докато оглеждаше следите. Боби Джо дълго мълча, сетне вдигна глава.

— Какво е това същество, по дяволите? — В гласа й се долови потиснат страх. — Това е нещо неестествено.

Хънтър не помръдна.

По-неопитните следотърсачи щяха само да разберат, че звярът е бил там. Опитните щяха да определят как е дошъл и се е отдалечил. Но Хънтър разбра много повече неща, използвайки уменията, които отдавна бяха станали неразделна част от него и се бяха превърнали в инстинкт.

Той разбра колко време съществото бе стояло там, преди да започне да пристъпва от крак на крак, така прецени докъде се простира търпението му. Разбра, че чувството му за равновесие е почти съвършено. Звярът безшумно бе впил нокти в глинещата почва по време на нощното си бдение. Хънтър отново погледна към бивака. Разбра какво бе наблюдавало най-съсредоточено животното.

Него.

Някъде зад гърба му се чу приглушено ръмжение — досущ подземен тътен. Сякаш въздухът наоколо вибрираше. Тайнствен грохот, породен от свирепо животинско присъствие.

От няколко часа се движеха по следите на звяра. Хънтър се обърна и погледна Призрак. Черните очи на вълка блестяха. От гърлото му се изтръгваше заплашително ръмжение.

— Какво има, Призрак?

Вълкът направи крачка напред и продължи да ръмжи. Сетне леко потрепери и огромното му тяло се напрегна. Хънтър се обърна да види какво има пред тях.

Екипът беше останал назад. До Хънтър вървеше само Боби Джо. Той огледа гъстата гора от тополи и вечно зелени растения, която изглеждаше като непристъпна черна стена. Беше сигурен, че съществото е използвало тази пътека, за да върви на юг. Следите ясно показваха, че не се е колебало и се е движило целенасочено.

Хънтър стисна пушката и се изправи. Макар че слънцето още беше сравнително високо в небето, наоколо беше почти тъмно. Това му напомни за тройния балдахин от растителност в южноамериканските джунгли, където слънчевите лъчи никога не стигаха до земята.

Приведен, Призрак крачеше до него. Макар че вълкът не издаваше звук, устата му беше отворена, а зъбите — заплашително оголени. Беше в настроение да убива и инстинктивно мълчеше, докато се готвеше да нанесе удара. Боби Джо бавно се обръщаше наляво и надясно, за да провери дали от двете страни не ги дебне нещо в засада.

— В момента не се тревожи за фланговете — прошепна Хънтър, без да откъсва очи от сенките пред тях. — Няма да ни причака тук. Движи се бързо и дори не поглежда встрани.

— Тогава защо си толкова притеснен?

— Защото нещо не е наред.

— Кое?

Той се наведе и се загледа в земята. Видя къде отпечатъкът е по-дълбок. Дирята ясно показваше, че съществото внезапно бе свърнало надясно, обръщайки се във въздуха.

Хънтър протегна ръка и докосна следата, за да определи преди колко време е оставена. Подсъзнателно регистрира безброй миризми — папрат, гниеща растителност, иглолистни дървета, плесен, ферментация, животни и на още нещо — тежко, неподвижно и влажно. Мирис, който се бе научил да разпознава добре от живота, прекаран предимно сред суровата природа.

— Стой тук, Призрак.

Грамадният вълк спря, но не отмести поглед от гъстата гора пред тях. Оставаше си все така напрегнат. Хънтър бавно се обърна към Боби Джо.

— Остани при Призрак. Кажи на другите да спрат.

Тя застана в бойна готовност и стисна снайперовата пушка.

— Какво ще правиш?

Той вече се отдалечаваше и навлизаше в шубраците вдясно. Мина между две огромни папрати и тихо отговори:

— Нещо е умряло тук. Искam да разбера какво.

Боби Джо махна кичур коса от лицето си и отново погледна към него.

Но Хънтър вече беше изчезнал.

* * *

Въпреки сигнала на Боби Джо да спрат на място, Такакура безшумно се изкатери по склона и приклепна до нея. Намръщи се и се загледа в гората. Присвитите му черни очи изразяваха съсредоточеност и бдителност.

— Какво има, Боби Джо?

Гласът му беше спокоен и сдържан.

Тя поклати глава.

— Не знам.

Японецът погледна към вълка, но Призрак бе изчезнал, без да издаде звук. Дисциплинираното лице на Такакура не показва изненада.

— Вълкът е като...

— Призрак? — прекъсна го Боби Джо и макар че думите й бяха шеговити, не се усмихна.

Емоциите, интелектът и волята ѝ бяха съсредоточени върху сенките на отсрещната страна на поляната, обрасла в непроходима зелена папрат. Такакура наклони глава. За секунда разбра, че екипът стои на място и кимна. Дисциплинираността им явно го задоволи.

— Какво казва Хънтър? — попита той.

— Обикновено не говори много.

Японецът, изглежда, вече бе разбрал що за човек е водачът им.

— Той е неотстъпчив. В него има нещо, което непрекъснато го зарежда с енергия. Кога мислиш, че ще се върне? В онези шубраци не се вижда нищо.

Боби Джо поклати глава.

— Ами, знам ли. Понякога не помръдва цял час. Стои и оглежда терена. Друг път крачи толкова бързо, че е трудно да вървиш заедно с него.

Такакура изсумтя.

— Знам.

— Ще се върне, когато бъде сигурен. Поне това научих за него. Никога не греши. Казва, че дълго трябва да обикаляш, ако си изгубил следата.

— Вълкът му помага.

— Да. — Боби Джо стисна снайперовата пушка, когато чу леко шумолене. Вероятно беше падащ клон. — Призрак му помага. Или Хънтър помага на Призрак. Както и да е, работят заедно.

— Да, видях. Кога, мислиш, че ще намерим онова същество?

— Може би по-скоро, отколкото бихме желали, командире — тихо отговори тя.

* * *

Разчленен и изкормен, в мрака пред Хънтър лежеше кафяво-черен труп на гризли със стърчащи бели ребра.

Следотърсачът стоеше неподвижно и гледаше огромното тяло на мечката, което вероятно тежеше около половин тон. Лъскавите черни нокти в края на невероятно големите предни лапи не помръдваха. Зъбите бяха оголени заплашително. Отворените очи бяха изцъклени от неочакваната, внезапна смърт.

Хънтър обиколи местността и лесно откри следите от нокти на съществото, оставени, след като бе убило мечката гризли. Почти веднага разбра какво се беше случило, но внимателно огледа околността, за да провери дали звярът не дебне някъде наблизко до мъртвата мечка, както често правеха тигрите. Забеляза дирите на мечката, изпочупени и смачкани храсти, стъпкани боровинки. После, след като се увери, че той и екипът са сами, Хънтър се върна, за да огледа трупа.

Разбра, че борбата е била ожесточена. Стълкновение между две същества, всяко от които бе нанасяло ужасяващо силни удари. Той си спомни двубоя на живот и смърт между сибирските тигри. Това потвърждаваше факта, че колкото по-силни са враговете, толкова по-кратка е схватката.

Мечката гризли, която обикновено не предизвикваше животно с нейните размери, бе оказала яростна съпротива. По ноктите ѝ имаше съсирена кръв. Това означаваше, че съществото може би беше ранено. И тази мисъл някак го успокои.

Все пак не е безсмъртно, помисли той.

Хънтър се наведе и се вцепени. Беше извадил ножа си, за да изследва раните на мечката, когато чу нещо като тихо пърхане на птичи криле.

Обърна се по посока на приближаващите се стъпки и разбра какъв е източникът на шума. Поклати глава и се усмихна. Зачака, но друго движение не последва. Сетне тихо, с глас, който никое човешко същество не би чуло, дори да стоеше на петнайсет сантиметра от него, той каза:

— Призрак. Ела тук, момче.

След секунда сред папратите се показаха две блестящи черни очи, огромна като наковалня глава и широки, мускулести рамене. Вълкът не помръдна, докато погледът му се стрелкаше по опустошената, отъпкана и напоена с кръв поляна. Хънтър погледна Призрак и разбра, че не предстои битка.

Той се усмихна и поклати глава. После се обърна да разгледа изкормения труп на мечката гризли. Червата, черният дроб и сърцето бяха изчезнали. А огромният гръден кош беше разкъсан с демонична, убийствена ярост. На дебелия два сантиметра и половина череп имаше голяма дупка. Хънтър внимателно прокара пръсти по ръбовете.

Част от черепа на мечката беше разбит на дребни костици. Дупката беше малко по-голяма от човешки юмрук и с назъбени краища. Изумен, Хънтър поклати глава. Изглеждаше невероятно.

Той бе свикнал със смъртта. Тя беше присъща на природата. И на живота. Самият той можеше безмилостно да убива, ако се наложеше. И ако не притежаваше дисциплина, воля и умения, гората отдавна щеше да го е погубила. Защото, в края на краищата, оцеляваха само силните.

Хънтър знаеше, че мечката гризли яде всичко — растения, животни, риба, дървесна кора или дори разложено месо, за да изхранва огромното си туловище. Не страдаше от неприятни последици от комбинациите на храната. Мечките гризли всъщност бяха гигантски кофи за боклук. Ето защо, те рядко предизвикваха големи животни. Не им бяха нужни такива огромни количества месо, когато гората гъмжеше от храна.

Хънтър измъкна ловджийския си нож и направи голям разрез в стомаха. Извърна лице, когато усети вонята и внимателно извади пет шепи полусмлени боровинки и костеливите остатъци на най-малко шест риби, изядени през последните двама и четири часа.

Мечката явно се бе натъпкала с храна. Така правеха всички мечки в края на лятото и през есента. Натрупваха дебел слой мас, която да ги храни по време на суровата зима.

Хънтър знаеше, че още два месеца мечката щеше да яде каквото ѝ попадне, сетне щеше да легне за дълъг и често необезпокояван сън. Всеки ден щеше да се събужда и да обикаля бърлогата си, търсейки топлина. От време на време се почистваше или часове наред гледаше снега, за да разнообрази скуката в очакване на първите признаци на пролетта. Стоически издържаше на глада и тялото ѝ изгаряше сланината, за да оцелее.

Хънтър разбра какъв удар бе убил мечката, макар че му беше трудно да повярва. И въпреки решителността и смелостта си, той усети, че нещо стяга гърдите му. Усети ледени тръпки и кожата му настръхна.

Хънтър си даваше сметка, че съществото е доста силно, но не си беше представял нещо толкова чудовищно. Звярът, който бе извършил това убийство, не беше хищник, а стоеше на най-високото стъпало на еволюцията, там, където дори човекът беше само храна, простосмъртна твар.

Без да помръдва, Хънтър огледа гората, макар да знаеше, че няма да открие нищо. Дълбоко в душата си изпита страх, но този път придружен от още нещо. Отказа да го приеме и да повярва, защото знаеше, че така ще отслаби волята и решителността си.

Той бавно се изправи и се намръщи. Сините му очи се присвиха и постепенно засветиха неумолимо. Потъмняха и станаха матови, като на леопард, готвещ се за скок. Инстинктът, на който отдавна бе свикнал да се доверява, му подсказа, че битката ще се състои и няма път за бягство. Това беше истината.

После усети, че Призрак е до него.

— Да вървим, момче — каза Хънтър и разроши козината на врата му. — Имам лоша новина за нашите приятели.

* * *

Такакура изглеждаше невъзмутим. Държеше картечния пистолет „МП-5“ и гледаше убитата мечка гризли. Лицето му бе предизвикателно и решително. Дълго стоя и мълча, докато Хънтър описваше какво се бе случило.

— Мечката е излязла от храстите. Вероятно е била изненадана. Отбранявала се е. Но теренът е равен и съществото се движи бързо. — Хънтър посочи към земята. — Започнали са тук. Схватката е била ожесточена. Никое от двете животни не е отстъпило. Разменили са си много удари. Мисля, че мечката е ранила звяра, защото видях кръв по ноктите ѝ. Но на това място чудовището е повалило мечката. Качило се е върху нея и я е ударило с всичка сила по главата. Разбило е черепа ѝ. После е изтръгнало сърцето.

— Изтръгнало е сърцето? — учуди се Такакура.

— Направило го е за удоволствие, командире. — Лицето на Хънтър остана безизразно. — Мечката вече е била мъртва.

Японецът изгледа членовете на екипа.

— Адски странно... — измърмори Типлър. — Да, адски странно, по дяволите...

— Какво има, професоре? — попита Хънтър, опитвайки се да прикрие лекото отчаяние, което го бе обзело след последното откритие.

— Тези следи, момчето ми — заинтригуван отговори Типлър и се наведе над трупа. Взе къса пръчка и посочи раните на грамадния гръден кош на мечката. — Съществото е приковало мечката на земята. А това означава...

Хънтър присви очи и се вгледа в трупа на огромното животно. Не бе забелязал множеството рани от разкъсвания по плещите на мечката.

— Да — каза той, също силно заинтересуван от откритието. — Да, разбирам какво означава това.

— Е, нямам чувството, че искаш да ни кажеш — рече Тейлър. — Единственото, което можем да загубим, е животът ни.

— От десет хиляди години не е имало звяр, който да убива по този начин — развълнувано продължи Типлър. — От времето на смилодона. Виждате ли? Съществото е било на гърба на мечката. Вкопчило е огромните си извити нокти дълбоко в плещите ѝ и е разкъсало врата отзад. После е вдигнало лапа и е разбило черепа ѝ. Забележително! Каква сила! Не съм виждал такова нещо. Смилодонът би я захапал с предните зъби, които са предназначени, за да промушва, да приковава на място и да убива жертвата. Но това същество е нанесло удара, сякаш е чук. Това говори, че кучешките му зъби не са огромни, нито достатъчно здрави за такова физическо стълкновение. Но силата му е невероятно голяма и непропорционална на вече установеното тегло. Странно. Загадката се задълбочава. Но яростта на съществото ни разкрива нещо. Не е тигър, нито някакъв вид хищник. Ала трябва да се страхуваме от него. Похватите му може и да ни се струват конвенционални, но въпреки това са смъртоносни.

— По дяволите — измърмори Тейлър. — Тогава защо не му дадем медал?

— Тейлър — укорително каза Такакура, после се обърна към професора. — Какво точно означава това?

Типлър отстъпи назад.

— Съществото убива по подобен начин както смилодонът, саблезъбият тигър, изчезнал от тази планета преди хилядолетия. Но върви като човек и изглежда понякога разсъждава като човек. Ето защо, има още една вероятност.

— Каква?

— Да е мутант — заяви Типлър. — Генетичен мутант или на човек, или на звяр. Нямам представа как се е появил. Но трябва да се замислим върху тази теория. Несъмнено.

Хънтър огледа израженията и опозна хората от екипа по-задълбочено, отколкото преди няколко дни. Сега ги бе видял в действие и можеше да разбере какви са уменията им. Бе наясно, че вече са в стихията си.

Тейлър явно не го бе грижа за нищо и не познаваше чувството на страх. Изглеждаше относително спокоен. Склонността му да противоречи явно бе предизвикана от природно заложена недружелюбност и подозрителност. Но когато действаше, Тейлър беше съвършен боец. Можеше да се разчита на него. Изпълняваше професионално задълженията си и не се оплакваше.

Бък беше боец, сякаш дошъл от каменната ера и също никога не се оплакваше. Движенията му бяха пестеливи, което подсказваше, че познава условията в дивата пустош. На него също можеше да се има доверие, вероятно защото беше един от малцината членове на екипа, запазили някакво чувство за хумор. Колкото и делови да изглеждаше, той беше непретенциозен и спокоен и явно не криеше нищо. Единственият член на екипа, с когото Хънтър още не беше разговарял, бе един британски войник на име Артър Уилкинсън.

Хънтър бе научил от Боби Джо, че Уилкинсън е служил в британските специални военновъздушни сили. Тези хора се смятаха за изключително издръжливи и неотстъпчиви. Уилкинсън стоически понасяше всичко и беше сдържан. Не си бе направил труда да разговаря с Хънтър, но следотърсачът скришом го наблюдаваше. Висок и слаб, но мускулист, Уилкинсън сякаш никога не се уморяваше. Но Хънтър не мислеше, че това се дължи на вродена устойчивост на организма, а че по-скоро е резултат от усиlena подготовка.

Англичанинът имаше ъгловато лице и пронизателни зелени очи, които издаваха високата му интелигентност. Боби Джо бе споменала, че говорел пет езика и бил експерт по тактически анализ.

— Какво означава това? — бе попитал Хънтър.

— Стандартна оперативна процедура. Човек, който анализира противниковите сили и разработва подходяща тактика, за да ги разгроми. Не знам какво точно е завършил, но е аналитик на най-високо ниво.

Хънтър бавно вдигна глава и огледа силуета на Уилкинсън.

— Защо според теб е включен в екипа?

Боби Джо се поколеба, бе доловила лекото му безпокойство.

— Може би са искали да включат всякакви специалисти. Ако трябва да бъда откровена с теб, никога не съм била на такава странна мисия. Да сформират екип за изключително рискована задача, вместо да изпратят отряд от „Делта“ или морски пехотинци, противоречи на здравия разум. Не сме участвали заедно в сражения, затова не знаем как би реагирал всеки от нас. Нямам представа защо постъпиха така. Това почти гарантира неуспех.

Хънтър чу, че някой се приближава.

— Нагласете оръжията на автоматична стрелба — строго заповяда Такакура. — Но не стреляйте, преди да сме видели съществото.

Райли, друг член на екипа, когото Хънтър още не познаваше добре, пристъпи напред. И той беше строен, с мускулести ръце и рамене, кестеняви коси и кафяви очи. Лицето му беше ъгловато и с високи скули. Говореше с лек ирландски акцент. Освен карабината „М-16“, носеше въже за катерене, навито на рамото, и алпинистки принадлежности на колана.

— Бих искал да задам на Хънтър един въпрос — каза Райли.

Следотърсачът го погледна и търпеливо зачака.

— Господин Хънтър, наблюдавах ви как проследявате съществото. Уважавам ви. Възхищавам се на уменията ви. Но ме интересува какво знаете. Казват, че можете да разберете много неща от начина, по който се движи животното. И можете да разсъждавате като него. Съмнявам се, че когато се изправим лице в лице със съществото, ще имаме време да се учим от грешките си. Смятам, че моментът е подходящ да ни подготвите.

Такакура кимна в знак на съгласие с думите на Райли. Хънтър се запита колко да им каже и веднага изключи извития нокът и онова, което бе видял в лабораторията в научноизследователския център. Но те явно заслужаваха да знаят всичко останало. Той не знаеше толкова, колкото му се искаше, но бе необходимо да сподели информацията.

— Добре — рече Хънтър, като се зарадва на възможността. — Ще ви кажа какво мисля. Съществото не се придвижва като животно. Сигурен съм в това, защото съм проследявал всякакви видове

животни. Не върви в кръг, нито броди безцелно. Убива каквото намери. Смятам, че ще се случи следното. Съществото ще ни устрои засада. Вероятно от високо. От скален перваз или от дърво. Ще нанесе удара си и бързо ще избяга. Но вероятно няма да ни преследва. Ще чака, докато се приближим до него и тогава ще пристъпи към действие. Трябва непрекъснато да наблюдавате околността. През цялото време. И... мисля, че имаме работа с нещо много по-бързо и силно, отколкото сте виждали или сте си представяли. Ако го видите да се приближава, стреляйте незабавно. Започнете ли да се колебаете, гарантирам, че няма да сте живи, за да съжалявате за това.

Такакура се намръщи и наведе глава.

— Кога ще се срещнем със съществото?

Хънтър се поколеба, огледа решителните им лица, после взе пушката си и се обърна.

— Когато съществото реши — подхвърли през рамо.

8.

След като се съвзе от шока при откриването на мечката гризли и реши да направят бивак на първата подходяща отбранителна позиция, Хънтър поведе групата надолу по склона. Нямаше време да се допитва до картата или компаса, а системата „Магелан“ показваше само къде се намираха, но не и дали теренът е подходящ за лагеруване.

Както обикновено, Боби Джо вървеше от лявата му страна, а Призрак — от дясната. Вълкът често вдигаше глава, за да огледа местността, после отново започваше да души. Беше неспокоен. Хънтър спря за момент, но не видя нищо, затова продължи да върви в съгъстяващия се мрак, който се стелеше като призрачно наметало върху дърветата. Дори луната изглеждаше далечна и бледа.

Хънтър държеше в ръка назъбения нокът, който бе изтръгнал от стената на разрушената научноизследователска лаборатория. Опитваше се да подреди в ясна картина всичко, което знаеше за звяра. Макар и счупен, нокътят беше дебел като мечешки — дълъг и леко извит, със заострен връх. Хънтър се запита дали съществото го използва предимно за разрязване, за пробождаване или за приковаване на пляката, но не можа да определи предназначението му.

Нокътят беше странно заострен, почти като клин. Хънтър не беше виждал подобно нещо. Повечето животински нокти служеха за определена цел и бяха оформени за специфична дейност — копаене, вкопчване, разрязване и катерене. Но този нокът, изглежда, беше приспособен за всичко и можеше да изкормва, да пронизва и да разкъсва. Ефикасно оръжие и инструмент.

Освен това беше фино назъбен, досущ нож за рязане на пържола. Приличаше на зъбите на праисторическите акули, *Carcharodon megalodon*, които, независимо от десетте хиляди години престой на океанското дъно, бяха запазили остротата си.

Такакура се приближи до него.

— Никога ли не си виждал такова нещо?

— Не — отговори Хънтър. — Проследявал съм всяко живо същество на земята, но не съм попадал на звяр, който целенасочено се движи от камък на камък. Внезапно променя посоката без причина. Не обикаля в кръг или в границите на определена територия. И нещо още по-странно — съществото сякаш изобщо не ловува. Просто убива онова, което случайно срещне по пътя си, изяжда го и продължава. Често убива и яде много, движи се в определена посока. Така, както е присъщо на човека. Знае точно къде отива. Това е ясно. Ето защо, мисля, че преследва някаква цел. Но единствената цел на всяко нормално животно е да оцелее. Този звяр явно не разсъждава като животно. Има... план.

Такакура се разтревожи, но не оспори думите му.

— А забеляза ли нещо друго? Трябва да знаем колкото е възможно повече. Какво мислиш за схватката му с мечката гризли? Научи ли нещо за методите на съществото?

— Казах ти всичко, което разбрах. Битката е била кратка, но ожесточена. Съществото се бие непоколебимо и безмилостно. Но сякаш... разсъждава като човек.

Такакура поклати глава, видимо притеснен.

— Мечката обикновено не се бие, легнала на земята. Не предизвиква по-големи животни от себе си. Никой не може да я повали. Дори друга мечка. Бият се, застанали на задните си лапи. Удрят с предните. Не, не съм виждал толкова силно животно, което да повали мечка гризли и да я убие по този начин.

— Разбирам — каза японецът и намести картечния пистолет на рамото си. Черните му очи се присвиха, когато се вгледа в далечния хребет, още озарен от обагрените в тъмночервено лъчи на залязващото слънце. — Няма да стигнем до хребета, преди да се е стъмнило. Трябва да спрем за...

Изведнъж от билото се разнесе ужасяващ, гръмогласен рев и всички насочиха оръжията си по посока на звука. За миг видяха огромен силует на човекоподобно същество — ръмжащо, разярено и предизвикателно. И после изчезна. Обърна се и се скри като привидение зад скалистия хребет.

Хънтър затаи дъх. Сърцето му биеше като обезумяло. Не можа да повярва на очите си. Видя съществото много по-ясно от останалите,

защото почти мигновено го различи в сумрака, на фона на зелените папрати.

— Всемогъщи Боже... — прошепна той.

— Да ме вземат дяволите! — възкликна Тейлър. — Какво беше това? Какво, по дяволите, беше това?

Хънтър пръв спусна пушката си. Знаеше, че съществото няма да се покаже отново.

Чудовището се появи не за да ги нападне веднага, а за да обяви официално началото на войната и битките. И вероятно повече от всичко — за да удовлетвори някакво чисто животинско удоволствие и дълбоко скрита потребност да демонстрира превъзходството си.

Хънтър беше сигурен, че първото стълкновение ще стане през нощта.

И ако ги нападнеше на открито, съществото щеше да ги убие мълниеносно, както бе направило с мечката гризли.

— Бързо! — изсъска Такакура. — Трябва да направим лагер! Веднага!

Хънтър вече действаше. Търсеше поляна с лесен достъп до потока. Изминаха триста метра и видяха подходящо място — сравнително равен терен, ограден с гора от трите страни. Хънтър не хареса размерите на поляната и отиде да потърси по-хубаво място за лагериране, но мракът се сгъстяваше бързо. Налагаше се да се задоволят с тези условия:

— Това е най-доброто място за нощуване — каза той и погледна пълната луна, която се бе появила ниско над хоризонта. — След трийсет минути ще бъде тъмно като в рог.

— Ами! Тук все едно ще бъде ден — възрази Бък и започна да трупва дърва за огън.

След няколко минути пламъците се издигнаха високо. Бък отиде за още дърва. В едната си ръка държеше гранатомета, а с другата бързо събираше клони и ги трупаше на купчина, за да ги довлече до средата на поляната.

Такакура издаде заповед по краищата на поляната да бъдат поставени експлозиви, детектори, подслушвателни устройства, лазерни локатори и скенери.

Работейки бързо, членовете на екипа изпълниха задачата за двайсет минути.

Хънтър погледна възрастния професор. Притесни се, защото Типлър се беше задъхал. Боби Джо стоеше на пост в средата на поляната. Оглеждаше се наляво и надясно, досущ безпристрастен и съсредоточен робот.

Хънтър знаеше, че ако съществото изскочи от мрака, Боби Джо ще го застреля, преди да е направило десет крачки.

— Добре ли си, докторе? — прошепна той.

Дишайки учестено, Типлър докосна ръката му.

— Чувствам се отлично, момчето ми. По-добре извърши приготовленията, колкото е възможно по-скоро. Нямах много време. Побързай. Сутринта ще ти е нужна храна.

— Зарежи храната. Тази вечер нямам време за това.

— Бък! Ти ще бъдеш пръв на стража заедно с Уилкинсън — заповяда Такакура. — Нямаме представа с какво ще се сражаваме, но е сигурно, че съществото знае къде се намираме. От тази вечер нататък на пост ще стоят двама. Останалите ще спят близо до огъня, в пълна бойна готовност през цялото време.

Японецът смени пълнителя на картечния си пистолет „МП-5“, после се обърна към гората. Лицето му беше безмилостно.

— Пазачите и алармените устройства не попречиха на съществото да атакува научноизследователските станции. И нашата отбрана няма да го спре. Най-добрата стратегия ще бъде концентрираната канонада, която може да го накара да се откаже от фронтална атака.

— Тук, на поляната, имаме предимство, каквото не са имали в станциите, командире — каза Уилкинсън. — Може да го видим, като се приближи. Поне за първата атака. Но след като нанесем един-два удара, ще изгубим това предимство. Ако действаме ефикасно, съществото ще възприеме друга стратегия, за да избегне прекия контакт. Смятам, че ще имаме надмощие в началния етап на битката, но през нощта съществото може да намери начин да проникне в лагера.

Хънтър усети, че нещо се допря до крака му. Без да поглежда надолу, той протегна ръка и разроши козината на Призрак. Вълкът не помръдна. Както обикновено бе обиколил наоколо и се бе върнал, за да се увери, че Хънтър е в безопасност. Но сега, след като бяха направили

бивака, следотърсачът знаеше, че вълкът няма да се отдалечи от него чак до сутринта. Каквото и да се случеше.

* * *

— Ребека?

В гласа на Джина се долавяше нотка на едва сдържано вълнение. Ребека Танъс се обърна и видя, че по-младата жена е приковала очи в монитора на електронния микроскоп, който показваше цитозина и тимина^[1] в двойната спирала на молекула ДНК.

Носейки папка, пълна с бележки, Ребека се приближи до нея.

— Какво има, Джина?

— Ето, това. Мисля, че върху отливката има някакви остатъци. Нещо от животното.

Ребека остави папката и се вгледа в пулсиращия син екран. И само след миг забеляза микроскопични петънца, изпъкващи на синьосивия фон и попита:

— Какво е това?

— Мисля, че е хемоглобин. Има и нещо като атоми на желязо. И протеин.

— Протеин?

— Така изглежда.

— Какво те кара да мислиш, че не е частица от кръвта на някоя от жертвите?

— Ами, това.

Джина отново започна да настройва електронния микроскоп. На екрана се фокусираха и изчезваха електрони и протони. Ребека си напомни, че да усъвършенстваш работата си с електронен микроскоп е по-скоро изкуство, отколкото наука. След миг уредът изолира грозд атоми. Джина увеличи образа и след още петнайсет минути Ребека видя началото на верига ДНК.

— Изглежда човешка, Джина.

— Само изглежда. Погледни какво става, когато приложи електрофореза. Ще намагнетизирам участъка ДНК и ще видя дали ще се отдръпне от катода или от анода, както би реагирала човешка ДНК.

След миг разликата ясно се видя на екрана.

— Нищо не става — отбеляза Ребека.

— Точно така. Нищо. А би трябвало да стане нещо.

Тя се вгледа в участъка ДНК, който изглеждаше забележително устойчив на въздействието на магнита. Джина внимателно добави малко количество фосфоресциращ оцветител към пробата ДНК. Прибягвайки до тази процедура, генетиците намираха определени гени, така както компютърът търсеше и откриваше дума в текста.

— Опитах се да разбера защо сегментът е толкова устойчив на електрофореза — продължи Джина. — И открих хибриден участък ДНК от защитни ензими, които ускоряват клонирането. Всъщност те не само го ускоряват, а клонират толкова бързо, че вирусната или бактериалната инфекция се абсорбира почти мигновено. Единственото, което липсва в тази ДНК, е способността да се самовъзпроизвежда достатъчно, за да създаде последователна молекулна полимерна верига.

Ребека доближи лице до екрана.

— И какво по-точно означава това, Джина?

— Ако беше цял, този участък ДНК щеше да може да клонира безкрайно или по-скоро да дублира гени. Или, с други думи, клетката да има почти неизчерпаема репликационна способност^[2].

Ребека мълча известно време, сетне промълви:

— Добре, да предположим, че имаш право. Но нека да проверим предварителните процедури. Увери ли се, че отливката не е замърсена с нещо?

— Разбира се.

— Мислиш ли, че ще можеш да направиш копие?

— Да. Но част от пробата ще бъде унищожена. Ще бъде невъзможно да го извършим, без да я повредим.

— Знам — бавно каза Ребека. — Но все пак имаме достатъчно материал за разпечатка. Това е всичко, от което се нуждаем. Направи изследвания със спектрографа, дай ми показанията и аз ще ги предам в Лангли.

Джина се обърна.

— В Лангли? Защо?

— Защото те стоят в дъното на всичко това. Имам познат там. Човек, с когото докторът ме свърза, преди да заmine. Трябва да ни помогне.

Обмисляйки информацията, Джина отново погледна през микроскопа и тихо каза:

— Ще бъде готова след около час.

— Добре — прошепна Ребека, сетне се загледа в екрана и на лицето ѝ се изписа безпокойство. — Това е нашето загадъчно същество, така ли? Защо ли ме плаши?

* * *

Хънтър огледа полянката. Боби Джо стискаше снайперовата пушка „Барет“. Оръжието беше страховито — стреляше с патрони с метални кожуси, дълги осемнайсет сантиметра.

Хънтър не можеше да си представи как Боби Джо ще издържи на отката от мощния изстрел. Патронът беше с голям калибър и прелиташе разстояние от две хиляди метра. Но след като разбра какво представлява оръжието, той си спомни, че бе чувал хубави неща за точността и възможностите му.

След нападението през 1983 година на американските казарми в Бейрут, Ливан, морската пехота на Съединените щати бе поискала спешна доставка на снайперови пушки „Барет“. И в дните след атаката тези оръжия доказаха ефективността си.

Откакто беше тръгнал с екипа да търси съществото, Хънтър бе започнал да изпитва искрено уважение към притежателката на снайпера. Боби Джо говореше малко, никога не губеше търпение и оспорваше решенията му само ако имаше основателна причина. И ако той отхвърлеше идеите ѝ, тя не му противоречеше. Кимваше мълчаливо и тихо тръгваше след него. Хънтър забеляза, че Боби Джо се учи от него. След време тя щеше да превъзхожда в много отношения военните следотърсачи, от които съществото с такава лекота се бе изплъзнало.

Хънтър започна да се пита дали животното няма да надхитри и него. И преди бе претърпявал поражения — предимно при преследването на рисове, които стъпваха леко и внимателно и не оставяха следи. Но досега не бе виждал толкова грамадно и тежко същество.

Големите кугуари и тигри бяха много по-лесни за следене, защото имаха тежки лапи и оставяха ясни отпечатьци. Но онзи звяр бе съчетал най-лошото от двата животински вида. Рядко оставяше ясен отпечатък, защото избираше най-твърдите повърхности, действаше хитро и беше непредсказуем.

Лицето на Хънтър придоби студено изражение.

Боби Джо метна на рамо пушката и сръчно завърза косите си на опашка. После съсредоточено огледа лагера им. Накрая бавно се обърна и без да мига или да се усмихва, прикова очи в Хънтър. Следотърсачът ѝ хвърли бегъл поглед, сетне насочи вниманието си към професора. Беше му опекал голяма пъстърва. Знаеше, че и самият той ще се нуждае от енергия, но пожертва рибата заради здравето на възрастния човек. Даде му и щедра порция сушено говеждо месо, която беше много хранителна и засищаше за дълги периоди и в най-сурови условия. Пастърмата беше любимата храна на планинците и на американските индианци и Хънтър винаги си носеше малък запас от нея.

След известно време професорът сякаш възвърна силите си, макар че лицето му още беше бледо и блестеше от пот. Хънтър знаеше, че това се дължи на бързото им придвижване до полянката.

— Пий още вода, професоре — каза той. — Обезводняването убива по-бързо от географската височина.

— Да, чувал съм това — усмихна се Типлър. — Преживяването беше доста... наелектризиращо. Мислиш ли, че съществото ще атакува тази нощ?

Хънтър поклати глава.

— Откъде да знам.

— Но ти как смяташ, момчето ми?

Хънтър се огледа и видя, че всички са нащрек и са стиснали оръжията.

— Може би. Но съществото е непредсказуемо, професоре. Не се движи и не разсъждава като животните, които съм...

Хънтър реагира инстинктивно на онова, което последва.

Бък стреля пръв, насочвайки гранатомета към титаничния, чудовищен силует, който изскочи от гората. След по-малко от секунда всички започнаха да стрелят. Пушката на Боби Джо гърмеше със страховит трясък, заглушаващ останалите оръжия.

Изумен, Хънтър се обърна към звяра и продължи да стреля. Видя, че невероятната сила на високомощния патрон на снайперовата пушка „Барет“ спря животното, ранявайки го във врата. Боби Джо стреля отново и принуди съществото да отстъпи към храстите. Останалите продължиха да го обсипват с градушка от нажежено олово.

Чудовището изрева и се изправи на задните си крака. Притисна лапа до гърдите си и залитайки, се отдалечи от полянката. Членовете на екипа продължиха да стрелят още една минута, после Такакура им заповяда да спрат огъня. Но японецът беше принуден да повтори командата си няколко пъти, защото шумът от изстрелите заглушаваше всички други звуци. Изведнъж настъпи тишина. От дулата на оръжията излизаше пушек. Земята беше обсипана с месингови гилзи, а в далечните планини отекваше ехото от канонадата.

За няколко секунди Хънтър бе изстрелял шест куршума в кошмарното чудовище.

— Исусе! — извика Бък, без да откъсва очи от накършените от куршумите храсти. — Видяхте ли колко е голямо?

Той зареди гранатомета си, мигновено го допря до рамото си и се прицели. Не можеше да се успокои.

— Презаредете и наблюдавайте периметъра! — изрева Такакура, бързо смени пълнителя и вдигна пушката си.

Само Боби Джо се движеше спокойно и хладнокръвно.

Хънтър забеляза, че тя невъзмутимо извади от елека си два осемнайсетсантиметрови патрона, сложи ги в пушката, зареди и отново застана нащрек. Очите ѝ бяха леденостудени и проницателни.

Стълкновението бе продължило не повече от петнайсет секунди, но им се стори, че измина цяла вечност, преди съществото да бъде поразено от втория огромен патрон на снайперовата пушка „Барет“ и да отстъпи назад. То залитна, после се изправи и стана ясно, че е ранено. Вероятно го болеше. Но светлината беше оскъдна, детонациите — оглушителни, затова Хънтър не беше сигурен. Само знаеше, че единствено оръжието на Боби Джо бе спряло атаката на звяра.

— Съществото е устойчиво на малокалибрени оръжия — извика Такакура, вървейки с гръб към огъня. — Но може да изпитва болка, когато е ранено. Ако съумеем да го засипем с плътна градушка от куршуми, шокът може да го накара отново да отстъпи.

Хънтър обаче не споделяше мнението му. Знаеше, че само патроните на Боби Джо бяха спрели атаката на звяра. Но тя можеше да не уцели. Или пушката ѝ да засече. Или чудовището да убие първо нея и временно да ги лиши от възможност да го ранят. Нужни му бяха само няколко секунди, после, стоически издържайки на стрелбата на малокалибрени оръжия, щеше да ги прегази като постовете в научноизследователската станция и да ги убие. Не. Трябваше да измислят друга стратегия за отбрана, ако искаха да дочакат утрото.

Вече беше късно да поискат спешна евакуация. Докато хеликоптерът ги намереше в тъмната планина, вероятно всичко щеше да е свършило. Хънтър предположи, че съществото ще атакува отново след няколко минути — веднага щом реши, че раните му са незначителни. Патроните на снайперовата пушка „Барет“ явно само го бяха зашеметили.

Но въпреки видимото им стъписване пред уникалната способност на звяра да устоява на малокалибрено оръжие, Хънтър не беше изумен. Знаеше, че много животни имат твърди кости и кожа. Черепът на мечката гризли лесно отклоняваше патрон калибър 30,06 мм. И всеки патрон с по-малък калибър само щеше да одраска кожата на носорог. Природата непрекъснато демонстрираше, че подходящата комбинация от кости и кожа може да устои на атаките на почти всяко оръжие, с изключение на мощната снайперова пушка „Барет“.

Хънтър погледна професора, за да види как му се е отразило силното вълнение. Типлър изглеждаше спокоен. Гледаше замислено зеещата дупка в храсталака, откъдето бе избягало съществото, а устните му безмълвно се движеха, докато разсъждаваше. После бавно започна да говори, шепнейки по-скоро на себе си, отколкото на другите.

— Не можем да го спрем. Отстъпи само защото беше зашеметено. Скоро ще се върне... Да. Но няма да атакува безразсъдно, а хитро... Освен ако... нещо не отвлече вниманието му. Но какво? Пламък? Не, съществото не се страхува от огън. Какво би го разсеяло достатъчно дълго, за да избягаме?

Хънтър присви очи и погледна възрастния човек.

— Знам какво би отвлякло вниманието му — каза той, после стана и се приближи до Такакура. — Знам как да го държим на разстояние през нощта.

— Как? — попита японецът и го загледа, без да мига.

— Съществото използва елемента на изненадата. Обича да връхлита от дървета и храсти. Ще го лишим от това предимство. Ако го видим да идва, ще открием огън и ще го принудим да отстъпи. Колкото и пъти да атакува, ще го отблъскваме с все повече куршуми.

— Но скоро ще настъпи непрогледен мрак. Как ще се бием с него, като не го виждаме?

— Ще го видим. Защото ще оградим бивака не само с електронните устройства, с които съществото вече няколко пъти се е справяло успешно. Ще заложи капани, ще изкопая вълчи ями и ще забия колове. Няма да го ранят, но ще разберем къде точно се намира и ще можем да открием огън в съответната посока. За дваайсет минути ще оградя поляната.

Такакура мигновено взе решение.

— Съгласен съм. Вземи Бък да ти помага. И Уилкинсън. Побързай, Хънтър. Инак тази нощ ще загинат хора.

Хънтър влезе в гората. Движеше се леко и безшумно като пантера. Познаваше всеки звук и всяко помръдване и веднага разбираше дали наблизо има животно. Знаеше дали падналата на земята клонка сама се е откъснала от дървото, или е била счупена от някой звяр. Чувстваше се в превъзходна форма и използваше уменията си изцяло.

Ловджийският му нож светкавично режеше вейки и клони. Бък и Уилкинсън събраха големи пънове и за половин час обградиха лагера с внимателно скрити капани, през които не можеше да мине нищо, без да го чуят.

Плували в пот, те се върнаха при другарите си. Хънтър коленичи до огъня, за да стопли ръцете си. Пръстите му бяха окървавени, защото бе работил по-бързо, отколкото позволяваше предпазливостта. Но това нямаше значение. Той се изми в потока и хвърли във водата влакно с кукички до другия бряг. Нямаше стръв, но ако изкараха нощта, на сутринта щяха да имат храна. Професорът се нуждаеше от енергия. За пръв път Хънтър съжали, че възрастният човек бе тръгнал с тях.

— Готово ли е? — попита Такакура.

— Да.

— Хай. Добре. Сега поне ще знаем откъде ще се появи. Ще чуем тракането на капаните. Не можем да го убием, но с насочен огън можем да отблъснем атаката му.

— Надявам се. Макар че още не знаем какъв е пълният му потенциал. Ако се ядоса, може да ни причини огромни неприятности.

Японецът не каза нищо. Хънтър забеляза сабята, прикрепена на гърба му. Не успя да сдържи въпроса си, особено след като знаеше, че тази нощ може да им е последна.

— Кажи ми, защо носиш тази сабя? Не се обиждай, но това ми се струва старомодно.

Смехът на Такакура прозвуча като ръмжене.

— Ти си първият, който ми задава този въпрос.

— Извинявай, не исках да любопитствам.

Японецът отново се засмя и се обърна с лице към Хънтър, после бавно извади дългото около метър острие, направено от изключително фина стомана. Оръжието беше красиво и явно бе изработено от майстори, практикували изкуство, отдавна забравено от света.

— Тази сабя беше на баща ми — обясни Такакура. — А преди това е била на дядо ми, който загина в битка с китайците. А той я бе наследил от своите баща и дядо. На четиристотин години е. Предавана е от поколение на поколение. Защо я нося ли? Защото съм роден в семейство на бойци. И моят морален кодекс е Бушидо. Още не съм използвал сабята в сражение. Ако се наложи, ще го сторя, макар да не очаквам нищо.

— Нищо? — учуди се Хънтър.

— Не. Не очаквам живот. Нито смърт. Нищо, освен да се бия добре. Животът и смъртта са едно и също. Водата се мени, но реката остава същата. Така е и с всичко останало. И ако посрещна смъртта с тази сабя в ръка, това ще ми бъде достатъчно. — Японецът гледеше втренчено Хънтър. — Вие на Запад не разбирате този начин на живот, нали?

Хънтър се вгледа в черните му очи. Такакура бе допрял острието до ръката си и на земята паднаха няколко капки кръв. После с едно-единствено движение прибра сабята в ножницата.

— Никога не я изваждаш, без да пролееш кръв.

— Да... Мисля, че разбирам — каза Хънтър.

И в същия миг настъпи хаос.

Съществото се спъна в един от капаните. Всички се обърнаха едновременно и започнаха да стрелят. Канонадата продължи, докато властният глас на Такакура не им заповяда да спрат. Но никой не можеше да разбере дали чудовището още е там, защото ушите им бяха заглъхнали от стрелбата.

Хънтър се съсредоточи, наведе глава и се заслуша в звуците на гората.

— Движи се към южната страна, откъдето по-рано се появи.

— Пригответе оръжията — спокойно каза Такакура.

Съществото атакува отново. Краката му бяха мускулести, раменете — неестествено широки и невероятно силни, а зъбите — огромни, бели и назъбени, ясно заявяваха намеренията му. И за част от секундата Хънтър видя онова, което бяха съзрели в последния миг от живота си убитите войници и учени от научноизследователските бази. Той стреля в съществото и 45,70 милиметровият патрон го уцели в гърдите.

Звярът изрева. Бък стреля с гранатомета, но не улучи и взриви дървото до чудовището. Ала ударната вълна блъсна съществото, което залитна и отново изчезна в гората.

Хънтър трескаво зареди, броейки патроните. Имаше още трийсет. Не бе предполагал, че ще му е необходим цял арсенал, за да убие звяра. Сетне погледна Боби Джо, която отново постави патрон с калибър 50 мм.

Стрелбата започваше всеки път, когато съществото се спънеше в някой капан или задействаше електронно устройство. Бък стреляше напосоки в гората, осветявайки я с гъбовиден пламък, който подпалваше някои от дърветата. Преди да настъпи утрото повечето растения около тях бяха покосени. Земята бе осеяна със счупени клони и прекършени дървета. Откритото пространство се увеличи три пъти, но от съществото нямаше следа.

Хънтър и Бък предпазливо влязоха в гората. Обходиха цялата околност, търсейки капки кръв. Но намериха само разруха. Върнаха се и съобщиха неприятната вест на Такакура. Японецът известно време не каза нищо.

— Е, добре — изрече накрая той. — Веднага развалете бивака. Тръгваме.

— Имам лоша новина, командире — добави Бък.

— Каква?

Бък пое дълбоко въздух.

— Боеприпасите ни са на привършване. Затова не можем да повторим изпълнението. Ще задържим звяра вероятно около час, после...

Японецът се намръщи и стисна юмруци.

— Радиопредавателят не работи, нали?

— Имаме много неприятности с него, сър. Уилкинсън се опитва да го поправи.

Такакура измърмори нещо на японски. Хънтър не разбра думите, но по тона се досети какво е значението.

— Ще се придвижваме в офанзивен строй — каза японецът. — Безшумно. Намерете път до най-близкия град или изследователска станция. Село. Каквото и да е. Напускаме този район.

Бък се наведе да разгледа картата.

След трийсет минути те си проправяха път по скалистите брегове на потока. Обувките и чорапите им се намокриха. Излязоха им мазоли. Краката им се разраниха. Но не биваше да спират. Трябваше да се движат бързо, защото най-близкото населено място се намираше на около шейсет и пет километра, а планинският терен беше трудно проходим.

Хънтър разбра, че членовете на екипа са уморени, но не го показват. Той беше в състояние да пробяга разстоянието, ако положеше усилия и не носеше нищо. Но не можеше да ги остави. Знаеше какво ще стане през нощта и трескаво обмисляше план как да запази живота им, когато се стъмни.

Докато се катереха по стръмния терен, Хънтър започна да търси място, където да се окопаят. И го намери.

— Такакура.

Японецът се обърна.

Хънтър погледна слънцето.

— Не сме изминали и петнайсет километра, командире. Професорът няма да издържи. Пък и не можем да поискаме евакуация по радиопредавателя. Налага се пак да постъпим по същия начин.

Такакура се намръщи и го изгледа гневно. Но знаеше, че Хънтър има право. Японецът се бе провалил като командир и това бе наранило

гордостта му. Беше повел хората, които зависеха от него и му вярваха, към сигурна смърт. Той наведе очи към земята и поклати глава.

— Но може би има начин да изкараме нощта — наблюдавайки го изпитателно, каза Хънтър и посочи неширока пукнатина в скалата, която трудно можеше да се нарече пещера. — Дупката е тясна. Можем да влезем един по един. Ще се вмъкнем там и ако съществото ни нападне, ще отвърнем с боеприпасите, които са ни останали. Може да помисли, че имаме още много патрони и да отстъпи. Бък има две гранати, а Тейлър — няколко пълнителя. А Боби Джо може да накара звяра да се разколебае. Смятам, че това е единственият изход, Такакура.

Японецът съсредоточено се замисли, после кимна.

— Хай.

Вмъкнаха се в тясната пещера и хапнаха, като се редуваха да стоят на пост на входа. Боби Джо се нахрани и застана на стража.

Стъмни се.

* * *

Хънтър завърза с въже Призрак в пещерата, защото знаеше, че след засадата от предишната нощ огромният вълк ще нападне съществото, веднага щом го види. А им беше необходим ред. Скоро чуха тихи стъпки, приближаващи се към тях.

— По дяволите — прошепна Хънтър. — Намира ни, където и да сме.

Той пръв видя звяра. Чудовището сякаш не се движеше. Но Хънтър различаваше всяко очертание в мрака и знаеше, че макар да изглежда неподвижно, съществото се придвижва. Беше наблюдавал и преди подобна тактика с безкрайно търпение. Не отместваше очи от обекта, в който се бе съсредоточил. И след десет минути или след десет часа забелязваше, че животното е помръднало един-два сантиметра встрани.

Сега разстоянието беше петдесет метра, но Хънтър знаеше, че ще улучи.

Той се прицели в сянката, затаи дъх и бавно натисна спусъка.

Експлозията в малката пещера беше оглушителна. И мигновено бе последвана от разярден рев. Силуетът се втурна нагоре по хълма. Членовете на екипа откриха огън с последните си боеприпаси. Ако бе успяла да улучи съществото, Боби Джо щеше да го повали, но мракът и заслепяващите изстрели на другите оръжия й попречиха. Хънтър разбра, че след няколко секунди чудовището отново ще ги нападне.

Той се обърна и видя малката раница на Бък. Хвърли пушката, отвори раницата, извади палатката и я накъса.

— Спрете огъня! — извика той, скочи към входа на пещерата и бързо завърза бялата мрежа против комари в двата ѝ края.

В същия миг звярът атакува. Беше ужасен, разярден. Очите му горяха от омраза. Приблжи се на три крачки и замахна. Хънтър се наведе и грамадната сивкава ръка разсече празното пространство. Дългите извити нокти изтръгнаха искри от кремъка. Хънтър отскочи встрани и извади ловджийския нож. Ръмжейки, съществото се втренчи в бялата мрежа и протегна лапа, за да я разкъса, но спря. Поколеба се, после отчаяно изръмжа, разтърси глава и погледна Хънтър. За миг приличаше по-скоро на човек, отколкото на чудовище. Изражението му беше интелигентно.

Хънтър издържа на погледа му.

Гледайки се в очите, двамата направиха няколко крачки покрай тънката бяла барикада. Съществото отчаяно кършеше ръце и ноктите му чаткаха. Хънтър здраво стискаше огромния ловджийски нож. Очите им блестяха предизвикателно.

Това беше най-странното стълкновение от всички. Човек и чудовище, разделени от нещо, което можеше да скъса дори дете. После съществото гневно изръмжа за последен път, обърна се с грациозността на тигър и изчезна.

За миг Хънтър остана вцепенен. Сетне пое дълбоко въздух и бавно отстъпи назад от крехката преграда. Всичко го гледаха с широко отворени очи и мълчаха. Бяха потресени.

Най-после Такакура попита:

— Би ли ни... обяснил какво стана?

Хънтър погледна Тейлър.

— Иди да пазиш на входа. Този път номерът мина, но не знам дали ще успее втори път. Съмнявам се. — Хънтър седна и впери поглед във влажния варовик. — Знаеш ли как се убива тигър?

Такакура поклати глава.

— Ловците взимат парче бял плат, опъват го и го завързват за дърветата в гората във формата на буквата V. Всяка страна е дълга около осемстотин метра. Височината е само метър. С помощта на слонове и викачи вкарват тигъра в очертанията на плата и го убиват.

— Защо се прави така? — попита Боби Джо.

— Защото макар да може да скочи дванайсет метра, тигърът никога няма да премине през бяло платно, високо метър. Неизвестно защо, това го плаши. Ловците го чакат в ъгъла на буквата V. Тигърът попада в капан. Може лесно да прескочи платното, но не го прави.

— Но защо? — повтори Боби Джо.

— Никой не знае.

— И ти заложи на предположението, че някъде в онова същество има, скрити инстинкти на тигър и то ще се уплаши и няма да прескочи бялата мрежа?

— Звярът все трябва да има някаква слабост.

Измина минута, после Боби Джо се усмихна.

— Много, си умен, Хънтър.

Той се съвзе от преживяното напрежение и също се засмя.

— Е, казвали са ми и по-лоши неща.

[1] Цитозин — присъства във всички живи клетки в състава на нуклеиновите киселини (ДНК и РНК); тимин — съдържа се в ДНК и в неголеми количества в транспортната РНК — замяната му води до силни мутации, тъй като се нарушава правилното образуване на двойки нуклеотиди на принципа на комплементарността, което води до грешки при репликацията на ДНК. — Б.ред. ↑

[2] Репликация — самовъзпроизвеждане на макромолекулите на нуклеиновите киселини, осигуряващо точното копиране на генетичната информация и предаването ѝ от поколение на поколение. — Б.ред. ↑

9.

Те изкараха нощта и излязоха от пещерата. Небето беше тъмно, а облаците се стелеха ниско, черни и раздирани от светкавици. Но температурата беше твърде висока, за да вали сняг. Дъждът щеше да се отрази неблагоприятно на професора, за когото Боби Джо се бе грижила през цялата нощ.

Тръгнаха рано и вървяха предпазливо. Типлър се държа до обяд, но когато теренът стана по-стръмен, започна да се нуждае от повече почивки. Хънтър разбра, че ще трябва да прекарат още една нощ на открито. Замисли се, но не му хрумнаха никакви идеи. Знаеше, че номерът, който бе използвал предишната нощ, няма да мине втори път.

Но трябваше да намери някакво решение.

Продължиха да вървят, докато изтощен, професорът седна на една скална плоча. Хънтър дори не трябваше да се обръща, за да разбере какво се е случило. Познаваше ритъма, походката и тътренето на краката на всеки един от екипа. Той погледна назад и видя, че Типлър е пребледнял, има измъчен вид и седи с наведена глава.

Хънтър не искаше да отнема правомощията на Такакура, затова му направи знак да се приближи до него, за да обсъдят положението. Двата коленичиха и японецът каза точно онова, което Хънтър мислеше.

— Да, знам. Професорът няма да издържи дълго.

— Мисля, че номерът от предишната нощ няма да мине отново. Съществото става все по-хитро. И ни останаха съвсем малко боеприпаси.

Такакура огледа местността, за да анализира обстановката.

— Мястото е хубаво. От всяка страна има най-малко сто метра празно пространство. Ако ни провърви, може да разколебаем звяра със снайпера на Боби Джо.

Хънтър въздъхна дълбоко. Да, мястото беше хубаво, но съществото изминаваше стотина метра в секунда. Беше твърде бързо, за да го уцелят. Но нищо друго не му идваше на ум.

Той поклати глава.
— Битката ще бъде ожесточена.

* * *

Хънтър даде вода на Типлър и забеляза, че лицето му е ужасно бледо, а ръцете му треперят. Професорът се движеше сковано. Отчасти това се дължеше на силното напъгане на мускулите, но вероятно имаше и други причини.

— Как се чувстваш, старче?

Типлър широко се усмихна.

— Великолепно, момчето ми. Необходима ми е една нощ, за да си почина и после отново ще продължим.

— Разбира се — усмихна се Хънтър. — Отдъхни. Ще проверявам как си, а и Боби Джо ще бъде наблизо. Само не се опитвай да я сваляш. Твърде млада е за теб.

Професорът се засмя.

Хънтър стана и излезе от палатката. После огледа наоколо. Пространството беше широко стотина метра. Боби Джо бе приклепнала в средата. Пушката ѝ беше насочена нагоре. Беше си сложила прибор за нощно виждане и стоеше с гръб към огъня. Носеше и „вълчи уши“ — устройства, които многократно усилваха звуците. Хънтър обаче не се нуждаеше от тях.

Такакура държеше картения пистолет „МП-5“ и обикаляше пространството около огъня. Останалите също бяха заели позиции. Хънтър се приближи до командира и послушвайки се за всеки звук, бавно се обърна с лице към него.

— Съществото има предимство.

— Да — равнодушно се съгласи японецът.

— Но мисля, че знам как да отблъснем атаката му.

Черните очи на Такакура се присвиха.

— Как?

— Ще го предизвикаме.

Смайването, изписано на лицето на командира, издаде недоумението му.

— Смятам, че го предизвикахме достатъчно, Хънтър. Не разбирам какво имаш предвид.

— То е животно, Такакура. А аз отлично познавам животните. Съществото е царят на тази гора. Най-силното. Господарят. Сега се намираме на негова територия и това не му харесва. Чудовището иска да ни покаже, че то командва тук.

— Е, и?

— Трябва да му дадем да разбере, че не е така. Няма да устои на това предизвикателство.

— И как ще го направим?

Хънтър погледна потъмняващата гора около тях.

— Ще го предизвикам. Ако отида в гората, ще оспоря превъзходството му. Съществото ще се ядоса. И може би няма да нападне лагера.

— Имаш предвид да...

— Да. Ще отида в гората и ще се оставя да ме преследва. Ще си разменим ролите. Отначало съществото ще се изненада, но със сигурност ще се хване на въдицата. Ще го отведа на юг.

Японецът дълго мълча, сякаш идеята не заслужаваше да бъде обсъждана.

— Ако го срещнеш в мрака, съществото ще те разкъса на парчета — каза накрая.

Хънтър започна да завързва мокасините си.

— Ако ме докопа — отвърна той. — Ще взема Призрак. А до него нищо не може да се промъкне незабелязано. Дори съществото. Пък и мога да бягам бързо. Ще го държа далеч от бивака, докато се съмне.

— Не мога да позволя това.

— Екипът е твой, Такакура. Но животът е мой. Пък и не приемам заповеди от военните. Казвам ти всичко това само като на... приятел. При всички случаи ще отида в гората и ще поиграя на котка и мишка с чудовището. Ако не се върна до зазоряване, тръгнете на юг. Вървете трийсет километра. Следвайте течението на потока Якима и след осем километра го прекосете. Научноизследователската станция се намира след още осем километра. Ако вървите бързо, ще стигнете за шест часа.

— Професорът няма да издържи.

— Направете носилка.

Хънтър свали от рамото си раницата и извади малко парче стомана с размерите на юмрук, прикрепено към дълга, тънка тел.

— Какво е това? — попита японецът.

Изражението на Хънтър изведнъж стана сериозно.

— Последният шанс — отвърна той и настроението му помръкна.

Сложи жицата в колана си, метна пушката „Марлин“ на рамо, обърна се с лице към тъмната гора и прошепна:

— Време е.

Сетне повика Призрак.

Вълкът мигновено застана до него и Хънтър пое в мрака.

— Приятелю! — извика след него Такакура. — Съществото, което преследваме, сега ще гони теб.

* * *

Следобедът беше мрачен, странно тих и студен. Чейни влезе в бар „Макмилан“ — обичайно място за почерпка на правителствени агенти, когато не бяха на работа. Собственикът беше пенсиониран агент на ФБР на име Франк Макмилан — Тухлата.

Беше си спечелил този прякор преди двайсет и пет години, когато като млад следовател попадна в къща, обхваната от пожар. Всички изходи бяха блокирани. Франк нямаше никакво намерение да изгори жив и тъй като беше бивш краен защитник на „Тексас А и М“, се засили от единия край на дългия коридор и разби стената, точно преди сградата да рухне. Така получи прякора Тухлата, който му остана до края на кариерата.

Чейни си проправи път през тълпата. Ръкува се с неколцина мъже и изслуша няколко остроумни забележки как Бюрото е обречено заради съкращенията в бюджета. После отиде в кухнята и видя Тухлата, който стоеше до плота от неръждаема стомана и сръчно режеше шунка и маруля за сандвич.

Косата на Франк беше късо подстригана. От трийсет години прическата му беше една и съща. Той твърдеше, че поддържа косата си по този начин, защото това е „правилно от икономическа и теологична

гледна точка“. Раменете му още бяха широки, а краката — мускулести. Приличаше на горила. Тухлата вдигна глава, когато Чейни влезе, и се усмихна широко. Отри ръце в кърпата, окачена на колана му и се засмя.

— Хей, малкия. Какво става с теб? Карат те да работиш, за да си изкарваш прехраната, а?

— Не — отвърна Чейни и взе едно кюфте. — Преструвам се, че работя.

— Както съм те учил, а?

Чейни погледна кюфтето.

— По дяволите, Тухла. Много е вкусно. Как ги правиш?

— Една готви. Аз само ям.

— Е, сигурен съм, че тя готви. Харесва ли ти да си пенсионер?

— Това са най-хубавите години от живота, малкия. Само почакай, докато навъртиш двайсетте години трудов стаж. После можеш да им кажеш да те целунат отзад и те не могат да те пипнат с пръст. И ще продължат да ти плащат. Отмъщението е сладко нещо. — Четвъртитото му лице разцъфна в приветлива усмивка. — Но ти не си дошъл да ме питаш как я карам като пенсионер, нали?

Чейни се усмихна, поклати глава и седна на стола пред плота.

— Май не мога да те изненадам, а?

Тухлата се засмя и плъзна чиния със сандвич по тезгяха.

— Я ела с мен. Трябва да проверя колко бира е останала. Проклетите главорези от ФБР смучат като смоци. Сигурно това е наказанието за всичките им грехове.

Чейни тръгна след него. Стигнаха до склада и Франк го погледна внимателно:

— Е, какво искаш да ми кажеш?

— Още следиш събитията, нали?

Чейни седна на един кашон, а Тухлата без усилия премести четири едновременно.

— Ами, чувам разни неща. Както обикновено.

— Чул ли си нещо за научноизследователските станции в Аляска? За някакви неприятности там?

Франк остави кашоните на пода и бавно се обърна.

— Възложили са ти това разследване?

Чейни кимна.

Тухлата изсумтя и избърса ръце в престилката си.

— Право да ти кажа, не знам много. Чух, че са убили няколко човека. Неприятна гледка. Испитах желание да попълня боеприпасите си.

— От ЦРУ ли ти го казаха?

— Не, по дяволите. Мислиш ли, че вярвам на онези главорези? Смятам, че ме познаваш. И се надявам, че съм те научил на много неща. Не бих купил и ябълка от тях и винаги се държа за кобура, когато разговаряме. — От огромния му гръден кош се изтръгна дрезгав, гръмогласен смях. — Не. Научих го от един приятел. Изглежда армията или морската пехота се занимава със случая. Не знам кой има всички пълномощия и командва. Но военните никак не са доволни от станалото. Явно са изгубили надеждни момчета. Способни и неотстъпчиви, какъвто беше и ти, преди да отидеш на работа в проклетата военна прокуратура. И никой не говори много, което означава, че има какво да се каже.

Тухлата съсредоточи вниманието си изцяло върху Чейни и той се притесни така, както преди дванайсет години, когато беше новобранец, а Франк го обучаваше.

— Какво общо има това с теб, момче? Военните дела не влизат в пълномощията ти.

Чейни въздъхна.

— Трябва да разбере какво се е случило. Така че проблемът е мой.

— Провалите на ЦРУ не са твой проблем.

Чейни не мигна.

— Да, но този е.

Във въздуха се усети неловко напрежение. Чейни забеляза, че Тухлата е енергичен както преди повече от десет години. Беше си същият здравеняк.

— Сигурен ли си, че не са ти скроили някакъв номер? — повиши тон Франк. — Имаш ли врагове в ЦРУ?

— Не. — Чейни поклати глава. — Черепата е нервна, но той си е такъв. Свиква се с него. Не, той не би го направил. Истината е, че не знам какво става, Тухла. Но ако действително са убити морски пехотинци, някой от сенаторите ще побеснее.

— Тогава не можеш да използваш официалните канали.

— Не. Ще трябва да действам тайно. Защото ако надушат какво разследвам, ще се съюзят и ще ме направят на пух и прах. Не мога да го допусна.

— Особено ако искаш да останеш жив — изръмжа Тухлата. — Добре. Ела довечера вкъщи. Ще видя какво ще науча. А дотогава не се прави на детектив. Преструвай се, че не знаеш нищо. Покрий се и си затваряй устата, както съм те учил. Ще се видим по-късно.

Чейни стана.

— Длъжник съм ти, Тухла.

— Винаги ще бъдеш, малкия.

Чейни се усмихна и излезе.

* * *

— Не може да бъде — прошепна Ребека. Очите ѝ се присвиха, докато гледаше разпечатката на веригата ДНК. — Не, Джина. Това е невъзможно. Не сме виждали такова нещо.

Джина поклати глава.

— Знам. Но то е пред очите ни. Апаратурата не лъже.

Двете не откъсваха поглед от монитора на електронния микроскоп.

— Умът ми не го побира. — Ребека прелисти десетина страници с цифри, графики, схеми и сравнителни диаграми. — Господи! Погледни инхибиторните гени! Това същество има невероятна устойчивост срещу инфекции. Виж характеристиката на модификационната изменчивост! Не сме виждали такова свръхизобилие от фактори... Какво е това нещо, по дяволите?

— ДНК е деветдесет и девет процента човешка. На Хомо сапиенс. Останалото е неизвестно. Този участък от верига ДНК не може да се сравни с нищо, с което разполагаме в хранилището. Но всички тези защитни ензими и ретроактивни протеини говорят, че съществото има изключителна имунна система. Не знам какво е и как е устроено, но животното съществува. По дяволите... Дори нямам представа как да го класифицирам.

Ребека дълго гледа изображението на миниатюрната проба, взета от гипсовата отливка. Трудно ѝ беше да откъсне очи от екрана. После

гневно стисна устни и каза:

— Добре. Запиши всичко. Направи три копия. Знаеш къде да ги сложиш. Ще занеса едното в лабораторията в Лангли. Трябва да го видят, инак няма да повярват. По дяволите, дори аз не знам дали да вярвам на очите си.

* * *

Хънтър безшумно се движеше в непрогледния мрак. Призрак го следваше като сянка. След двайсетина минути двамата усетиха присъствието на съществото.

Чудовището се намираше на около двеста метра на север. Хънтър спокойно приклекна и се вгледа в сенките, осветени само от сребрилата луна.

— Ела, момче — прошепна той.

Съществото бе свикнало да убива жертвата, изливайки гнева си.

Хънтър хукна право към него, изминавайки разстоянието много по-бързо, отколкото звярът очакваше. После видя подходящ терен, подскочи високо и се озова на склона.

Призрак направи огромен скок и се приземи до него.

Хънтър мигновено побягна нагоре по хълма. Тичаше толкова бързо, колкото му позволяваше стръмния склон. Отстрани зееше пропаст, не по-широка от три метра, а там долу се извисяваше огромният силует на човекоподобното същество. Пристъпваше от крак на крак и явно беше объркано. Дори от това разстояние Хънтър видя гнева, изписан на лицето му. Чудовището се въртеше насам-натам и търсеше, извършвайки бързи, нервни движения. Усещаше, че миризмата се засилва, но плячката...

Хънтър се усмихна. Знаеше, че с първото движение, което ще направи, ще привлече вниманието му. Реши да действа хитро. Отстъпи няколко крачки назад и погали главата на Призрак. Вълкът разбра какво трябва да сторят.

Хънтър побягна към ръба на пропастта и скочи. Погледна надолу и видя, че звярът рязко се обърна, сякаш бяха стреляли по него. Съществото съзря човека и големия черен вълк, които прескочиха пропастта.

Хънтър и Призрак се приземиха безшумно на отсрещната страна, после хукнаха да бягат, криволичейки между корени, дървета и скали. Избягваха долчинките, защото ги забавяха. После Хънтър започна да залага капани. Хвърли се в леденостудените води на потока и заплува по течението. Хвана се за един клон, изтегли се от водата и в продължение на стотина метра се прехвърля от дърво на дърво. Накрая се спусна на земята.

Спря и застана неподвижно.

Стоеше пред гигантска каменна плоча — съвършено равна, загладена от ледовете и осеяна с валчести камъни — останки от земетресения, вулканични изригвания и наводнения. Хънтър започна да тича зигзагообразно, заобикаляйки хубавите места за засада, към които звярът бавно щеше да се приближи. Хънтър бяга десет минути, многократно пресичайки следите си. Остави дири, водещи към гората в множество посоки. Обля се в пот. Краката му се схванаха. Но Призрак, изглежда, се забавляваше от играта.

Хънтър го погледна и се усмихна.

— Храбрецо, искаш да се биеш с него, нали? Не той, а ти си царят на гората, момче. И винаги ще бъдеш.

Хънтър отново влезе в ледения поток и се понесе по течението. Видя подходящ клон, извади ласото от колана си и докато минаваше отдолу, го хвърли. Примката се уви около клона и се затегна.

Хънтър се изтегли от водата и седна за миг. Дишаше учестено и му стана студено, но знаеше, че дрехите му ще изсъхнат бързо. Щеше да издържи. После извади масивния ловджийски нож, отрязва клона, размота металната жица и отново я закачи на колана си. Усмихна се, защото саморъчно направеното устройство вършеше добра работа. Той се покатери на дървото, прехвърли се на следващото и стотина метра по-нататък слезе на земята.

Седна и зачака.

Призрак застана до него, като непрекъснато се заслушваше. Беше необичайно бдителен. Хънтър почувства умора и за да възстанови силите си, хапна малко сушено месо. После даде на вълка голямо парче говеждо.

Ако чудовището откриеше следите му, това щеше да означава, че може да търси, като използва не само зрението, но и обонянието си.

Всичко, което Хънтър разбереше за него, щеше да е важно, защото можеше да се използва като предимство.

След пет часа той чу далечно, но решително плискане на вода. Хънтър стана и хукна с всички сили. Знаеше, че макар съществото да е нечовешки силно, силите му не са неизчерпаеми. Затова реши да го изтощи. Щеше да тича, докато след няколко часа слънцето изгрееше.

Знаеше, че има шанс.

Хънтър се наведе, за да мине под един клон и с грациозността на пантера започна да се промъква покрай камъните. Прескачаше някои от тях и често сменяше посоката. Краката и белите дробове го заболяха. Излезе от гората, видя открито пространство и тръгна с широки и уверени крачки, с каквито обикновено изминаваше шейсет-седемдесет километра. Извървя десет километра, но не спря. Умората започна да му се отразява, но той се застави да продължи.

Макар че често тичаше по цял ден, за да прекоси някоя гора, той никога не бе го правил толкова дълго с такова темпо. От лицето му се лееше пот. Насрещният вятър приглади назад дългите му черни коси. Сините му очи се присвиха. Мъглата намали видимостта. Нощният въздух сякаш изгаряше белите му дробове. Усещаше как краката му се подуват. Призрак не изоставаше от него. Хънтър започна леко да залита от умора и да се опасява, че ще направи грешка, ще изкълчи глезен или коляно и ще остане безпомощен. Реша, че е изминал достатъчно голямо разстояние и седна на земята.

Но знаеше, че няма време за почивка.

Той изпъшка и стана, като за момент се олюля.

И в същия миг съвсем наблизо се чу ужасяващ, отмъстителен рев.

— По дяволите — измърмори Хънтър и се огледа.

Видя скален перваз.

Точно каквото му трябваше.

Гранитният склон беше стъпаловиден. Хънтър смело скочи на първата плоча, сетне на следващата, която се намираше три метра по-надолу. Не се тревожеше за Призрак, той умееше да слиза по стръмни стълби. Хънтър стигна до третата плоча, спря и приклепна като животно, готвещо се за скок. Очите му блестяха, а зъбите му бяха оголени. Заслуша се. Съсредоточи се, опита да забави дишането си и да разсъждава.

Сега за него гората беше всичко — живот и дом. Почувства се по-скоро звяр, отколкото човек, но нямаше време да мисли за това. Трябваше да се довери на инстинктите, но и на ума си. Не можеше да пусне на воля звяра в себе си. Трябваше да го използва, но да го контролира и да запази човешката си същност.

Той свали от рамото си пушката и я хвана с една ръка, както правеха ловците, когато гонеха елени. Изтощаваха ги и после се приближаваха, за да ги застрелят. Тази тактика беше сигурна, но изискваше издръжливостта на вълк и точността на снайперист, когато потта се стичаше в очите и дъхът излизаше на горещи облачета. На млади години Хънтър често ходеше на лов за елени и тичаше по дванайсет или петнайсет часа.

Призрак безшумно скочи до него. И той дишаше учестено.

Хънтър знаеше, че макар и трудно, съществото ги е проследило.

Някъде наблизо се счупи клонка.

Хънтър вдигна глава. След по-малко от минута чудовището щеше да ги намери.

Вече беше твърде близо и ги търсеше с поглед. Намираше се на около двеста метра. Хънтър трескаво се огледа, търсейки някакво предимство, място за засада, каквото и да е.

Трябваше да надхитри звяра, но теренът не беше подходящ за номерата, които преминаха като мълнии през ума му. На около петдесет метра се чу трясък, после отново настъпи тишина. Хънтър въртеше глава наляво и надясно и търсеше решение.

Намираше се на скален перваз, широк метър и дълъг два метра. Вдясно имаше още една издатина, широка около шейсет сантиметра, която изчезваше зад върха на склона. Отдолу бучеше река.

Ако паднеше в буйните води, човек щеше мигновено да умре. Но съществото... щеше да оцелее. Освен ако не беше тежко ранено. Хънтър се замисли върху това и за секунди взе решение. Той предпазливо тръгна по тъмния, влажен от мъглата каменен перваз. Без да се колебае, Призрак го последва. Само след няколко крачки намери онова, което му трябваше. На половината разстояние надолу по завоя имаше тясна пещера. Беше тъмна и се намираше на стотина метра над бучащите води на реката.

Двамата се вмъкнаха вътре и почти веднага чуха стъпки някъде по скалата зад тях. Хънтър зареди пушката си със свръхмощни

патрони, някога използвани за лов на бизони. Отстъпи назад, опря на рамото си тежката ловна карабина, прицели се в отвора на пещерата и зачака.

Дишането му беше учестено поради недостига на кислород във въздуха, а зрението — замъглено. Не виждаше нищо друго, освен мястото, където трябваше да се появи мишената. Опитва да се съсредоточи, но преследването, бягането и този отчаян ход бяха претоварили организма му. Помъчи се да затаи дъх, защото знаеше, че свръхестествените сетива на чудовището долавят и най-лекото раздвижване на въздуха.

Изведнъж Призрак напрегна тяло и Хънтър усети, че грамадният вълк се придвижи един-два сантиметра напред, сякаш за да застане пред него. Хънтър леко го бутна, за да даде знак на приятеля си да отстъпи и да не вдига шум.

Онова, което скочи пред отвора на пещерата, беше неописуемо ужасно. Спусна се отгоре, вместо предпазливо да изпълзи отстрани, и силуетът му се очерта на лунната светлина. Имаше четинеста бяла козина, огромни, прегърбени рамене и глава с буйна грива. Лицето му беше жестоко, клинообразно и чудовищно уродливо. Съществото беше невероятно мускуесто. Огромните му ръце бяха по-дълги от човешките. То приклепна, после изпъчи гърди и от гърлото му се изтръгна гръмогласен рев — отмъстителен вой на омраза.

Дългите му извити нокти се виждаха дори на лунната светлина. Гладната му паст беше отворена, а в злобните му очи се четеше гняв.

Хънтър стреля. Взривът беше оглушителен. Звярът вдигна маймуноподобните си ръце и нададе ужасен, неземеен рев на болка и ярост.

Хънтър зареди и стреля отново и отново, като вървеше към съществото, за да го принуди да отстъпи назад и да падне в реката. Чудовището се олюляваше на ръба на скалата, когато патроните на Хънтър свършиха. Той замахна с всичка сила и с приклада на пушката удари звяра по главата.

Съществото изрева от гняв, протегна лапи, изби пушката от ръцете му и одра лицето му с дългите си криви нокти, оставяйки кървави бразди. Беше неестествено силно и замахът му запрати Хънтър към вътрешността на пещерата.

После започна да ръмжи, вдигна ръце и тръгна към него.

Стъписан, Хънтър се опита да стане, но не можа. Огромният човекоподобен силует застрашително надвисна над него. Беше толкова голям, че затъмни луната и стана господар на нощта. Хънтър ясно съзнаваше, че противникът го превъзхожда, но въпреки това посегна към ловджийския си нож.

Съществото се приближаваше към него.

Хънтър се изправи.

В същия миг от мрака изскочи черна сянка.

Призрак връхлетя върху чудовището и го блъсна с всичките си сили и ярост. Ръмжейки, вълкът захапа звяра. Съществото изрева от болка и изви тяло, като че искаше да изхвърли вълка от пещерата.

— Не! — изкрещя Хънтър.

Чудовището чу заплахата и запокити Призрак в скалната пукнатина, после се обърна. Но Хънтър го изпревари и заби ножа във врата му.

Двайсетсантиметровото острие проби дебелата като броня кожа и се показа от другата страна. От раната бликна димяща кръв. Съществото се хвана за гърлото и олюлявайки се, отстъпи назад.

Хънтър се дръпна встрани, за да избегне протягащите се към него дълги, криви нокти, и разпори корема му.

Звярът изрева.

Притисна с ръце двете рани, гневно се втрени в Хънтър и залитайки, тръгна напред.

Невероятно.

Хънтър отстъпи.

С ожесточение, което порази дори Хънтър, Призрак отново изскочи от пукнатината и връхлетя върху съществото. Изненадано, чудовището се прекатури назад. Стигна до края на скалния перваз и размаха ръце, опитвайки да се задържи, но падна.

— Призрак! — извика Хънтър, скочи, сграбчи вълка за гъстата, черна козина и го издърпа от смъртоносната прегръдка на звяра.

Дългите, криви нокти се вкопчиха с титанична сила в издатината, но после огромната тежест на съществото го повлече надолу.

* * *

Докато се връщаше в бивака, Хънтър приклепна до една скала, за да си почине. Погледна звездите и пресметна, че до зазоряване остават два часа.

Сетне огледа огромната небесна шир и усети прилив на енергия. Отново се почувства у дома. Но тази нощ се бе разминал на косъм със смъртта, а Призрак беше ранен. По врата и гърдите му имаше няколко жестоки разреза, макар че вълкът сякаш не ги усещаше. Хънтър се усмихна. Призрак никога не обръщаше внимание на раните си и не задаваше въпроси.

Хънтър се спусна по склона, измина около осемстотин метра и се насочи към един проход, през който щеше да съкрати пътя си до лагера. Изведнъж Призрак спря и заплашително изръмжа. Хънтър реагира мигновено и свали от рамото си ловната карабина.

Остана неподвижен в продължение на пет минути. Над хребета в далечината се появи черен силует. Призрак вдигна нос към насрещния вятър, за да долови миризмата.

— Спокойно, момче — прошепна Хънтър, беше забелязал, че силуетът върви бавно и несигурно.

Той присви очи и се вгледа внимателно, за да се опита да различи детайлите. Веднага осъзна, че това не е съществото, защото фигурата беше дребна и правеше малки крачки.

Хънтър безшумно се придвижи встрани и приклепна до една скала, за да се скрие. Ако беше наблюдателен, човекът вероятно щеше да забележи как за миг скалата се разшири, преди Хънтър да се сниши зад нея. Но мъжът едва ли го беше видял. Хънтър не се притесняваше за Призрак, защото знаеше, че вълкът мигновено се слива със сенките.

Хънтър остана притаен зад скалата, но когато човекът мина покрай него, се изправи.

Мъжът веднага се обърна и насочи пушката си.

Беше възрастен индианец.

Преди стотина години хората бяха нарекли тези местни индианци от далечния север ескимоси. На белезникавата светлина Хънтър видя грубото му кожено облекло, косите и бръчките на мършавото лице. Спомни си, че някога ескимосите бяха уважавани като най-добрите ловци и следотърсачи на континента и дори избираха вожди си по тези качества.

Бяха войнствено племе и човекът пред Хънтър не опровергаваше този факт. Старецът бавно спусна пушката.

— Твърде студено е, за да се разхождаш сам в нощта, толкова далеч от огъня ти, дядо — каза Хънтър. Знаеше, че за всички северноамерикански племена думата „дядо“ изразява уважение.

Възрастният мъж кимна.

— Да. Тръгнал съм на лов. Но вече не ме бива. Инак щях да те видя. Сигурно остарявам и не мога да ловувам добре.

— Още те бива. Пък и не си толкова възрастен — усмихна се Хънтър и забеляза, че слабото му лице е уморено и угрижено. — Защо си напуснал безопасното си село и си тръгнал сам в нощта? И защо не ловуваш през деня?

Старецът се поколеба, сетне решително каза:

— Преследвам звяра, който броди нощем.

Не беше необходимо да добавя нищо повече. Хънтър разбра какво преследва възрастният мъж, който сам скиташе в най-студените часове преди зазоряване.

— Защо преследваш звяра, който броди нощем?

Старецът наведе глава.

— Имах внук... Изгубих го. Беше млад. Тъкмо започваше да се учи да ловува. Бях там, когато звярът...

— Съжалявам, дядо. За теб, за семейството ти и за твоя народ. Но аз ще отмъстя за внука ти.

Възрастният мъж сякаш леко залитна, сетне погледна Хънтър в очите.

— И ти ли преследваш звяра?

— Да.

Това беше достатъчно. Старецът кимна. Явно вярваше на Хънтър. Дългогодишният живот в планината научаваше човек да разбира от малко думи, вероятно защото рядко чуваше човешка реч.

Лунната светлина озари възрастния мъж и Хънтър видя по-ясно сбръчканото му лице. Наистина беше стар, но очите му бяха проникателни и умни.

— Какъв е този звяр, дядо?

Старецът се приближи до скалата.

Хънтър не помръдна.

— Не е мечка. Но не е и човек. Не знам... какво е. Само знам, че не е от това време.

— Защо мислиш така?

— Защото... Виждал съм го на рисунки. Преди много години, когато бях момче, видях рисунки на звяра в пещерите. — Възрастният мъж посочи с пушката към хребета в далечината. — Много отдавна, когато е живял в пещерите, моят народ добре е познавал рисунките. Направени са от онези, които са били тук преди нас. Разказвачите. Нарисували са звяра, който броди нощем... Още ги помня.

Хънтър се намръщи.

— И какво показват рисунките, дядо? Твърдиш, че звярът не е мечка. Нито човек. Разкажи ми повече за тези рисунки.

— Не е човек... Но хората се страхуват от него — бавно отговори старецът. Внезапно появилият се вятър заглуши гласа му. — Рисунките разказват за война. Между хората и Ледения човек. Говорят за кървави кланета. И за кости. Те се намират на едно друго място. Прокълнато. Ние не ходим там. То е на юг. Бледоликите го наричат Бялата планина. На завоя на реката има извор и пещера. Наричаме я Пещерата на душите. Там е имало много смърт.

Хънтър беше чувал това предание.

— Веднъж старите хора си говореха за онова място. Много отдавна, преди да изчезне от този свят, Ледения човек е живял в Пещерата на душите. Там също имало рисунки. И много смърт. Мястото е обитавано от духове. Лошо място. Но ти можеш да го намериш, ако вървиш срещу течението на реката и стигнеш до извора под скалата между двата звяра. Така съм чувал. Но не съм ходил там.

Хънтър мълчеше.

— Когато бях момче — продължи старецът, — намирахме разни неща в планината. Оръжия, направени от други хора. Много стари. Дядо ми казваше, че винаги е било така. Говореше за скрити неща... погребани под леда. Веднъж, далеч на север, намерихме лък и той ни разказа за времето, когато е бил млад и са открили Леден човек. Много стар. Замръзнал. И когато го извадили от леда и го занесли в селото, тялото му се разпаднало като стара кост. Но аз помня очите на дядо ми, когато говореше за това, и знам, че много се страхуваше. И аз много се страхувам.

— Прибирай се вкъщи, дядо — рече Хънтър. — Аз ще намеря онзи... Леден човек. И ще го убия, за да отмъстя за теб... и за твоя внук.

— Вярвам ти. — Старецът присви очи срещу пронизващия вятър. — Този звяр е убил много хора.

— Знам — отговори Хънтър. — И ще продължава да убива, ако не бъде спрян. Затова си върви вкъщи, дядо. Нощем е студено. И когато легнеш до огъня, моли се за мен. Моли се да убия онзи човек от лед... преди той да е убил всички нас.

* * *

Движейки се безшумно, Хънтър се приближи до лагера. До зазоряване оставаше час.

Съществото беше тежко ранено от ножа и от падането и до сутринта щяха да бъдат в безопасност. Но Хънтър вървеше бързо, макар да беше капнал от умора. Призрак не изоставаше от него.

Командосите чуха стъпките им и се обърнаха.

Такакура пръв се приближи. Хънтър не видя къде е заела позиция Боби Джо. Японецът загрижено се вгледа в очите му.

— Е?

— Съществото е живо — отвърна следотърсачът, коленичи, отвори консерва и хапна малко. После направи гримаса и даде храната на Призрак, който я погълна за секунди. — Водих го на запад, сетне на юг. Изплъзнах му се за известно време, но звярът ме намери. Блъснах го от една скала. Мисля, че трябва да тръгваме. Чудовището скоро ще се съвземе. Раните му ще зараснат бързо.

В гласа на Такакура прозвуча облекчение.

— Ще потеглим незабавно. Но не можем да вървим бързо. Доктор Типлър е уморен. Бихме поискали спешна евакуация, но...

Хънтър се приближи до командира и изпитателно го погледна в очите. Не бяха необходими повече думи, за да разбере, че радиопредавателят не работи. Той поклати глава, опитвайки се да обуздае гнева си. Да, подозренията му се оказаха верни.

— Как се досети? — попита Такакура.

Без да отговори, Хънтър мина покрай него и тръгна към набързо разпънатата палатка, където предполагаше, че са сложили Типлър. Възрастният човек беше вътре. Лицето му беше бледо и изпотено. Боби Джо му слагаше инжекция. Тя направи знак на Хънтър, за да излязат навън и да обсъдят положението. В същия миг професорът го видя и радостно възкликна:

— Момчето ми! Знаех си, че ще справиш! Ха! Ха! Още не се е родил човекът, който може да проследи моето момче!

Емоционалният изблик беше толкова нехарактерен за Типлър, че Хънтър едва не се изсмя. Той бавно се приближи до леглото и се наведе. Гласът му беше спокоен.

— Как си, старче?

Щом видя отблизо израненото му лице, професорът протегна ръка и го хвана за рамото.

— Добре ли си?

— Да. Нали ме познаваш. Винаги съм добре — усмихна се Хънтър. — Само няколко драскотини. Но ти и аз сме виждали много по-лоши неща. Особено ти. Издържал си на какво ли не.

— Ами. Нищо подобно — засмя се Типлър. — Имам леко сърцебиене. Получавам го от години. Интересува ме толкова, колкото и фактът, че учителят ми във втори клас е починал преди четирийсет години. Човек свиква с всичко.

— Добре. Само не се вълнувай. Ще изляза за малко, после ще дойда пак. След няколко минути ще поговорим. Трябва да те измъкнем оттук. Недей да възразяваш! Ти направи, каквото можа. Време е за почивка. Ще се върна веднага.

Алената зора хвърляше златисти отблясъци около силуета на Боби Джо. Хънтър застана до нея.

— Кръвното му налягане се понижава — започна тя. — Пулсът му не пада под деветдесет. Може да върви, ако се движим бавно и не го насилваме да бърза, но трябва да бъде под лекарско наблюдение. Сърцето му всеки момент може да спре. Дадох му хапче за разреждане на кръвта и друго — тонизиращо. Но не бих могла да контролирам състоянието му с лекарствата, които имам. Трябва да стигнем колкото е възможно по-бързо до научноизследователската станция.

— Ще го сложим в носилка. Ще я направя за пет минути — каза Хънтър, после се обърна към Такакура. — Какво е станало с

предавателя, по дяволите?

— Не знам. Изведнъж спря да работи.

— След като стигнем до станцията, ще тръгна сам по дирите на съществото, защото нещо с тази мисия не е наред. Разбрах го от самото начало. Трябва да отидем в базата заради професора.

Хънтър тръгна към храстите и мина покрай Уилкинсън, който рече:

— Мисля, че до вечерта професорът ще се оправи.

Но Хънтър не беше в настроение за разговор. Влезе в гората, извади окървавения нож и отрязва два двуметрови клона от топола. После извади от раницата си кожена връв и бързо направи носилка.

Типлър започна да протестира, но накрая отстъпи пред строгите увещания на Хънтър. И сетне тръгнаха.

Такакура и Уилкинсън пазеха тила, Бък и Райли носеха професора, а Тейлър вървеше най-отпред. Потънал в размисъл, Хънтър се озова до Боби Джо.

— Обясни ми нещо — рече тя с тона на човек, който иска да разведри атмосферата. — Как стана така, че се включи в тази операция? На инструктажа ни казаха, че са намерили най-добрия следотърсач в света. Но ти не си военен. Тогава откъде знаят за теб? Работил ли си за военните?

— Не. Когато бях младеж, намерих едно място в Монтана. Високо. Студено. Усамотено. Мислех да се заселя там. Не притежавах много вещи, но можех да живея, с каквото ми предложи природата. Ходех на лов и преживявах много добре. Имах преподавател, в случай че нещо ми се случи. И един ден чух, че в гората се е загубило дете. Беше ноември и нахлуваше студен фронт. Стотици хора търсеха детето, но не можеха да го намерят. Познавах онези планини и знаех колко студено може да стане там. Бях наясно, че хлапето няма да изкара нощта.

— И си отишъл да го търсиш — без да се съмнява или изненадва каза Боби Джо.

— Да. И издирването беше много трудно. Продължи цял ден. Детето беше толкова леко, че следите му бяха почти незабележими. На всичко отгоре носеше обувки с плоски подметки, които не оставяха отпечатащи. Помислих, че няма да го намеря. — Хънтър се засмя и поклати глава. — Деца. Скитат насам-натам. Трябва много да

внимаваш, инак лесно ще изгубиш следите им. И те бързо ще умрат. Не знаят къде да намерят подслон и как да се стоплят.

— Но ти го откри, нали?

— Да. Момченцето беше премръзнало, но аз бързо направих заслон, стоплих го и го нахраних. И на другия ден го заведох при родителите му.

— И сега добре ли е?

Хънтър кимна.

— Да. Пишем си писма. Всичко е наред.

— Било е много трудно. Имам предвид да намериш дете в гората. Следите са били стари и отъпкани. Разчитал си на твърде малко неща. Трябвало е да се опиташ да разсъждаваш като момченцето.

— Да.

— И после?

Той сви рамене.

— Ами, после започнаха да ме викат, когато някой се изгуби. Обаждаха ми се и от други страни — Мексико, Канада. Далечният Север. От Запад. Случаите си приличаха, макар да имаха специфични особености. Намерих повечето от изгубилите се хора. Но за неколцина дойдох твърде късно.

— Какво изпитваш, когато не успееш? — попита Боби Джо и търпеливо зачака отговор.

Хънтър дълго мълча, после рече:

— Тежко е, когато закъснея и намеря трупа. Първия път, когато намерих мъртво дете, изпитах желание да се самоубия. И после всеки път чувствах същото.

— Сигурно — съгласи се тя, после се усмихна. — Много бих искала да мога да проследявам като теб. Но едва ли ще мога да усъвършенствам това умение. Ти имаш дарба. Роден си с тази способност.

— Може би. Не се замислям.

— Просто го правиш.

— Предполагам. Да, нещо такова — измънка Хънтър и погледна към професора.

Боби Джо дълго мълча, сетне се усмихна.

— Ти си странен човек, Хънтър. Изглежда не обичаш хората. Близостта им не ти е приятна. Но в същото време рискуваш живота си,

за да ги спасиш. Защо?

Лицето му остана непроницаемо.

— Не знам. Предполагам, защото започвам да обичам онези, които намеря.

* * *

Ребека се наведе над масата, опитвайки се да привлече вниманието на доктора от ЦРУ. Висок, белокож и с аристократични маниери, Артър Хамилтън не вдигаше глава от разпечатката на ДНК.

— Докторе! Вие не ме слушате! Погледнете синтезираната матрица! Има нещо като... щит от молекули, които образуват защитен пласт, съдържащ актин, танин и о-актитин. Не сме виждали подобни репликационни способности. Дори при безгръбначните, които по рождение са имунизирани срещу канцерогени.

— И какво по-точно искате да кажете, Ребека?

Гласът на доктор Хамилтън беше успокояващ.

Тя изненадано го изглежда.

— Какво искам да кажа ли? — Ребека посочи разпечатката на ДНК. — Това показва, че съществото притежава уникална способност да активира инертните свързващи молекули, които се прилепват към протеините, включително към фибриногена^[1], и по този начин изграждат изключително устойчив мост за тромбоцитите^[2]. Всички системи работят заедно и ускоряват оздравяването, независимо къде е мястото на инфекцията или на раната. Сякаш цитоплазмата е специално създадена със свръхестествени целителни способности. Докторе, бих казала, че каквото и да представлява, съществото е напълно имунизирано срещу заболявания.

Хамилтън се втренчи в нея и бавно рече:

— Това са само предположения, Ребека.

— Но погледнете броя на левкоцитите! — Тя се разгорещи от спора! — Тази разпечатка, която е абсолютно точна, показва, че съществото има необикновената способност мигновено да проследява пътищата на инфекция. Не сме виждали такова нещо. Вижете синтезираните молекули! Степента на окисляване! Сцеплението на молекулите, за да се предотврати повторно проникване! Не сме

виждали подобно нещо. Никога! Знам какво говоря. Това не са предположения!

Той се намръщи и разгледа разпечатката, после измърмори:

— Предполагам, че имате копия.

— Разбира се.

— Запазете ги — с подновен интерес добави Хамилтън и отново се съсредоточи върху листа. — Ще ми позволите ли и аз да направя анализ? Бих искал да обсъдим нещата утре сутринта, след като съпоставя разпадането на Д-4 през Д-10, за да определя нивото на митозата^[3].

— Добре. До утре. Но до сутринта искам тази информация да е стигнала до доктор Типлър. Той трябва да знае с какво има работа.

— Разбира се. Лично ще се погрижа за това.

Ребека взе куфарчето си и тръгна към вратата.

— Има ли нещо, което ЦРУ може да направи за вас, докато сте в града? — попита Хамилтън.

— Не. Мога да се грижа за себе си.

— Да, разбира се.

Доктор Хамилтън изчака Ребека да затвори вратата, после вдигна телефонната слушалка.

* * *

Тухлата затвори трезора и тръгна към един сандък с оръжия. Вървеше с характерната си походка — без да бърза, но целенасочено и леко размахвайки ръце.

После наля по чаша „Джак Даниълс“ на Чейни и на себе си. Чейни замислено огледа трезора и си спомни, че преди шест години Тухлата го бе взел от една местна банка, която трябваше да бъде съборена. Това беше единственото помещение в къщата, където не можеха да подслушват разговорите им с помощта на електронни устройства.

— Не ми харесва онова, което чувам, малкия — каза Тухлата и направи гримаса, преглъщайки парещото уиски, сетне доближи чашата до очите си и се загледа в течността. — Господи, откако не съм пил!

Сигурно остарявам. Но по-добре стар, отколкото мъртъв. А това може да ти се случи, ако продължаваш да слухтиш, момче.

Чейни не каза нищо и издържа на проницателния му поглед. Макмилан обикновено говореше ясно и достъпно и веднага привличаше вниманието и уважението на събеседника си.

— Дали не се опитват да ме забъркат в нещо? — попита Чейни.

Тухлата отпи още една глътка и поклати глава.

— Не знам. Но всички твърдят, че не знаят нищо. А това означава точно обратното. Явно не искат да говорят на тази тема. Ако не бяха наясно, щяха да ми задават въпроси. Да, хората в този бранш не могат да се примирят с мисълта, че нямат представа какво става.

Светлосините му очи, над които се извиваха рунтави бели вежди, се втренчиха изпитателно в Чейни.

— Защо не зарежеш тази работа? — тихо попита той. — Кажи им, че не можеш да откриеш нищо. Откажи се й се залови с нещо друго.

Чейни примигна. Идеята не беше лоша. Военните следователи непрекъснато постъпваха по този начин, но в случая имаше нещо, което го привличаше.

— Какво научи, Тухла? — попита той и отпи голяма глътка уиски.

Макмилан седна върху сандък, пълен с автомати „АК-47“. До стената зад него имаше кутии, съдържащи хиляди патрони, калибър 7,62 мм, стандарт НАТО. Останалата част от трезора беше претърпкана с ловни пушки, полуавтоматични оръжия, пистолети, газови маски, консервирана храна, комплекти за първа помощ, радиопредаватели и два кашона нападателни гранати. Кариерата му на морски пехотинец плюс двете пребивавания във Виетнам го бяха направили колекционер на оръжия със сериозни връзки.

Тухлата напълни отново чашата си и отговори:

— Откъслечна информация. Но знам, че два взвода морски пехотинци са водят безследно изчезнали „по време на учение“.

— В Аляска ли?

Тухлата махна презрително с ръка.

— Има ли значение къде? Винаги казват „по време на учение“. Но не забравяй, че са били морски пехотинци, а не леваци, които не могат да направят и една лицева опора. Говори се, че са имали

специалната задача да охраняват някаква научноизследователска станция и са ги избили.

— *Военна* научноизследователска станция? Такива има само покрай Беринговия пролив, нали?

— Не е била военна, а секретна. Близко до Норт Ридж. Не знам какво са правили. От трийсет години ЦРУ няма научноизследователски станции в Северния полярен кръг. Дори не си спомням кога затвориха последната. Както и да е. Никой не искаше да говори по този въпрос. И аз не настоях.

Чейни обмисли информацията и каза:

— В това може би има някаква логика.

Тухлата изсумтя и пак отпи от уискито.

— За теб може би.

— Представи си следното, Тухла. Научноизследователска станция на ЦРУ, която не трябва да бъде там. Добре. Но какво правят? Кой ги финансира? И защо Норт Ридж в Аляска е толкова важен, че да оправдае средствата?

— Не знам, по дяволите.

— Намерили са нещо.

— Какво?

— Нямам представа. Нещо, което искат да запазят в тайна. Но трябва да бъдат близо до него. Да го пазят. — Чейни бавно обиколи помещението. — В една и съща станция ли са били убити всичките морски пехотинци?

— Не. Изглежда има няколко станции — отговори Тухлата с тон, който показваше, че тази история не му харесва. — Там става нещо лошо, малкия. И всички мълчат. Някой властен човек трябва да им е затворил устата...

— И така, нападнати са няколко научноизследователски станции. Това означава, че нападателите са търсели нещо, но не са знаели къде да го намерят... Да, има известна логика. В станциите има нещо и някой го иска.

— Там няма чак толкова важни неща, синко. Ликвидирането на два взвода морски пехотинци може да бъде изтъкувано като открито военно действие. Ще ни накарат да отвърнем на удара, независимо срещу кого, и най-добрите момчета ще се наредят на опашка, за да се

запишат доброволци, както стана по време на войната в Персийския залив.

Чейни не беше обмислял тази страна на проблема. Да, убийството на два взвода морски пехотинци вероятно можеше да се изтълкува като открита военна провокация, освен ако...

— Освен ако не са ги убили американски военни — бавно каза той.

Тухлата не помръдна. Въздъхна дълбоко и се загледа в стената, после рече:

— Това е недопустимо.

[1] Фибриноген — белтъчно вещество в кръвната плазма, което при съсирване на кръвта се превръща във влакнеста съединителна тъкан. — Б.ред. ↑

[2] Тромбоцит — кръвна съставка, подпомагаща съсирването на кръвта. — Б.ред. ↑

[3] Митоза — клетъчно деление. — Б.ред. ↑

10.

Хънтър съсредоточено разглеждаше топографската карта и се опитваше да намери лесно проходим маршрут до научноизследователската станция, разположена в южната част на Бялата планина — масивна верига, дълга петдесет километра. Беше невъзможно да я преминат навреме, за да помогнат на професора.

Изпотен и ядосан, Такакура седеше до него. Хънтър се намръщи и го погледна. Японецът поклати глава. Още дишаше учестено от изкачването на поредния хълм.

Теренът ставаше все по-труден и неравен.

Екипът не би се затруднил да премине северния хребет на планината, следвайки коритото на Фосил Крийк. Но с тях имаше човек в несигурно здравословно състояние, затова операцията вече се бе превърнала от наказателна в спасителна.

Стигнаха до сравнително равна отсечка, но за съжаление не можеха да ускорят крачка. Пътеката беше дълга стотина метра, после следваше дълъг склон. Силен човек би го преминал с лекота, но пренасянето на болния професор усложняваше нещата.

— Райли! — извика Такакура.

Райли мигновено застана до тях и уморено се облегна на пушката си. Хънтър го бе харесал от самото начало, но не бе имал възможност да разговаря с него.

Тонът на командира не търпеше възражение.

— Ще преминем склона пред нас и ще тръгнем към местността, позната като Уинди Гап — единственият проход в планината. Можеш ли да направиш някакво приспособление от ремъци за професора?

Райли погледна картата.

— Има едно отвесно спускане от трийсет метра, но мисля, че ще се справя.

— Добре.

Японецът сгъна картата и рязко се изправи.

Хънтър разбра какво има предвид Такакура. Знаеше, че е възможно. Сетне погледна Боби Джо, която се грижеше за възрастния професор.

— Нямаме време за губене — добави командирът. — Трябва да вървим бързо, Хънтър. Сигурен ли си, че ти и твоят вълк ще усетите присъствието на съществото, ако отново се приближи?

— Още не е успяло да ни измами. Но се учи бързо. Не се знае какво може да направи следващия път. Самоувереността може да е опасна.

— Откъде знаеш, че се учи?

— По-рано върхлиташе неочаквано, а сега причаква в засада. Безпокоят ме и други неща. Но после ще говорим за тях. В момента мога само да се надявам, че Призрак ще го чуе. Или аз. Но няма гаранция.

Японецът дълго мълча, после се обърна към Боби Джо.

— Ти ще вървиш след Хънтър. Само твоето оръжие може да рани съществото. Бък и Райли ще носят професора. Да тръгваме.

Хънтър не преставаше да се възхищава на решителността и всеотдайността на Такакура. От една страна японецът беше търпелив, учтив и много по-издръжлив от останалите, но от друга можеше да бъде жесток като феодален владетел по време на война. Хънтър изпитваше искрено уважение към него и това беше достатъчно.

Боби Джо най-сетне започна да показва признаци на умора от носенето на снайперовата пушка „Барет“ и боеприпасите. Лицето ѝ беше зачервено, по шията ѝ се стичаха струйки пот и рамото ѝ беше охлузено от ремъка на оръжието.

Хънтър мина покрай нея и попита:

— Искаш ли да нося пушката ти? Това е тежка артилерия, а теренът е труден.

За негова изненада тя се съгласи, без да се замисли.

— Нямам нищо против. Вземи я.

Той се стъписа, когато пое оръжието от ръцете ѝ. Пушката тежеше най-малко петнайсет килограма. Хънтър не можеше да повярва, че Боби Джо е носила този товар толкова дълго, без дори да показва, че полага усилия.

Той преметна ремъка на рамото си, а тя взе неговата пушка „Марлин“ и я презареди. Очевидно не се нуждаеше от указания как да

борави с оръжието.

Боби Джо махна кичур коси от челото си, посочи снайперовата пушка и набързо обясни:

— Заредена е. Това е предпазителят. Полуавтоматична е. Петдесети калибър. Вече знаеш, че има силен откат, така че бъди готов. Разполагаш с пет патрона, но да се надяваме, че аз ще те подкрепя.

Хънтър вдигна глава.

— Да се надяваме?

Тя се усмихна, избърса потта от челото си и отговори:

— Имам резервни пълнители.

— Аха.

— Да вървим — повтори Такакура, който придобиваше все по-войнствен вид.

Хънтър се опита да пресметне какво разстояние ще изминат до научноизследователската станция, преди за пореден път да бъдат принудени да се опитат да убият онова, което може би не можеше да бъде унищожено.

* * *

Чейни прочете факса на екрана на портативния компютър. И както обикновено, остана смаян от съвременната техника, предоставена на разположение на силите на реда.

Без да се срамува или притеснява, той наричаше себе си компютърен идиот, но знаеше достатъчно, за да използва компютъра, макар че предпочиташе старомодния метод да прибягва до услугите на информатори.

Чейни разгледа заповедта, изписана на екрана. Документът беше отпреди седмица и разрешаваше сформирането на екип за издирване, който да бъде изпратен в Аляска. Вниманието му беше привлечено от едно от имената — доктор Ангъс Типлър, изпълнителен директор на института „Типлър“.

Чейни направи справка и научи, че Типлър е изтъкнат специалист по криптозоология и екосистеми, намиращи се на ръба на оцеляването. Всъщност, институтът се занимаваше със запазването на застрашени от изчезване видове и околни среди. Следователят

замислено прочете всичко. Какво правеше възрастният професор във военна експедиция? После видя странната категория „цивилен разузнавач“ и се съсредоточи върху името — Натаниъл Хънтър.

По дяволите, в армията имаше множество разузнавачи, при това високо квалифицирани и способни. Защо екипът се нуждаеше от граждански разузнавач? Военните нямаха ли хора, които да се справят с тази задача? Или бяха повикали Хънтър, защото беше специалист по топография? А може би имаше и друга причина.

Въпросите се появяваха един след друг.

Преди всичко, какво търсеха в Аляска пет-шест свръхсекретни научноизследователски станции на ЦРУ? Какво беше оправданието за такова възмутително разхищение на средства в период на повсеместни съкращения в бюджета? И най-важното — кой ги бе упълномощил? Кой ръководеше дейността им?

Чейни се обади в института „Типлър“ и записа адреса. Първо щеше да се отбие там. После щеше да проучи „разузнавача“, предвождащ екипа. Струваше му се, че бе чувал името Хънтър. Звучеше познато.

Хънтър явно беше много специална личност. Защото армията обикновено не разчиташе на „граждански разузнавачи“, освен ако не действаше на чужда територия. А Аляска, макар и дива, враждебна и опасна, беше територия на Съединените щати.

И в същия миг се сети. Натаниъл Хънтър беше уважаван в цял свят мултимилионер и основател на института „Типлър“. Чейни разбра защо отначало името не му говореше почти нищо. За Хънтър бяха известни малко неща. Този човек предпочиташе анонимността, но беше търсен оратор на световни форуми, посветени на опазването на околната среда и на екосистемите, застрашени от цивилизацията.

Хънтър беше и щедър филантроп и бе финансирал редица научни изследвания и екологични проекти. Някои бяха толкова сложни, че Чейни дори не се бе опитал да ги разбере. Той си спомни и нещо по-странно — Хънтър помагаше в спасителни операции. Чейни бе чел кратки репортажи във вестниците и подсъзнателно бе запомнил името.

Той се запита защо този богат човек, известен с научните си проекти за опазване на околната среда, броди из Аляска начело на

военен екип. В това имаше нещо странно. Всъщност този факт сериозно усложняваше загадката.

Чейни внимателно провери служебния си деветмилиметров, полуавтоматичен пистолет „Зиг Зауер“, за да се увери, че е зареден и се опита да отхвърли чувството на неудобство, завладяло го при това действие.

Защото вече бе проверил дали оръжието е заредено.

* * *

Хънтър вдигна ръка и коленичи.

Другите останаха по местата си.

Бе се случило нещо, което рефлексите и инстинктите му възприеха, но не успяха да предадат на съзнанието. Той застина неподвижно, наведе глава и се съсредоточи.

И тогава разбра какво бе станало.

В хора от птичи песни имаше определен ритъм, който бе нарушен, а после се възобнови с леко променена напевност.

Хънтър потърси с поглед мечка, лос или някое друго животно, което би могло да прекъсне чуруликането, макар да знаеше, че си губи времето. Екипът се движеше безшумно, но смесицата от човешки миризми със сигурност би отпъдила всеки хищник в радиус от три километра.

Хънтър огледа редицата назъбени черни скали. Погледът му обходи всичко. Заслуша се, но не чу нищо. Наоколо имаше само върхове, извисяващи се към ясното, синьо небе. Красотата на природата беше съвършена и рязко контрастираше на ожесточената битка, която водеха.

Хънтър се обърна и погледна напрегнатия Такакура, после извърна лице и се приготви отново да тръгне, но спря. Тук нещо не беше наред. Нещо, което не можеше да проумее. Той си припомни основното правило — *гората винаги ще ти каже истината. Никога няма да те излъже.*

Почти в същата секунда Такакура се приближи до него, като държеше на прицел назъбените скали. Командирът изчака, сетне каза:

— Съществото досега не е атакувало през деня? Защо мислиш, че може да промени тактиката?

Хънтър се поколеба и се намръщи, после отговори:

— Защото го ядосах. Ранех го и съществото иска да си отмъсти. Кажи на хората си да се разпръснат, но да не се отдалечават много един от друг. Да вървят на разстояние метър и половина. Ако е наблизко, мисля, че съществото ще атакува от високо.

— Хай.

Такакура се отдалечи и Хънтър направи знак на Боби Джо.

— Дай ми ловната пушка.

Двамата размениха оръжията си. Хънтър смени пълнителя и зареди. После се обърна да види дали Бък и Райли носят професора. Привлече вниманието им и предпазливо тръгна към черните назъбени скали. Останалите мълчаливо го последваха.

Преди да стъпи, Хънтър опипваше с крак почвата и оглеждаше земята, растенията и птиците. В ловната карабина имаше шест патрона, всеки от които можеше да спре носорог. Но Хънтър знаеше, че мощността им не е достатъчна срещу чудовището. Изглежда нищо не можеше да порази звяра. Не им беше останало време логично да анализират вродените му способности да издържа на обстрел от малокалибрено оръжие. Трябваше да го сторят при първа възможност. Но преди всичко трябваше да оцелеят след поредната схватка.

Хънтър съзнаваше, че ако не отблъснат съществото с концентрирана стрелба или ако Боби Джо не го уцели в главата, ще имат страшно много неприятности. Въпреки студа, от лицето му се стичаше пот.

Леко обезпокоен, Призрак се вторачи в гората и размърда огромните си лапи. Грамадният вълк явно изгаряше от нетърпение да се бие със звяра, но както обикновено, чакаше заповед от Хънтър.

Онова, което последва, накара Хънтър рязко да се обърне и да сложи пръст на спусъка, готов да стреля. В гората настъпи ужасяваща тишина.

* * *

Ребека сложи разпечатките в колата си. Беше твърдо решена да направи нещо по въпроса с информацията за ДНК и ако не получише съдействие веднага, щеше да се обърне към някои шефове на отдели, до които имаха достъп малцина извън правителствените среди.

Тя бе решила да направи всичко това по време на безсънната нощ, която прекара. Не, нямаше да води безсмислен диалог с тъпи, нискостоящи бюрократи. Не и когато животът на Типлър беше в опасност.

Ребека мислеше да се разходи двайсетина минути с колата и после да се обади на доктор Хамилтън и ако се наложи, да го събуди, за да поговорят сериозно. Той може би нямаше да изяви желание за среща. В такъв случай или ако не бе уведомил доктор Типлър за откритието, тя щеше да замине, без да му казва нищо повече. Не й беше необходимо сътрудничеството на ЦРУ. Беше се свързала с тях само от добра воля.

Наслаждавайки се на хубавия път, тя подкара на север, към Лангли. Това бяха едни от малкото успокояващи мигове, които преживяваше, откакто бе започнало изпитанието.

Изведнъж усети, че колата се плъзга и понася встрани. Ребека изпищя при вида на предпазния парапет. Автомобилът се превъртя във въздуха и покривът се смачка. Ребека изгуби контрол над управлението. В следващия миг видя ужасяващо стръмен склон, по който нямаше растителност. Колата се преобърна и се блъсна в нещо твърдо. Обезумяла, Ребека се вторачи в небето, докато автомобилът падаше в пропастта.

* * *

Призрак усети присъствието на съществото и замръзна на място. Хънтър не мигна.

Бавно се обърна и видя, че заострените уши на вълка са изправени, за да доловят и най-лекото движение. Но Призрак също беше озадачен.

Съществото беше толкова близо до тях, че вълкът долавяше звука от стъпките му върху меката трева. Хънтър стисна пушката и се обърна към Боби Джо, която вече беше нащрек и го наблюдаваше с

широко отворени очи. Той посочи скалата срещу тях. Беше убеден, че чудовището се спотайва там. Боби Джо кимна.

Такакура проследи погледа му. Тейлър насочи ловната си пушка и се вгледа в сенките около назъбените скали.

Всяка тъмна дупка там беше удобно място за засада. Съществото не ги бе атакувало през деня и вероятно искаше да се възползва от предимството на изненадата. А може би беше ранено по-тежко от изстрелите на малокалибрени оръжия, отколкото предполагаша. Или способността му да оздравява имаше граница. Хънтър не можеше да даде категоричен отговор на тези въпроси.

Чудовището беше толкова близо, че той почти усещаше дъха му. Но звярът сякаш знаеше мислите им и действаше предпазливо. В същото време Хънтър бе наясно, че не могат да го чакат цял ден да атакува.

Това не им оставяше възможности за избор.

Навлизането им между скалите, за да претърсят сенките, беше рисковано. Не можеха да стоят и да чакат. Хънтър обмисли вариантите и взе решение. Насочи пушката си, предпазливо направи крачка напред и хвърли поглед през рамо, за да види дали другите вървят след него.

Тейлър бе заел отбранителна позиция близо до Райли и Бък, които още държаха носилката с професора. Това беше необходим риск, защото можеше да се наложи да се придвижат, ако звярът се колебаеше твърде дълго. Но беше и опасно, защото на командосите щяха да им трябват най-малко две секунди, за да сложат на земята носилката и да насочат оръжията.

— Призрак — прошепна Хънтър, но вълкът не го погледна. — Намери го. Къде е съществото?

Призрак се обърна.

И в същия миг от храстите зад екипа изскочи неясен силует, поразяващ като черна мълния. Чудовищната ръка с дълги, извити нокти светкавично се протегна напред и удари Бък в гърдите. Но Хънтър видя по-ясно онова, което стана после и разбра, че ударът е бил нанесен по-високо, защото главата на Бък се откъсна от раменете и се завъртя във въздуха. От врата увисна дълъг, яркочервен кръвоносен съд. Очите още бяха живи и изразяваха стъписване. После помръкнаха.

— Мамка му! — изрева Тейлър и се обърна.

Райли трескаво опитваше да се прицели. В същия миг съществото се нахвърли върху него. Кривите пръсти разкъсаха бронезилетката му и запратиха командоса към назъбените скали. Той се скри от погледите им.

После чудовището се хвърли към Тейлър, който вече стреляше с полуавтоматичната си пушка. Съществото се олюля за миг, сетне отново атакува. Но Тейлър не отстъпи нито сантиметър. Крещеше предизвикателно и стреляше.

Звярът се движеше толкова бързо, че Хънтър не беше сигурен дали Тейлър е жив, или мъртъв. Съществото мина покрай командоса с обгореното лице и отскочи встрани, за да избегне смъртоносно точната стрелба на Такакура. После връхлетя върху Уилкинсън и го изблъска далеч от пътя си.

Изстрелите осветяваха като светкавици дърветата. Хънтър не виждаше нищо от пламъците, хаоса и писъците. Опита се да стреля, но Боби Джо стоеше на огневата линия, затова направи крачка вляво, встрани от скалите, и видя, че чудовището напада Такакура.

Стреляйки като обезумял, японецът се дръпна и извика отчаяно. Движейки се със скоростта на лъв, човекоподобният звяр замахна към него. Такакура успя да изстреля няколко куршума, докато падаше. И в следващия миг съществото нападна едновременно Боби Джо и Хънтър. Блъсна презрително пушката ѝ и я удари с рамо. Тя се строполи на земята.

Хънтър продължи да стреля. Звярът изрева и се завъртя, докато връхлиташе върху него. И в тази единствена, незабравима част от секундата Хънтър видя кървясалите очи, горящи от животинска омраза. Чудовището изрева. Ръцете му бяха протегнати за смъртоносна прегръдка. Хънтър го удари по лицето с приклада на пушката си.

Съществото сякаш изобщо не почувства болка и отвърна на удара, като го блъсна към скалата. Хънтър ожесточено се съпротивляваше, за да спаси живота си. С рефлексите на тигър, които бе развил от дългогодишната борба за оцеляване в дивата пустош, той избегна неколнократните удари на пръстите с дълги, криви нокти, които се редуваха в мълниеносна скорост и изтръгваха искри от гранитните скали около него. Макар че атаката не продължи повече от две секунди, Хънтър никога не бе реагирал толкова бързо. Колкото и да се опитваха, ръцете на звяра не можаха да го сграбчат.

Ревейки демонично от ярост, Призрак скочи, вкопчи се в рамото на чудовището и го захапа.

В следващия миг настъпи хаос. Всички оръжия бяха насочени. Грамадният вълк впи зъби в плътта на звяра. Съществото протегна ръце назад, за да сграбчи Призрак...

Хънтър скочи.

Призрак вече летеше във въздуха, запратен от неизмеримата сила на чудовището. Хънтър пресрещна вълка и изкрещя:

— Стреляйте!

Три от оръжията избълваха стена от пламък. Хънтър събори Призрак на земята, за да го предпази от оловната градушка, която се изсипа над тях. Боби Джо вдигна снайпера и стреля. Звярът изрева и залитна, после се хвана за рамото.

Тя зареди за втори изстрел. Ревейки от болка, съществото се оттегли в гората, злобно счупвайки голям клон.

— По дяволите! — ядосана възкликна Боби Джо. — По дяволите!

Такакура сложи нов пълнител в картечния пистолет „МП-5“. Смуглото му лице блестеше от пот и гняв. Беше се задъхал и ожесточено се бореше да запази хладнокръвие.

— Някой рани ли го? — извика той.

— Прострелях го с десетина куршума — изръмжа Тейлър и отмъстително зареди нов пълнител. — Но не съм сигурен дали проникнаха в тялото му. Мамка му! Не съм виждал нещо да се движи толкова бързо.

Японецът не каза нищо. Обърна се към обезглавения труп на пътеката. Бавно се приближи до него и спря, сетне погледна към професора. Дълго мълча и накрая тежко въздъхна.

Лицето му стана безизразно, но спокойствието му имаше смъртоносен нюанс — досущ черен облак, предшестваш торнадо, което скоро ще се развилнее и безмилостно ще започне да сее смърт. После сви устни, наведе се и претърси тялото на Бък, за да види дали има някакви доказателства, че е член на екипа. Но не беше необходимо да търси документи за самоличност, защото командосите не ги носеха при изпълнение на секретни мисии.

Такакура се изправи и спокойно тръгна към началото на колоната. Боби Джо коленичи до Типлър, за да провери как е и

заговори утешително.

Тейлър беше вбесен до обезумяване и непрекъснато се оглеждаше. Дори безжизненото му око блестеше от гняв, който можеше да бъде потушен, само ако убиеше съществото.

Призрак не беше ранен по време на краткотрайното си стълкновение с чудовището и Хънтър за пръв път осъзна забележителния факт, че вълкът не се беше втурнал в гората след съществото. Хрумна му, че Призрак е по-загрижен за него, отколкото да убие звяра.

Но ако вълкът предпочетеше да го напусне и да броди по хълмовете, щеше да оцелее само един от двамата. Призрак никога нямаше да позволи на съществото да живее на територията му. Щеше да го търси, за да се бие с него и Хънтър предчувстваше, че вълкът ще загине.

Той се наведе и сложи ръце на коленете си. Пое дълбоко въздух и се опита да прецени колко сериозни са раните му. Знаеше, че гърбът му е издран до ребрата, когато се бе отблъснал от скалата, и вероятно имаше скъсани мускулни влакна.

Сега раните нямаше да го болят. Но по-късно, когато почиваше, тялото му щеше да се парализира и щеше да му бъде трудно да стои на краката си.

Той се огледа, видя няколко растения, които можеха да облекчат болката, и се приближи до тях. Внимателно откъсна листата, сложи ги в устата си и ги сдъвка.

Тейлър, вече свикнал с ексцентричността на Хънтър, отмести поглед от него. Но Уилкинсън изглеждаше заинтригуван и присви очи. Макар и тежко ранен от удара на съществото, той явно бе възвърнал самообладанието си. Беше ясно, че иска да попита Хънтър какво е намислил, но следотърсачът беше толкова ядосан от нападението и от смъртта на Бък, че англичанинът предпочете да стои на безопасно разстояние.

Листата бяха горчиви и сухи и щяха да имат по-силно въздействие, ако бяха сварени, но Хънтър нямаше време за това. Вероятно по-късно щеше да има спазми от суровата растителност, но трябваше да издържи. Налагаше се да потисне болката, преди да е попречила на способностите му. Не се тревожеше за Призрак, защото вълкът никога не се притесняваше за раните си.

Такакура се приближи до Хънтър. На лицето на командира беше изписана неподправена и почти страховита ярост. Хънтър се обърна към него и тежко въздъхна. За миг погледите им се срещнаха, сетне японецът рече:

— Ще се придържаме към плана и ще занесем професора в научноизследователската станция.

Хънтър не каза нищо.

— После — с по-студен тон продължи Такакура, — ще дойда с теб на последен лов. Каквито и да са заповедите, ще гоним звяра до края на света и ще вземем главата му.

Такакура не изчака съгласието на Хънтър, обърна се и викна:

— Райли! Колко път има до стръмния склон?

— Двеста метра — отговори Райли.

Командосът още беше задъхан и зашеметен. Кевларената му бронежилетка беше разкъсана като тоалетна хартия. Гърдите му кървяха. Раните му бяха тъмnochервени.

— Тейлър и аз ще носим професора — с тон, нетърпящ възражение, заяви командирът. — Хънтър и Призрак ще водят колоната. Боби Джо, ти ще пазиш тила. Райли ще бъде с теб. И да внимаваш, Райли! Веднъж съществото ни атакува в гръб и може отново да го направи. Тръгваме!

След няколко секунди групата вече вървеше бързо, почти в тръс. Хънтър не очакваше друго стълкновение с чудовището, макар да не знаеше защо. Вероятно го чувстваше инстинктивно. Но той бе видял отблизо реакцията на звяра, когато Боби Джо го уцели със снайпера, и бе усетил стъписването му. Още не можеше да повярва, че малокалибрениите оръжия не са в състояние да го ранят.

Бързо стигнаха до отвесната скала и Тейлър пръв започна да слиза, използвайки двойно въже. Такакура му помогна да завържат професора и да го спуснат по стръмния склон. Райли беше последен.

— А въжето? — попита Такакура. — Може да ни потрябва. Тук ли ще го оставиш?

— Нали затова ме взе, командире — отговори Райли. — Закачих го като ласо за дървото.

Той дръпна единия край на въжето и бързо го смъкна от върха.

— Една секунда — отбеляза Райли.

Още беше задъхан. Изпитанието се отразяваше на всички.

Такакура не го накара да бърза. Това беше едно от качествата му на добър командир. След пет минути екипировката беше прибрана и държейки гранатомета, Райли вдигна раницата и изпъшка:

— Готов съм.

Призрак обикаляше пред колоната. Избраха пътека, спускаща се надолу по склона, покрай която течеше поток. Това беше единственият им шанс да занесат професора до научноизследователската станция. Ако не успееха да стигнат дотам, тази нощ можеше да бъде последната в живота им.

За всеки случай Хънтър държеше пушката в готовност. Той погледна Боби Джо и видя озлобление в очите ѝ. Тя явно изгаряше от желание да убие съществото. Искаше пак да го държи на прицел и имаше доверие на уменията и на оръжието си.

Хънтър си спомни демоничните му очи, горящи от зловещи намерения, сякаш отново чу разярения, оглушителен рев, изтръгващ се от човекоподобното лице, представи си дългите, криви нокти, от които едва бе успял да се измъкне, разминавайки се на косъм със смъртта, и разбра още нещо.

Съществото нямаше да се откаже от преследването. Хънтър беше единственият, който го бе победил в пряк двубой и избягал. Да, чудовището щеше да дойде отново. И този път, за да го убие.

* * *

— Не мога да ти го кажа по клетъчния телефон — изръмжа Тухлата. — Обади ми се по обикновен.

— Кажи номера — рече Чейни, насочвайки взетия под наем форд към бензиностанцията.

Намираше се на по-малко от петдесет километра от института „Типлър“. Струваше му се, че трябва да започне оттам.

Той записа номера, който Тухлата му продиктува, и забърза към телефонната кабина. Макмилан отговори веднага след първото позвъняване.

— Информацията е откъслечна. Научих нещо от информатор в Министерството на правосъдието. Той познава един човек, който задавал въпроси, свързани с логистиката и сателитните комуникации

на онзи изследователски екип. Това не е много, но щом слухти насам-натам, човекът трябва да има причина.

— Могат ли да проследят информацията до теб? — попита Чейни, подозирайки вероятен капан.

Най-старият номер в играта беше да съобщиш невярна информация на определен човек и после да чакаш дали ще се разчуе. Това беше един от най-успешните методи за откриване на „къртици“ и доносници.

— Не. Човекът е надежден — увери го Тухлата.

— Спомена ли някакво име?

— Да — отговори Макмилан и Чейни чу шумолене на хартия. — Диксън. Размахвал карта на ЦРУ. Не казал от кой отдел е. Но щом се занимава с този случай, предполагам, че е агент под прикритие. Искаш ли да проверя?

Чейни се замисли.

Законът забраняваше на ЦРУ да действа на територията на Съединените щати, с изключение на един офис в Ню Йорк, откъдето тайно оперираха. А инцидентите бяха станали на територията на страната. Чейни не беше сигурен дали иска да забърква Тухлата в тази история.

— Не — отговори той. — Оттук насетне ще се оправям сам. Искам да изгладиш нещата. Прави се, че не знаеш нищо. Въди безразличен. Все едно само съчувстваш на смъртта на група морски пехотинци, защото и ти си бил такъв. Възприеми тази линия на поведение. Нека да мислят, че не ти пука кой знае колко за случилото се. Ще решат, че няма какво да криеш.

— Пази си гърба, малкия — с по-плътен глас каза Тухлата. — Пъхаш си носа в... И аз не знам в какво. Но знам няколко трика, с които не си запознат. И съм убеден, че всички са информирани за разследването ти. Затова внимавай много.

— Ще се пазя — обеща Чейни и крадешком огледа магистралата. — Познаваш ме. Винаги го правя.

— Да. Точно така.

Чейни окачи слушалката и тръгна към колата. Тази история не му харесваше от самото начало. А сега му се нравеше още по-малко. И въпросите се завърнаха. Какво търсеха там на север? Защо им беше

необходим световноизвестен криптозоолог, специалист, занимаващ се с идентифициране на непознати видове?

Той бавно отвори вратата на форда. Беше потънал в размисъл. Военните и антрополозите работеха заедно, сформирайки специален екип, снабден със свръхмодерна техника и оръжия. Това, разбира се, означаваше, че не търсеха човек, а може би... *животно*?

Чейни се вцепени.

Животно?

Той не усети, че е отворил широко уста. Наистина ли търсеха някакво *проклето животно*?

Чейни си припомни участниците в експедицията. Еколог, следотърсач и въоръжен екип. И всичко това само заради някакво си животно? Дали войниците не бяха нападнати от животно? Тази ли беше причината да го издирват, ако наистина правеха това? Животното ли бе разрушило научноизследователските станции и избило персонала?

Идеята беше абсурдна. Той отново изброи наум фактите, за да се увери, че не е пропуснал нищо. Дълго стоя до колата и размишлява.

Опита се да не мисли колко невероятно е това предположение и да се съсредоточи единствено върху фактите. Стигна до извода, че учените са намерили нещо в Аляска и някой трябва да определи вида му. Животното се движеше насам-натам, което означаваше, че е живо и на свобода. И това обясняваше необходимостта от следотърсач. Възнамеряваха да убият звяра. А за това им беше нужен въоръжен екип.

Чейни се зарадва, че макар и налудничава, теорията му не е лишена от логика. После се опита да вмести в хипотезата другото, което бе научил.

Някой властен човек полагаше усилия да прикрие операцията. Това обясняваше лъжите. Предполагаемият агент Диксън бе разпитвал за сателитните връзки на екипа. Чейни не можеше да си обясни този факт. Защо се интересуваше от комуникационните сателити? Освен ако... *Как ли се саботира шурмови екип?*

Отговорът беше лесен.

Като ги изолира от подкрепленията, набути ги в дивата пустош и ги изостави.

Той се намръщи. Ако теорията му беше вярна и наистина ставаше дума за животно, убило два взвода морски пехотинци, звярът лесно можеше да ликвидира малък щурмови отряд. Но кое същество можеше да направи това? Що за създание бе премахнало с една-единствена атака всички онези хора? И щом някой искаше смъртта му, защо тогава се опитваше да изолира екипа, изпратен от самия него?

В тази история имаше нещо гнило.

Какво толкова важно имаше в станциите? И защо прибегваха до такива крайности, за да го потулят? И кой имаше властта да го стори?

Чейни се качи в колата и бавно потегли.

Насочи се на север, към института. Вероятно там щеше да намери отговор на въпросите си. Макар че се съмняваше. Имаше чувството, че преди да се оправят, нещата ще се влошат много повече.

* * *

Хънтър бавно вървеше надолу в клисурата, водеща към потока. Знаеше, че после ще стигне до друг, по-голям поток. Не беше необходимо да поглежда топографската карта. Умението му да преценява обстановката щеше да го заведе до прохода, макар че дотам имаше трийсет километра.

Призрак — единственият от екипа, който не знаеше какво е страх — бродеше нагоре-надолу по пътеката, но без да се отдалечава от колоната.

Хънтър постоянно се оглеждаше, но не забелязваше нищо. Гората беше тиха. Това беше неестествено и вероятно се дължеше на необичайното присъствие на хора в царството на зверовете.

Той погледна назад, сетне продължи да върви с равномерни и премерени крачки — нито твърде бързо, нито твърде бавно. Трябваше да стигнат до прохода, преди да се мръкне. Хънтър знаеше, че ще намерят някое селце, откъдето да се свържат по телефона с научноизследователската станция и незабавно да получат медицинска помощ за професора.

Той пресметна, че ще вървят по пътеката още пет часа. И след като повереше Типлър на грижите на военните лекари, той щеше да тръгне сам по дирите на чудовището, за да го ликвидира.

Сега въпросът беше личен. Но имаше и нещо друго.

Ако не бъдеше спрял, звярът щеше да продължи да убива. Съществото приличаше на лъв, превърнал се в човекоубиец. Щеше да убива отново и отново, докато не бъдеше унищожено.

Всъщност чудовището беше по-зло и от лъв-човекоубиец, защото убиваше безпричинно. Не го правеше заради храна, от страх или за да пази територията си. То просто беше машина за смърт. Не се спираше пред нищо.

Хънтър знаеше, че нищо подобно не бе бродило по земята в продължение на десет хиляди години. Звярът се намираше отскоро в тези планини, защото такава невероятно свирепо същество отдавна би привлякло вниманието на света и сигурно щеше да бъде издирено и убито.

Така наречените „научноизследователски бази“ имаха връзка с издевателствата на съществото. Хънтър реши, че в следващата станция ще се опита да намери отговори на...

Животинските му инстинкти го накараха рязко да се обърне.

Той се дръпна встрани, когато от пукнатина в скалата изскочи тъмен силует — ревящо чудовище, обагрено в черно и червено — и протегна дългите си криви пръсти към лицето му. Острите нокти раздраха кожената му риза. Хънтър загуби равновесие и залитна.

После звярът блъсна Боби Джо, която се превъртя във въздуха и изпусна снайперовата пушка. Такакура се обърна и изстреля цял пълнител в гърдите на съществото, което се олюля, но отново замахна, за да повали японеца.

Такакура падна върху Уилкинсън. Двамата се претърколиха надолу по склона и се блъснаха в една скала. Движейки се мълниеносно, чудовището нападна Райли, вдигна го и бръкна с уродливата си ръка в гърдите му, за да изтръгне белите дробове.

Лицето на Райли се изкриви от изумление. После от устата му рукна кръв и той престана да мърда. Ревейки злорадо, звярът запокити мъртвия командос към Тейлър и светкавично се втурна напред, още докато трупът летеше в задимения от барута въздух.

Тейлър пъргаво се дръпна от летящото тяло на Райли, бързо насочи ловната пушка с рязана цев и стреля два пъти в лицето на съществото.

Чудовището залитна, изрева гръмогласно и отвърна със смъртоносен замах, който би разкъсал Тейлър на две. Но едрият мъж очакваше атаката. Той се хвърли на земята, претърколи се, веднага се изправи и стреля. За по-малко от три секунди уцели съществото с десетки куршуми и отново зареди. Хънтър също започна да стреля.

Трясъкът на ловната му пушка „Марлин“ беше оглушителен. Звярът трепна и политна назад, сякаш атаката на Тейлър го зашемети. Боби Джо също стреля, но не улучи звяра.

За част от секундата екипът имаше предимство и се възползва от него. Всички стреляха, но не можеха да улучат чудовището. Изведнъж Боби Джо падна на колене и се хвана за гърдите. Хънтър не чуваше нищо, освен експлозиите от стрелбата, но видя, че Боби Джо се опитва да вдигне снайпера, за да стреля. Изпусна оръжието, стисна зъби, пак го вдигна и най-сетне успя да се прицели.

Предчувствайки, че тя ще стреля, съществото се понесе със свръхчовешка бързина, изтласка се от една скала и прескочи широкия поток. Хънтър насочи пушката си и отново стреля. Едно от дърветата на отсрещния бряг се взриви на трески.

Чудовището побягна към гората.

Речното корито бе обсипано с димящи гилзи. От нагорещените оръжия се виеше дим. Настъпи неестествена тишина. Ушите на Хънтър бяха заглъхнали. Чуваше само учестеното си дишане. И в същия миг съзря съществото, което пъргаво се катереше по близкия хълм, сякаш изобщо не беше ранено.

— Копеле! — изкрещя Тейлър и откри огън.

Залитайки, Такакура излезе от леденостудените води на потока, погледна трупа на Райли, обърна се към хълма, по който стреляше Тейлър, и мигновено се включи в стрелбата.

Уилкинсън беше ранен. От разсеченото му рамо бликаше кръв, но той също вдигна пушката и натисна спусъка.

Съществото се бе отдалечило на около осемстотин метра.

— Всемогъщи Боже — прошепна Хънтър, прицели се и стреля, макар да съзнаваше, че едва ли ще го улучи от това разстояние.

Куршумът щеше да прелети най-много четиристотин метра. Необезпокояван от канонадата, звярът се приближаваше към върха на хълма. Вече беше на километър и половина и нямаше да го улучат.

Боби Джо се изправи. Стискаше зъби, а очите ѝ блестяха. Извади мачете от колана си и с едно-единствено движение отсече клон от близкото дърво.

После зареди снайпера, подпря дулото на чатала на дървото и се прицели.

Лицето ѝ стана спокойно и студено. Тя затаи дъх и нетърпеливо тръсна глава, за да отметне кичур коси от очите си.

Хънтър погледна към хребета и видя, че съществото почти е стигнало до върха. Сетне осъзна, че другите са престанали да стрелят.

— Хайде... — прошепна Боби Джо. — Хайде... Ей сега ще ти видя сметката...

Звярът се изкатери догоре, вдигна уродливите си ръце и изрева.

— Лека нощ, кучи сине — промълви Боби Джо и натисна спусъка.

Куршумът повали съществото, което се търкулна надолу по склона. Хънтър се вгледа, но не видя нищо повече. Боби Джо отново зареди.

Лицето ѝ беше безизразно — лишено от удоволствие или радост. Хънтър разбра, че съсредоточеността и хладнокръвието, изискващи се за такъв невероятен изстрел, бавно ще я напуснат.

Тя нарами снайперовата пушка и се обърна към Такакура.

— Опитах се да го уцеля в главата, но го пронизах по-надолу.

Японецът тъжно поклати глава и погледна Типлър, който лежеше неподвижно на носилката.

— Трябва да бързаме. Не можем да рискуваме още едно стълкновение със съществото. Мисля, че следващия път може и да не ни провърви... Тейлър, помогни ми да носим професора. Уилкинсън, ти поemi охраната на тила.

Хънтър присви очи, докато наблюдаваше японца, който за секунда се преви надве, за да поеме дъх и да се съвземе. Неизвестно защо, не можеше да си представи Такакура ранен или победен от болката. За миг му се стори, че командирът ще се строполи на земята. Но Такакура се съвзе, намръщи се и се приближи до професора.

Членовете на екипа все повече се уморяваха от сраженията. Късо подстриганата коса на Такакура се бе сплъстила от мръсотия и пот, а някога безупречната му униформа беше разкъсана от огромните нокти на съществото. Дрехите на Боби Джо бяха в същото окаяно състояние,

а лицето ѝ изглеждаше измъчено. Битките сякаш изцеждаха живота от нея. Уилкинсън още се държеше надменно, но и той проявяваше ясни признаци на умора и изтощение. Дори Хънтър, който бе свикнал с ожесточени стълкновения и с дълги, трудни пътешествия в необитаеми земи, усещаше напрежение. Кожената му риза беше скъсана от зъберите на скалата и от атаките на свирепите, извити нокти, които за щастие не успяха да засегнат плътта. Ръцете, раменете и вратът му бяха обсипани с безброй рани, но най-зловещият спомен от стълкновението беше отпечатан на лицето му — лявата половина беше жестоко издрана. Имаше четири дълги белега от нокти, които бяха оставили дълбоки бразди от скулата до брадичката.

— Да тръгваме — тихо каза Хънтър, макар да беше много изморен. — Пак ще вървя пред вас.

— Хай — съгласи се Такакура и направи знак на останалите. — Уилкинсън ще пази. Не можем да си позволим да загубим още един човек. По-късно ще се върнем за трупове на Райли и Бък... ако оцелеем.

Боби Джо се беше съвзела. Тя се обърна и за пръв път Хънтър видя в очите ѝ страх.

— Всички ще умрем, нали?

Хънтър стисна устни и сложи ръка на рамото ѝ.

— Не, няма да умрем.

Боби Джо се усмихна измъчено и кимна.

— Призрак! — извика Хънтър.

Вълкът мигновено застана нащрек, готов да изпълни всякакви заповеди. Огромните му крака бяха здрави като стомана. В очите му се четеше любов, преданост и смелост. Хънтър протегна ръка и посочи следите.

— Търси!

Призрак тръгна напред, като често се обръщаше, за да провери как е Хънтър.

— Оттук насетне — каза Хънтър — трябва да вървим колкото е възможно по-бързо. Призрак ще върви по следите на стотина метра пред нас. Ще стигнем до прохода за по-малко от четири часа. Ще можете ли да издържите на това темпо?

Останалите кимнаха. Хънтър зареди пушката си. Чу учестеното дишане на Боби Джо, но знаеше, че никой не може да борава добре с

огромната ѝ снайперова пушка. Тя трябваше да издържи. Нямаше лесен изход от положението. На всички им беше трудно.

Призрак обикаляше напред, после се връщаше. Хънтър съзнаваше, че излага на риск приятеля си. Вълкът можеше да бъде подведен, ако съществото вървеше по посока на вятъра или стоеше неподвижно. Но чудовището вероятно щеше да предположи, че екипът ще продължи да се движи по същия начин — бавно и изключително предпазливо.

Пък и сигурно беше ранено от точните изстрели на Боби Джо. Надяваше се, докато животинското му съзнание заподозреше промяна в тактиката им, те да са се отдалечили на безопасно разстояние, макар и изтощени от битката.

После, когато стигнеха до станцията, Хънтър щеше да разбере кой ги бе предал и защо и да тръгне сам по дирите на звяра.

И да вземе главата му.

* * *

Чейни бе обхванат от лоши предчувствия.

Институтът „Типлър“ явно беше престижно академично заведение и средище на интелектуални дискусии. Списъкът във фоайето изброяваше най-известните имена в научния свят. Очевидно посещенията в частно финансирания институт бяха желана чест. Снимката и длъжността на професора бяха изложени на видно място, но за Хънтър не се споменаваха нищо.

Чейни усети нетърпението в погледа на младата жена, която се приближи до него. Стараейки се да бъде колкото е възможно по-чаровен, той се усмихна.

— Аз съм Джина Гилбърт — представи се тя и скръсти ръце, без да обръща особено внимание на документите на следовател от Военната прокуратура. — Мога ли да ви помогна с нещо? В момента съм много заета.

— Разбирам. Искам да говоря с доктор Типлър.

— Той не е в института.

— Мога ли да попитам как да се свържа с него?

— Доктор Типлър е на експедиция и едва след седмица ще бъде близо до комуникационен център. Не знаете ли за експедицията?

Чейни се замисли за част от секундата.

— Е, чух, че участва в нещо, свързано с Държавния департамент. Всъщност, исках да говорим именно за това.

— Ами, тогава вероятно ще мога да ви помогна — по-бавно каза Джина Гилбърт. — Какво желаете да знаете?

— Известна ли ви е целта на пътешествието?

— Да.

— В Аляска са, нали?

— Да. Какво по-точно искате да знаете, господин следовател?

Стана му приятно, като чу думите „господин следовател“. Когато се намираше близо до Вашингтон, подобно уважение му се оказваше рядко. Всъщност, колкото по-близо беше до столицата, толкова по-малко се притесняваха хората от присъствието на федерален следовател. Докато във вътрешността на страната, да речем в Оклахома или в Монтана, щом им покажеш картата си, мигновено получаваш сътрудничество или най-малкото безплатен обяд.

— Бих желал да обсъдим ролята на доктор Типлър в тази експедиция — добави Чейни. — Ако имате време, бих искал да ми покажете всичко, което имате по този въпрос.

Тя замълча и се загледа в невинната му усмивка, после каза:

— Добре. Имам малко свободно време. Последвайте ме, ако обичате, и ще ви покажа, с какво се занимаваме.

* * *

Чейни отдавна не бе ловувал, но веднага разбра, че гипсовата отливка не е от отпечатък на мечка. Не беше виждал такова нещо. И ако можеше да вярва на тази жена, той не беше единственият, който недоумяваше какво е животното.

— И доктор Типлър също няма представа какво е това същество, така ли? — попита Чейни и се наведе над отливката. — Нали е специалист по тези неща?

— Той е най-видният специалист в света, господин следовател — каза Джина и сложи на масата дълга компютърна разпечатка. — Това е

ДНК, която сме извлекли от малка проба, взета от долната част на отливката. Не може да се види с невъоръжено око, но я изследвах с електронен микроскоп. Имате ли представа какво е генетичен код?

— Не — отговори Чейни и поклати глава. Виждаше само редица след редица повтарящи се букви, които не му говореха нищо. — Бихте ли ми обяснили?

— Не толкова добре, колкото доктор Танъс. Ребека. Тя ръководи института, докато доктор Типлър е на експедиция. Ребека трябва да се върне днес. Ако искате, почакайте и говорете с нея. Тя отиде в Лангли. Може да опитате да се свържете с нея там.

— Какво прави доктор Танъс в Лангли? — попита Чейни, стараейки се да говори тихо и спокойно.

Джина явно не виждаше нищо опасно в посещението.

— Ами, отиде там, за да предаде тези открития. Можеше да ги прати по факса, но тук линията не е сигурна. Доктор Танъс се притесняваше.

— Разбирам — замислено каза Чейни. — Тя има ли клетъчен телефон?

— Разбира се. — Джина посегна към един тефтер и в същия миг телефонът иззвъня. — Да, аз съм, Джина. С какво мога да ви услужа?

Лицето ѝ изведнъж помръкна. Гласът ѝ стана тих и глух, а думите — неразбираеми.

— Благодаря — прошепна тя. — Не. Аз ще се погрижа за това.

Джина остави телефонната слушалка.

Чейни се досети какво е станало.

— Джина? — тихо попита той. — Добре ли си?

— Доктор Танъс е мъртва — без да го поглежда каза тя.

11.

Държейки се с една ръка за кървящия гръден кош, той тръгна след тях по склона, минаващ успоредно на пътеката. Вървеше на отсрещния бряг на реката, където не оставяше следи, защото имаше много мъх и мокри листа.

Изпита глад и осъзна, че трябва да яде, за да възстанови силите си и да може да убие преследвачите си. Но нещо го безпокоеше. Скоро щеше да намери някой лос, елен, вълк или лакомец. Нямаше значение какво. Щеше да го изяде бързо и хранителните вещества щяха да заредят с енергия тялото му и да преобразят плътта, укрепвайки я за предстоящия последен лов.

Той изръмжа, усмихна се й скочи от скалата. Приземи се безшумно между два огромни кедъра, гарантиращи тъмнина и тишина. В същия миг остра болка прониза ребрата му и той едва сподави воя си. Да, трябваше скоро да хапне нещо, защото тялото му беше изтощено. Той вдигна глава и отмъстително се вторачи в жената. Сега най-много от всички искаше нея. После мъжа. Но тя държеше оръжието, което можеше да го рани.

Той изплезил черния си, заострен език, оголил зъби и изръмжа гърлено и приглушено. Гърдите го заболяха от усилието. Пое дъх и огромните му ноздри се разшириха. Това му позволяваше да вдъхне много повече кислород, отколкото можеха да сторят онези окаяни и безсилни човешки същества. Той знаеше какво са намислили и кървясалите му очи се спряха на вълка...

Мразеше ги всичките.

Той пристъпваше от крак на крак и ровеше в земята, докато ги наблюдаваше как бягат, после зарови нокти в пръстта. Усещането му харесваше. Известно време се отдаде на това удоволствие, сетне погледна надолу и видя окъсаните остатъци от панталона, който още носеше.

Но дрехите нямаха значение.

Той не усещаше студа като окаяните човешки същества. Нито убожданията на папратите и твърдостта на скалите. Не изпитваше угризения, че е пролял кръвта им, нито че е изтръгнал месестите им сърца, за да изстиска кръвта в устата си като чепка грозде. Не, той не чувстваше нищо.

Съзнанието му или онова, което беше там, преди да се промени, сега беше далечно, неясно и маловажно, макар да знаеше, че е запазил способността си за членоразделна реч — неочакван остатъчен ефект от онова странно сливане на ума и плътта. Въпреки трансформацията, бяха му останали някои аспекти на предишната самоличност. И преди да ги убие, той можеше да им каже, че умишлено е избрал тази величествена форма и я предпочита пред живота в немощните, простосмъртни тела, в които хората съществуваша.

Устата му се изкриви, когато се опита да произнесе няколко думи, но гласните му струни се бяха променили и звуците неясно изхриптяха през дългите му зъби. Да, той копнееше да им каже нещо, особено на мъжа. Да им съобщи, че ще живее няколко века. Щеше да бъде жив, когато децата, внуците и правнуците на мъжа се превърнеха в прах и щеше да съществува в тази богоподобна форма.

Мисълта беше прекрасна като месото и кръвта, които скоро щеше да вкуси.

Да, трябваше да говори с мъжа. Щеше да го измъчва с факта, че не е звяр, а нещо много повече. И винаги ще бъде много повече от тях.

После се замисли за другите. За онези, които го чакаха там. И как, когато се присъедини към тях с ненадминатия си интелект, те отново ще поведат война. И ще вкарат немощните в пещерите, където да пируват с мозъците им.

Той присви очи и се усмихна.

Да, щяха да ги унищожат.

И физически, и психически.

* * *

Подобно на сребриста сянка, Призрак изскочи иззад хребета и тръгна към Хънтър, като от време на време спираше и се навеждаше да

подуши нещо. Хънтър се обърна да види как се придвижват другите. Въпреки твърдата си решителност Боби Джо се препъваше и залиташе.

Нямаше основания за фалшиви надежди, а самоубийственият бяг към прохода можеше да завърши със смъртта им. Не, нямаше да успеят да стигнат дотам, преди да се мръкне. Не и при тези условия и по този терен. Трябваше да вървят най-малко час по тъмно, преди да стигнат целта си.

А това беше твърде много.

Той вдигна ръка и Такакура се приближи до него.

— Защо спираме?

— Защото няма да можем да стигнем до прохода — отговори Хънтър.

Боби Джо отвори уста да възрази, но беше толкова изтощена, че се наведе и пое дълбоко въздух. Краката й трепереха.

Хънтър очакваше, че Такакура ще протестира, но снажният мъж оцени правилността на решението. Японецът спусна дулото на карточния пистолет „МП-5“, поклати глава и се загледа в отсрещния бяг на потока. Умората го накара да коленичи.

Хънтър погледна Тейлър, който стоеше зад носилката с професора. Командосът държеше оръжието си и гледаше безучастно, но липсата на предизвикателност в позата говореше за състоянието му. Чувствата му бяха скрити зад обезобразеното от пожара лице. Тейлър приличаше на статуя, символичен образ на професионален войник, който знае, че всеки момент може да умре и е готов да посрещне смъртта. И сега, когато този миг бе дошъл, той щеше да се държи като мъж.

Хънтър протегна ръка към Такакура.

— Дай ми картата.

Японецът му я подаде и Хънтър коленичи, оставяйки ловната си карабина на земята. В същия миг задъхан, дотича Призрак. Без да поглежда вълка, Хънтър каза:

— Пази!

Призрак започна да обикаля в кръг, душейки вятъра, земята и следите.

Хънтър заразглежда топографията на местността, търсейки удобна отбранителна позиция.

Дълго проучва картата и накрая видя... изоставена мина.

Всяка мина имаше само един вход и беше защитена от другите три страни с непристъпни скални стени. Хънтър бързо изчисли разстоянието. Мината се намираше на четиристотин метра от мястото, където бяха спрели. Той се изправи, запаметявайки най-лесния и бърз маршрут и каза:

— Да вървим. Наблизо има едно място, където имаме шанс да прекараме нощта в безопасност.

Никой не попита нищо. Всички тръгнаха към единственото убежище, което можеше да им осигури спасение.

* * *

Късно следобед Чейни прочете полицейските доклади за фаталната автомобилна катастрофа с Ребека Танъс. Колата ѝ бе излязла от сухия път и беше излетяла над насипа. Ребека бе загинала. Нямаше подозрения за нещо гнило, защото липсваха следи от сблъсък, а кръвната проба показваше, че доктор Танъс не е употребила алкохол. Случаят бе класифициран като злополука. Беше се счупил шарнирният болт над предното ляво колело и Ребека бе изгубила контрол над управлението на автомобила.

Хрумна му да поиска да разгледа превозното средство, но сетне се отказа. *„Не си пъхай носа в съмнителни истории — беше го предупредил Тухлата. — Не обикалай и не задавай много въпроси като любопитен детектив. Не привличай вниманието върху себе си.“*

Въпреки това имаше нещо, което Чейни можеше да направи, преди да се върне при приятеля си. Възнамеряваше да отиде в Лангли и да разбере кой отговаря за онези бази. Рискът беше минимален, защото там вече щяха да знаят, че се води официално разследване. Все пак, не бяха пълни глупаци. И ако Чейни не се появеше там, това щеше да е по-подозрително, отколкото да си придаде вид на човек, спазващ процедурата.

Той се обади по телефона и след малко бе приет в секретната секция на Лангли. Докато вървеше към отдела, занимаващ се с изследователска дейност и научни разработки, Чейни видя висок, белокож мъж, облечен в бяла лабораторна престилка, който

разговаряше със свой сътрудник. Чейни се приближи до тях и белокосият се обърна.

— Господин следовател Чейни?

Запознаха се и доктор Артър Хамилтън го покани в кабинета си. Още преди да седне пред бюрото, Чейни разбра, че има работа с важна особа.

Докато институтът „Типлър“ бе запазил резервиран и някак непретенциозен вид на интелектуална общност, в кабинета на доктор Хамилтън нямаше нищо скромно. Очевидно суетен и честолубив, Хамилтън бе изложил на показ внушителни дипломи и редица награди. На бюрото му бяха разпръснати графики и диаграми.

— И така, господин следовател — каза ученият, — предполагам, че разследвате поредицата от ужасни инциденти, които опустошиха базите ни.

Чейни не очакваше увъртане и протакане на въпроса и се включи в играта. Зарадва се, че инстинктите му не го разочароваха.

— Опитвам се да разбера каква е причината за трагичните събития там, докторе. — Чейни придоби професионалния вид на човек, който работи всеотдайно по разследването, без да се въвлича лично. — Затова искам да ви задам няколко въпроса, ако имате време.

— О, разбира се. Повярвайте, господин следовател, много искаме да разберем какво напада персонала ни. Станциите са скъпи, а научните сътрудници — високо квалифицирани. Никой от тях не е лесно заменим. Но, разбира се, най-голямата трагедия е печалната загуба на живот. Да, това е голяма трагедия.

Чейни се прокашля.

— С какво се занимават станциите, докторе? Военните отдавна са затворили научноизследователските си бази в Арктика заради съкращенията в бюджета. Защо ЦРУ финансира толкова скъпа програма?

— О, единствено в името на науката. Проверих, че имате право на достъп до секретна информация. Затова мога да ви кажа, че станциите наблюдават сеизмичната дейност в Полярния кръг. И поради близостта им до Беринговия пролив и Сибир можем също така да следим дали се извършват тайни опити с ядрено оръжие. — Хамилтън се поколеба, сетне добави: — Студената война свърши, но

бдителността е цената, която плащаме за мира. Тази отговорност не ни тежи и ние я приемаме много сериозно.

— Убеден съм, че е така, докторе — каза Чейни и погледна диаграмите. — Предполагам, че научноизследователските бази са представили доклад за намеренията си, нали?

Той знаеше, че подобен документ е задължителен за институтите на ЦРУ. В света имаше малко организации като ЦРУ, които изискваха такива доклади за секретна дейност. Това беше забележителен парадокс в патологичния стремеж на Управлението към потайност.

Хамилтън вече бе приготвил доклада и любезно го даде на Чейни, после спокойно се облегна назад.

— Можете да го прочетете сега, ако желаете. Разбира се, нямате право да водите записки или да правите копие. Дори аз не мога да го изнеса оттук. Но в този кабинет можете да четете колкото искате.

Чейни прегледа документа и забеляза, че голяма част от персонала и съоръженията са предназначени за измерване на движенията на тектоничните пластове. Станциите имаха едни и същи специални оперативни процедури.

— Защо всички имат еднакви специални оперативни процедури? — попита той, опитвайки се да изглежда озадачен не повече от необходимото. — Струва ми се, че всяка може да върши работата на останалите.

— Не, съвсем не. Може би изглежда така, но истината е друга — подчерта Хамилтън и взе няколко диаграми от съседната маса. — Виждате ли, всяка станция е разположена на ръба на определена тектонична плоскост, широка около сто и петдесет километра. Отдолу има частично разтопено вещество, затова пластовете са подвижни и от време на време се преместват.

Чейни остана поразен от лекотата и убедителността, с които обясняваше ученият. Всеки можеше лесно да му повярва и това говореше на Чейни нещо повече — ако лъжеше, Хамилтън беше опасен човек. Следователят го изчака да довърши лекцията си по геофизика.

— Разбирам — кимна Чейни. — Тогава защо според вас през последните две седмици има толкова много жертви? Такава дейност не би трябвало да предизвиква инциденти. Всъщност, противниците ни

сигурно правят същото с нас. Имам предвид, че наблюдават какво правим.

Той забеляза, че ученият е в забележително добра форма за възрастта си. Макар че вероятно беше на шейсет и няколко години, лицето му беше гладко, почти нямаше бръчки и имаше здрав цвят. Всъщност Чейни не си спомняше да е виждал някой на годините на Хамилтън в такова добро физическо състояние. Докторът беше силен и атлетичен. Чейни слушаше внимателно, докато Хамилтън описваше „престъпните“ опити на враговете на Съединените щати да наблюдават със сателити базите.

— Да, убеден съм, че опитите са... престъпни — съгласи се Чейни. — Но това не обяснява защо хората умират, докторе. Преброих стотина трупа. Сигурно имате представа защо е станало това кръвопролитие.

Хамилтън поклати глава.

— Не, господин следовател, опасявам се, че нямам представа. Само знам, че съм направил необходимото. Одобрех сформирането на специален екип, който да разследва случая. Аз съм учен, а не следовател като вас. Ето защо ви уверявам, че разговаряте с неподходящ човек. Е, вярно, знам много неща за природата. Но тези познания не могат да допринесат за разгадаването на такава мистерия. Всъщност дори са пречка.

— Защо мислите така, докторе?

— Защото работата ми е да се занимавам със загадки. Но такива, каквито вероятно никога няма да разкрием. Дори в област като геофизиката аз се смятам за невеж, въпреки всичките ми научни степени. Отдавна престанах да се отчайвам от безкрайните загадки на вселената и от опитите да ги обяснявам. А щом аз знам толкова малко по специалността си, представете си колко съм безполезен по отношение на вашата професия.

За част от секундата Чейни се запита дали добрият учен несъзнателно не бе издал нещо и реши, че може би ще научи повече, ако задава въпроси, които не са пряко свързани с разследването.

— Докторе — небрежно подхвана той, опитвайки се да го обезоръжи с чара си, вие очевидно сте образован човек и вероятно можете да обясните всичко, с което се заловите.

— О, съвсем не. Е, убеден съм, че мога да обясня много неща. Но на колкото повече въпроси човек намира отговор, толкова повече загадки съзира. В състояние съм да говоря няколко семестъра за квантовата теория. Или за силата, която свързва несъвместими елементи. Или да размишлявам върху произхода на мисълта, душата и живота. Но вие не сте дошли да ме видите заради това, нали?

Чейни осъзна, че е допуснал грешка.

— Не. Искам да знам какво според вас убива хората ви. И защо.

— За съжаление не мога да ви помогна.

— Е, докторе, сигурно е, че нещо ги убива. Затова бихте могли да ми подхвърлите една-две хипотези.

Хамилтън се наведе напред.

— Мога да ви кажа онова, което ми съобщиха. Убиецът е разрушил три от научноизследователските ми станции. Остава още една. Но ако и тя бъде унищожена, тогава цялата ми програма ще бъде прекъсната. Онова нещо явно е силно. Изключително бързо. Много интелигентно. Предполагам, че е непознат вид. Нещо, за чието съществуване не сме подозирали. Ето защо взехме изключителни мерки за сигурност при издирването му.

— Нещо?

— Ами, да. — Хамилтън сбърчи чело. Изглеждаше озадачен. Или започваше да става подозрителен. — Аз... Не знаете ли подробности за зверствата? Разкажете за свръхестествената хитрост на онова нещо. За невероятната му, фантастична, чудовищна сила?

— Знам, че онова, което е убило хората ви, буквално ги е прегазило. Но не е унищожило напълно видеокамерите. И може би част от заснетия материал е предоставен на тайни места във Вашингтон. Предполагам, че планът за издирването на съществото е произлязъл именно от Вашингтон или по-точно от Сенатската комисия по разузнаването.

— Да. Опитавме да се справим със ситуацията на вътрешно ниво, така да се каже. Но когато ни свикаха на конференция, се съгласихме, че сформирането на висококвалифициран екип вероятно е най-добрият начин да се справим с възникналото положение. Но усилията ни явно не бяха достатъчни. Всъщност аз заявих, че нямам никакви възражения срещу идеята, стига екипът да бъде под командването на Съвета за национална сигурност.

— Но идеята за екипа не беше ваша.

— Не, но нямах възражения.

— Не беше и на някого от Управлението, нали?

— Не знам.

— Разбирам. Тогава армията и морската пехота са решили да си сътрудничат. И на някого от Пентагона, по-точно на полковник Диксън, е била възложена задачата да събере екипа.

— Ами... — Хамилтън се прокашля. — В базите винаги е присъствал военен контингент, но само в името на безопасността. Да, те се включиха в по-секретните аспекти на положението, когато специалният екип бе сформиран, за да... ликвидира съществото.

Чейни внимателно анализира онова, което бе чул.

— Вие сте учен, докторе, и знаете много неща за биологията. Какво мислите за съществото?

— Ами, господин следовател, аз бих ви задал същия въпрос. В края на краищата, вие разследвате случая. Вие какво мислите за съществото?

— Какво мисля ли? — Чейни отвори широко очи от недоумение, което нямаше желание да прикрива. — Мисля, че може да бъде класифицирано като чудовище.

— Да. — Хамилтън се усмихна и изведнъж стана по-сдържан. Бледосините му очи станаха студени. — Разбира се.

Настъпилото мълчание беше необичайно и Чейни реши да възприеме друга тактика. Въпреки съветите на Тухлата, той вече бе преминал границата. Сега Хамилтън знаеше, че Чейни проявява силен интерес към случилото се и намеренията му са сериозни. По-късно щеше да прецени каква част от грешката си да сподели с Тухлата. Вероятно не голяма.

— Разкажете ми за екипа, който организирахте — рече той. — Сигурно са поискали от вас съдействие, когато са го формирали.

— Скромното ми предложение беше да включат учен като консултант. Това ми се струва задължително. Избраникът беше доктор Ангъс Типлър, неоспоримо гениален учен. Не участвах в избора на командосите. Знам малко за тях. Но разбрах, че са много опитни в такъв вид издирване и... как го наричат военните?

— Търси и унищожи.

— Да. Мисии за търсене и унищожение. Има и един друг господин, който разбира от лов, тоест от проследяване. Нещо такова. Не го познавам. Не смятам, че е важен. Всъщност той изобщо няма значение. Само набързо прегледах досието му.

На Чейни това му се стори изключително интересно. Хамилтън не смяташе за важно събитие участието на Хънтър — милионер и всепризнат специалист по живота в природата и по издирванията на хора и животни.

— Имате предвид Натаниъл Хънтър?

— Да, да. Мисля, че е следотърсач. Заможен човек. Е, не е баснословно богат. Но има средства. Често го викат да намира хора, изгубили се в необитаеми райони. Не знам дали се занимава с нещо друго, освен с финансиране на природозащитни организации. Затова, нямам представа защо го смятат за толкова важна личност. Но тук някъде е досието му, ако искате да го прочетете.

— Да, добре. Но първо искам да отговорите на един въпрос, от който вече два пъти се измъквате.

— О, съжалявам. — Хамилтън изглеждаше искрен. — Станало е неволно. И за да успокоя подозренията ви, ако имате такива, искам да ви уверя, че не се опитвам да отговарям уклончиво. Няма защо да го правя.

— Разбирам — невъзмутимо се усмихна Чейни. — Мислите ли, че онова, което убива хората ви, може да е контролирано от конкурентни чужди интереси? По-точно от бивши съветски или комунистически институции, които се занимават със същото като в онези станции? Може ли да им бъде полезна информацията от американските бази в Арктика?

Хамилтън леко се усмихна.

— Не, господин следовател. В центровете няма нищо, което би предизвикало чуждестранни атаки. Ние наблюдаваме тектоничните явления, които нямат нищо общо с военните въпроси.

— Кой ръководи екипа по издирването?

— Вече ви казах. Съветът за национална сигурност.

— Имам предвид кой е оперативният командир?

— Сигурно полковник Мадъкс от Пентагона. Много пъти съм разговарял с него. Той често ми се обажда за... ами, съвети, бих казал.

— Познавате ли агент Диксън?

Хамилтън дори не направи пауза, както очакваше Чейни.

— О, разбира се. Мисля, че агент Диксън е член на Съвета за национална сигурност. Той явно е упълномощен да следи за изпълнението на операцията.

— Къде мога да го намеря?

— Ами... — Хамилтън дълго мълча. — Предполагам, че в Лангли. Но не съм сигурен. Разговарял съм с него само два пъти. С изключение на факта, че той следи положението от името на Съвета за национална сигурност, агент Диксън не е съществена фигура за изпълнението на мисията на екипа.

В тази история нещо не беше наред. Чейни зарея поглед в празното пространство, опитвайки се да реши как да подходи.

— Докторе, сигурно знаете, че онзи, който носи крайната отговорност за действията на екипа, трябва да е запознат с тяхната всекидневна дейност.

Хамилтън или наистина нямаше представа от военни операции, или умело се преструваше.

— Аз... Ами, предполагам, че е така, господин следовател. Не съм служил в армията. Мисля, че това е нещо, за което би трябвало да говорите с агент Диксън.

— Ще го сторя — заяви Чейни и реши да сложи край на тази игра на отгатване. — Добре. Достатъчно. А сега, бих искал да разгледам онова досие, ако не възразявате.

Хамилтън стана и взе няколко папки.

— Е, господин следовател, опасявам се, че не притежавам досието на агент Диксън.

— Говоря за Хънтър, докторе.

— А, да. Но както вече ви казах, мисля, че той не е важен в случая.

Без да пророни дума, Чейни взе досието, отвори го и видя черно-бяла снимка на човек, който явно познаваше трудностите. В очите му се четеше решителност. Бяха проникателни като на пантера. Косите му бяха черни, дълги до раменете и разрошени, а устата — нито намръщена, нито усмихната, а по-скоро стоически стисната в израз на безразличие. Изражението му лесно можеше да се възприеме като заплашително, ако не беше високото чело. Не. Лицето излъчваше хладнокръвие и увереност, съчетани с изключителни способности,

сякаш Хънтър съзнаваше, че притежава душевна чистота и воля, придобити с помощта на необикновени и проверени качества и умения.

Чейни бе споходен от чувството, че има нещо, което ще разкрие загатката в цялата история. Трябваше да разбере защо според доктор Хамилтън този човек беше толкова маловажен.

* * *

Без да обърка посоката, Хънтър ги заведе до мината. Пристигнаха по светло.

Изсечена с кирки в едната страна на огромна скала, мината беше идеално убежище за нощта.

На входа можеха да се поберат шестима човека, застанали рамо до рамо. Бившите собственици го бяха затворили с дебели дънери, които бяха издържали двайсетина години на суровите климатични условия. Пъновете бяха подпрени със стоманени прътове, забити в хълма.

Ако искаше да влезе, съществото трябваше да ги разбие с невероятна сила, а това не беше лесно дори за него. Вярно, чудовището беше изтръгнало от пантите стоманена врата, но да строши дънер с диаметър приблизително един метър, беше друго нещо.

Членовете на екипа коленичиха и обсъдиха положението. Само професорът не участваше в съвещанието, но изглежда отчасти възвръщаше силите си.

— Съществото ще изтръгне пъновете от основата — изрази опасенията си Такакура.

— Не мисля така — възрази Хънтър. — Дънерите няма да помръднат лесно. Но ако го направи, ще открием огън. Ще му бъде трудно. Едва ли ще ни нападне, когато види, че ще са му нужни най-малко двайсет минути, за да разбие стената от дървета. Чудовището знае, че можем да го раним.

Тейлър погледна мината, усмихна се и поклати глава.

— Това е смъртоносен капан, Хънтър. Всеки, който тази вечер влезе, ще остане дълго там.

— Имаш ли по-добра идея, Тейлър? — попита Хънтър. — Ако е така, искам да я чуя.

Той се втрени изпитателно в командоса, който отново погледна мината, сетне поклати глава и се усмихна.

— Не, Хънтър. Идеите ми се изчерпаха.

Всички станаха. Хънтър видя, че Типлър се е надигнал на лакът. Старецът съсредоточено слушаше и беше нащрек. Явно се бе съвзел от пристъпа.

— Добре — рече Хънтър и посочи колибите до старата мина. И двете бяха в прилично състояние. Изглежда бяха изоставени преди няколко години. — Ето какво ще направим. Ако имаш възражения, командире, сподели ги.

— Нямам възражения — отговори Такакура.

— Тогава ще постъпим по следния начин. Но трябва да действаме бързо, защото нямаме много време. Първо ще махнем няколко пъна от входа и ще запалим огън. Такакура и аз ще свършим това. Тейлър и Уилкинсън ще проверят дали в колибите има палта, храна, гориво, фенери, всичко, което може да ни послужи. Боби Джо, ти ще стоиш тук на пост. И без това ти си единствената, която може да рани съществото. Съгласни ли сте?

Всички кимнаха.

— Добре. До залез-слънце остава час и половина. Дотогава трябва да се настаним в безопасност в мината.

Полагайки големи усилия, Хънтър и Такакура отместиха най-горния дънер и го закрепиха над стоманената релса, забита в скалата. С втория пън беше по-лесно. Отвори се пространство, откъдето пъхнаха екипировката. Уилкинсън и Тейлър намериха три фенера, половин кутия газ, шест одеяла и три походни легла.

Нямаше храна, но напълниха манерките с вода от малкия извор, бликащ от скалата. След три минути бяха в мината и с помощта на лост бавно плъзнаха най-горния дънер на мястото му, оставяйки съвсем тясна пролука, достатъчна, за да влиза чист въздух.

Запалиха фенерите и отвориха консерви. Всички бяха гладни като вълци. Дори Хънтър изяде една консерва, без да обръща внимание на вкуса. Навън бяха запалили огромен огън, който щеше да гори цяла нощ. Призрак беше вътре при тях.

Сега трябваше само да чакат.

Хранеха се, без да разговарят, когато професорът каза:

— Мисля, че... знам с какво си имаме работа. Ако се чувствах добре... щях да ви кажа по-рано.

Хънтър погледна Типлър, сетне Такакура. Японецът спря да дъвче и прикова очи в учения.

— Моля ви, довършете вечерята си — продължи Типлър. — Изтощени сте... Искам да ви благодаря, че... спасихте живота ми. А после ще ви разкажа какъв всъщност е нашият противник.

* * *

— Мисля — започна Типлър и се закашля, — че дойде моментът да ви разкажа всичко, което знам. Да... Докато още имаме време. Ти постъпи правилно, Натаниъл, като ни посъветва да се барикадираме в тази пещера.

— Сун Дзь^[1] твърди, че винаги е по-добре да заемеш отбранителна позиция, когато силите ти са недостатъчни — измърмори Такакура. — Първо спаси живота си, после спечели битката.

Типлър се усмихна и кимна.

— Добре казано, приятелю мой. Затова ще ви разкажа... доколкото мога... срещу какво сте изправени. Простете ми, ако отначало думите ми прозвучат нелогично. Слушайте внимателно. Чуйте един кратък анализ. Ще се постарая да бъде ясен. Няма да подлагам на изпитание търпението ви. Натаниъл, спомняш ли си *Arctium lappa*^[2] на отсрещния бряг на потока по време на първото ни лагериране в Канадските Скалисти планини?

Хънтър се намръщи, сетне кимна.

— *Arctium lappa* или репейт, както е популярното му название, притежава огромни листа с размера на човешка глава, удължени до заострен връх. Репейт заема големи пространства по бреговете на реките и потоците и хвърля грамадна сянка върху земята и другите растения.

— И спомняш ли си как ти помогна това растение, когато беше болен миналата година? — добави професорът.

— Когато беше ранен и имаше треска?

— Да, спомням си. Направих чай от листата. Отварата прогони треската.

— Точно така. А спомняш ли си как използва *Eupatorium perfoliatum*, когато преди пет години счупи крака си? Чаят, който направи от листата, помогна на костта да заздравее два пъти по-бързо.

— Да.

Хънтър нямаше представа накъде бие професорът, но знаеше, че времето не е изгубено, особено ако им помогнеш да разберат каква чудовищна сила броди навън, търси, гледа пъновете и обмисля следващия си ход.

— Растения, корени, билки. Природата е лаборатория — продължи Типлър и силно се закашля. — Ако човек знае къде природата крие тайните си, може да си осигури безброй дарове. И това е само светът, който познаваме. Но преди десет хиляди години този регион е бил вероятно най-разнообразният на планетата в екологично отношение. В същото време от лицето на земята всеки ден са изчезвали около сто растителни и животински вида. Въпреки това, съществата и растенията в този регион са били много по-разнообразни, отколкото сега. Неописуемо богатство от лечебни средства. А тайните им? Представете си, че раса хора, видове, подобни на Хомо сапиенс, са знаели тези тайни.

Всички мълчаха.

Хънтър и Боби Джо се спогледаха.

— Да — усмихвайки се продължи Типлър. — Вече разбирате за какво говорим. Защото ако някой древен предшественик на човека е знаел кои растения дават сила, кои лекуват, кои предизвикват параноя, кои предоставят пътешествия на въображението, укрепват мускулатурата и костите и забавят стареенето, как би изглеждала такава раса след сто поколения, възползвали се от тази богата съкровищница на подобряващи физическото и душевното състояние вещества?

Хънтър се втренчи в него.

— Човекоподобните са асимилирали някои от свойствата в наследствените си гени?

— Точно така! — Типлър щракна с пръсти и се засмя. — Знаех си, че ще разбереш, Натаниъл. По този начин са се развили разновидности на генетичната схема.

— Искаш да кажеш, че съществото е мутирала форма на праисторически човек?

— Нещо повече, момчето ми. Съществото е вид, който по всяка вероятност физически е превъзхождал Хомо сапиенс, дори без помощта на онова изобилие от природни лекарства. Но въпреки това, променяйки своята ДНК от поколение на поколение и предпочитайки силата и съвършенството на хищника пред по-висшите качества като разума и съзнателната мисъл, този вид е останал само с една доминанта в ума. Подсъзнателното.

Хънтър присви очи.

— Подсъзнателното?

— Да, Натаниъл. Онази част от мозъка, която реагира по свой начин, независимо от съзнателната намеса на морала, обществото, любовта и въздържанието — всички онези висши качества, които ни правят хора, създали са цивилизации и ни карат да се гордеем. Да, искам да кажа, че създанието, дебнещо навън, би трябвало да е изчезнало от земята преди повече от десет хиляди години.

— И какво, по дяволите, прави тук? — попита Тейлър.

Типлър въздъхна дълбоко и се облегна назад.

— Това е въпрос, на който предстои да отговорим. Само знаем, че съществото убива импулсивно. То е нещо като... прототип на човек. Не изпитва нито милост, нито състрадание и задоволява всичките си прищевки, само защото съществува. Няма разум, който да го възпира. Извършва безсмислени и безпричинни убийства. Подчинява се единствено на подсъзнателните си желания и потребности. Това е най-примитивната форма на човека. Не се спира пред нищо, защото е подвластно на импулсите си. И трагедията е там, че расата, която го е родила, умишлено е използвала поколенията, внимателно преобразявани от природата, за да повиши хищническата сила и подсъзнателната си същност.

Хънтър усети, че се смразява и почувства прилив на адреналин. Двамата с Такакура мълчаливо се погледнаха. Боби Джо бе затворила очи и бе облегнала глава на скалната стена. Тейлър бе извадил ловджийския си нож и драскаше нещо в камъка. Лицето му беше скрито в сянка.

— Професоре — попита Хънтър, — как да убием това същество?

— Ще узнаем това, когато разберем кой го е създал.

Призрак вдигна глава и наостри уши.
Хънтър насочи поглед към дънерите на входа и прошепна:
— Играта започва.
После взе ловната си карабина и стана.

[1] Сун Дзъ — китайски военачалник, автор на известния трактат „Изкуството да побеждаваш“. — Б.ред ↑

[2] *Arctium lappa* — репей. — Б.ред. ↑

12.

Чейни пристигна в дома на приятеля си в три часа сутринта. Тухлата започваше работа в пет и вече беше буден.

Следователят остави колата си на улицата. Това се налагаше, защото на алеята пред къщата бяха паркирани няколко линкълна, очакващи ремонт.

Той потропа на вратата и след няколко секунди Тухлата отвори. Беше облечен в бял работен комбинезон и риза и бършеше ръцете си в хавлия.

— Очаквах те снощи.

— Задържаха ме — отговори Чейни, седна и без покана започна да яде от омлета, оставен в чиния на масата.

— Искаш ли кафе?

— Разбира се.

— Е, готов ли си да чуеш няколко новини?

— Да. И аз научих някои неща.

Тухлата се ухили.

— Онова малко пътешествие на север не е организирано само от военните. Изглежда Съветът за национална сигурност използва изоставените военни бази в Полярния кръг. Повечето са останали от Втората световна война. Дълго време са били затворени, после, преди около шест години, започнали да ги отварят една по една.

— Защо?

— Ами... — Тухлата се замисли. — По улиците чух разни неща. Не знам доколко са верни. Не са от редовните ми информатори.

— Е, и?

— Там правели нещо, което изисквало сериозни предпазни мерки, в случай на инцидент. Може да е биологично оръжие. Вероятно нов вид антракс или шарка. Бактерии. Нервнопаралитичен газ или токсини. Каквото и да е, те искат да го пазят далеч от населените райони.

— Значи затова са искали онези станции да се намират колкото е възможно по-далеч на север. Объркват нещо и премахват грешката с няколко бомби. Така цивилното население няма да пострада.

— Да. Там можеш да изгориш трийсет квадратни километра площ и да не унищожиш нищо друго, освен елени, дървета и храсти. Сетне казваш, че е избухнал горски пожар и се правиш на ни лук ял, ни лук мирисал.

— Добре. Искали са да запазят това в тайна. Но защо? Какво друго са се опитвали да скрият, освен бактерии или вируси?

— Нямам представа.

— Помисли, Тухла. Ти разбираш от тези неща.

Макмилан подсмръкна и се намръщи.

— Ами, по всичко личи, че става дума за бактериологично оръжие. Но не съм сигурен. Всички мълчат. Затова, съдейки по клюките, се досетих за много неща. И така, знаем, че играта се ръководи от Съвета за национална сигурност, но това не означава нищо. Обърнах се към един мой приятел, който се занимава с регистрите на полетите до някои бази там. Помолих го да прегледа бордовите дневници и да види какви материали са били изпращани в онези райони, когато базите отново са били отворени. Някаква компания е доставяла огромни пратки на всяка от станциите. Всъщност компаниите са повече, но една от тях привлече вниманието ми.

— Коя?

— Нарича се МЕАМ. Не знам какво означават инициалите. Но моят приятел ми каза, че им доставяли... Ами, странни неща. Някак няма логика.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, в поръчките пишело, че изпращат нетрайни продукти, с които трябва да се борава внимателно. Но в митническите декларации е отбелязано, че е офис оборудване, електрически инсталации или строителни материали. Веднага се досещаш, че всичко е лъжа и измама. Онези главорези не са изпращали пластмасови чаши и кафеварки. Проверих и установих, че МЕАМ е компания с множество дъщерни фирми. Сетне помолих приятеля ми да види откъде са излитали самолетите и той установи, че всички специални полети са потегляли от Канзас Сити.

Чейни разбра накъде отива всичко това.

— Е, и какво притежава МЕАМ в Канзас Сити?

Тухлата се ухили.

— Добре съм те научил. В Канзас Сити имат само едно нещо. И това много ще ти хареса. Медицинска компания. Казва се „Биогенеза“. Правят всичко — лекарства, болнична апаратура. По дяволите, те снабдяват болниците и университетските клиники в цялата страна.

Чейни поклати глава.

— Копелета. А сеизмологична апаратура? Произвеждат ли уреди, с които се наблюдава движението на тектоничните пластове?

Тухлата се намръщи.

— Уреди за предвиждане на земетресения?

— Да.

— Не знам. Дори да ги правят, производството е ограничено. Изглежда се занимават предимно с медицинска апаратура и лекарства. Електронни микроскопи. Първокласна, свръхмодерна техника.

Чейни се опита да подреди откъслечната информация, но нещата не се вместили в онова, което вече знаеше. Очевидно някой се скъсваше да лъже.

— Странна работа, Тухла.

— Да. Вече разбрах това. Понякога правилният отговор е пред очите ти, но ти не го виждаш, защото мозъкът ти търси нещо сложно и заплетено. Ами, ако цялата работа е законна правителствена инициатива за разработване на антибактериален серум или нещо подобно? А някой иска онова, което са направили там. Опитват се да им го вземат тайно, но не могат. После пробват със сила и убиват хора. Не казвам, че това е верният отговор. Само те предупреждавам да не даваш воля на въображението си и да мислиш, че е някаква голяма конспирация, освен ако не можеш да подкрепиш теорията си с факти.

Тухлата вероятно имаше право. Обикновено беше така. Мисълта му беше мълниеносна и ефикасна като компютър от световна класа.

Макмилан погледна часовника си, но инак с нищо друго не показва, че бърза. Чакаше търпеливо, докато Чейни заговори.

— Не мога да повярвам, Тухла. Разбирам какво искаш да кажеш, но в цялата история нещо не се връзва. Защо компания за медицинска апаратура и лекарства доставя екипировка на станция, наблюдаваща сеизмичната активност?

— Това ли ти казаха, че правят?

— Категорично — разпалено отговори Чейни. — Бях в Лангли и ръководителят на програмата ми каза точно това.

— Виж, не прегледах всичко, което компанията продава. Може и да имат такава дъщерна фирма. Или да са закарали тези неща с други полети. Ако са го направили, имали са някаква причина да поръчват биомедицинска екипировка. Но всичко това подкрепя версията, която чух по улиците.

„Е, да. Донякъде“ — помисли Чейни.

— Но ако извършват изследвания в областта на бактериологичните оръжия, със сигурност се нуждаят от висококачествени материали. Нали не може да се направи кой знае какво, само като се ходи в библиотеката и се чете за бацилите. Пък и не е нужно да се губят двацет години за изследователска дейност. Разумно е да започнеш оттам, откъдето другите са се отказвали. Ами, ако наистина, разработват ново бактериологично оръжие, вместо метод за защита?

Тухлата се усмихна иронично.

— Потресен съм.

Чейни поклати глава и добави:

— Но ако се занимават с това, тогава нарушават заповедите на изпълнителната власт.

— Ти си истински Шерлок Холмс — засмя се Макмилан и остави чашата с кафето. — Виж какво, малкия, споразумението на Обединените нации, което между другото Съединените щати така и не ратифицираха, забранява разработването на бактериално оръжие. Точка по въпроса. Но ако подозират, че някой друг се занимава с нещо подобно, тогава може би им трябва серум, нали? Не, те не биха искали да се препъват като пияни в тъмното, докато някой тъпак от Средния изток пусне бактерията в езеро или водна кула в близост до голям град в Щатите. Не, нашите хора искат да водят в играта. През цялото време. Бяха позабавили малко нещата, докато от Залива не ни стреснаха.

— Саддам — отбеляза Чейни.

— Да, и затова нашите не искат повече да бездействат. Саддам можеше да ни удари с нещо просто като антракс и да ни изтреби. И това уплаши всички от Пентагона и Белия дом. Или можеше да използва други видове бактерии и да причини хиляди злини, защото не

бяхме подготвени. Не го е направил само защото е подозирал, че ще взривим неверническия му задник и ще превърнем в пепел Багдад. Точка по въпроса. И знам, че оттогава като обезумели нашите разработват нещо, което е резистентно към по-опасните форми на бактериална атака. Ето защо, в онези бази може и да не са се занимавали с бактериологични оръжия, а по-скоро със серуми за противодействие. Лошото е, че не можеш да правиш серуми, без да имаш бацили и вируси, на които да ги изпробваш. Но щом дейността е законна, защо е цялата тази тайнственост? И онова, което току-що казах, въпреки че съм склонен да мисля другояче, не обяснява смъртта на морските пехотинци. Не знам подробности, но чух, че са били осакатени и разкъсани.

— Това... По дяволите... Разполагаме само с няколко неясни факти. Първо, Съветът за национална сигурност е дал на онази компания милиони долари за медицинска апаратура. Второ, онова, което са правили в базите, е било достатъчно важно, за да разположат по един взвод във всяка. — Чейни замълча, сетне попита: — Тухла, мислиш ли, че някой извършва незаконни операции с благословията на правителството, но нещата са излезли от контрол? Може би... това, което издирват, каквото и да е, е само за отвличане на вниманието. За да могат някои хора да се доберат до серума, разработван в станциите?

Тухлата дълго размишлява и накрая рече:

— Може би.

— И аз започвам да мисля така — тихо почти на себе си, промълви Чейни.

Навъсен, Тухлата отново се залови да бърше ръцете си в хавлията, после грабна якето си.

— Слушай какво ще ти кажа, малкия. Каквото и да стане, не забравяй едно — внимавай да не си навлечеш неприятности. Вече има достатъчно трупове. Няма да се поколебаят да очистят и теб. Не забравяй правилата. Проверявай всеки по три пъти. Представяй се под фалшива самоличност. Пази гърба си. Сменяй колите всеки ден. Не използвай клетъчен телефон.

— Да, знам — усмихна се Чейни. — Помня правилата, Тухла. Още не съм остарял.

— Да, но не подценявай и старците. — Макмилан протегна ръка към дръжката на вратата. — Хей, вчера получих цял сандък чисто нови

самозареждащи се пушки „М-1 Гаранд“. Най-добрите бойни пушки, произведени досега. Искаш ли една?

Чейни се засмя.

— За какво са ти тези оръжия, Тухла? По дяволите, не можеш да стреляш едновременно с всичките.

— Ами, може би защото не знам дали някое момче, което съм направил военен следовател, няма да се забърка в някоя каша. Това би ме накарало да обезумея.

— Много съм ти благодарен за всичко, Тухла.

— Къде отиваш сега, малкия?

— В един склад за отпадъци. После в ЦРУ.

Макмилан го изглежда.

— Че има ли разлика?

* * *

Всички скочиха едновременно.

Първият звук, който чуа, беше ръмженето на Призрак.

А вторият — подземен тътен.

Последва ужасяващ яростен рев, който отекна в мината. От тавана се посипа прах.

— По дяволите! — прошепна Тейлър и направи крачка назад.

В следващия миг огромна ръка с неопикуема сила започна да блъска дънерите на входа.

Всички се дръпнаха назад.

Трясъкът продължи, от време на време прекъсван от пронизителен, гневен рев. Ударите отекваха като изстрели.

Хънтър забеляза, че членовете на екипа отстъпват.

— Не мърдайте. Не бива да му даваме още пространство.

— Може би трябва да му дадем нещо друго, за да знаем поне защо реве — каза Тейлър.

Само един от тях притежаваше оръжие, чиито куршуми можеха да проникнат през пъновете. Хънтър погледна Боби Джо. Тя вдигна снайперовата пушка „Барет“ и рече:

— Удоволствието е мое.

Боби Джо изчака следващия удар и насочи оръжието. Натисна спусъка и изстреляният патрон излетя със скорост хиляда и двеста метра в секунда. Експлозията беше оглушителна и ги заслепи. От дънерите се разхвърчаха трески.

Настъпилата тишина бе последвана от яростен писък, после съществото удари с чудовищна сила преградата и разби дънера в средата.

Изведнъж Хънтър се досети какво би поразило съществото. И се оказа прав.

Беше открил слабо място и щеше да се възползва от това.

Ревът заглъхна и отново последва силен удар. После още един. И още един. Пъновете се разцепваха все по-дълбоко, издавайки звук, по-пронизителен и от воя на чудовището.

— Пригответе се! — извика Хънтър.

Разнесе се още един удар и от дънерите се отцепиха две парчета.

Две червени очи гневно се вторачиха в членовете на екипа и големите бели зъби блеснаха победоносно. В следващия миг всички откриха огън едновременно. Тунелът се изпълни с дим и каменни отломки. Хънтър видя, че съществото залитна назад. Продължиха да стрелят, докато дулата на пушките им не се нагорещиха. Накрая спряха, защото се уплашиха, че оръжията ще се разтопят.

Чу се изтракване. Въздухът миришеше на кордит. От входа се вдигаше гъст пушек. През разцепените пънове не се виждаше нищо, освен мрак.

Всички бавно тръгнаха напред. Не се доверяваха на слуха си, защото ушите им бяха заглъхнали от стрелбата в затвореното пространство. Направиха десетина крачки и Хънтър вдигна ръка, давайки им знак да спрат.

В дебелиите пънове зееха дупки. Дори дървесината димеше от попаденията на толкова много олово за толкова кратко време. Хънтър направи още една крачка напред, после спря.

Заслуша се и зачака, но от другата страна не се чуваше нищо. Призрак се приближи до него. Боби Джо понечи да хване вълка, а Хънтър рязко му заповяда:

— Не!

Бе усетил присъствието на съществото, което в същия миг изрева, протегна дългата си дясна ръка през пролуките в пъновете,

сграбчи Хънтър за кожената риза и с титанична сила го запрати към стената на мината.

Хънтър се блъсна в скалата, а чудовището протегна и лявата си ръка, завършваща с дълги, извити нокти.

Белите му зъби блестяха, а червените очи светеха гневно. Звярът напрегна сили, за да придърпа Хънтър към себе си и кожената риза започна да се къса. Хънтър долови дъха му. Съпротивлявайки се с всички сили, той усети невероятната мощ на чудовището и нечовешкото му желание да убива.

Хънтър се дръпна назад и ризата му се скъса отстрани. Звярът блъсна пушката му и в същия миг протегна ръце към гърлото му. Хънтър изпусна оръжието и хвана съществото за китката, впивайки пръсти в невероятно твърдата кожа.

Двамата се вкопчиха един в друг. Хънтър се опитваше да махне пръстите с дълги, извити нокти от гърлото си. Стискайки здраво ризата с дясната си ръка, чудовището се оттласна от скалата. Кракът на Хънтър се огъна.

Съществото се вторачи в него и протегна силната си лява ръка. Хънтър изтръпна при вида на приближаващите се чудовищни нокти...

В същия миг в лапата на звяра се впиха големи, остри зъби.

Призрак захапа здраво мускула на съществото и ожесточено започна да разкъсва черната плът.

Вълкът дърпаше с невероятна сила, опитвайки се да откъсне ръката на звяра. За миг двамата се втрениха един в друг. Очите им блестяха от дива, неопитомена злоба и Хънтър не можеше да определи кой е по-свирепият.

Дългите, извити нокти издраха врата му.

Хънтър се напъна, потрепервайки от неопикуемото усилие и успя да отблъсне звяра на един-два сантиметра.

Изведнъж покрай него проблесна нещо сребристо, което се спусна отгоре и се стовари върху ръката на съществото. После отново се извиси и нанесе удар. И тогава Хънтър разбра, че това е сабя.

Острието пак се стрелна надолу и чудовището дръпна ръката си. Хънтър бързо извади ловджийския си нож и заби двайсет и пет сантиметровото острие в рамото му.

Лицето на съществото беше толкова близо, че той видя как червените очи пламнаха от болка.

Хънтър безмилостно разреза дълъг участък между костта и плътта. Чудовището нададе ужасяващ рев, пусна Призрак, изхвърча през пролуката в дънерите и изчезна в мрака.

Хънтър се претърколи, държейки огромния нож. Пушката му беше на земята, но в момента не мислеше за нея. Задъхан и облян в пот, той легна по гръб, опитвайки да се съвземе.

За миг пред очите му се спусна червеникава мъгла. Сетне Боби Джо се приближи до него. Махна от тялото му скъсаната кожена риза и докосна врата му.

— Раните са дълбоки. Дайте ми чантата за първа помощ.

Тя зашепна окуражително и той й беше благодарен за думите, но едва чуваше гласа й. Кръвта пулсираше в ушите му. Ревът на съществото още отекваше в главата му. Адреналинът замъгляваше зрението му. Изпитваше страх и умора.

Хънтър пое дълбоко въздух и това сякаш му помогна.

Боби Джо отвори медицинския комплект и се залови с раните му. Отначало той не усещаше нищо, но после почувства парене и му стана някак приятно.

— О, Боже — промълви той и вдигна ръка към главата си. — Много ли съм... зле?

— Съществото те е одрало до гръдната ти кост и до второто ребро вдясно — отговори тя. — Не е засегнало главни кръвоносни съдове. Раните са дълбоки. Но ще се оправиш. Мисля, че се опитваше да те сграбчи за гърлото. Но ти беше твърде бърз. Дръпна се, преди ръката му да стигне до теб.

— Действах инстинктивно.

Хънтър започна да се съвзема и стисна зъби, когато усети, че Боби Джо почиства костта.

— Налага се — каза тя. — Има голям риск от инфекция. Няма да продължи повече от минута.

Стиснал сабята си, Такакура стоеше до изхода. До него се бяха застанали Тейлър и Уилкинсън. Тримата внимателно гледаха през пролуката в пъновете. Оръжията им бяха готови за стрелба. Призрак стоеше до тях и душеше въздуха. Хънтър погледна голямата му муцуна и черни като въглен очи и поклати глава. Сетне протегна ръка и погали гъстата козина на вълка, който го бе спасил.

Чейни си купи бира от търговския център на Пенсилвания Авеню, седна, загледа се в огромния фонтан и се замисли. Внезапно завалелият дъжд помрачи деня и това съвсем не повиши настроението му.

Някои неща се вместили в картината, но други никак нямаха връзка със случилото се. Той се опита да анализира фактите. Научноизследователски бази към Съвета за национална сигурност наблюдаваха сеизмичната активност около Полярния кръг. Чейни не вярваше на тази история. Това може би се дължеше на инстинкта или на професионалната му подозрителност. Не знаеше със сигурност. Само чувстваше, че в тази работа нещо не е наред. И не защото версията беше невъзможна, а защото нямаше връзка с останалото.

Никой не би убил десетки войници, за да влезе в базите. Не и без да има причина. Нито би излагал на риск живота си, тичайки из цялата станция и убивайки с жестокостта на лъв всеки, когото срещне.

Второ, клюките, които Тухлата бе чул по улиците, се оказаха верни. Биотехническите средства ги подкрепяха. Чейни се замисли за другото.

Беше сформиран екип, включващ професор и легендарен следотърсач, за търсенето на звяр, унищожил няколко станции, където вероятно се извършваха експерименти, свързани с разработването на биологични или бактериални оръжия. Но откъде се бе появило онова същество и какво всъщност беше, си оставаше загадка. Както и защо Хънтър беше толкова маловажен.

Чейни вече знаеше, че ЦРУ не бе искало сформирането на екипа. Други хора го бяха принудили да го направи. И това обясняваше защо тайно се опитваха да саботират издирването. Но какво означаваше това? Че пазят съществото? Тази мисъл го върна към... неизвестната причина за доставките на технически съоръжения.

— По дяволите — измърмори той и затвори очи, когато му хрумна нещо.

Не, помисли си и поклати глава. Това е невъзможно. Не може да са толкова глупави.

Разумът му не можеше да възприеме мисълта, че като част от експеримента, изследователите бяха заразили или променили някое животно, например мечка, и създали онзи мутант. Но ако го бяха сторили и съществото беше пуснато на свобода, те явно не искаха никой да разбере за катастрофалния им провал. Това би обяснило и желанието им да саботират работата на екипа по издирването.

Чейни се замисли с присъщата си безпристрастна рационалност, която бе развил по време на дванайсетгодишната си работа като военен следовател, и се засмя. После пак отпи глътка бира.

Да, сега беше сигурен как ще прозвучи цялата история, когато я разкажеше на Черепата.

— Ами, шефе, в Аляска има някакъв шибан урод, който е адски зъл и е убил всички онези хора. Не, нямам доказателства. А учените там разработват някакво бактериално оръжие... Не, и за това нямам доказателства, но...

И Черепата щеше да го изхвърли от кабинета си и да го уволни.

Чейни се замисли за Ребека Танъс, убитата колежка на Типлър.

Очевидно ставаше дума за убийство.

Само че никога нямаше да може да го докаже, защото шарнирният болт беше повреден професионално. Чейни се бе отбил в гробището за автомобили. Огледа колата и видя онова, което му трябваше. Предният ляв шарнирен болт беше много внимателно изстърган с пила, докато се бе превърнал в тънка нишка. И по време на падането по склона, когато тежестта на колата е била съсредоточена върху тази точка, се бе скъсал. Произведение на изкуството.

Опасенията му нараснаха и той нервно се огледа. Опита се да изглежда спокоен, но подозрителността му се засили. Чейни изправи рамене и застана нащрек.

Убийци професионалисти. Незаконно разработване на биологично оръжие. Мутант, който убива наляво и надясно. Екип, обречен на смърт от деня на сформирането си. Трупове на хора, които не би трябвало да бъдат мъртви.

Той поклати глава.

Трябваше да предположи, че ще се стигне дотук. След известно време измисли нещо, смътно наподобяващо приличен план. Внимателно го разигра, за да прецени плюсовете и минусите и измери

стойността на информацията и риска, който трябваше да поеме, за да се добере до нея.

Знаеше, че първо трябва да разбере какво става в базите. Това беше от съществено значение и щеше да му даде основа, върху която да работи по-нататък. Но за да го направи, трябваше да действа тайно, дори да прибегва до непозволени похвати.

Чейни се замисли за хората, които съществото бе убило. Всички бяха военнослужещи, съпрузи, бащи. И като бивш морски пехотинец, Чейни не беше безразличен към случилото се.

Той стисна устни и стана. В същия миг пейджърът му извъня. Следователят се намръщи. Той изпълняваше специална задача и не трябваше да го безпокоят, освен ако не беше нещо спешно. После видя кой го търси и разбра, че случаят наистина е спешен.

Обаждаше се Джина Гилбърт от института „Типлър“.

Чейни бързо излезе от търговския център и закрачи под силния дъжд.

13.

Съществото потъна в мрака и се строполи на земята, като се държеше за ранената дясна ръка. Мъжът го бе наръгал с огромния си нож и жестоко бе разрязал мускула, вената и нерва, стигайки до костта.

А беше толкова близо до него.

Дишайки учестено, той изръмжа от ярост. Раняваха го за пръв път. Не бе изпитвал такава силна болка. Макар да не разбираше защо, оръжията на другите хора не можеха да го ранят. Само ножът на онзи опасен човек.

И вълкът.

Зъбите на черния звяр се бяха впили в плътта му, досущ куршуми. Ръката го болеше там, където вълкът го бе захапал. Той затвори очи и отново почувства огромната тежест, която се бе отпуснала върху него, натиска върху рамото му и зъбите, парализирали ръката му.

О, да, те щяха да умрат заради дързостта си. Ако се наложеше, той щеше да ги намери и на края на света и да ги убие.

А когато се присъедини към събратята си, всички заедно ще се върнат и ще ги унищожат. Ще изядат мозъците им и ще изпият кръвта им. Ще ги преследват както по-рано, на светлината на луната и в сенките на гората. И писъци пак ще огласят нощта, както когато ги ловяха в долините, чупеха костите им и изсмукваха вкусния мозък.

Той се опита да стане, да отиде при тях и да убива...

Но отново се строполи на земята.

Задиша учестено. Потрепери.

Червена луна... Черни ивици на небето.

Не можеше да си спомни почти нищо от предишната си същност, но не страдаше заради това. Беше доволен от превъплъщението си и че може да убива.

Появяваха се смътни спомени от други времена — мъгляви и мрачни. Там имаше нещо, което не можеше да определи. Писъци, стенания от болка, ярост, отмъщение, предизвикателство и отслабваща

съпротива... Безумие, расова чистота, превъзходство, екстаз... Друго, различно преследване. И немоцните хора не бяха плячката.

Но както винаги имаше кръв.

Не можеше да си спомни повече.

Червена луна...

Той затвори очи.

* * *

След ужаса в мината настъпиха тишина и спокойствие. Типлър заспа. Боби Джо внимателно следеше кръвното му налягане, пулса и дишането. Беше му дала успокоително. После седна до Хънтър.

Той гледаше куфарчето със сателитния телефон за системата „Магелан“. Вътре беше радиотелефонът, с който трябваше да могат да се свързват с всяко кътче на света, предавайки сигнал, препращан до местоназначението си от три сателита. Устройството беше специално модифицирано, работеше на ултрависока честота и дори предлагаше екран за графични комуникации.

При необходимост уредът можеше да осигури и картина на климатичните и атмосферните условия, информация за придвижването на войските и други фактори. Ако работеше, устройството щеше да им покаже къде точно се намират и какъв е теренът около тях. Повредата събуди подозренията на Хънтър.

Изражението му беше съсредоточено. Той погледна крадешком Такакура, който се бе облегнал на скалната стена и почиваше. Тейлър не бе помръднал от час. Ловджийската пушка беше на краката му. Не беше ясно дали спи или е буден, но не мърдаше и лицето му беше скрито в сянка.

— Говори — тихо каза Боби Джо. — Разкажи ми за някое място далеч оттук.

Двамата седяха един до друг. Хънтър я погледна и видя, че е затворила очи. Лицето ѝ беше непроницаемо, а главата — леко наведена напред, сякаш дремеше. Но подобно на останалите членове на екипа и тя беше твърде възбудена, за да заспи. Командосите бяха оцелели благодарение на нейните умения и снайперовата ѝ пушка. Да, Боби Джо беше истински боец. И професорът беше жив, само защото

тя неуморно се грижеше за него, същевременно изпълнявайки бойните си задължения. И сега, когато най-сетне Боби Джо имаше възможност да си почине, Хънтър беше готов да ѝ предложи малко спокойствие и утеха.

Той се облегна назад и се отпусна.

— Добре. Чакай да помисля. Мога да ти разкажа как изглежда напълнолуние Големия каньон. Приказно е. Чувстваш се като ангел, кацнал на върха на планина. Или за тихите, смълчани и спокойни гори на Северна Англия. Стъпваш по дебелия мъх и все едно вървиш през вековете, в дните на едновременните крале, кралици и принцеси. Или какво чувство изпитваш, когато най-последно намериш изгубило се дете, уплашено до смърт и премръзнало. И колко много те обичат, защото си го открил. Израженията на лицата им. Вечната им признателност. Щастието, обзело ги след страха. Може би това е най-хубавото.

Хънтър се усмихна.

— Бих искала да изпитам това чувство — прошепна Боби Джо.
— Необходимо ми е.

— Може да ти се случи, защото много те бива като следотърсач.

— Не и колкото теб.

— Е, да.

— Няма по-добър от теб, Хънтър. И ти го знаеш.

Тя също се усмихна и той изведнъж осъзна колко близо са един до друг.

— Не познавам човек като теб — продължи Боби Джо. — Ти виждаш и разбираш толкова много. Такъв ли си във всяко отношение? Затова ли не обичаш да си с хора? Защото разбираш твърде много неща.

Хънтър сви рамене.

— Може би. Не твърдя, че съм толкова проникателен. Вероятно просто не се нуждая от много.

— Само от онзи чудат вълк.

Той отново се засмя.

— Да, Призрак е мой приятел.

— Единствено на него ли се доверяваш?

Хънтър поклати глава.

— Не.

— И на професора ли?

— Да. Винаги съм му вярвал.

Боби Джо се загледа в Призрак. Грамадният вълк си почиваше, без да откъсва черните си като въглен очи от пролуката в разбитите пънове.

— Знаеш ли, ти и вълкът си приличате, Хънтър. И двамата сте самотници. Сдържани. Сериозни. Но винаги се притичате на помощ, когато някой се нуждае от вас. Бих искала и аз да бъда такава.

Обмисляйки думите ѝ, Хънтър се вгледа в лицето ѝ. Тя се обърна към него.

— Винаги ли искаш да бъдеш сам?

Хънтър изчака, оставяйки тишината да говори вместо него.

— Не — рече той и отмести поглед встрани. — Мисля, че бих искал да имам семейство. Обичам децата. Но още не съм срещнал подходящия човек. Пък и без това на никоя жена няма да ѝ е лесно да живее с мен.

Хънтър се засмя.

— Защо мислиш така?

— Ами, знам ли. Пътувам много. Предпочитам трудния живот пред удобствата. Парите и властта нямат значение за мен. Най-важното в живота са децата, любовта и семейството. Привърженик съм на тези старомодни неща. Не се вмествам много в съвременния свят, където хората мислят, че животът е кратък и бързат за всичко.

— Разкажи ми за апартамента ти в Ню Йорк. Защо не отсядаш за по-дълго време там?

— О, там прекарвам доста време. В апартамента държа екипировката си. Нещо като база. Когато работя с агенциите по опазването на околната среда или с института, обикновено стоя в Ню Йорк. Имам компютри и библиотека.

— Четеш ли много?

— Не мога да преценя. Имам няколко хиляди книги. Прочел съм ги всичките. И колекционирам разни неща, предимно предмети на изкуството. Обичам всички видове изкуство. Имам някои произведения от епохата на барока, неокласиката и романтизма. Бронзова статуя на Антоан Луи Бари... Може би не си чувала за него.

Боби Джо се засмя.

— Прав си. Не съм.

Хънтър се усмихна.

— Ами, той е френски скулптор. Майстор в извайването на животни, застанали в напрегнати, динамични пози. Бронзовите му творби са най-хубавите, затова инвестирах в някои от тях. Купих ги в Париж. Романтичните му произведения, най-внушителните образи на дивата природа, обикновено изобразяват борбата за превъзходство между две животни. — Хънтър дълго мълча, сякаш не беше сигурен защо харесва тези скулптури, после тихо добави. — Може би затова ми допадат толкова много. Олицетворяват реалността на борбата.

— Но не харесваш самата борба, нали?

Той леко поклати глава.

— Не.

— Затова си толкова добър в борбата за оцеляване. Защото всъщност не я харесваш. За теб това е нещо ужасно. Ето защо си толкова бърз, искаш да приключиш с тази работа.

— Може би — усмихна се Хънтър. — Знаеш ли, много си умна.

Боби Джо се засмя.

— И нещо друго. Знам, че по душа си добър. Не искаш никой да страда. Затова непрекъснато рискуваш живота си, за да търсиш изгубили се деца. Ти си единствената им надежда, защото държиш на тях. Обичаш ги. Затова и страниш от хората. Не защото си несговорчив. А защото си безстрашен човек с добро сърце. Защото твърде много обичаш хората и те е грижа за тях. И това е хубаво. Мисля, че си избрал подходящото място за твоя живот.

Хънтър се обърна към нея. Изражението му беше сериозно.

— Някои неща в живота тук не са толкова тежки.

Очите ѝ намериха и задържаха неговите.

Двамата дълго мълчаха вгледани един в друг, после Хънтър каза:

— Знаеш ли, когато всичко това свърши, може би ще искаш да си отдъхнеш. — Той се поколеба и добави. — Знам едно хубаво място, където можеш да си починеш.

Боби Джо се засмя.

— След тази история може завинаги да се оттегля на почивка, Хънтър... Наистина ли мислиш, че ще се измъкнем живи оттук?

Той се намръщи. Тя му задаваше този въпрос за втори път, а не беше човек, който бе склонен да изпитва съмнения. Боби Джо беше боец професионалист, обучена да се бие докрай, каквото и да се случи.

Но докато обмисляше отговора си, Хънтър съзнаваше, че тя има основателни причини да пита.

Екипът бе изолиран от подкрепления и беше преследван от нещо, което не можеше да бъде спряно от малокалибрени оръжия. Бяха сами в дивата пустош и никой не знаеше къде се намираха. Освен това бяха принудени да носят доктор Типлър и това ги забавяше. Но не можеха да оставят възрастния човек, нито да се движат по-бързо. С изключение на факта, че Боби Джо имаше оръжие, което беше достатъчно мощно, за да рани съществото, те нямаша друго предимство. Хънтър се бе заловил със задачата да намери звяра и се бе справил.

Погледът му отново се спря на сателитната система „Магелан“. Нещо в радиопредавателя постоянно привличаше вниманието му.

Беше странно, че „Магелан“ бе отказала да работи почти веднага, след като бяха тръгнали. А беше изключително надеждна система за комуникации. Хънтър я бе използвал няколко пъти, без да среща никакви засечки или усложнения. Нещо не беше наред.

Той присви очи и се наведе напред. Бавно протегна ръка и извади от торбичката на колана си комплект инструменти. Движейки се безшумно, за да не привлече повече от необходимото внимание, той коленичи над сателитната система. В мрака се чу гласът на Такакура.

— Какво има, Хънтър? Предавателят не работи. Уилкинсън вече се опита да го поправи.

— Да, знам.

Хънтър отвори куфарчето. Системата приличаше на портативен компютър с вграден телефон. Екранът мигновено светна в ярко бяло. Хънтър изключи монитора и го обърна, после внимателно започна да изважда винтчетата.

— Какво правиш? — попита Такакура.

— Ще го прегледам — отговори Хънтър, без да добавя нищо повече, показвайки, че не смята да иска разрешение.

След десетина минути вече се взираше в интегралните схеми на апарата.

— Уилкинсън вече направи това, Хънтър. Дори аз се опитах да го поправам. — В гласа на японеца прозвуча нотка на нетърпение. — Казах ти.

— Да, знам.

Хънтър извади фенерче с размера на пура и освети схемите.

— Е, щом Уилкинсън го е преглеждал и ти също не си могъл да го поправиш, повредата трябва да е сериозна. Но няма да навреди, ако и аз хвърля един поглед.

Хънтър внимателно разгледа платките и всяка алуминиева жичка и матрична конфигурация, ориентирайки се по напечатаните карти на веригите. Смътно усети, че Такакура е станал и го наблюдава с любопитство.

— Какво правиш? — повтори японецът.

— Само проверявам нещата отново — разсеяно отговори Хънтър. — Искам да бъда сигурен.

— Имаш ли представа от тази система?

— Ами, знам едно друго. Може и да помогна.

Истината беше, че преди да използва за пръв път сателитния предавател, Хънтър часове наред бе изучавал механиката на сложната комуникационна система, представяйки си всеки възможен лош сценарий и какво би трябвало да се направи, за да се отстранят повредите с малобройните инструменти, които обикновено носеше със себе си.

Боби Джо се наведе над него.

— Откъде си научил тези неща, Хънтър? — тихо попита тя, така че никой друг да не я чуе.

Той се усмихна и намигна.

— Оцеляването е един от навиците ми.

Тя отвърна на усмивката му. Хънтър продължи да работи търпеливо и съсредоточено. Пръстите му се придвижваха милиметър по милиметър. Минутите минаваха. Изведнъж ръката му спря, а очите му се присвиха.

Такакура пристъпи напред, показвайки, че е забелязал промяната в изражението му.

— Какво има?

— Не знам — отговори Хънтър, извади джобното си ножче и леко докосна малката платка.

После вдигна тънка като косъм алуминиева жичка, сложи я на мястото ѝ и ъгълчетата на устата му се извиха в мрачна усмивка.

— Намери нещо, нали? — попита Такакура.

— Да.

— Е, и?

Гласът на Хънтър беше глух. Вниманието му още беше приковано в платката.

— Връзката между чиповете за приемане и за конвертиране на сигнала е прекъсната.

Хънтър извади платката и я вдигна към светлината на фенерчето.

— Да. Прекъсната е.

— Как? — ядоса се японецът и стисна юмруци.

— Жичката е тънка, затова е невъзможно да се каже дали се е скъсала или е била срязана.

Настъпи мълчание.

Хънтър забеляза, че Тейлър не бе помръднал и не бе проронил нито дума. Такакура се наведе над апарата, погледът му беше гневен. Беше вбесен. Японецът ненавиждаше нелоялността, но още повече мразеше предателството. Тялото му се скова. Хънтър усети студеното му излъчване. Командирът погледна Тейлър, сетне Уилкинсън.

— Ще има разследване — с леденостуден тон каза той, после се обърна към Хънтър. — Ще можеш ли да отстраниш повредата?

Хънтър изучаваше платката. Видя къде е прекъсната връзката и се запита как да запои жичката. Спомни си каква е точката на топене на алуминия. Беше относително ниска — около 540 градуса. Първо трябваше да нагорещи метала. Той се огледа, видя медицинския комплект и попита:

— Има ли спирт?

— Разбира се — отговори Боби Джо.

— Дай ми го. А амоняк?

— Да.

— Добре.

Той взе двете шишенца и откачи фенера от скалната стена. Сложи го на земята, махна стъклото и увеличи фитила, докато пламъкът се разгоря силно. Сетне наля малко спирт и амоняк и внимателно закрепил капачето на самия връх на пламъка, където температурата беше най-висока.

— Дай ми памук — каза той на Боби Джо, поднесе върха на огромния си ловджийски нож към основата на пламъка и го нагорещи до червено. След няколко секунди спиртът и амонякът започнаха да

клокочат. — Искам да потопиш памука в капачето. Гребни малко смес от дъното, където е най-гъста.

Тя изпълни указанията му, а Хънтър извади от торбичката си патрон с калибър 45,70 мм и изсипа барута върху парче дърво.

— Дай ми памука — каза той, без да поглежда Боби Джо.

Тя мълчаливо изпълни искането му. Хънтър поръси с тънък слой барут гъстата, прозрачна течност. После внимателно се наведе над платката и отново се съсредоточи върху прекъснатата жичка.

Разполагаше с по-малко от една десета от секундата и имаше опасност горещината да разтопи съседните вериги.

— Свети ми с фенерчето — прошепна той, бавно доближи върха на ножа към веригата и запои прекъснатия участък. После допря памука. За миг блесна ослепителна светлина. Хънтър натисна ножа само веднъж, за да осигури здрав контакт.

Вгледа се отблизо и видя, че е успял.

Изправи се и избърса потта от челото си.

— Ще я оставим да изстине. Мисля, че стана.

Такакура кимна, видимо доволен, но все още обезпокоен.

— Уилкинсън! — Тонът му не остави място за съмнение. — Защо не можа да откриеш прекъснатата жичка? Нали си специалист по комуникациите?

— Никой не може да види всичко, командире. — Уилкинсън изглеждаше обиден, но се сдържаше. — Хънтър намери нещо, което аз не съм забелязал. Това е.

— Заради твоето недоглеждане загинаха хора... Ще има разследване, за да установим дали си само глупак или нещо по-лошо.

— Разследвай колкото искаш, командире — равнодушно каза Уилкинсън, гледайки Такакура в очите.

Хънтър се изненада, като видя, че Тейлър още не бе помръднал от мястото си. Но сега вместо пушката, държеше нож. Макар че лицето на командоса беше скрито в сянка, Хънтър видя, че Тейлър гневно гледа Уилкинсън.

* * *

Чейни влезе в института „Типлър“ и видя, че Джина Гилбърт го чака във фоайето. Беше скръстила ръце, а очите ѝ бяха широко отворени и неспокойни.

— Във връзка с обаждането ви... — започна той.

Тя го хвана под ръка и го поведе към двойни бели врати, намиращи се в дъното на малък коридор.

— Трябва да го видите — задъхано каза Джина. — По време на електрофорезата намерих нещо, което...

— На кое?

Двамата влязоха в стаята, в която той бе идвал преди, и тя припряно заключи вратата.

— Мисля, че открих нещо много важно и не знам на кого да се доверя.

Джина пусна ръката му и седна в средата на голямо бюро, което заемаше по-голямата част от помещението. На петдесет сантиметровите компютърни монитори имаше поредица от хоризонтални линии, движещи се нагоре по екрана. Зад линиите проблясваха и изчезваха малки точки, сетне отново се показваха на предишните си места.

— Седнете — каза слабата, млада жена и съсредоточено се взря в екрана.

Чейни се почувства не на място в тази обстановка — в лабораторията имаше технически средства за милиони долари.

Той седна и погледна отраженията на мониторите върху широките, овални очила на Джина. Черните ѝ очи не мигаха, докато тя ловко боравеше с клавиатурата.

— Ето — прошепна Джина и посочи екрана, сетне включи принтера.

Чейни дълго гледа екрана, без да има ни най-малка представа какво е станало.

— Виждам, но не разбирам нищо — призна той. — Не ме биваше по биология в гимназията.

Джина не обърна внимание на опита му да се пошегува.

— Това е електронен микроскоп и вие наблюдавате митохондриална ДНК^[1] в действие. Малък грозд молекули в клетка. Батериите на живота, така да се каже. Митохондриите имат собствена

ДНК, различна от тази на самата клетка. Повечето институти използват митохондриалната ДНК, за да изучават еволюцията.

— И защо по-точно изучават еволюцията с тази ДНК, госпожице Гилбърт? Бяхте малко развълнувана и...

— Да. Още съм развълнувана — прекъсна го тя.

— Така е — съгласи се Чейни и я погледна изпитателно.

— И не ми казахте дали това е ДНК, взета от гипсовата отливка. Но аз предположих, че е тази. Ако съществото се среща в наши дни, тогава какъв е смисълът да го изучавате като звено от еволюцията? Или пропускам нещо?

— Ето, вижте това! — възкликна тя и отново включи принтера.

Машината забръмча и отпечата дълъг лист с онова, което се виждаше на екрана.

Чейни скръсти ръце и се облегна назад. Засега очакванията му не се оправдаваха.

Дори не знаеше защо бе отишъл в института и се съмняваше дали научните загадки ще придвижат напред разследването му. Тъкмо се чудеше какво друго може да е научил Тухлата от уличните си информатори, когато Джина сложи разпечатките на бюрото.

Той стана и се наведе над тях. След миг кимна усърдно и учтиво каза:

— Аха.

— Знам, че не разбирате нищо — рече Джина и започна да чертае линии върху хартията, като свързваше точките. — Но слушайте внимателно. Набързо ще ви изнеса лекция. Ще се постарая да обяснявам колкото е възможно по-достъпно. И така, ДНК има четири химични основи. Имената им не са от значение. Но когато ДНК се самовъзпроизвежда, всяка химична основа прави същото. В процеса се произвеждат протеини, които се състоят от аминокиселини. Следите ли мисълта ми, господин следовател? Ако нещо не ви е ясно, кажете.

Чейни се усмихна мрачно.

— Справяте се добре, госпожице Гилбърт. Не е лесно да се обясни какво е ДНК на човек като мен.

Тя махна кичур коси от лицето си.

— Учим се от професор Типлър. Той казва, че ако не можем да обясним най-сложните молекулни процеси на шестгодишно дете, тогава и ние не ги разбираме.

Чейни се засмя. Разбра какво иска да му каже, но не се обиди.

— Ясно. Продължавайте.

— Добре. — Джина посочи разпечатките. — Протеините се делят, за да се самовъзпроизвеждат. Процесът представлява нещо като огледало. Непрекъснато проверяват новия участък ДНК, за да се уверят, че е тяхно точно копие. Все едно рисувате автопортрет, като се гледате в огледало. Това е вградена самозащита, за да не се възпроизвеждат дефектни молекули. Следите ли разказа ми?

Чейни кимна.

— И така — продължи тя, — всяка двойна верига ДНК съдържа едни и същи химични вещества, протеини и аминокиселини...

Джина очерта кръг около странната картина от линии и точки. Явно бе оградила нещо важно.

— В отливката липсват аденин, тимин, гуанин и цитозин от доминантната ДНК.

Чейни най-сетне започна да схваща за какво става дума.

— Променена ДНК... — промълви той.

— Не променена, господин следовател. Нещо друго.

Той я погледна.

— Друго? Какво?

Устните ѝ бяха стиснати.

— Мутация, съвършено различна от ДНК на гостоприемника.

Чейни отвори широко очи.

— Аха.

— Вие не разбирате! — извика Джина и надраска няколко линии върху разпечатките. — *Тази ДНК не може да произлиза от онази ДНК! Те са слети, господин следовател! Нещо или някой ги е смесил в хибридна верига ДНК! Съществува е създадено умишлено!*

Чейни не знаеше какво да каже.

— Смесено същество? — попита той.

— *Изкуствено създадено същество!*

Той поклати глава и вдигна ръце.

— Не се обиждайте, Джина, но какво, по дяволите, е...

— Господин следовател — усмихна се тя, — това нещо е било създадено от някой там горе! Не е естествена мутация, макар да прилича на такава. Неговата ДНК е слята. Това означава, че някой е взел човешка ДНК и я е сложил в него. После е взел друг вид ДНК и

също я е сложил в тази на съществото. И накрая ги е слял, за да създаде съвършено нов вид същество! Получила се е някаква матрица, която не позволява на протеините да се делят! Сигурна съм. И вие трябва да ми повярвате. Затова убиха Ребека. Уплашиха се, че ще разберем какво са направили.

— Но... какво означава всичко това?

— Мисля, че става дума за същество, създадено с научна цел с някаква електромагнитна матрица. Вероятно някога е било човек, но вече се е променило. Сега е невероятно силно. Раните му зарастват мигновено, стига да има какво да яде. И чуждата ДНК, примесена с неговата, постепенно надделява и поема контрола в организма му. Нещо като паразит. Непрекъснато се самовъзпроизвежда и се размножава с невероятна скорост, защото човешката ДНК не я възприема като нашественик.

Чейни не разбра и това обяснение. Той нямаше представа как имунната система реагира на бактериална атака.

— Защо приемникът не я възприема като нашественик, след като е такава?

— Защото чуждата ДНК е сходна с тази на Хомо сапиенс. Лесно се асимилира от гостоприемника. Човешката имунна система възприема инжектираната ДНК като своя и не я регистрира като заплаха. — Джина млъкна и присви очи. — Не знам как се е появил този участък ДНК, но е от същество, сродно на Хомо сапиенс.

Чейни се намръщи и се вторачи в чертежите.

— Да, наистина. Какво би могло да бъде това същество?

— Между ДНК на овцата и на козата има по-голяма разлика, отколкото в тази на човека и маймуната, господин следовател. ДНК на повечето същества на тази планета е съвместима с човешката до деветдесет и пет процента. Маймунската има съвместимост с човешката деветдесет и девет процента. Само един процент в маймунската ДНК не е човешки. Това е установен факт. Но онзи един процент е всичко. Някъде в него са скрити интелигентността, чувствата, егоизмът и самосъзнанието. И в основни линии ДНК на това същество не е по-различна. Но някъде в онзи един процент се спотайва и нещо друго, което дори не прилича на човешко. И бавно и постепенно това нещо прониква в целия организъм на гостоприемника и придобива пълен контрол. Скоро ще завладее съзнанието.

Чейни отново се взря в разпечатките. Не му говореха нищо. Така и не можа да ги разбере. Но проумя всичко, което Джина обясни и му стана ясно, че в онези научноизследователски станции се вършат много по-странни неща, отколкото някой иска да признае. Чейни не си губи времето да съставя план. Знаеше какъв ще бъде първият му ход. Останалото щеше да се реши на място.

— Добре. Искam копия от тези неща. Да бъдат изпратени екземпляри на шефа ми, в Белия дом, на един адрес по електронната поща, който ще ви напиша, и на мой приятел, за съхранение.

— А вие желаете ли копие, господин следовател?

— Не. — Чейни поклати глава и стана. — Аз ще търся отговорите на друго място. И мога да ви уверя, че там няма да се зарадват, като ме видят.

Той тръгна към вратата.

— Господин следовател?

Чейни се обърна и се вгледа в дребната, млада жена, заобиколена от технически средства на стойност милиони долари. Гласът ѝ трепереше.

— Моля ви, хванете хората, които убиха Ребека. Накарайте ги да си платят.

Той кимна.

— Можете да бъдете сигурна в това, Джина.

[1] Пръстеновидни молекули ДНК, съдържащи се в митохондриите — органели на еукариотните клетки (клетки, които имат ядро). Такива са клетките на висшите животни и растения. — Б.ред. ↑

14.

Птичи песни поздравиха утрото, дълго преди първия зрак светлина. По ритъма им Хънтър разбра колко време остава до зазоряване. Навън още беше тъмно, но той знаеше, че съществото няма да атакува отново.

Преди всичко, защото за пръв път го бяха ранили сериозно. Хънтър си припомни епизода, опитвайки се да си обясни защо ножът и сабятата бяха ранили чудовището, а куршумите не можаха да му сторят нищо.

Ножът се движеше много по-бавно от куршума и поразяваше с по-малка сила. Нямахше обяснение защо остриетата бяха успели да ранят звяра. Хънтър се отказа да разсъждава по този въпрос и погледна Боби Джо, която най-послед бе заспала. Беше облегнала глава на рамото му и той внимаваше да не помръдне, за да не я събуди.

Както обикновено, Тейлър беше буден. Командосът лениво драскаше нещо в прахоляка, използвайки ловджийския си нож. Пушката му беше подпряна на стената на шахтата. Беше заредил пълнител с ураниеви патрони и изглежда с нетърпение очакваше смъртоносния сблъсък.

Призрак спеше. Такакура мълчеше и от време на време гневно поглеждаше Уилкинсън.

Агентът на английските специални военновъздушни сили сякаш не забелязваше това. Дори да усещаше погледите, той умело се прикриваше и изглеждаше невъзмутим. Почистваше и смазваше модифицираната автоматична щурмова пушка „Хеклер и Кох“, калибър 7,62, и търпеливо чакаше, поглеждайки към входа на мината.

— Съмна се — каза Такакура, стана и погледна Хънтър. — Трябва да излезем, за да предадем сигнал към сателита. Телефонната система не може да прониква през скалите.

Хънтър се надигна. Почувства умора и болка в мускулите.

Гърдите го боляха от дълбоките бразди, оставени от ноктите на съществото. Знаеше, че му бе провървяло. Беше го предупредил

някакъв първичен инстинкт.

Всички застанаха неподвижно, после японецът се обърна към Боби Джо.

— Ако съществото чака отвън, единственият ни шанс е ти да стреляш със снайперовата пушка. Дори някой от нас да се изпречи на пътя на куршума, не се колебай и стреляй. Разбираш ли? По-добре да загубим един, отколкото да жертваме целия екип. Няма друг начин.

Тя кимна. Лицето ѝ беше безизразно.

Хънтър не се съмняваше, че Боби Джо ще се подчини на заповедта. После щеше да заплати по-висока цена от останалите, защото щеше да сънува кошмари и да изпитва угризения, но мисията трябваше да бъде изпълнена.

Лесно извадиха третия и четвъртия пън, сетне се поколебаха.

— Останете в мината — каза Такакура, стисна в едната си ръка сабята, а в другата пушката и се провря през пролуката.

Изскочи на лазурната светлина и погледна нагоре, вляво и вдясно. Застана за миг в средата на малката поляна, но нищо не се случи. Накрая се обърна и им направи знак да го последват.

Членовете на екипа бързо извадиха останалите дънери и Хънтър помогна на професора да стане. Настаниха го на един стол, който бяха взели от колибите. Уилкинсън активира системата „Магелан“.

Хънтър чу шумолене сред дърветата. Вятърът разлюля клоните и появя над потока в подножието на склона. Водите ромоляха. Разнесе се тракане на кълвач, а някъде в далечината лос повика брачния си партньор.

След като цяла нощ бяха стояли затворени в мината, сега те ясно долавяха всяка миризма — на гниещата растителност, на зелените смърчове, дори на самата пръст. Хънтър пое дълбоко въздух.

Уилкинсън най-сетне установи връзка и поиска спешна евакуация. Отговорът беше отрицателен. Дадоха им указания да вървят най-малко шестстотин метра по течението на потока, откъдето щял да ги вземе хеликоптер „Блекхоук“.

Леко обезпокоен, Уилкинсън затвори куфарчето и мрачно се загледа в намръщения Такакура.

— Е — каза англичанинът, — изглежда отново сме сами, командире.

— Така и предполагах — изръмжа японецът и се обърна към Хънтър. — Ти познаваш терена по-добре от всеки друг. Ще успеем ли?

— Да. Пък и сега знаем как да убием съществото — отговори Хънтър и започна да се спуска по склона. Не стискаше здраво пушката „Марлин“, защото знаеше, че е безполезна. Единственото оръжие, което можеше да пробие твърдата като броня кожа на съществото, беше ловджийският му нож. Проблемът беше, че за да го рани, Хънтър трябваше да се приближи до него и да изложи на опасност живота си.

Обикаляйки на три метра пред тях, Призрак поведе колоната.

Такакура заповяда на Уилкинсън и на Тейлър да носят на носилка професора. После каза на Боби Джо да върви с Хънтър. Всички тръгнаха бавно и предпазливо.

След половин час излязоха на пътеката и поеха на запад, към прохода. Хънтър пресметна, че след два часа ще стигнат до поляната, откъдето щеше да ги вземе хеликоптерът.

А дотогава щяха да бъдат в опасност. Но той се беше подготвил. Сега вече нищо не можеше да го изненада или изуми. Хънтър ненавиждаше страха. Знаеше, че ако се бои, ще бъде уязвим и бавен и инстинктите му ще отслабнат.

Той се обърна да види как са се разположили членовете на екипа и чу тихия глас на Боби Джо.

— Благодаря ти за снощи.

Гласът ѝ беше сдържан, но чувствата ѝ се доловиха в тона и във факта, че каза тези думи.

Хънтър кимна, без да се обръща. Знаеше, че тя го наблюдава.

И продължиха да вървят.

* * *

Чейни излезе от института „Типлър“. Не разбра кой знае колко от научните обяснения. Но Джина явно познаваше отлично дисциплината, с която се занимаваше. Макар че съществуваше възможност да е силно разстроена от смъртта на Ребека и този трагичен случай да бе повлиял на теориите ѝ.

Чейни знаеше много добре как емоциите често въздействат върху рационалното мислене. Това беше една от причините Военната

прокуратура да отстранява от случая агенти, наскоро участвали в престрелка. Обикновено им възлагаха друг случай, защото шефовете се опасяваха, че отмъщението и гневът ще помрачат логичното мислене в момента на ареста. Но Чейни не бе имал подобни проблеми. Той не изпитваше желание за мъст и благодарение на това не бе попадал в затвора.

Джина се бе досетила, че Ребека е убита, макар той да не спомена нищо по този въпрос. Чейни се запита дали не трябва да ѝ изпрати охрана.

Играта ставаше все по-сложна, но от друга страна някои неща се изясняваха. Правителството явно бе направило нещо далеч надвишаващо общоприетите граници на науката, закона и по всяка вероятност на етиката.

И все пак, още беше трудно да се каже какво точно бяха извършили. Но там горе, в планината се бе случило нещо, което бе изпуснато от контрол. И сега се опитваха да го потулят, преди новината за провала да се е разчула.

Чейни се отправи към Лангли и пътем се обади на Тухлата по клетъчния телефон. Остави закодирано съобщение, че ще се видят по-късно. Чейни имаше още една-две срещи, които очакваше с нетърпение.

* * *

Той почувства прилив на енергия, докато бягаше, за да настигне екипа. Изведнъж видя черно, движещо се петно на отсрещния бряг, далеч от пътеката. Хукна по-бързо, придвижвайки се безшумно през гората. Скачаше от скала на скала и с ожесточена сила, прииждаща от храната, която бе погълнал, прелиташе над паднали дървета и потоци.

Еленът падна като поразен от мълния. Той разби черепа му с юмрук, бръкна вътре с дългите си, криви нокти, извади мозъка и го изяде. После откъсна големи парчета месо от бутовете и лакомо ги изгълта, ръмжейки от удоволствие.

Не след дълго забеляза, че ръката му нараства много по-бързо отпреди и дори кървавочервеният белег избледнява с всяка изминала

минута. Усети как организъмът му усвоява храната, укрепва и отново го превръща в онова, което е бил — съвършен хищник.

Слънчевите лъчи озариха обвитите в мъгла дървета. Той се бе нахранил добре и тичаше бързо и целенасочено. Надяваше се, че ще бъде там, когато те излязат от скривалището си, но малко закъсня. Въпреки това лесно намери следите им. Бе започнал да изпитва уважение към странния мъж, който водеше групата, затова прекоси потока, за да го огледа по-добре.

Но когато се приближи до тях и силата му се изравни с яростта, той постепенно престана да се страхува от мъжа и си представи как вкухва кръвта му.

О, да, този човек трябваше да умре, макар че може би щеше да го запази за края. Да го изтезава и да го накара да се страхува. Доволен от идеята, той подпря голямата си черна ръка на едно паднало дърво и с лекота го прескочи. Знаеше обаче, че мъжът никога няма да се уплаши. Не, човекът щеше да умре като събратята му в една друга, отдавна отминала епоха, борейки се до последна капка кръв.

Какво величие...

Дни на кръвопролития, нощи на жестокост и писъци в мрака, докато търсеха немошните, намираха ги в сенчестите гори и връхлитаха върху тях отвисоко. Той си спомни екстаза от скоковете, летенето във въздуха и убиването на жертвата, още преди да е стъпил на земята. И как после бавно се изправяше и виждаше ужаса им.

Той се ухили и хукна по-бързо.

* * *

Всички коленичиха пред пукнатината в скалата. Хънтър уморено погледна професора, който отново бе заспал дълбоко, и се зарадва. Надяваше се, че когато Типлър се събуди, вече ще са стигнали до поляната, откъдето щеше да ги вземе хеликоптерът, за да ги откара в последната оцеляла научноизследователска станция.

Такакура се бе втренчил изпитателно в пукнатината. Черните му очи бяха присвити.

— Идеално място за засада. Но няма друга пътека. Скалата — добави той и посочи каменната грамада, която се врязваше като клин в

потока, — блокира пътя. Налага се да рискуваме.

Японецът погледна Хънтър, който обаче не му обърна внимание. Вече мислеше кой е най-безопасният начин да минат през тъмната пукнатина в скалата. Бяха изгубили по-голямата част от екипировката си в суматохата по време на отстъплението. Пък и в разгара на схватките хвърляха по някоя вещ, за да се движат по-бързо. Трябваше им светлина. Фенерчето на Хънтър не беше достатъчно.

— Дайте ми петнайсет минути да направя факли — каза той. — Не можем да влезем там без светлина.

Тейлър извади мачете от колана си.

— Ще ти помогна.

Двамата тръгнаха из гората и след няколко минути отрязаха достатъчно клони от сухи борове. Хънтър ги заостри от единия край, после нахъса на тънки ивици остатъците от ризата си и ги уви около пръчките.

След десет минути запали факлите и се обърна към останалите.

— Мисля, че трябва да се движим близо един до друг. Знаем, че куршумите не могат да ранят съществото. Но ножът може, затова, ако се наложи, ще влезем в ръкопашен бой. Още не знаем как реагира на огън. Ако е повече човек, отколкото животно, факлите ще го задържат за секунда. Такакура, ако имаш възражения, кажи.

Японецът поклати глава и отговори:

— Съгласен съм с всичко. Трябва да преминем прохода. Точка по въпроса. Ще сторим необходимото.

Хънтър за пореден път се възхити на стоицизма му и си спомни какво бе чел за моралния кодекс Бушидо. *Не очаквай нищо — нито победа, нито поражение — и живеи само с мисълта за смъртта.*

Той поклати глава. Разбираше тази идеология и я уважаваше, но беше привърженик на друга философия. За него животът не беше съсредоточен върху смъртта. Но това също беше част от Бушидо, ценностната система на воина.

Хънтър раздаде факлите, но когато влезе в пещерата, пламъкът не му се видя така ярък както навън.

* * *

Той беше принуден да се движи по-бързо, отколкото мислеше, че е възможно, за да ги настигне и изпревари. Застана на една могила и видя скалната пукнатина в далечината. Скочи вдясно, прелетя десетина метра, тупна на земята и стана. С огромни крачки хукна през гората и стигна до потока. Изстреля се във въздуха и безшумно се приземи върху една скала. Продължи нагоре и на запад по хълма, отново се спусна надолу и се вмъкна в пещерата преди тях.

И сега си почиваше на един скален перваз. Дишаше тежко от огромното усилие, но усещаше, че чудовищното му тяло е заредено с енергия от плътта на животното, което бе убил и изял. Ставаше все по-силен и краката и ръцете му се разтрепериха при мисълта, че скоро ще ги убие, докато, без да подозират нищо, те вървят по пътеката в мрака.

Той видя как мъжът направи факли и разбра, че ще носят огън със себе си.

Запълзя безшумно назад, за да се скрие в сенките, разтърси ужасната си глава и се изсмя.

„Да, донесете огъня си... Ще видим кой се страхува...“

* * *

— Вие ли сте Диксън?

Специален агент Диксън от ЦРУ вдигна глава, погледна пропуска и документите на следовател от Военната прокуратура, които мъжът небрежно му показва, и кимна.

— Да, аз съм Диксън — отговори той и стана. — Предполагам, че вие сте следовател Чейни.

— Да. Бих искал да поговоря с вас.

Диксън се усмихна и протегна ръка.

— Разбира се. Заповядайте, седнете.

Чейни вече бе забелязал, че Диксън е типичен кариерист — бяла риза, черен костюм, късо подстригана коса, сресана назад, блед от дългите часове, прекарани на неоновото осветление. Очите му бяха недружелюбни. Чейни седна срещу него и с нищо не показва, че ще води бележки.

Причините за това бяха две. Първо, ако агентът имаше нещо общо с тайните в станциите, той искаше да го уплаши. И второ, Чейни

държеше мигновено да привлече вниманието му и да внуши уважение. Беше научил, че следователите, които не си правят труда да записват, обикновено взимат страха на хората от Управлението.

Той се облегна назад, почти успокоен от обстановката, макар да съзнаваше, че се намира на вражеска територия.

Попаднал в атмосфера на процедури, правила, политика, тайнственост и предателства, извършвани с лекота, Чейни се почувства в свои води. Изчака една минута, за да види какво ще направи Диксън и се опита да прецени какъв е характерът му. Но агентът също се облегна назад и несприинудено махна с ръка.

— Е, господин следовател, на ваше разположение съм. Ще ви помогна с каквото мога. Разбира се, знаете изискванията за служебната тайна...

— Да, господин Диксън.

Чейни наблегна на отговора си, като кимна, за да покаже, че няма намерение посоката на разследването му да бъде изместена от правилата или от ведомствената политика, нито вниманието му — отклонено от протокола.

Реша, че с Диксън е най-добре да се държи от позицията на по-силния.

— Е, с какво мога да ви помогна? — попита специалният агент.

Чейни искаше да изясни нещата, затова не се поколеба. Не възприе приятелски тон, нито употреби учтиви или тактични изрази.

— Разкажете ми за така наречените научноизследователски станции, които работят по онази програма около Полярния кръг. Там, където войниците и персоналът бяха ранени или убити. Не е необходимо да ви казвам, че разследвам случая.

Диксън отвори широко очи и дълбоко въздъхна.

— Обезпокоен съм като всички останали, господин следовател. Нямам представа какво става там. Само ми е известно, че програмата е прекъсната заради някакво животно, което напада персонала ни.

— Да. И аз знам само това. — Чейни се втренчи в очите му, следейки и за най-краткотрайното мигане. — С какво по-точно се занимават станциите?

— С геохронология и наблюдение на движението на тектоничните пластове. Всяка голяма страна има научноизследователска станция в Арктика. Някои се намират на

международна територия. Американските са в границите на Съединените щати. Не мога да ви кажа защо онази мечка или тигър, или каквото и да е онова нещо, по дяволите, е избрало американските станции. Моите хора работят по въпроса. Казват, че инцидентите може би се дължат на радиацията или на нискочестотните звуци, които вероятно го привличат, но не мога да ви кажа нищо повече. Не съм учен.

— Нито аз, Диксън — рече Чейни, съзнателно изпускайки „господин“. — Но информацията, до която се добрах, показва, че онези... научноизследователски станции... се занимават с нещо по-сериозно от движението на тектоничните пластове.

Диксън наклони глава.

— Така ли? И как стигнахте до този извод? Защото това излиза от границите на информацията, която аз получавам.

— Не мога да разкрия източниците си. Но смятам, че в станциите се разработва биологично оръжие.

Диксън реагира без колебание.

— Нима? — Той направи умишлена пауза, сякаш сериозно възприемаше и обмисляше думите на Чейни. — Не знаех това. Мислите ли, че информацията ви е достоверна?

— Да.

Последва мълчание.

— Разбирам. Биологични експерименти, така ли? Е, знаете, че не мога да придвижа информацията на по-горно ниво, ако нямам потвърждение.

Това беше моментът, който Чейни чакаше.

— Не е необходимо да я потвърждавате. Вече съм го направил. И не ме интересува дали ще я придвижите нагоре. Сам ще го сторя. Разкажете ми за екипа, който сте изпратили там, Диксън. Тази информация не е секретна.

— Ами, мисля, че са елитен отряд, състоящ се от специално обучени командоси, подготвени за оцеляване в джунглата, и имат опит в издирването на животни и хора. Всички са специалисти по оръжията, ветерани от битки, награждавани с медали и имат достъп до секретна информация.

Чейни предполагаше, че ще чуе точно това. Диксън не спомена човека на име Хънтър.

— А водачът? — попита той.

— Кого имате предвид?

— Натаниъл Хънтър.

— А, да — вяло каза Диксън. — Според онези, които го избраха за тази мисия, той е най-добрият следотърсач в света. Изглежда може да намери всичко в джунглата, в гората и в пустинята и да го хване или убие. Не съм проверявал препоръките и документите му, нито съм го избирал. Това не ми влиза в задълженията.

— Срецали ли сте с него?

— Да, но само за малко. И срещата не беше такава, че да го преценя и да изготвя профил. — Лицето и очите на специалния агент не разкриваха нищо. Все едно декламираше стихотворение. — Но установих, че той разбира от занаята си. Нямах възражения срещу включването му в екипа. В края на краищата, трябваше ни човек, който да намери онази мечка и да я убие, преди да е нанесла още щети на програмата.

— Непрекъснато повтаряте това.

Явно изненадан, Диксън невинно го погледна в очите.

— Кое, господин Чейни?

— Казвате, че е мечка.

— Ами, какво друго би могло да бъде? Освен ако някой тигър не е преплувал Беринговия пролив, което е невъзможно. Затова трябва да е мечка. Прочетох всички доклади за атаките. Загубите са... потресаващи. При това не съм човек, който лесно се стъписва от кръвопролития. Но когато прочетох описанията на убийствата, разбрах, че имаме работа със звяр, притежаващ неизмерима сила. Каквато има само мечката. Сигурно е някой грамаден представител на този вид.

Чейни реши да смени тактиката, защото разговорът не водеше доникъде, и да използва старите правила на Тухлата — когато лъжите не постигат желания ефект, кажи половината от истината. И не забравяй да я смесиш с достатъчно лъжи, за да изкараш от равновесие противника.

— А не мислите ли, че съществото може да е мутант?

Диксън зяпна срещу него.

— Мутант? Ами, господин Чейни, вече ви казах, че не знам нищо за никакви... мутанти и експерименти... в онези станции. Но не

мога да изключи подобна вероятност. Твърде дълго съм работил в разузнаването, за да отхвърля която и да е идея, колкото и да е нелогична и странна на пръв поглед.

— Странна? Че какво ѝ е странното? Станциите са идеалното място за такава цел. Уединени са и лесно могат да бъдат затворени под карантина. Районът не е населен и се намира далеч от ръката на изпълнителната власт. В онзи затътен край е възможно всичко, особено ако задачата е възложена от американското правителство. Сигурно знаете какво правят там, Диксън?

— Разбирам ви, господин Чейни. Познавам теорията и историята на подобни инициативи. Но това не означава, че ги приемам за неоспорим факт, без да имам неопровержимо доказателство, което да представя на шефа си. Началниците не понасят... глупците. И смятат за невеж всеки, който прави необоснована преценка на кризисна ситуация. Не се доверяват на такива агенти, нито ги повишават.

Очите на Чейни бяха проникателни като лазер.

— Извършихте ли разследване, за да разберете дали има други форми на научноизследователска дейност, освен наблюдение на сеизмичната обстановка?

— Да. Наш екип постоянно прави анализ на дисковете, дискетите, архивите, записките, дневниците и военните доклади. Действаме по процедурата и не сме открили нищо, което да ме убеди, че там се върши нещо нередно.

— Искам да видя докладите.

— Невъзможно.

— Мога да получа заповед за обиск.

— Ами, направете каквото смятате за необходимо, господин Чейни. Но ви уверявам, че докладите, които са строго секретни, няма да ви разкрият нищо. Ако настоявате, ще поискам разрешение от директора и вероятно след три-четири дни ще можете да прочетете някои от не толкова секретните части.

Чейни не се хвана на въдицата. За три дни те щяха да изфабрикуват всякакви фалшиви доклади за дейността в станциите. После си спомни какво бе казал Тухлата за сателитните комуникации, веднага взе решение и пристъпи към същината на проблема.

— Искам да установя контакт с екипа по издирването.

— Невъзможно — отговори Диксън.

— Защо?

— Защото не можем да се свържем с тях.

Специалният агент го погледна така, сякаш беше доволен, че му е запушил устата. Чейни поклати глава. Не можеше да повярва, че екипът е лишен от подкрепления.

— Какво казахте?

— Казах, че изгубихме връзка с екипа. Законът изисква да ви напомня за служебната тайна. Ще ви съобщя нещо строго поверително.

Чейни не отговори.

— Преди два дни изгубихме връзка с тях — невъзмутимо продължи Диксън. — Съобщиха ни, че започват издирването и напускат базата. А по-късно същия ден, когато се опитахме да проверим местонахождението им, не получихме отговор. Според последните доклади звярът... е бил наблизо. Вероятно всички са мъртви. — В гласа му не прозвуча нито съжаление, нито угризения. — Изпратихме хеликоптери, но още не сме ги намерили, макар че използваме прибори за нощно виждане. Затова в момента обсъждаме следващия ни ход.

— Предполагам, че сте засилили охраната на последната станция?

— Разбира се. Удвоихме контингента от рейнджъри, който сега наброява седемдесет човека. Увеличихме волтажа на електрическата ограда и укрепихме външните врати. Освен това следим и записваме цялата информация от станцията в случай на атака. Не сме пропуснали нищо, включително незаконният ядрен опит, извършен преди три месеца от Русия.

— Не изглеждате твърде разстроен от вероятната гибел на екипа, Диксън.

Агентът му хвърли рязък поглед.

— Господин Чейни, винаги се разстройвам, когато загубя оперативен служител. Но работата ми е да изпращам хората на мисии, дори на смърт, ако задачата го изисква. Отдавна свикнах с трудностите на тази професия. Ако изглеждам безчувствен, тогава може би наистина съм такъв. Познавам много хора, изпратени на смърт, и съм станал коравосърдечен. Ако човек не може да се примири със смъртта,

започва да пие, да взима наркотици или полудява. Надявам се, че разбирате за какво говоря.

Чейни мълчеше. После стана и протегна ръка.

— Благодаря, че ми отделихте време, господин Диксън.

— Радвам се, ако съм ви помогнал с нещо, господин следовател. И ако нямате нищо против, че ви питам, как върви разследването? Още недоумявам защо го възложиха на Военната прокуратура, а не на нашите хора.

Чейни се усмихна.

— Е, нали знаете какво казват — не карай лисицата да пази кокошарника. — Чейни тръгна към вратата. — Беше ми приятно да се запознаем, Диксън. Сигурен съм, че пак ще се видим.

— Какво ще правите сега?

Диксън се бе облегнал назад. Беше абсолютно спокоен — човек, който се съвзема бързо и напълно. Явно с лекота можеше да крие тайни.

— Смятам да поговоря с доктор Хамилтън.

— Доктор Хамилтън?

Чейни спря и се вгледа в лицето му.

— Да.

— Мислех, че знаете.

Чейни се насочи към бюрото. Това действие можеше да се изтълкува като заплашително, ако не бе спрял на няколко крачки от него.

— Какво?

— Доктор Хамилтън не е тук.

— Къде е?

— Ами, замина за Аляска. Намира се в последната научноизследователска станция. Мисля, че най-малко една седмица няма да бъде на разположение. Ако не и по-дълго.

От очевидното стъписване и загриженост на изражението му, Чейни разбра, че агентът на ЦРУ току-що бе преиграл ролята си. Защото наистина се престори, че иска да окаже съдействие.

15.

Всички застанаха с факлите в ръце пред тесния проход в скалата и мълчаливо се възряха в сенките на гигантските гранитни плочи, откъснали се от планината по време на ледниковия период. Мигът беше странен и нереален.

Хънтър се наведе да огледа земята и видя следи от различни животни — мечка, лакомец и катерица. Горските обитатели явно знаеха, че това е единственият път до другата страна на скалата. И щом дивите зверове, които имаха по-силни инстинкти от човека, разчитаха на пътеката, той бе убеден, че членовете на екипа също ще бъдат принудени да я използват. Особено, след като се налагаше да носят професора.

Хънтър бе взел въжето, но не беше достатъчно опитен в катеренето по скали. Освен това нямаше алпинистки принадлежности.

Факлите горяха ярко. Той знаеше, че ще пламтят още трийсет минути и после ще изгорят. Но поне дотогава щяха да бъдат в безопасност.

— Предлагам да тичаме — измърмори Такакура. — Бягайте, без да спирате. Сетне, когато стигнем до другия край, ще прикрепим пластичен взрив към жица за препъване и ще пръснем на парчета съществото.

Японецът решително метна картечния пистолет на рамото си и извади сабята. Моментът беше тържествен. Дългото, извито острие, дебело най-малко шест милиметра, блесна на светлината на следобедното слънце. Такакура затъкна в колана си черната, лачена ножница и хвана сабята в дясната си ръка. Накрая погледна Хънтър, който го наблюдаваше безучастно.

— Само острие може да рани звяра — рече японецът. — Поне това научихме. Кожата му е непроницаема за куршуми, освен ако не летят с достатъчно висока скорост.

— Например с хиляда и двеста метра в секунда — отбеляза Боби Джо.

— Да. Надявам се, че и ураниевите патрони на Тейлър ще го ранят. Ще видим. Но аз предпочитам сабята. Ако ни нападне в мрака и огънят не го спре, ще влезем в ръкопашен бой. А тогава сабята е по-ефикасна от пушката.

Хънтър наведе глава. Беше удивително за колко много неща едновременно можеше да мисли човек. Пред очите му мина целият му живот — смисълът, знанията, надеждите, неосъществените мечти, несполуките. Имаше чувството, че именно уменията, разбиранията и опитът му го бяха довели на това място.

Но още не знаеше какво представлява съществото и как да го унищожи. Само знаеше, че в предишните схватки бе побеждавал, защото не се бе предавал на болката.

Чувствайки непривична умора, той вдигна глава, обърна се към Боби Джо и се усмихна. Но тя изглеждаше тъжна. Хънтър погледна професора, който спеше, и кимна. Часът бе настъпил.

„Безстрашен човек с добро сърце...“

Бавно, прикривайки страха, който изпитваше, Хънтър се изправи, въздъхна дълбоко и се взря в скалния процеп.

— Да предположим най-лошото — каза той. — А по-точно, че съществото ни чака там. И че не се бои от огъня. Може и да е така. Как ще реагираме на атака в затворено пространство?

— С всички възможни средства — отговори Такакура.

— Ще го надупчим като решето — добави Тейлър.

— Не. — Хънтър направи крачка напред, коленичи и се взря в тъмния процеп, за да види какво има вътре. Не очакваше успех, затова не се разочарова, че погледът му не проникна през плътния мрак. Разбра, че си губи времето и се върна. — Ето какъв е планът ми. Ще се кача нависоко, на около шест-седем метра и ще вървя по ръба на пукнатината, а вие ще пренесете професора през прохода. Ако съзря съществото, ще го ударя с приклада на пушката. Няма да го заболи, но вие ще знаете какво да правите. Оттеглете се, взривете пещерата и заемете позиция навън. Боби Джо, ако нещо друго, освен мен се покаже на изхода... стреляй.

— А ти какво ще правиш, ако се оттеглим?

Хънтър праметна ловната карабина на гърба си и започна да се катери по назъбените скали от двете страни на пукнатината.

— Вероятно ще се бия на живот и смърт. Най-важното е вие да се измъкнете от прохода, преди да ви е убило. И имайте предвид, че ще го стори светкавично, защото ще носите професора и ще се движите бавно.

— Хънтър... — започна тя.

Той спря, погледна надолу, намигна и се усмихна.

— Гледайте да не изпуснете хеликоптера.

* * *

Облечен подходящо за условията — сиво-кафяв панталон, риза и широкопола шапка — доктор Артър Хамилтън слезе от хеликоптера и тръгна с наведена глава. Под мишницата си стискаше черно куфарче.

Малобройната свита зад него носеше багажа, екипировката и анорака му, както и собствените си вещи.

Полковник Мадъкс стоеше в края на площадката за приземяване и държеше в ръка шапката си.

— Радвам се да ви видя, доктор Хамилтън — изкрещя той, за да надвика шума на моторите. — Но не мога да кажа, че съм изненадан. Учуден съм, че не дойдохте по-рано.

Хамилтън кимна и продължи да върви. Мадъкс закричи до него.

— Направихме всичко, което наредихте, докторе. Не знам защо искахте да демонтираме техническите средства, но тази сутрин хеликоптерът ги откара.

— Добре. Изпълнихте ли безусловно инструкциите ми?

Мадъкс кимна.

— Да, докторе. Транспортирахме уредите до станцията в Лос Анджелис. Дори пилотът не знае какво пренася.

— Хубаво.

Хамилтън се насочи към голямата стоманена врата и след няколко минути се озова в подземие, на две нива под видимата част на станцията. Подпря брадичката си на малка подложка и скенерът регистрира кръвоносните съдове на лявото му око. Стоманената врата се отвори.

Посрещна го висока, чернокоса жена със слабо, бледо лице и тъмни торбички под очите. Тя се усмихна, а след поздрава Хамилтън

насочи вниманието си към стъкления цилиндър, окачен в средата на лабораторията.

Цилиндърът с размери на саркофаг се намираше в електромагнитно поле. Не докосваше нито пода, нито тавана и беше пълен с течност, в която мехурчета въздух се издигаха към повърхността и изчезваха в дантела от светлоотразителна мрежа. Около фигурата вътре струеше зелена светлина — досущ свещен ореол.

Изпълнен със страхопочитание, Хамилтън се усмихна.

В течността плаваше нещо, което светът не бе виждал и дори не си бе представял. Главата бе увиснала безжизнено, а косите бяха проскубани от десетте хиляди години, прекарани в леда, но тялото беше запазено, макар и почти превърнало се във вкаменелост — вследствие на огромния натиск и студа в глетчера, разтопен от избухналият нефтен пожар в Норт Ридж, Аляска.

Величествен, ужасяващ и богоподобен, човекоподобният плаваше сам в зеленикавата течност. Гърдите бяха огромни, а раменете — херкулесови. Грамадните жили на врата приличаха на железни кабели. Ръцете — тежки, едри и свръхразвити — завършваха с дълги, черни и извити нокти. Краката бяха мускулести и мощни — крака на ловец, на същество, което може дни, дори седмици наред да тича неуморно, да атакува ожесточено, да пирува, да скача и да се катери. Макар и отпуснато в смъртта, лицето беше изумително жизнено. Челото беше голямо, косите — бели и сухи, а носът — широк и плосък. От грамадната уста стърчаха дълги като на тигър зъби. Примитивното лице завършваше с четвъртита, масивна брадичка с възлести мускули, разположени навътре в челюстта. Скулите бяха високи. Изражението беше уникално и страховито. Съществото беше въплъщение на онова, което би представлявал Хомо сапиенс, ако притежаваше силата на динозавър, ума на човек и ужасяващата външност на тигър.

Хамилтън го гледаше с възхищение.

— Да... Най-съвършеното от всички създания. Управлявало е като Господ света.

Той наведе глава. На устните му играеше лека усмивка. Гласът му беше тих.

— И така, моя скъпа Ема, успя ли да довършиш анализа на участъка ДНК?

Доктор Ема Стрейт застана до него. До гърдите си притискаше папка с резултати от изследвания.

— Оказа се така, както предполагхте, докторе. Нивата на протеина явно са били регулирани от гените, контролиращи допамина и серотонина. Но намерихме и нещо, което не очаквахме.

— Какво?

— Много е сложно и неочаквано и дори самите ние още не го разбираме. — Тя нервно погледна мъртвото тяло в цилиндъра. — Има видоизменения в регулиращите сфери на транспортните РНК. Не сме изготвили профил на целия геном, но реконструкцията, която успяхме да направим, ни позволява да се досетим за устройството му. Д-2 допаминът в рецепторния ген е най-малко трийсет пъти повече, отколкото в съвременния Хомо сапиенс. Очевидно продукт на наследственост. Или смесица от наследственост и въздействието на околна среда. Ето защо... вие бяхте прав, като предположихте, че свръхголемите гени, регулиращи способността за контрол върху емоциите и интелекта, са били видоизменени от някакво неизвестно влияние. Може би от храната и климата. По всяка вероятност никога няма да разберем, освен ако... не го хванат.

— Уверявам те, че работим усилено по въпроса — каза Хамилтън и се обърна към мумифицирания великан. — Да, точно както предполагам. Генетичният му код е забранил произвеждането на онези химични вещества, които дават на съвременния човек контрол, съзнание, морал и милост. Така се е превърнал в същество, което живее само за себе си и за нищо друго. Създание, което поради генетичната си структура, не е било способно да се грижи за нищо друго, освен за собствените си себични потребности. И погледни в какво се е превърнало. Най-силното от вида си. Нашият вид.

Доктор Стрейт пое дълбоко въздух.

— Репликацията на ДНК протича с фантастична скорост. От петдесет до сто пъти по-бързо, отколкото в обикновената човешка ДНК. Стигнахме до извода, че това позволява на рецепторите да забавят импулсите, реакциите към глада, опасността и гнева и да активират адреналина и другите протеини, които на свой ред са го надарили с невероятна склонност към насилие. — Тя отново погледна

чудовищното тяло, сякаш се радваше, че е мъртво и затворено в цилиндъра. — Нещо, което му е било присъщо, дори без протеините. Но геномът му го характеризира предимно като същество, което е действало импулсивно. Подчинявало се е на всеки импулс, независимо от последиците. Всъщност, мисля, че не е разбирало какво означава последица. Според спектрограмите, които досега направихме, физическите му качества — от издръжливостта на сърдечно-съдовата система до силата — превъзхождат поне трийсет пъти тези на Хомо сапиенс. А офталмологичната проверка показва, че способността му да различава цветовете и да забелязва движенията е приблизително пет пъти по-изострена от тази на съвременния човек. Възможно е дори да е притежавало телескопично зрение, като на орела.

Хамилтън поклати глава с неприкрито възхищение.

— Не съзираш ли красотата във всичко това? Дори без мутациите, които са премахнали от организма му серотонина и допамина — тяхната липса очевидно по някакъв начин е била компенсирана от други, неизвестни фактори във веригата ДНК, за да се предотврати увреждане на мозъчната дейност — това е най-съвършеният хищник на всички времена. Точно както предполагах. А... — Той се поколеба. — Потвърди ли се другото ми предположение?

— Да. Имуניתетът. Но не забравяйте, че още не сме приключили с изготвянето на профила на ДНК. Мутацията му позволява почти мигновено да се възстановява от рани и болести. Имунната реакция е светкавична. Съществото е имунизирано срещу всякакви бактерии и вируси. Гените, които изследвахме с компютърната матрица, показаха, че лимфоцитите и белите кръвни телца мълниеносно разпознават молекулата нашественик. Дори нещо толкова микроскопично като молекула на вирус. Фантастично... Не сме виждали такова чудо.

— Нито пък аз. А сега, може ли да започнем да изолираме специфичните гени, които контролират онази невероятно силна имунна система? Ще ги изолираме и ще ги модифицираме. И след няколко години избраниците ще научат онова, което ние вече знаем. Продължителност на живота стотици години. Неизмерима сила. Издръжливост, ревниво съхранявана от една забравена епоха. Много скоро напредналата възраст, болестите и безсилието няма да ни плашат. Ще бъдем недосегаеми за всички заболявания и за немощта,

ще се присмиваме на всички около нас, които са съсипани от времето. Да... това е моята мечта. Безсмъртие.

Настъпи мълчание, после Ема каза:

— Доктор Хамилтън, екипът по издирването... Преди час те установиха връзка със станцията.

Лицето на учения изведнъж помръкна и стана заплашително. Той бавно се обърна към нея.

— Какво каза, Ема?

— Хората от екипа по издирването още са живи, докторе.

— Това е невъзможно. От четири дни са сами в планината и се бият със съществото. Никой не може да оцелее в това стълкновение.

— Обади се по радиопредавателя, докторе. Не знам как е станало, но още са живи. Оцелели са и след час хеликоптерът ще ги вземе и ще ги докара тук.

— Изглежда младото ми протеже Лутър ме разочарова. Хм... Е, нищо. Няма да повярвам, че са живи, докато не ги видя с очите си. — Хамилтън се изсмя. — Младият глупак Лутър беше крайно нетърпелив и плати за дързостта си. Матрицата още не беше изпробвана, когато той се инжектира със серума, без никой да знае. Би трябвало да умре, но това не стана и Лутър е претърпял промени. Смятам трансформацията му донякъде за... благословия.

— Ще се опитаме ли да му помогнем, ако го хванат, докторе?

На лицето на Хамилтън се изписа изненада.

— На кого, Ема? На Лутър? Но това е абсурдно. Не, няма да му помогнем, защото Лутър вече не съществува. Освен може би само в някакви неясни представи в съзнанието на чудовището, в което се е превърнал. Лутър никога няма да се върне. Остана само тялото му. Той се преобрази в най-силния, жесток и хищен звяр, живял на земята. А днес, когато истинските господари са станали жертва на огъня и ледовете и властващият вид е лесно заменимият човек, Лутър ще се наслаждава на пировата си победа.

Ема се вцепени.

— И тогава какво ще направи съществото?

— Онова, което трябва да направи — спокойно отговори Хамилтън. — Ще дойде да вземе остатъка от серума, защото Лутър е използвал недостатъчно количество, за да се превърне в точно копие на звяра. Има още геноми, които организъмът му трябва да усвои, за да

стане огледално копие на онзи съвършен хищник. Сигурен съм, че помни това. Макар да съм убеден, че по размери, форма и жестокост съществото почти се е изравнило с величествения си предшественик и може дори да е запазило част от спомените му.

— Спомени?

— Да, разбира се. Паметта е закодирана в ДНК, също както и произвеждането на специфични протеини, определящи склонността към насилие или удоволствие. Във веригата ДНК явно има участъци — макар и още неразгадаеми за нас, които дават такава способност. И щом тялото и умът на Лутър са подвластни на новата ДНК, предполагам, че и спомените му избледняват под напора на спомените за други времена и друга раса.

— А какво ще стане със станцията, ако Лутър... искам да кажа, съществото дойде тук, за да вземе остатъка от серума?

— О, ние сме добре охранявани, мила моя. Не се страхувай, че съществото може да проникне в това подземие. Пък и комуникационните ни средства са последна дума на съвременната техника. Ако все пак чудовището проникне в базата, ние ще бъдем в безопасност тук. Дори ужасяващата му сила няма да му помогне да събори този бункер, който тежи дваисет тона. В края на краищата, това е само животно, колкото и да е величествено и подобно на човека. — Той въздъхна дълбоко. — И така, ще продължим изследванията си и когато приключим, ще позволя на теб и на всички, които се трудиха усърдно, да се присъедините към новото общество. Тази система никога няма да остарее и век след век ще натрупва сила и мощ, докато станем господари на света. Ти, Ема, и аз ще управляваме цели страни, ще се наслаждаваме на царски угощения и ще живеем векове, радвайки се на цветущо здраве и неизчерпаема енергия. Остава само да изолираме гените на имунитета и да ги оставим да регулират мълниеносното си самовъзпроизвеждане.

— Артър, персоналът... се безпокои. Не искат... Ами, притесняват се. Лутър, тоест съществото, уби толкова много хора и...

— Ема — назидателно каза Хамилтън, — бъди сигурна, че сме в безопасност. Аз създадох съществото и знам на какво е способно. Запознат съм с величието и с падението му, така да се каже. Да, то е ужасяващ звяр. Но дори такава неизмерима сила би трябвало един ден да умре. И това ще стане.

Хънтър приклезна в мрака, вдигна високо факлата и освети назъбения скален перваз, простиращ се пред него. Застанал на шест метра над прохода и внимателно стъпил на гранитната плоча, той не видя нищо друго, освен сенки, танцуващи пред трепкащия пламък.

Хънтър наклони глава, за да гледа под по-удобен ъгъл, но пак не забеляза нищо. Опита се да не обръща внимание на лудо биещото си сърце и на адреналина, нахлуващ в тялото му. Ръцете му се изпотиха. Той ги избърса в мръсния си панталон и облиза устни.

Изпита неподправен страх. Стоеше сам на скалния перваз в мрака и ако се наложеше да се бие със съществото, знаеше, че смъртта ще настъпи бързо. Едва ли щеше да успее да се изплъзне и изключително силният звяр щеше да го победи за броени минути.

Той си спомни чудовищните зъби и потрепери. Сетне потисна вълнението си. Трябваше да се съсредоточи. Не можеше да допусне ужасът да попречи на преценката му. След миг на хладнокръвно съсредоточаване той предпазливо тръгна напред.

Беше казал на Такакура да чака сигнал, за да влязат в скалната пукнатина. И Хънтър беше сигурен, че ще постъпят така, защото командирът беше професионалист и нямаше да промени плана, който бяха съгласували.

После си спомни как в израз на добронамереност и приятелство в последния миг Тейлър се бе приближил до него и му бе дал правоъгълна брезентова кутия, дълга трийсет и широка двайсет сантиметра. Тейлър посочи извитата дръжка и рече:

— Дръпни това, после имаш пет секунди, приятел. Ще взривиш всичко живо в пещерата. Дърпай и бягай, колкото ти държат краката.

Хънтър се изненада, сетне кимна и сложи кутията в торбичката си.

Пред него се движеха странни сенки. Той инстинктивно извади ловджийския нож, стисна дръжката и предпазливо продължи да крачи. Въпреки железния контрол, дишането му беше тежко и учестено. Главата му се замая. Хънтър въздъхна дълбоко и се опита да се предпази от задушаване. После разтърси глава, сякаш да прогони виденията, танцуващи пред очите му.

— Хайде — прошепна той. — Стегни се...

Измина десет-дванайсет крачки, но сетивата му не доловиха нищо. И въпреки страха, го обзе чувство на облекчение, вероятно защото несъзнателно се надяваше, че след като не го нападна досега, съществото може би се е отказало. Но инстинктът му твърдеше друго — съществото търпеливо се спотайва и го чака някъде в мрака.

Хънтър направи още десетина крачки, погледна факлата и видя, че ще има светлина не повече от петнайсет минути. Продължи да върви напред и да търси, осветявайки всеки ъгъл.

Реши, че след следващите десет крачки ще направи знак на другите да тръгнат.

В същия миг съзря сянка, която го накара да се вцепени.

Хънтър затаи дъх и бавно се обърна.

Съществото стоеше на по-малко от пет крачки от него. Червените му очи блестяха. Беше оголило зъби. Усмиваше се.

Невероятно големите му ръце стигаха почти до коленете. Хънтър забеляза промяна в лицето му. Беше още по-ужасно и уродливо. Сякаш се смееше подигравателно.

Хънтър се подготви да рискува и да скочи долу. Онова, което се случи после, го накара да залитне. Очите му се отвориха широко от изумление и силите го напуснаха.

— Няма да избягаш — изръмжа съществото.

* * *

Чейни беше в адски лошо настроение. Паркира колата си и бавно тръгна към ресторанта на Тухлата. Беше гладен, но имаше толкова много грижи, че едва ли щеше да яде. Бе изиграл всичките си козове. И пак не знаеше какво да направи. Разследването му се проваляше както никога досега.

Не се постара да изглежда по-приветлив пред Тухлата. Знаеше, че нищо не е в състояние да развълнува приятеля му. Чейни си даде сметка, че тъкмо за това се отбива при него, когато разследването му не върви.

Влизаше в ресторанта, оплакваше се и ругаеше, а Тухлата спокойно правеше кюфтета, изпълняваше поръчки и от време на време

кимаше, за да покаже, че го слуша. В такива случаи Чейни неизменно се чувстваше по-добре, защото се разтоварваше. И бирата помагаше. Този метод му харесваше, макар че не беше професионален.

В заведението нямаше много посетители. Чейни мина през люлеещите се врати и видя Тухлата, който седеше зад бюрото и смяташе.

Макмилан го погледна. Чейни тежко се отпусна на стола, но не каза нищо. Лицето на Тухлата беше непроницаемо.

— Виждал съм те да изглеждаш и по-зле.

— Така ли? — уморено попита Чейни. — Кога?

— Когато като новобранец стреля по невнимание в колата и пръсна предното стъкло.

— А, да... В онзи ден не ми вървеше.

Тухлата отново се залови да смята с калкулатора.

— Няма кой друг да прави сметките. Е, научи ли нещо друго, освен онова, което вече ти казах?

— Ами, не съм сигурен. Научната сътрудничка, умна млада жена, твърди, че съществото не прилича на нито един познат животински вид. Неговата ДНК не може да се сравни с никоя друга. Имало имунитет срещу болести и наранявания. Било изключително странно.

Тухлата престана да смята и впи поглед в Чейни. В дрезгавия му глас едновременно прозвуча учудване, недоверие и заинтересованост.

— Не думай.

Чейни взе бира от касата до него и я отвори.

— По дяволите, това не е в моята област. Аз не съм учен. И единственият човек, когото мога да притисна за подробна информация, е заминал за Аляска. В последната оцеляла научноизследователска станция.

— Ами, намери го. Той не може да се измъкне от теб. Отдавна разбрах, че си упорит като булдог и почти толкова умен. Проследи кучия син до края на света. Скъсай му нервите. На твоє място бих постъпил така.

Този вариант не бе хрумвал на Чейни, но му се стори уместен. В края на краищата, той имаше неограничен бюджет и правото да ползва частен самолет, макар че после щеше да му бъде трудно да си оправи сметките с Черепа.

Да, всичко водеше към Аляска, към научноизследователската станция и към човека, отговорен за онова, което ставаше там. Защо бе отишъл в базата? Криеше ли нещо? Или нещо искаше да довърши?

— Идеята ти е хубава — каза Чейни, след като бавно отпи от топлата бира.

— Знам повечето игри, малкия. По дяволите, дори съм измислил няколко от тях. Той те отбягва и ти го знаеш. Най-добрият начин да го притиснеш, е като му покажеш, че не може да ти се изплъзне. — Тухлата дълго мълча, сетне добави: — Най-важното е принципът. Но аз бих направил още нещо, преди да тръгна по дирите му.

— Малко извънпрограмна дейност?

— Позна.

Това беше израз, който Тухлата бе измислил в дните, когато изпълняваха заповеди за обиск на опасни престъпници.

В нощта преди планирания обиск Чейни и Тухлата незаконно влизаха в дома на заподозрения и го претърсваха за оръжия и всичко друго, което би изложило на риск изпълнението на заповедта на сутринта. Не искаха разрешение и не казваха на никого какво ще направят.

Намереха ли оръжие, взимаха патроните, за да не се притесняват, че на следващия ден може да ги застрелят.

Тази практика беше известна на колегите им, но никой не задаваше въпроси. Всички смятаха, че така и трябва, за да се гарантира безопасността на следователите.

На инструктажа, преди изпълнението на заповедта за обиск, някой от колегите им неизменно питаше:

— Какво прави снощи?

— Нищо. Само малко извънпрограмна дейност — равнодушно отговаряше Тухлата.

Акцията не беше безопасна, но обикновено имаше резултат. И сега Чейни съобрази, че Тухлата му препоръчва да влезе в дома на Хамилтън, да научи нещо и да не оставя следи от присъствието си. Чейни вече беше мислил по този въпрос, но идеята му се бе сторила безумна, затова се зарадва, че някой го подкрепи.

— Да, но не мисли, че онзи тип носи документацията си вкъщи.

— Огледай обстановката и разбери какви са интересите му. Не надничай в компютъра, нито в папките. Там няма да намериш нищо.

Разгледай библиотеката. Виж какви книги има. За земетресения или за нещо друго.

Чейни знаеше адреса на доктора.

— Добре. Довечера ще разузная.

— Къде живее?

— Недалеч оттук.

— Изключи алармената система и отключи вратата с шперц. Не пипай нищо. Не чупи. Не оставяй отпечатьци. Не забравяй да включиш алармената система, преди да си тръгнеш. Номерът е да влезеш и излезеш, без никой да разбере, че си бил там.

— Да, знам. — Чейни се поколеба, преди да сподели най-тревожната си мисъл. — Как можеш да изолираш от подкрепления екип в планината? Какъв би бил най-добрият начин да го направиш?

— Какво имаш предвид?

— Ами, да ги поставиш в такова положение, че да не могат да извикат помощ.

— Предполагам, че най-лесният начин ще бъде да повредиш комуникационните им средства. Е, няма да е толкова лесно, защото всеки от екипа е обучен да поправя предавател, но може да стане, ако не разполагат с резервни части.

Чейни се замисли. Да повредиш предавателя със сигурност беше по-лесно, отколкото да пренасочиш сателита, за което се изискваше одобрението на Националната служба за сигурност.

Той знаеше, че сателитът се намира в стационарна орбита. Това означаваше, че орбитата му съвпада със скоростта на въртене на земята и го задържа на едно и също място по всяко време. За да се пренасочи, трябваше бъдат изстреляни специални ретро-ракети, които да ускорят или забавят траекторията му. И всяко отклонение на ракетите можеше да измени орбиталното разстояние, което от своя страна можеше да причини падането и взривяването на сателита при съприкосновението със земната атмосфера.

Чейни предполагаше, че Диксън е поискал промяна на орбитата на сателита и дори е постигнал целта си. Но от друга страна подозираше, че агентът иска да потули нещата. Не би прибегнал до рискован и потенциално скандален ход, освен ако не беше абсолютно наложително.

Чейни остави бирата и стана.

— Имам работа. Може да се видим по-късно. А може и да съм напуснал града.

Известно време Тухлата мълча, после рече:

— Малкия, мисля, че много си се увлякъл в тази история. Това не ми харесва. Какво каза, че било онова чудо? Същество?

— Поради липса на по-подходяща дума.

— Както и да е. Онова нещо е там, където отиваш, а ти дори не знаеш какво е, откъде се е появило, къде отива и какво прави. Трябва да обмислиш нещата от всички страни. Ситуацията е необикновена. Някакво чудовище тича насам-натам, събаря електрически огради и къса главите на хората. Трябва да кажа, че съм виждал много неща, но това е невероятно. И ти смяташ да отидеш там, където копелето е убило всички онези рейнджъри и морски пехотинци? А те не умират лесно. Знам ли... На твое място бих научил повече от умната научна сътрудничка, преди да отида в дивата пустош с оная си работа в едната ръка и с пушката в другата.

Чейни се засмя и поклати глава.

— Интересно се изразяваш.

— От възрастта е.

— Добре. Довечера ще претърся къщата на Хамилтън. Ще видя какво ще науча. И после ще взема решение.

Тухлата кимна.

— И да ми се обадиш.

— Разбира се.

— И още нещо, Чейни.

Тухлата рядко го наричаше по име. Викаше му „малкия“ или „синко“, макар че Чейни беше почти четирийсетгодишен. Но Тухлата беше на шейсет и три и имаше право да го нарича както иска.

— Да?

— Онова нещо там горе в планината — бавно и сериозно каза Тухлата, — не е нормално същество. Не знам какво е. И вероятно никой не знае. Но не е необходимо да се правиш на герой. Убий го, веднага щом го видиш. В тази игра няма място за колебание и снизхождение. Защото то ще направи същото с теб.

Чейни кимна.

— Тухла, онова чудовище... може да убие всеки.

Хънтър го гледаше в очите и не помръдваше.

Нито един от двамата не направи опит да отстъпи или да скъси разстоянието.

Съществото беше леко прегърбено, все едно се готвеше за скок, и макар да стоеше неподвижно, сякаш се приближаваше. Но Хънтър знаеше, че това е зрителна измама, предизвикана от адреналина и страха. И преди бе изпадал в подобна ситуация, затова се опита да нормализира дишането си. Бе изумен от факта, че чудовището можеше да говори.

— Снощи — продължи съществото — ти се би добре.

Хънтър се съвзе и прецени разстоянието до пътеката долу. Знаеше, че няма да успее да скочи, освен ако не отвлече с нещо вниманието на звяра. Но чудовището беше двайсет пъти по-бързо от него.

Не можеше да отстъпи, а фронталната атака би била самоубийствена. Единственият му шанс беше да го удари с всичка сила, после да скочи. Щом се приземеше, щеше да хукне да бяга и да използва онова, което Тейлър му бе дал. Рискът беше голям, но Хънтър твърдо бе решил да не умира, без да окаже съпротива.

Той събра смелост, намръщи се и макар да не вярваше, че съществото ще отговори, попита:

— Какво искаш?

— Теб.

Гласът прозвуча като трополене на пръст, засипваща гроб.

Хънтър се изуми, че звярът изобщо не се поколеба. В примитивния мозък на съществото явно имаше някаква интелигентна жестокост, която се наслаждаваше на страха на Хънтър.

— Как... можеш да говориш?

Съществото вдигна ръцете си, завършващи с дълги, извити нокти и Хънтър изпитателно се взря в него.

— Ех, хора — изсмя се чудовището и Хънтър забеляза, че гласните му струни не са създадени за човешка артикулация. — Толкова сте... безпомощни.

Хънтър премести крак един-два сантиметра към ръба на скалния перваз и се опита да поддържа разговора, за да разсее звяра.

— Защо уби онези хора?

— Защото са жертви. И ти... си жертва. Винаги си бил такъв.

Това не водеше доникъде и Хънтър опита друга тактика.

— А откъде идваш? — попита той, гледайки го в очите. — Не си бил винаги тук. Знам това. Преди да ме убиеш, можеш да отговориш поне на този въпрос.

— От теб.

Хънтър предположи, че изумлението му е видимо.

Съществото се изсмя. Очевидно искрено се забавляваше.

— О, да. Погледни тези ръце. Чудовищни са, нали? А знаеш ли какви щяха да бъдат твоите ръце, ако притежаваше моята свобода? Моята сила. Моето безсмъртие. Ще ти кажа. Щяха да бъдат като моите. — Очите му блестяха с неприкрита омраза. — Да. Какво виждаш, когато ме гледаш? Себе си!

Хънтър поклати глава. Привидно участваше в разговора, но мислите му трескаво препускаха, въпреки че изглеждаше спокоен.

— Никога няма да бъда като теб.

— Вече си като мен — грубо възрази съществото и се наведе, сякаш да атакува. — Звярът в теб... Това съм аз. Мислиш, че си благороден... Справедлив. Но под човешкия си облик ти не си нищо повече от мен. Да, аз съм истинската ти същност. И ти знаеш, че е така... Аз съм онова, което е дълбоко скрито в теб... И ти се страхуваш от това нещо, защото знаеш какъв си.

Кракът на Хънтър стигна до ръба.

— Ти си ненормален — спокойно каза той. — Слушай внимателно... Предай се. Няма да те нараня. Но ако не дойдеш с мен, други ще тръгнат да те търсят и ще те намерят. Повече хора. С повече оръжия. Ти си силен, но те ще те победят. Не можеш да се биеш с целия свят. Рано или късно ще те убият. Прояви разум.

Съществото се изсмя гръмогласно и разтърси глава, опиянено от величието на несравнимата си сила.

— Не, не... Не съм ненормален...

Хънтър си спомни какво бе открил в научноизследователската станция и каква според него беше причината за атаките. „Възползвай се от възможността“ — помисли той.

— Какво търсиш? — попита, без с нищо да показва, че след секунди ще направи отчаян опит да избяга.

Звярът дълго го гледа, сякаш Хънтър бе прекъснал мислите му.

— Търся Другия.

Хънтър отвори широко очи.

— Друг... като теб?

Червените очи се премрежиха.

— Да.

Настъпи мълчание.

— И къде е другият като теб?

Съществото сякаш се затвори в себе си. Враждебният блясък в очите му граничеше с безумие.

— Трябва да го намеря.

— Защо?

— За да стана съвършен.

Хънтър бе осенен от странна, налудничава мисъл.

— Кой направи това с теб? — попита той и се вгледа в очите на чудовището, сякаш там щеше да прочете истината. — Те, нали? Те са те превърнали в това... нещо. Ти си бил човек, нали? А сега...

Съществото се изсмя гръмогласно и мускулите на врата му изпъкнаха. Вените му пулсираха. Звярът отново се втренчи в Хънтър, явно изпитвайки удоволствие от разговора.

— Глупав, простосмъртен човек — злобно прошепна чудовището. — Не... те не ми направиха нищо. Сам го сторих. Имах възможността да стана бог. И сега наистина съм... бог.

Ужасен, Хънтър най-после разбра истината.

— Как се каваш? — попита той, обзет от още по-силно отвращение. Не можеше да си представи, че това злобно и кръвожадно същество някога е било човек.

— Името ми... беше Лутър.

— Лутър... защо направи това? Ти не си бог. Никой не живее вечно.

Съществото отвори уста да се засмее, но от гърлото му не излезе звук.

— За да стана като тях. Бог на земята. Безподобен. Защото аз съм най-силният... Нищо не може да ме убие. И ще живея вечно.

Чудовището беше ненормално.

Хънтър разбра, че няма да може да го вразуми.

— Пожертвал си човешката си същност, за да се превърнеш в това.

В гласа му прозвуча презрение и съществото го долови.

Усмихна се и започна да свива и разпуска пръсти. Придоби заплашителен вид.

Хънтър знаеше, че няма време. Съществото се готвеше да атакува. Смъртта беше близо, затова Хънтър реши да каже какво наистина мисли.

— Ти не си животно, Лутър. Нито бог.

Чудовището го изгледа презрително.

В същия миг Хънтър видя Боби Джо и останалите, които безшумно се приближаваха. Сърцето му затуптя като обезумяло, но той прикри безпокойството си. Прецени, че ще им бъдат необходими петнайсет секунди, за да изтичат през тунела. Трябваше да отвлече вниманието на звяра поне още десет секунди.

Съществото разтърси глава. В него се надигаше нещо вулканично. Стегна мускули, леко вдигна рамене и премести тежестта си на другия крак. Не се приближи, но за секунди можеше да се нахвърли върху Хънтър.

— Само да знаеше каква сила притежавам — презрително изръмжа чудовището. — Мислиш се за... човек... не за животно. Но аз съм повече човек от теб. Аз съм тъмната ти... същност. Онова, което криеш от светлината. Моята човечност е по-чиста и силна от твоята. Защото аз не крия какъв съм всъщност.

Членовете на екипа минаваха точно под тях, но съществото, изглежда, не ги забелязваше. Беше увлечено в разговора.

— Искан само да знаеш, че ще те убия — добави Лутър и се задъха, сякаш интелектуалното усилие да говори го уморяваше. — Ще убия всички ви. И ще живея дълго. Много по-дълго от хората. Когато децата и внуците ти умрат... аз още ще управлявам този свят.

Екипът се отдалечи.

— А сега ще умреш ти — усмихна се чудовището.

— Има още нещо! — извика Хънтър, за да привлече вниманието му. — Искан да знаеш нещо. Ето, *това*!

Хънтър зареди и стреля с едно-единствено движение.

Съществото трепна. Хънтър се хвърли върху него, наръга го в гърдите с ловджийския нож и скочи.

Ритна два пъти с крака, за да се отблъсне от гранита, после започна да се пързалия. Най-сетне тупна на земята и видя факлите, чийто пламък изчезваше в отсрещния край на прохода.

Членовете на екипа бяха разбрали какво става и бяха. Хънтър стана, но в същия миг съществото с трясък се приземи на пътеката зад него и отмъстително изрева.

Хънтър издърпа капсул-детонатора на кутията. Разполагаше с пет секунди.

Чудовището атакува.

— Стреляйте! — изкрещя Хънтър и се хвърли на земята.

В следващия миг пътеката бе обсипана с куршуми.

Хънтър отново се изправи и побягна. Стигна до края на прохода, хвърли кутията и сграбчи Боби Джо.

— Залегнете!

Той притисна до себе си младата жена и отскочи встрани. Тя изпищя, когато двамата започнаха да се търкалят по стръмния склон.

Останалите действаха като един.

От тунела се чу оглушителна експлозия и блесна ярък пламък. Въздухът се нагорещи. Разнесе се пушек. Земята се разтресе.

След малко ослепителната червено-оранжева светлина избледня и се превърна в сивкав дим. Настъпи тишина. От скалната пукнатина започнаха да излизат черни облаци.

Боби Джо стискаше снайперовата пушка и не помръдваше. Хънтър се притесни, наведе се над нея и нежно махна кичур коса от лицето ѝ.

— Исусе... — с треперещи устни промълви тя. — Исусе...

Хънтър се усмихна, сетне погледна към стръмния бряг и присви очи от парливия пушек. Професорът беше на безопасно място и Такакура го бе закрил с тялото си. Уилкинсън лежеше по гръб. Явно беше зашеметен.

Но Тейлър вече беше на крака и предпазливо надничаше в прохода. После видя намръщеното и съсредоточено лице на Хънтър и поклати глава.

Там нямаше нищо.

Хънтър кимна и помогна на Боби Джо да стане. Сетне вдигна ръка и потърка очи.

— О, Боже. Каква ослепителна експлозия. Все едно бях заварчик — каза Боби Джо.

Хънтър се засмя.

Тя погледна към димящия отвор в скалата и попита:

— Убихме ли съществото?

Усмивката на Хънтър помръкна.

— Не знам. Но трудно би оцеляло.

Боби Джо се приближи до върха на склона.

— Възможно ли е да е живо?

— Не знам — повтори Хънтър, гледайки Такакура, който гневно поклати глава. — Не е могло да избегне експлозията. Беше твърде близо. Но раните му може да заздравеят по-бързо, отколкото предполагаме. Вече се е излекувало от пораженията, които снощи му нанесохме. Видях това с очите си.

— На какво разстояние беше от него? — попита японецът.

— Твърде близо.

Хънтър взе ножа си от земята и избърса острието в изцапания си с кал панталон. Знаеше, че трябва да тръгват. Не чувстваше болка. Това се дължеше на високото съдържание на адреналин в организма му. Блокирането на болката беше защитен механизъм за оцеляване. Но след час-два щеше да се гърчи в агония. Трябваше бързо да стигнат до хеликоптера.

— Ще можеш ли да носиш професора?

— Да — отговори Такакура.

Командирът бе станал и държеше сабята в дясната си ръка. Погледна скалната пукнатина и прибра сабята в ножницата.

— Нямаме друг избор — добави той. — Професорът ще умре, ако не получи медицинска помощ.

Време беше да тръгват.

Хънтър и Такакура вдигнаха носилката, а Тейлър поведе колоната. Боби Джо и Уилкинсън вървяха най-отзад. Отново поеха по смълчаните, тъмни хълмове, обитавани от най-ужасния от всички кошмари и страхове.

* * *

Той пълзеше, извиваше се и се гърчеше върху изгнилите листа. Кашляше и се задъхваше. Беше зашеметен. Претърколи се по склона и се озова до поток.

Спомни си, че се влачи по студената земя. Падаше и ставаше, без да може да спре, заради болката. Беше заслепен от яркия огън и се препъваше, ревеше и яростно размахваше ръце.

После легна в сенките и се вторачи в празното пространство.

Часовете минаваха и той усети, че болката намалява, както бе предполагал.

Животинското му съзнание му каза да почива, да пие вода, да чака и когато настъпи нощта, да убива и да яде, за да се излекува. Затова лежеше неподвижно, оставяйки организма си да прави онова, за което така сполучливо бе устроен. Знаеше, че след няколко часа ще възстанови силите си и отново ще пирува.

После щеше да ги намери и убие.

Всички до един.

* * *

Чейни влезе безпрепятствено в къщата на професора и тръгва из стаите, смаян от махагоновите мебели и кожените тапицерии в кабинета и в хола.

Кухнята и трапезарията бяха пълни с лакирано черно дърво и неръждаема стомана.

На рафтовете и в хладилника Чейни намери огромно количество здравословна храна, билки, витамини и лекарства, изготвени срещу рецепта. После отиде в спалнята.

Помещението беше още по-внушително от кабинета. Чейни се приближи до огромното легло и отвори едно от чекмеджетата на нощното шкафче. Вътре имаше книга за пълноценното хранене, фенерче и револвер „Смит и Уесън“, трийсет и осми калибър. Той издърпа барабана и видя шест патрона с кухи върхове. Остави

револвера на мястото му и претърси гардероба. Тъмносиви, черни и сиви костюми. Всички ушити по поръчка и скъпи.

В ъгъла имаше алпинистки принадлежности — достатъчно на брой за сериозна експедиция в Арктика.

Чейни отново влезе в кабинета и огледа лавиците с книги. Философия, класическа литература, история, антропология, археология, медицински списания, каталог за медицински издания, речници, наръчници и биографии.

Той прочете заглавията и прелисти някои от книгите, но не видя нищо за биологични оръжия или военни научни изследвания. Пригответи се да тръгне, когато нещо привлече вниманието му.

Съзря жълтеникава бележка, подаваща се от едно от списанията в подвързия. „Северноамериканска антропология“, юни, 1975 година.

Отвори на жълтото листче и първо разгледа илюстрациите, изобразяващи същество, класифицирано като Хомотериум.

Една от снимките показваше скелет на този свиреп на вид звяр, който приличаше на човек и на саблезъб тигър. Стоеше изправен на задните си крака, а предните му лапи стигаха до коленете. Зъбите му бяха невероятно дълги и разположени навътре в челюстта. До снимката имаше зрелищна рисунка на животното, явно устроено за борба и хищнически живот.

Чейни остана потресен.

„Затова са им оръжията“ — помисли той.

Бавно прочете статията и се запита дали написаното има връзка със случая. Под снимката пишеше: *„Скелетът на Хомотериум, един от най-редките праисторически хищници, е открит през 1974 година в Норт Ридж, Аляска, от археологически екип от Айдахо. Забележително добре запазеният скелет беше намерен под тялото на ранен предшественик на Хомо сапиенс, когото засега учените не са успели да класифицират. Специалистите предполагат, че далечен родственик на Хомо неандерталис сапиенс, който вероятно преди дванайсет хиляди години е мигрирал през Беринговия пролив.“*

Чейни отново погледна снимката на скелета, после — реконструирания образ на съществото. Дълго разглежда двете изображения. Не можа да намери снимка на втория скелет, открит заедно с тигроподобния звяр.

— И скелетът е бил намерено *под* тялото на човек? — запита се на глас той. — Какво, по дяволите, означава това?

Чейни се заслуша в бръмченето на превозните средства пред къщата, отново прочете статията и разгледа илюстрациите. Мислите му непрекъснато се връщаха към втория скелет, който не бе споменат никъде, освен в надписа под снимката.

И тогава нещо привлече вниманието му.

Черепът.

Чейни вдигна списанието към светлината и забеляза нещо интересно.

Скелетът на Хомотериум беше непокътнат. Само две от ребрата бяха счупени от натиска на глетчера. Но черепът беше деформиран. Имаше странна дупка с размера на юмрук, сякаш беше разбит с чук. Чейни беше добре запознат с патологията, за да разбере това.

Леко обезпокоен, той бавно затвори списанието и го остави на лавицата. Знаеше, че няма да намери нищо повече, затова тръгна към вратата. Огледа се и видя, че улицата е безлюдна. Заклучи и слезе по стъпалата.

Звярът и онова, което така жестоко бе разбило черепа му, бяха загадка за него. Както и защо Хамилтън бе отбелязал точно онази статия и я бе запазил от 1975 година.

Но по-добре загадка, отколкото нищо.

Чейни предпазливо тръгна по тротоара.

* * *

Насочван от Уилкинсън по преподавателя, хеликоптерът най-после се появи над дърветата. Хънтър бе запалил огромен огън, за да освети мястото и четиримоторният „Блекхоук“ безпроблемно се приземи.

Хънтър наблюдаваше пътеката, а останалите внимателно пренесоха професора в хеликоптера.

— Хайде! — извика Такакура. — Тръгваме!

Хънтър се обърна, приближи се до другите и помогна на Боби Джо да се качи. После двамата с Призрак скочиха в товарното отделение.

Хеликоптерът се издигна над дърветата и започна да набира скорост, отправяйки се на юг. Хънтър въздъхна, но не почувства облекчение.

Един от членовете на екипажа, явно лекар, слагаше инжекция на професора. Хънтър дълго го наблюдава, после кимна, протегна ръка и разроши козината на Призрак. Но черният вълк само го погледна уморено и Хънтър разбра, че като всеки от тях, и Призрак се нуждае от храна и почивка.

Хънтър се обърна. Още не можеше да повярва, че съществото бе разговаряло с него...

16.

Чейни бе оставил колата си на няколко преки от дома на Хамилтън. Докато вървеше към нея, се чудеше каква връзка има статията с разследването му.

Усещаше, че написаното е важно, но не можеше да си обясни какво общо има с цялата история. Звярът от снимката и рисунката отдавна беше изчезнал като вид. Той явно означаваше нещо за доктор Хамилтън. Може би Джина можеше да хвърли светлина по въпроса.

Покрай него минаха младеж и момиче, хванали се за ръце.

Чейни пхна ръце в джобовете си и продължи да крачи. На близкото игрище група мъже на средна възраст играеха баскетбол и си подвикваха. Той се усмихна, припомняйки си миналите дни.

„Нощните птици“ вече излизаха до улиците на града.

Двама младежи се пазаряха за доза наркотик. Чейни ги погледна и изсумтя.

Елементите на мозайката започваха да се подреждат. Съществото, специалният екип, предателството. Единственото, което не се вместваше в картината, беше смъртта на Ребека Танъс. Тя бе открила нещо важно за генетичния строеж на съществото. Но какво толкова важно би имало в една ДНК, че да оправдае убийство? Чейни не можеше да проумее как един професор...

Сянка...

Нещо не беше наред...

„Реагирай!“

Инстинктивно Чейни извади пистолета си, предчувствайки, че нещо ще се случи. С периферното си зрение зърна отблясък на метал. Хвърли се на земята и в същия миг връхлетяха отгоре му. Той изпусна пистолета и се претърколи, за да избегне втория удар.

Металната тръба разби тротоара и частиците цимент го блъснаха в лицето. Огромен чернокож мъж се наведе над него и Чейни вдигна крак, прицелвайки се в слабините му. Но нападателят беше опитен

боец и блокира ритника с крака си. Втори мъж също замахна с тръба и удари Чейни в гърдите.

Следователят се преви на две. За миг не усещаше нищо, дори болка, макар да знаеше, че е тежко ранен. Сетне по-едрият тип го сграбчи за ризата и го вдигна.

Чейни нямаше време да се уплаши от яростта в гневно блестящите му очи. Той извади от кобура на глезена си револвер трийсет и осми калибър, насочи го към брадичката на чернокожия и стреля. Нападателят се строполи на земята. Вторият мъж отскочи назад и когато Чейни отново се прицели, побягна.

— Стой! — извика Чейни.

Човекът тичаше бързо. Чейни внимателно се прицели и натисна спусъка. Улучи го в гърба и мъжът се олюля и падна.

Чейни остана да лежи на тротоара, опитвайки се да поеме въздух. Най-после успя и заплати за това с пронизваща болка в ребрата. Претърколи се, изправи се на колене и дишайки тежко, опита да се съсредоточи.

Допълзя до мъртвия чернокож, взе пистолета си „Зиг Зауер“ и го прибра в кобура. Но задържа револвера в ръката си — не се запита защо — и тръгна към колата. Баскетболното игрище бе опустяло, улиците бяха безлюдни. Чейни включи двигателя и потегли.

Не можеше да чака полицията, нито да отиде в болница, не биваше никой да го вижда. Изведнъж осъзна, че някой бе очаквал неговия ход. Прокара ръка по гърдите си. Беше потен и трепереше. Знаеше, че ако забележат колата му, ще го хванат, защото не беше в състояние да кара бързо. Трябваше да смени автомобила, но беше тежко ранен и нямаше сили да открадне друг. Мислите му трескаво препускаха, търсейки решение...

Той видя позната улица и рязко зави наляво. Трябваше да бърза, защото усещаше, че ще припадне. Беше в съзнание благодарение на шока, страха и адреналина, но скоро щеше да изпадне в несвяст и да катастрофира. На всяка цена трябваше да се добере до безопасно място, където да се скрие.

Борейки се ожесточено да не изгуби съзнание, Чейни караше към къщата на Тухлата.

Косите на Джина Гилбърт бяха сплъстени и мокри от пот. Беше се трудила без почивка през последните четирийсет и осем часа. Тя се вгледа за пореден път в монитора на електронния микроскоп. Екранът беше осеян с участъци ДНК от пробата, върху която работеше.

След като идентифицираше основните отличителни белези — цветът на очите и пигментацията, тя щеше да продължи, търсейки нещо необичайно. Общо взето знаеше какво търси, но ѝ беше трудно да го намери.

Предчувстваше, че привидно безкрайният участък ДНК съдържа нещо, което ще разкрие какво точно е съществото. Нямаше представа как ще изглежда, но беше сигурна, че ще го разпознае, щом го види. Тя превъртя голяма, черна ръчка и екранът примигна, показвайки друга молекула.

Масата зад нея беше отрупана с празни кутии от китайска и италианска храна. Джина скръсти ръце на гърдите си и се взря в движенията на молекулата, като броеше електроните и изчисляваше теглото им.

И изведнъж зърна нещо непознато — част от чуждата ДНК. Тя се наведе напред, вгледа се в участъка и видя, че броят на протеините е силно завишен.

Джина се усмихна и прошепна:

— Открих те.

Още един час тя анализира протеините. Сравни ги с тези на горилата, тигъра и на Хомо сапиенс. Но не намери сходство в генетичната структура. Отново се залови с показанията от изследванията и повтори процедурата стъпка по стъпка. Преброи молекулите и сравни матричната РНК с тази на по-познатата човешка ДНК. Но резултатът беше същият.

Сегментът ДНК произвеждаше някакъв неизвестен протеин — силно влияещо на съзнанието химично вещество. Джина знаеше, че ще ѝ трябва много време, докато разбере какъв протеин или ензим се произвежда, какъв ефект има върху съществото и какви тайни ще разкрие за същността му. Но това не я безпокоеше. Имаше на

разположение цяла нощ. Изведнъж я обзе тъга, когато си спомни, че Ребека не бе имала никакво време.

* * *

— Всемогъщи Боже! — възкликна Тухлата, когато изпотен и облян в кръв, Чейни се строполи на прага на задния вход на къщата му.

Макмилан занесе приятеля си в кухнята и го сложи да легне по гръб. Извади пистолета си и го насочи към вратата, но не видя никого.

После запали лампите, затвори вратата, спусна резето и се наведе над Чейни.

— Чакаха ме... — изстена Чейни. — След обиска...

От устата на Тухлата се изсипа порой от псувни. Той помогна на приятеля си да стане и измърмори:

— Добре, че Една не е тук. Щеше да се побърка, ако те видеше в това състояние. Хайде да отидем в мазето. Не се притеснявай за нищо, малкия. Сега си в добри ръце. Тухлата ще те оправи.

Двамата се запрепъваха надолу по стълбите. Макмилан го сложи да легне на походно легло, сетне разтвори голям комплект с хирургични инструменти, взет от Специалните части. Даде на Чейни две силни болкоуспокояващи хапчета и вода, после опипа гръдния му кош.

— Имаш хематом в ребрата, малкия. Някой здравата те е праснал с бейзболна бухалка или с тръба. Няма значение с какво. Важното е, че си ранен.

— Метална тръба. Бяха двама. Мъртви са.

— Е, няма да ги оплаквам — рече Тухлата и му помогна да съблече сако и ризата.

Чейни отново се отпусна по гръб и Тухлата внимателно прегледа ребрата му.

— Имаш подутини. Вероятно само са пукнати, защото не напипвам счушено. Но въпреки това боли много. И рамото ти кърви. Ей сега ще те излекувам.

— Заклучи ли... къщата?

— Разбира се.

Макмилан почисти и превърза рамото и лицето му. Движенията му бяха бързи и професионални. Успокояващите таблетки започнаха да оказват въздействие и Чейни усети, че болката намалява. Почувства се по-силен, макар да знаеше, че това е илюзия.

Дишането му стана равномерно и той се опита да си припомни случилото се, проклинайки се за нехайството и непредпазливостта. Вниманието му беше толкова погълнато от откритието в къщата на Хамилтън и от различните хипотези, които му хрумнаха, че бе забравил елементарното правило — нападателите винаги чакаха да се приближиш до тях. И той безразсъдно го бе направил.

— Много съм тъп — измънка той.

— Познаваше ли някого от тях?

— Не.

— Сигурен ли си, че ги уби?

— Да.

— Добре — измърмори Тухлата и извади спринцовка, сетне потопа иглата в шишенце лидокаин и я заби в ръката на Чейни, който почувства, че започва да се съвзема от паниката и умората от схватката.

— Това ще те приспи, докато зашия раната.

Тухлата извади извита игла с хирургически конец. В другата си ръка държеше форцепс. После сръчно и без да се колебае, започна да шие раната. Свърши за по-малко от трийсет секунди.

— Всичко ще бъде наред, малкия. Скъсани са няколко кръвоносни съда. Две натъртени и пукнати ребра и седемсантиметрова прорезна рана, която заших. Леко си се отървал.

Чейни не каза нищо и затвори очи. Тухлата стана и бързо се приближи до трезора. Отвори голяма стоманена врата и влезе вътре.

Сетне почти мигновено се появи, носейки автомат „АК-47“ и четири пълнителя с по трийсет патрона. В колана му бе затъкнат пистолет „Колт Гавърнмънт“, модел 1911 г., четирийсет и пет калибър. Той се наведе над Чейни.

— Тук долу си в безопасност. Ще се кача горе да пазя. Опитай се да поспиш. Утре сутринта ще поговорим.

Чейни се помъчи да се надигне.

— Пистолетът ми...

— До теб е. Ето, тук. Но не протягай ръка към него, освен ако не чуеш стрелба горе. Дадох ти морфин. При това силна доза. Не искам да държиш пистолета, докато си под въздействието на упойката, освен ако не се наложи. Но ако играта загрубее и някой успее да ме очисти, стреляй по всеки, който се появи на стълбите и не спирай, докато не свършиш патроните. На колана си имаш резервни пълнители. Разбираш ли какво ти говоря?

Чейни събра сили и кимна, после отново затвори очи.

— Да, разбирам... — промълви той и усети, че заспива.

Тухлата забърза нагоре по стълбите. Чейни погледна встрани, увери се, че оръжието му е наблизо и докато изпаднаше в безсъзнание, изведнъж се сети за Джина Гилбърт. Знаеше, че тя ще бъде следващата...

Опита се да стане, за да я предупреди, но отново падна по гръб.

* * *

Въпреки изтощението, Хънтър усети, че тялото му се напруга, когато хеликоптерът прелетя над последния хълм, разделящ ветровитото поле от гората. Видя станцията и веднага разбра, че не е като останалите.

С бели циментови стени и разположена на площ от четири акра, сградата приличаше на правоъгълна крепост. На покрива стърчеше гора от антени, сателитни чинии, алармени системи и климатични инсталации. Хънтър забеляза стотина двеста и петдесет литрови цилиндри, вероятно съдържащи охладителна течност, и три огромни цистерни с по четирийсет и пет хиляди литра гориво.

Сградата нямаше прозорци, само стоманени врати, охранявани от пазачи с карабини „М-16“. Хънтър продължи да оглежда двора и видя няколко леки автомобила и най-малко петдесет войника. Вътре вероятно имаше още двайсестина.

Хеликоптерът се приземи. Посрещна ги екип от медицински служители. За секунди натовариха професор Типлър на носилка и го закараха в сградата.

Макар че едва се държеше на краката си, Хънтър отказваше да покаже немощ или умора. Той се намръщи, когато Мадъкс се

приблужи до него.

— Къде са останалите? — попита полковникът.

— Мъртви са.

Изумлението на Мадъкс беше видимо. Очите му се стрелнаха към Такакура, после към другите членове на екипа.

— Всички ли?

Японецът мина покрай него, без да отговори.

Командосите тръгнаха след командира си, но Хънтър остана. Обърна се към Мадъкс и се взря в очите му.

— Утре ще поговорим — заплашително каза той.

Полковникът погледна Призрак, вперил в него хипнотизиращ поглед.

— Разбира се. Господи... Това е голяма трагедия. Но положението не е толкова лошо, колкото се опасявах. Когато не можахме да установим връзка с вас, помислих, че всички сте загинали. Е, поне някои от вас са оцелели. А съществото?

— Не знаем.

— Разбирам.

Хънтър се приближи до него и прошепна:

— Искам да ви кажа нещо, Мадъкс. Виждате ли онези хора до оградата?

— Да.

— Ами, кажете им да влязат в двора и да затворят портата. Усилете докрай волтажа на електричния ток и пуснете кучетата. Нека денонощно да обикалят периметъра. И въоръжете хората си с нещо мощно. Имате ли универсални картечници „М-60“?

— Сложили сме две на покрива.

— Качете и останалите. Всичките, които имате. И снайперовите пушки. Защото мисля, че онова копеле идва насам, а в момента нямате с какво да го спрете. Ще разруши оградата или ще я прескочи.

Полковникът го гледаше недоверчиво.

— Но това е четириметрова електрическа ограда, Хънтър.

— Съществото може с лекота да я прескочи. Правете каквото ви казвам, ако искате хората ви да останат живи.

— Сигурен ли сте?

Хънтър се вгледа изпитателно в очите му.

Мадъкс кимна.

— Ще послушам... съвета ви.

Хънтър усети, че силите го напускат и тръгна към болничното отделение.

Призрак крачеше до него.

— Вие вероятно познавате съществото по-добре от всеки друг — извика Мадъкс.

„Лутър“ — помисли Хънтър и отговори:

— Да, може да се каже.

* * *

Артър Хамилтън вдигна глава от микроскопа, когато към него се приближи лаборант в бяла престилка. Резкият тон на доктора ясно показва, че не желае да го безпокоят.

— Какво има?

— Те са тук, докторе.

Хамилтън прие спокойно новината.

— Добре. Ще се занимавам с тях, след като си починат и се нахранят — каза той, сякаш говореше за животни. — Погрижете се да ги качите на първия хеликоптер, който се връща във военновъздушната база. Официално мисията им приключи.

— Те са изтощени и тежко ранени, сър. Мисля, че в момента не са в състояние да пътуват. И изглеждат... ами, ядосани. Възрастният професор току-що дойде в съзнание. Сърцето му...

— Да, да. Сигурен съм, че им е било трудно. Но работата им свърши. Днес Съветът за национална сигурност, който запазва пълен контрол над положението, издаде заповед. Сутринта, когато се приготвят, искам да напуснат станцията. Ясно ли е?

— Да, сър.

— Добре. А сега, ако обичаш...

Без да каже дума повече, лаборантът се обърна и излезе. Доктор Стрейт, която бе станала свидетел на разговора, се приближи до Хамилтън.

— Да, Ема?

— Успяхме.

Гласът ѝ беше необичайно тих.

Хамилтън вдигна глава. Лицето му се зачерви. За миг отвори уста и изумено се втренчи в Ема.

— Изолирали сте гена, на който се дължи имунитетът и продължителността на живота?

— Да!

Доктор Стрейт му подаде компютърна разпечатка и той скочи. Бързо прелисти страниците, прочете ги и вдигна юмрук пред очите си. После бавно се обърна, загледа се в първобитния човек, плаващ в стъкления цилиндър, и се усмихна.

— Най-сетне — прошепна Хамилтън. — Безсмъртие. За колко време можем да изолираме генома и да го подготвим за рекомбиниране с човешка ДНК?

— Вероятно до утре вечерта. Но... за експеримента ще ни трябват хора. Трябва да сме сигурни, че серумът не убива и не предизвиква чудовищни мутации.

Лицето на Хамилтън замръзна.

— Хора за експеримента — замислено повтори той и вдигна очи към тавана.

Отгоре се намираха трапезарията, спалните помещения и кабинетите.

И лазаретът.

Намръщената физиономия на Хамилтън разцъфна в доволна усмивка.

— Мисля, че знам къде да ги намерим.

* * *

Хънтър беше толкова уморен, че му беше трудно да разсъждава последователно. Тялото му беше покрито с рани и имаше няколко изкълчени стави.

Бяха го ранявали и преди, но не така тежко. И изтощението му беше огромно. Той разкърши рамене, но това само усили болката. Притесни се дали не се е осакатил завинаги.

Типлър бе настанен в интензивното отделение. Още беше в безсъзнание, но Хънтър знаеше, че възрастният човек има много по-

големи шансове в станцията, отколкото в планината. Той изпита известно облекчение.

Военният лекар измери кръвното му налягане и преслуша сърцето му. Черната му коса беше късо подстригана, а лицето — гладко избръснато. Беше на трийсет и няколко години. Говореше уверено и по същество.

— Здрав сте като бик, господин Хънтър. Сърцето ви бие равномерно, кръвното налягане е идеално, а пулсът — почти нормален. В изключително добра форма сте. Може би сте най-издръжливият човек, когото съм преглеждал. Но имате травми и организмът ви е обезводнен и изтощен. Едната от раните на гърба ви е дълбока. От какво е? От мечка? Не съм виждал такова раздиране.

— Нещо подобно — смотолеви Хънтър. — Малко по-враждебно.

Лекарят се учуди на загадъчния отговор, после се обърна към масата.

— Е, поне няма инфекция. Раните ви са почистени добре. Ще ви сложа инжекция против тетанус и за предпазване от инфекции. И няма да навреди, ако ви зашия тук-там.

— Направете го. Не бързам за никъде.

Военният лекар бързо сложи инжекциите и приготви лидокаин.

— Зарежете упойките — каза Хънтър. — Зашийте раната и толкова. После ще намеря нещо, ако ме заболи силно.

— Сигурен ли сте, че не искате упойка? Манипулацията не е приятна.

— Повечето неща в живота са неприятни. Зашийте раната без упойка.

Лекарят се поколеба, после се залови за работа и приключи след пет минути.

— Имате дванайсет одрасквания по гърдите. Добре, че не са били два-три сантиметра по-високо. Можеше да засегнат артерия. Бих казал, че ви е провървяло. Или сте много добър в схватките. Сега, обаче това няма значение. След няколко дни ще се оправите, но утре сутринта искам отново да ви прегледам. Както и вашите приятели.

Хънтър кимна и се запита откога не беше посещавал лекарски кабинет. Спомни си, че за последен път това бе станало преди три години, когато падна от една скала и счупи три ребра. Престоят му в болницата беше кратък и той отново се върна в планината.

Той рядко сравняваше способностите си с тези на другите. Това не му беше присъщо. Но от време на време оценяваше уменията си, които му позволяваха да оцелява навсякъде в продължение на седмици, месеци, дори години. Притежаваше особена душевна твърдост, която засилваше волята му в моменти на болка и страх. Тя го пренасяше отвъд границата, където повечето хора биха се предали на болката, студа и глада и смъртта.

Хънтър бе наблюдавал това явление в себе си и знаеше, че притежава способността да живее почти като животно — да преследва и да убива с ожесточена целенасоченост, за да оцелее въпреки физическите и душевни страдания. Но той умееше съзнателно и със силата на волята си да контролира този първичния животински инстинкт. Единственото, което го безпокоеше в тази способност, бе фактът, че ставаше безчувствен и безмилостен.

Тези мисли го накараха да си спомни какво бе казало съществото... Лутър. Хънтър осъзна, че в думите му се съдържа зрънце истина.

Дълбоко в човешкото сърце цареше непрогледен мрак — нещо, от което всеки трябваше да се страхува. Убиването не се приемаше като по-различно от храненето. Човек потапяше душата си в най-черния грях и не изпитваше никаква вина. Животът означаваше осъществяване на желания и удовлетворяване на потребности. Безмилостна сила направляваше тъмните стремежи. Това беше сърцето на звяра.

И сега тази тъмна половина бе придобила непобедима свръхчовешка форма, пусната на свобода... Хънтър съзнаваше, че трябва да убие съществото.

Но за да го стори, той трябваше да отприщи тъмната сила в себе си.

Не искаше да мисли за това. Когато моментът дойдеше, той щеше да стане като своя враг. Надяваше се, че след като го убие, ще възвърне човешката си същност.

Освен това съзнаваше, че когато се отдадеше на звяра в себе си, ще трябва да бъде сам. Защото никой нямаше да издържи на темпото му. Щеше да се движи с изумителна скорост, с лекота да изминава осемдесет километра на ден, да убива, да яде сурово месо и непрекъснато да преследва. Животното в него щеше да избира най-

опасните и трудни пътеки, а сивите очи — да съзират и най-неясните следи.

Щеше да се преобрази в човек-тигър, да бяга и да скача часове наред, да слиза и да се катери по скалите и никога да не спира.

Хънтър погледна Призрак. Вълкът лежеше върху купчина одеяла. Нарушавайки правилата, медицинският персонал бе решил, че е по-благоразумно да позволят на Призрак да легне в някой тих ъгъл на интензивното отделение, отколкото в коридора.

Но вълкът беше нащрек. Ушите му бяха наострени и мигновено долавяха и най-слабия шум, а очите следяха движенията на всеки в стаята.

Боби Джо се върна от травматологичното отделение. Беше облечена в тъмносиня болнична риза и панталон. Косите ѝ бяха разрошени и сплъстени. Тя сънено потърка очи, бавно се приближи до масата и седна до Хънтър. Протегна ръка, докосна шевовете му и се усмихна.

Хънтър ѝ се усмихна в отговор. Беше му приятно, че Боби Джо е до него.

— Е, какво ти казаха? Изглеждаш добре.

— Ами, уморена съм. Организмът ми е обезводнен. На рамото имам разкъсан мускул, но няма да се наложи операция. Имам леки контузии и съм загубила двайсет процента от слуха на дясното си ухо. Вероятно временно. Имам безброй наранявания и три натъртени ребра. — Тя се усмихна и намигна. — Дадоха ми страхотни болкоуспокояващи. Рамото ми е охлузено, защото не наместих добре снайперовата пушка за онзи изстрел край потока. Инак съм добре.

Хънтър се засмя и поклати глава.

— Да, явно си се отървала леко. А професорът?

— Не знам. Казаха ми, че не е в кома, но е в безсъзнание. Предполагам, че утре ще разберем. Не трябвало да бъде местен.

— Разбира се. И аз няма да тръгна, докато Типлър не е в състояние да пътува. Надявам се, че останалите също са добре.

— О, да. Тейлър вече излезе от травматологията. Уилкинсън още е вътре. Лекуват раните му. Има изгаряне от експлозията в пещерата. А Такакура... Ами, нали го знаеш какъв е. Проклятие за лекарите.

— Да, издръжлив е — усмихна се Хънтър. — Нищо му няма. Предполагам, че известно време трябва да стоим тук, да почиваме и да

се лекуваме.

Боби Джо го погледна изпитателно.

— Ти ще продължиш да преследваш съществото, нали?

Той не отговори.

Тя поклати глава.

— Не го прави, Хънтър. Остави го. Знам какво изпитваш. И аз чувствам същото. Но ако отидеш сам в планината, чудовището ще те убие.

— Може би. А може би не. Но ако не бъде спряно, то ще продължава да убива. И кой ще бъде следващият? Някоя старица? Дете? Цяло село? Знаеш, че не може да се откаже. Никога. Няма да престане да убива, докато някой не го спре.

— Не е необходимо този някой да си ти.

— Тогава кой? Ти? Знаеш, че не можеш да го проследиш. Армията? Те вече се опитаха. Кой остава? Никой. Само аз.

Боби Джо не каза нищо. Втренчи поглед в празното пространство, после рече:

— Страхувам се, че няма да се върнеш.

Каза го с обективността на боец професионалист, но изражението ѝ беше умолително.

— Вероятно — отвърна той. — Но нямам друг избор. Ако се откажа... животът ми ще бъде изпълнен с угризения и чувство за вина.

— А не можеш да живееш по този начин.

— Няма да бъде живот. Е, така е. Знаеш, че всеки човек умее да прави... нещо специфично. Притежава някаква дарба. Талант. И се озовава там, където се нуждаят от способностите му. И нещо дълбоко в него му подсказва какво да направи. Стара история. Но вярна.

— Разбирам. И искам да ти кажа, че ще дойда с теб.

— Няма да стане.

— Защо? Това е военна операция.

— Не и за мен. — Хънтър стана и разкърши рамене. — Аз приключих с военните. Те лъжат. Теб, мен, всеки.

— Мислиш, че няма да мога да вървя в крак с теб?

Той се усмихна и докосна лицето ѝ.

— Не се обиждай.

— Този път няма да ни позволиш да те настигнем, нали?

— Това е единственият начин — тихо каза той и погледна през прозореца. — Трябва да намеря съществото.

— И какво ще стане после? Двамата сами в онези планини? Как ще го убиеш?

— Всяко живо същество може да бъде убито — навъсено каза Хънтър.

Лицето му помръкна. Студените му сини очи сякаш видяха нещо отвъд границата на двора.

17.

Тухлата бързо слезе по стълбите. На рамото му беше праметнат автомат „АК-47“.

Влезе в трезора и извади ръчни гранати и прибор за нощно виждане.

Сетне погледна Чейни, който седеше в леглото и проверяваше дали има рани по ръцете. Чейни разбра, че приятелят му се подготвя за сериозен лов.

— Има ли някой?

— Не, малкия. — Тухлата монтира на автомата прибора за нощно виждане. — Но не виждам добре в мрака. Може да се крият в сенките. Добре, че купих това нещо от последната оръжейна изложба. Помислих, че някой ден може да ми потрябва.

Чейни провеси крака от леглото и потърка главата си.

— Слава Богу, че ми даде морфин. Слушай, трябва да се обадя по телефона. Къде е?

— Горе. Но мисля, че не си в състояние да вървиш.

Чейни стана.

— Трябва да се свържа с научната сътрудничка от института „Типлър“. Тя е в опасност.

Той взе пистолета си, зареди го и провери дали револверът трийсет и осми калибър е в кобура на левия му глезен.

— Тогава да вървим — рече Тухлата и му помогна да се качи по стълбите.

* * *

Хънтър се събуди, когато една ръка докосна дръжката на вратата на стаята му, но не помръдна. Само очите му блеснаха в мрака.

Последва дълга тишина и нищо не се случи. Сетне вратата се отвори.

Без да вдига шум, Хънтър напипа ловджийския си нож, макар че движението го накара да изпъшка от болка. Знаеше, че Призрак е приклеknал в поза за атака. Сянката влезе бавно и предпазливо и застана неподвижно.

Беше Боби Джо.

За пръв път Хънтър видя в нея не войника, а жената. Косите ѝ бяха разпуснати. Беше облечена в сини джинси и бяла фланелка. Осветена в гръб, тя му се стори най-красивата жена, която бе виждал. Тя не каза нищо и не помръдна. Само го гледаше.

Той остави ножа на масата, стана и се приближи до нея. Протегна ръка и нежно докосна лицето ѝ. Боби Джо облегна глава на дланта му и затвори очи.

Хънтър я гледаше, без да говори.

— Поне тази нощ можем да сме заедно — промълви тя. Той се поколеба, сетне я вдигна на ръце. Тихо затвори вратата и занесе Боби Джо на леглото.

* * *

Доктор Хамилтън, който неуморно наблюдаваше всеки етап на изотоничната^[1] дестилация на серума, съсредоточено гледаше лаборантите, приготвящи първите двацет кубични сантиметра. Капка по капка, серумът постепенно започна да изпълва стъкленото шише. Процесът протичаше бавно, но след три часа щеше да има достатъчно за първия тест.

— След като извършим сканирането на електроните, сравним гените на гостоприемника и приносителя и се уверим, че няма рецесия и цикличност, ще можем да продължим — каза Ема.

— Добре — замислено рече Хамилтън. — Уверихте ли се, че линейните хетерополимери още са непокътнати?

— Да. Дълги са 414 нуклеотида. Също като преди. Но отстранихме факторите на трансгресия и прогресия, за да спрем цикъла на мутация. Сега репликацията е като на човешка ДНК. Рибонуклеиновата киселина вече не се самовъзпроизвежда. Двата вида ДНК се сляха и мутацията се неутрализира. Всъщност изобщо няма да има мутация. Няма начин да обхване човешките гени. И същевременно

ДНК пак ще съдържа линейни хетерополимери на рибонуклеиновата киселина^[2] и свързаните с нея протеини, които гарантират бързото оздравяване и продължителността на живота. Мисля, че постигнахме целта си, докторе.

— Добре. — Хамилтън беше видимо доволен. — Тогава е време за първия лабораторен тест.

— Докторе, знам какъв е... залогът. Но вече претърпяхме един катастрофален провал. Наистина ли мислите, че е разумно да рискуваме, без да сме взели необходимите предпазни мерки? Не трябва ли да изолираме някъде обекта?

Хамилтън се усмихна. Вроденият му чар и самоувереност имаха и зловещ аспект.

— Ема, Ема. В резултатите никога няма сигурност. Затова извършваме тестове с обекти. Е, разбира се, сегашният експеримент е необикновен. И именно заради това изисква творческо мислене. Нима очакваш достоверни резултати от тестове с бозайници, които имат по-малко от деветдесет и девет процента съвместимост на веригата ДНК с Хомо сапиенс? Ето защо остава човекът. Ако тестът е успешен, всичко ще бъде наред. А ако се провали, ще знаем как точно да променим серума, за да постигнем нашата цел.

— Говоря за опасността от още една чудовищна мутация, докторе. Имам предвид втори Лутър.

Той се изсмя.

— Да не мислиш, че ще останем без охрана? Взел съм всички мерки, за да осигурия безопасността на екипа ни и на станцията. Не съм забравил за това. Не се безпокой.

Ема погледна персонала на лабораторията.

— Някои лаборанти са ужасени, докторе. Тревожа се, че по тази причина ще допуснат грешки в процеса на изолиране. Не трябва да забравяте, че работят почти непрекъснато, за да възстановят информацията, която беше унищожена в другите бази. Уморени са и са уплашени и се страхувам, че ще сгрешат.

— Това е причината лично да наблюдавам всеки етап от процеса на дестилация. До утре по обед ще имаме първия експериментален серум, а вдругиден ще знаем дали опитите ни да синтезираме гена са били успешни.

Ема не помръдна.

— Ами, ако серумът отново предизвика чудовищна деформация? Като предишния?

— Вече казах, че съм се погрижил за всичко. Ако започне трансформация, макар и леко наподобяваща първоначалната реакция, ще бъдем в състояние да я спрем и мигновено да извършим аутопсия, за да изследваме обекта на молекулно ниво. — Хамилтън поклати глава, сякаш говореше на разтревожено дете. — Имай ми доверие, Ема. Никой няма да пострада. А после, когато усъвършенстваме серума, ще помогнем на много хора.

Тя не каза нищо, но не откъсна очи от лицето му.

— Само си представи, Ема, какви чудеса съдържа онази кръв. Лек за всяка болест. СПИНът и антракът^[3] ще бъдат преодолени с помощта на непобедимата сила на този имунен фактор. И накрая, благодарение на безкрайното самовъзпроизвеждане на клетъчната структура, ще живеем стотици, вероятно хиляди години. Ще бъдем безсмъртни, Ема. Разбираш ли какво говоря?

Доктор Стрейт кимна.

— Разбира се, докторе. Само... исках да ви кажа тези неща. Нямах предвид да отложим теста.

— Добре — по-сдържано каза Хамилтън и се обърна към микроскопа. — А сега... трябва да се уверя, че пробите от серума не са развили мутации, които ще предизвикат необикновеното преобразяване, погубило нашия лесно заменим Лутър. Особеностите на низшия животински вид го превърнаха в същество, което... може да използваме.

* * *

От института „Типлър“ не отговори никой и Чейни остави телефонната слушалка. Неприятно. Но на кого да се обади? На полицията? Едва ли. На неговите хора? Това беше още по-опасно.

Не, трябваше да отбягва официалните линии на комуникации. Налагаше се да се оправя сам. Той облече самото си и изохка. Шевовите на раната бяха стегнати. Тухлата бе свършил добра работа. Но въздействието на морфина преминаваше и Чейни започваше да усеща болка.

— Къде отиваш, по дяволите? — попита Макмилан.

— Трябва да намеря онази жена — отговори Чейни, опитвайки се да овладее болката. — Ако още не е мъртва, скоро ще я убият. Онези хора са безпощадни.

— Не си във форма да ходиш никъде.

— Няма значение. Трябва да изляза.

Тухлата наведе глава и въздъхна дълбоко, после взе от стената автомата „АК-47“.

— Тази работа никак не ми харесва. Първо те причакват в засада. Сега излизаш посред нощ, за да търсиш някаква жена, която е в списъка на жертвите. Ти си пребит от бой, а аз съм твърде стар, бавен и не съм във форма. Не знаем кои са онези главорези, колко са и какво искат да направят.

— Искат да ни убият. Това е всичко, което е необходимо да знаем.

— Чакай малко.

Тухлата слезе в мазето. След пет минути се върна, облечен в кафяв панталон и плътна риза, под която се виждаха очертанията на бронежилетка. Най-отгоре си бе сложил дълго сако. Дрехата се разтвори и Чейни видя два картечни пистолета „Узи“.

— Сега вече сме готови, момче! — извика Макмилан. — Остава да намерим и кола.

Бившият военен следовател сигурно носеше достатъчно боеприпаси за две-три сражения, защото единственото му правило беше: „По-добре да си въоръжен, отколкото да не си. Мунициите са евтини. Животът е скъп.“

Тухлата включи двигателя на един от старите си автомобили „Линкълн“ и потегли. До разсъмване оставаха няколко часа. Чейни поглеждаше дали не ги следят, но не видя никого. Тухлата забеляза това и рече:

— Още нямаме опашка. Но ти си разговарял с онази жена, нали?

— Два пъти.

— Един път е достатъчно. Може би очакват, че ще се свържеш с нея. И са ти устроили засада. Ако се стигне до престрелка, имаш само твоя „Зиг Зауер“ и револвера. Не е много. Ще извадим двата автомата от багажника. Сложих ги там, преди да тръгнем.

— Трябва да сторим всичко необходимо. Сигурен съм, че момичето ще е следващата жертва.

— Вероятно. Вече убиха много хора. Може да очистят и нея. Сетне да заличат следите. И ако са професионалисти, няма да оставят улики. Ще са влезли в дома ѝ, ще са излезли и ще се кикотят в някой бар, когато ченгетата се обаждат на родителите ѝ.

Чейни не каза нищо. Знаеше, че е по-добре да не правиш някои неща, освен ако не искаш да раздадеш справедливо възмездие. Дълбоко в душата си той не беше убеден дали изцяло ще бъде на страната на закона, ако убиеха Джина. Каквото и да ставаше, тя явно беше невинна.

Пред очите им се появи институтът „Типлър“ и Чейни се взря в ярко осветената сграда. Дори в този късен час на паркинга имаше коли.

— Виждаш ли нещо? — прошепна Чейни.

Тухлата също огледа района. Постройката беше разположена на три акра. Наоколо не се виждаше никой.

Макмилан протегна ръка под седалката, извади бинокъл и отново провери терена.

— Отпред има двама пазачи. Униформени. Не знам как ще влезем.

— Ще покажем служебните си карти. Ако не ни пуснат, ще повикаме Джина да излезе.

— Струва ми се, че идеята е хубава.

— Това е най-доброто, което можах да измисля.

— И ще влезем ей така, а?

— Да.

Тухлата се замисли, сетне поклати глава.

— Тук нещо не е наред, малкия. Защо има пазачи отвън? Това не е нормално. Обикновено единият седи зад бюрото, а другият патрулира. После се сменят. Така се прави.

Макмилан имаше право. Така се постъпваше. В института „Типлър“ имаше скъпа научноизследователска апаратура и ръководството не би нарушило такова основно и елементарно правило на охраната.

— Прав си — измърмори Чейни. Подозренията му се засилиха.
— Е, какво мислиш?

— Ами, смятам, че са четирима. Или шестима. Сега не ги виждаме, но са някъде наблизо. Ако ни чакат, за да открият огън по нас, ще излязат отвътре. Играта може да загубее.

Чейни се намръщи. Предполагаше, че ще се ядоса, ако се натъкнеше на засада. Но установи, че не му пука. Беше участвал в толкова много престрелки, че още една едва ли щеше да разпали чувствата му.

— Да вървим.

Тухлата сви рамене и превключи на скорост.

— Ти си шефът.

След пет минути двамата бавно вървяха по паркинга. Чейни небрежно държеше ръка върху скрития си пистолет и оглеждаше всичко. Стигнаха до вратата и Тухлата се обърна. Мускулестите му ръце бяха скръстени на гърдите. Имаше напълно безобиден вид. Само Чейни знаеше, че огромните му ръце стискат картечните пистолети „Узи“.

Някой предпазливо открехна вратата.

— Кажете, господо — рече пазачът.

Чейни блъсна стъклената врата и му показа картата си.

— Казвам се Чейни. От Военната прокуратура. Искам да седнеш зад бюрото. Веднага!

— Но...

— Веднага!

Пазачът незабавно се подчини и седна до колегата си — около трийсет и пет годишен мъж с червеникави коси. Дватама имаха револвери „Смит и Уесън“, модел 19 — вероятно едни най-хубавите оръжия, предназначени за патрони 357 Магнум или калибър 38 мм. Опасни оръжия.

Чейни нямаше доверие на пазачите.

— Извадете бавно оръжията си и ги сложете на бюрото. После направете три крачки назад. И без глупости. Тук вероятно се извършва престъпление и ще си ги получите веднага, щом се уверя, че ситуацията не се нуждае от спешно реагиране.

Тухлата бе заел позиция, откъдето да наблюдава едновременно коридорите и фойето. Беше извадил картечните пистолети и държеше по един в двете си ръце. После щракна предпазителя, приготвяйки се да стреля и при най-малката заплаха. Изглеждаше странно на фона на

престижните научни награди, възхваляващи усилията на института да спаси застрашените видове по света.

— Нищо не виждам, малкия — обади се той.

Чейни изпразни двата револвера „Смит и Уесън“ и ги хвърли на дивана.

— Веднага ме свържете с Джина Гилбърт. Преди да съм изгубил търпение!

Първият пазач се обади в лабораторията. Дълго чака, но никой не отговори. Тухлата го погледна заплашително.

— Обади й се по пейджъра, момче! — извика Чейни. — Накарай я веднага да дойде тук! Не ме интересува как ще го направиш.

Стъписан от повелителния тон, пазачът започна да звъни по пейджърите в различните помещения. След пет минути Чейни разбра, че ще трябва да отидат до лабораторията. Той протегна ръка и сграбчи за ризата първия пазач.

— Хайде. Тръгваме.

— Но... аз трябва да наблюдавам...

— Ще правиш каквото ти казвам — прекъсна го Чейни. Чувстваше се забележително силен, докато напрежението нарастваше. — Ще отидем в лабораторията и ще видим дали...

Някакво внезапно движение накара Чейни да блъсне настрана пазача. Видя, че червенокосият изважда пушка, но вече беше късно да реагира.

Тухлата откри огън с двата картечни пистолета „Узи“, надупчи пазача и стената зад него, бюрото, картините и компютъра.

Чейни също стреля и вторият пазач се строполи на пода. За да бъде сигурен, Чейни изстреля още три куршума и в същия миг видя, че вратата зад Тухлата се откряна. Обърна се и стреля. Куршумът се заби на няколко сантиметра от приятеля му. Макмилан също се обърна и обсипа с куршуми вратата, която бавно се затвори.

Чейни се хвърли върху бюрото, претърколи се и трескаво сложи нов пълнител. Тухлата допря гръб до стената и започна да се оглежда. Лицето му беше зачервено и изпотено, а очите му блестяха. Дълго време не чува нищо, после от коридора се разнесе шумолене.

Чейни обърна глава по посока на шума. Знаеше, че Тухлата ще наблюдава останалата част на помещението. От пет години не бяха действали заедно, но не бяха забравили нищо. Без да говорят, те знаеха

какво ще направи всеки от тях. Чейни се прицели в ъгъла, зачака и се опита да успокои ударите на сърцето си. Между него и мишената имаше само гипсова стена.

Той изстреля десет куршума в стената, после насочи пистолета си към ъгъла. Чуха се стъпки и пъшкане и на пода изтрака карабина „М-16“. Някакъв силует падна и кръвта му оплиска белите плочки.

— Получавах помощ по телепатичен път, а? — попита Тухлата.
— Добър изстрел.

Чейни се ухили мрачно и преброи патроните, които оставаха в пистолета. Имаше още шест и още три резервни пълнителя. Реши да не слага нов пълнител и се показа над бюрото. Двамата се Макмилан допряха гърбове и тръгнаха.

— Също като едно време, нали? — изръмжа Тухлата, държейки картечните пистолети на нивото на гърдите си. Черните му очи бързо се стрелкаха насам-натам и виждаха всичко.

Чейни остана с убеждението, че възрастният мъж не е загубил много от способностите си. След десет минути се приближиха до вратата на лабораторията и бързо се вмъкнаха вътре, но не намериха никого.

— Не се отпусай — с дрезгав глас каза Тухлата, оглеждайки помещението, което бе разположено по дължината на сградата. — Отваряй си очите на четири, сякаш знаеш, че са тук. И наистина може да е така.

Чейни приклепна до компютъра. Беше се задъхал и опитваше да се успокои.

— Пазачите... отпред... изглежда не носеха микрофони.

— Не. Но това не означава, че нямат приятели.

— Е, какво ще правим сега?

— Тук ли трябваше да бъде момичето?

— Да.

— Добре. Ще претърсим института стая по стая. Ще се придържаме към установената практика.

— Бавно и методично.

— Внимателно и предпазливо.

Чейни подсмръкна и запъна петлото на „Зиг Зауер“-а.

— Добре. Аз познавам обстановката, затова ще водя — каза той и бавно тръгна напред, като оглеждаше всичко.

Тухлата вървеше близо до него и непрекъснато се обръщаше. Рефлексите му бяха изострени. След няколко минути влязоха в стаята с електронния микроскоп, но и там нямаше никого.

Изпотеното лице на Тухлата се изкриви от отчаяние.

— Спипали са я преди нас — прошепна той. — Отвлекли са я.

Чейни спря и се заслуша.

— Не вярвам. Какво беше това?

Тухлата поклати глава и продължи да оглежда помещението. После бавно тръгна към вратата.

— Не знам. Сякаш нещо се блъсна.

Чейни обиколи стаята. Предпазливостта беше хубаво нещо, но търпението му се изчерпваше.

Болката, схватката и лекарствата го бяха докарали до някакво състояние на безразличие и безразсъдство. Не му пукаше дали някой ще изскочи от ъгъла и ще започне да стреля. Беше готов да отвърне на атаката.

— Там — каза той и посочи с глава.

Тухлата вдигна картечните пистолети и двамата тръгнаха към стена с десетина жълтеникавобели врати. Чейни застана неподвижно и този път чу звука.

Насочиха оръжията и Чейни рязко дръпна вратата на един от хладилниците.

Тухлата измъкна Джина Гилбърт и махна найлоновата торбичка от главата ѝ. Ръцете и краката ѝ бяха завързани. Чейни извади нож и преряза въжетата.

Лицето ѝ беше преbledняло и имаше синкави петна. Тя се задави, закашля и изстена, после дишайки тежко, се хвана за гърдите.

— Намери одеяло! — каза Тухлата.

Успяха бързо да я затоплят и Джина постепенно възвърна способността си да говори.

— Опитаха се... да ме убият... Онези мъже...

— Успокой се — рече Чейни.

Тя, изглежда, долови миризмата на барут, разнасяща се от дрехите на двамата и на лицето ѝ се появи озадачено изражение.

— Оправихме се с тях във фойето — каза Чейни. — Не се притеснявай.

Джина не изглеждаше изненадана от смъртта на охраната и рече:

— Трябва да се махаме оттук.

— Чакай малко — обади се Тухлата и сложи ръка на рамото ѝ. — Колко човека видя?

— Четирима.

— Тогава остава един.

— Трябва да я измъкнем оттук, Тухла.

Едрият мъж се намръщи и кимна.

— Можеш ли да вървиш, Джина? — попита Чейни и я вдигна на ръце, сетне погледна Макмилан. — Нали знаеш, че трябва да го видиш и да го убиеш?

Тухлата отново кимна и бързо се приближи до вратата. Излезе, огледа коридора и рече:

— Чисто е.

Те тръгнаха из сградата, движейки се към изхода, най-близо до колата. Не биваше да излизат от първата врата, която видят, защото това означаваше да заобиколят института, а там нямаше къде да се скрият. По-добре беше да рискуват, минавайки покрай кабинетите, където бързо можеха да намерят прикритие.

Най-после стигнаха до фоайето. Последният убиец може би нямаше да предположи, че ще се измъкнат през мястото на престрелката. Чейни огледа голямото помещение и въздъхна. Нямаше гаранции, че са в безопасност.

Двамата бавно тръгнаха през откритото пространство. На всеки две крачки се обръщаха и оглеждаха всичко.

Изведнъж Джина изпищя.

Чейни дори не се замисли и светкавично се обърна към посоката, в която тя гледаше. Тялото му се движеше по инстинкт, преди мозъкът да формулира каквато и да е заповед. „Направи крачка вляво, закрий Джина с тяло, извади «Зиг Зауер»-а и стреляй.“

Тухлата вече бе открил огън. Чейни не чу изстрел от противника, но покрай ухото му изсвистя куршум. „Има заглушител“ — помисли той. Макмилан изкрещя и падна по гръб и Чейни промени решението си.

Спря да стреля и се прицели за смъртоносно попадение.

Нямаше време да мисли за Тухлата.

Куршум, изстрелян от пистолета със заглушител, прониза дясната му ръка.

Чейни затаи дъх и забрави за болката. Ръката му спря да трепери и той зачака стрелеца отново да се покаже, за да се опита да го убие.

И онзи го направи.

Чейни натисна спусъка десет пъти. Първият куршум се заби в бюрото, а останалите девет — в убиеца. Чейни брои патроните, докато се увери, че човекът е мъртъв.

Трупът се строполи на пода.

Чейни не сложи нов пълнител. Имаше още четири патрона.

Той инстинктивно се обърна към Тухлата, който се бе надигнал на лакът и разкъсваше ризата си. Лицето му беше зачервено, ядосано и изпотено. Протегна ръка, установи, че раната му не е сериозна и се изправи.

— Да се махаме оттук, по дяволите — гневно измърмори Макмилан и тръгна към вратата.

Качиха се в линкълна и докато излизаха от паркинга, видяха патрулни коли, приближаващи се по единствения път, водещ към института.

Тухлата угаси фаровете.

Чейни изпита моментна паника. Макмилан подкара по-бързо двайсетгодишния автомобил. Между тях и полицейските коли остана само един завой.

Изведнъж се появи черен път.

Тухлата мигновено зави и намали. Измина десетина метра и спря, използвайки само ръчната спирачка, за да не светнат стоповете. Това беше номер, на който Тухлата отдавна бе научил Чейни.

След двайсет секунди патрулните коли профучаха покрай тях.

Тухлата даде на заден ход и бавно се върна на шосето. След половин час стигнаха до болница „Милосърдие“.

Чейни показа служебната си карта и помогна на санитарите да сложат Джина на носилка. Тя стисна ръката му, а той се провикна така, че да го чуят всички.

— Нали ме чуваш, Джина?

Тя кимна.

— Трябва да се свържеш с Военната прокуратура във Вашингтон. Кажи им, че искаш да говориш със следовател Ханк Винсент! Разбра ли, Джина? Ханк Винсент! Разкажи му всичко, което знаеш, и му предай да вдигне под тревога военните следователи в

Аляска. Може би скоро ще се нуждая от тях. Да чака на радиостанцията, излъчваща сигнали за насочване на хеликоптери!

Джина стисна още по-силно ръката му и промълви:

— Ще му кажа. Пази се.

Чейни се отдръпна и санитарите откараха количката.

— Това е федерален свидетел! — изкрещя той. — Уведомете полицията и Военната прокуратура във Вашингтон! Кажете им, че я е докарал следовател Чейни!

Хората от медицинския персонал си размениха озадачени погледи.

Чейни се качи в линкълна и Тухлата подкара към дома си.

* * *

Усещайки прилив на сили с всеки изминал момент, той скочи от хребета, приземи се и хукна да бяга, движейки се бързо в нощта. Беше уверен в посоката — нещо, което не можеше да си обясни. Не се и опита да го направи. Достатъчно му беше да знае, че притежава тъмен и непогрешим инстинкт и неизмерима издръжливост.

Отново бе убил. Прекърши врата на един лос и обилно пирува с тъмночервеното месо. И после усети прилив на неизчерпаема енергия.

Докато бягаше, от време на време му се изпречваше някое растение. Той прилякаше, изтръгваше го с корена и го поглъщаше заедно с пръстта. По този начин продължаваше да подобрява фантастичните си способности — оздравяване, бързина, сила и изострено сетивно възприятие на реалността. Очите му се разшириха, докато започна да вижда както на дневна светлина. Метаморфозата продължаваше. Той имаше човекоподобна форма, но се движеше със скоростта на вълк. Зъбите му бяха горещи, черните очи блестяха, а дългите криви пръсти късаха кората на дърветата, докато тичаше, без да спира.

Трябваше да намери мъжа, който го бе ранил. Знаеше само това. Щеше да открие и него, и вълка му, където и да бяха избягали, и да изяде сърцата и мозъците им. После отново щеше да се присъедини към събратята си, защото те го чакаха. И заедно щяха да унищожат немощните хора.

Чудовищният му силует се очерта на светлината на бледата луна. Ръцете му бяха протегнати, за да сграбчат нощния вятър. Той изрева победоносно и изчезна в мрака.

* * *

Боби Джо бе сложила глава на гърдите му и Хънтър нежно галеше русите ѝ коси. Тя мълчеше, но той знаеше за какво мисли.

Преживяването им беше страстно. Любиха се бавно и накрая, изтощена, Боби Джо се отпусна върху него. И Хънтър беше уморен. Легна по гръб и я притисна до себе си. След известно време тя започна да говори. Разказа му за живота си, за обучението си в специалните части и за страховете си. Призна, че никога не бе изпитвала такъв ужас, както през последните няколко дни. Той слушаше търпеливо.

— И ти се страхуваш, нали? — попита тя. — Уплашен си... като мен.

Хънтър се усмихна и погали лицето ѝ.

— Да.

— Но въпреки това ще отидеш в планината.

— Да.

Боби Джо не каза нищо, после докосна белезите на гърдите му.

— Болката не те безпокои, нали? — попита тя.

Той се засмя и сложи ръка на раменете ѝ.

— Разбира се, че ме безпокои. И аз съм като теб. Боли ме по същия начин.

— Но не ти пука. Преживял си много. Все пак трябва да знаеш, че някой ден късметът, уменията и дори издръжливостта ти няма да бъдат достатъчни, Натаниъл.

Хънтър се развълнува. Боби Джо го бе нарекла Натаниъл.

— Ти си смъртен — тъжно добави тя. — И съществото ще те убие... Чака те. Ти ще отидеш там, горе... и ще се биеш с него. Ще се бориш с нещо... с което никой не е премервал сили. Защо... трябва да го правиш?

— Вече говорихме по този въпрос, миличка — каза той и я целуна. — Време е да поспиш.

— Не мога... да заспя.

Хънтър нежно ѝ се усмихна.

— Спи, мила. Заслужила си почивка.

Боби Джо затвори очи и тихо добави:

— Съществува се страхува от теб, затова иска да те убие.

— Спи... Спи...

Тя се притисна до него и се сгуши на гърдите му. Дишането ѝ стана равномерно и чертите на лицето ѝ се отпусна.

— Убий го, Хънтър — промълви Боби Джо, — убий го, преди то да те е убило.

* * *

Боби Джо лежеше на една страна и бе заровила нос в завивките. Хънтър стана от леглото и установи, че тя спи дълбоко. Спокойното ѝ изражение го накара да се почувства доволен.

Той се облече, приближи се до вратата и отново я погледна. Увери се, че е взел всичко необходимо за опасната, но важна задача. Призрак се надигна и Хънтър му направи знак да не вдига шум, посочвайки Боби Джо. Вълкът го погледна за миг, сетне покорно легна на пода. Хънтър знаеше, че докато се върне, Призрак ще я пази. Вълкът беше най-добрият телохранител в света.

Хънтър безшумно отвори и затвори вратата и застана в коридора. Ослуша се, но не чу нищо.

Знаеше, че станцията е пълна с пазачи, покрай които трябваше да се промъкне незабелязано. И после щеше да поеме най-смелия риск — да претърси стаята на човека, комуто вярваше най-малко.

Той тръгна. Имаше план, но всеки момент можеше да го промени.

* * *

— Те *трябва* да платят — изръмжа Тухлата, докато караше линкълна.

Небето над реката бе започнало да просветлява. Слънцето изгряваше. Задуха хладен ветреца, който леко ухаеше на дъжд.

Обадиха се анонимно на местната полиция, за да съобщят за произшествието в института. Ченгетата щяха да видят опустошението и да решат, че става дума за влизане с взлом. Трупове щяха да бъдат намерени и разпознати, сетне всички щяха да започнат да търсят Чейни, защото отпечатъците му бяха навсякъде по изразходваните пълнители. Не след дълго ФБР щеше да затвори кръга. Но дотогава Чейни щеше да бъде далеч. Смяташе да доведе докрай разследването. Така че, ако хората от Съвета за националната сигурност или дори от Белия дом се опитаха да се намесят, щеше да бъде късно.

Чейни беше в лошо настроение и ядосан. Тези чувства щяха да му потриват, когато се приземеше в Аляска, в последната оцеляла научноизследователска база. Щеше да притисне доктор Хамилтън, докато си признаеше всичко.

Може би щяха да възникнат усложнения в службата, но Чейни знаеше, че вече е нарушил правилата и едва ли може да има по-големи неприятности. Само се надяваше, че Макмилан ще го подкрепи, но и за това нямаше гаранции.

— Отивам в Аляска, Тухла.

— Идвам с теб.

Чейни поклати глава и погледна през страничното стъкло.

— Тази битка не е твоя, Тухла. Вече има много трупове. Ти си изпълнил служебния си дълг. Не е необходимо отново да излизаш на огневата линия.

— Нека да ти кажа нещо, малкия. Аз бях следовател, когато ти още си бил в прогимназията. Сега си сам, в случай че не си забелязал. Мислиш ли, че ще те оставя да се биеш с онези главорези, без да имаш подкрепления? В деня, в който го направя, ще завържа граната на главата си и ще се гръмна. Не. Вече сме затънали до шията. И двамата. Смяташ ли, че толкова много години съм ти пазил гърба, само за да те видя накрая пречукан от някакви безбожници, които се опитаха да убият онова момиче? Не. Ще им дадем да разберат.

— И как по-точно ще го направим?

— Ами, първо няма да пътуваме с пътнически самолет. Имам приятел, който ще ни качи на военен. Няма да споменаваме имена. Само ще му кажем, че изпълняваме задача. После ще вземем хеликоптер. Мислил си за това, нали?

— Да — усмихна се Чейни.

— Знам. Чух те да го казваш на Джина. Да чакат на радиостанцията, излъчваща сигнали за насочване на хеликоптери. Да, не съм забравил. Знаеш ли да управляваш хеликоптер?

— Ами, отдавна не съм го правил. — Чейни се обърна, за да провери дали не ги следят, но Тухлата непрекъснато сменяше посоката и нямаше такава опасност. — Вече не използват „Хюи“, а „Блекхоук“. Но мисля, че ще се справя. Хеликоптерите са почти еднакви.

— Добре. Връщаме се вкъщи, натоварваме каквото можем да носим и на обяд излитаме. Полетът продължава десет часа. Щом се приземим, ще се качим на хеликоптер и ще отидем на гости на доктор Франкенщайн. Пазя старата си служебна карта, а ти имаш документи, че извършваш федерално разследване. Ще свършим работата, преди някой да се опита да ни попречи. Но ще ти кажа едно — трябва да действате бързо. Няма да разполагаме с повече от един ден. Най-много два, ако ни провърви.

— Да. — Чейни усети, че го обзема умора. Можеше да поспи няколко часа по време на полета. — Знам.

— Но не се притеснявай, малкия. Ще извадя нещо специално от трезора. Имам лек за болестта им.

* * *

Хънтър се върна преди зазоряване. Боби Джо още спеше. Облечен в чиста черна риза, която получи от военните, той влезе в трапезарията, за да хапне нещо.

Беше разгледал добре станцията.

Докато другите бяха проектирани грубо и имаха циментови стени и потискащ външен вид, тази база имаше стени от неръждаема стомана, ярко осветени коридори и стерилна атмосфера. Беше луксозна в сравнение с останалите. Помещенията бяха разположени в поредица от кръгове, пресечени с коридори. Хънтър не видя какво има в центъра, но оформлението приличаше на паяжина.

Той предположи, че в средата има лаборатория, но долови миризмата на пръст и разбра, че централната част на станцията е под земята. Вратите бяха от метал, какъвто не бе виждал. Нищо не можеше да ги разбие. Пантите бяха скрити в рамките.

Контингентът от рейнджъри наброяваше най-малко седемдесет, вероятно сто човека. Бяха въоръжени до зъби — нещо необичайно — и носеха свръхмодерно бронирано облекло, каквото Хънтър виждаше за пръв път. Приличаше на пластмасово, но отблизо, без дори да го докосва, той забеляза, че костюмите са направени от сплав от метал и керамика за космически скафандри, излята в уникална защитна обвивка. Имаха наколенки и специални шлемове, снабдени с прибори за нощно виждане, вградени в подвижен визьор.

Въпреки умората, Хънтър беше изумен. Които и да бяха тези мъже, екипировката им беше последна дума на съвременната технология. Той разбра и друго — те очакваха да се случи нещо необичайно и бяха подготвени.

Облечен във вълнен панталон, високи до коленете мокасини и черна военна риза, Хънтър безгрижно мина покрай постовете, докато дежурните се сменяха. Те не му обърнаха почти никакво внимание, но той знаеше, че спокойната атмосфера е резултат от внимателно обмислена организация. Ако някой без пълномощно за достъп до секретна информация проникнеше в базата, те щяха да го арестуват, преди да е направил и три крачки.

Хънтър влезе в трапезарията. Призрак вървеше до него. Двамата седнаха да ядат и вълкът изгълта четири големи пържоли.

Хънтър забеляза, че всеки, който влиза и излиза от помещението, прокарваше карта за самоличност през монтирано на стената устройство. Заинтригува го факта, че всички други врати между стаите и трапезарията са широко отворени. Да, щяха да му позволят да обикаля, но само докъдето бяха решили. Той си спомни номера за влизане с взлом, който бе използвал през нощта, и се усмихна. Всяко техническо средство можеше да бъде преодоляно.

Хънтър чу, че някой се приближава до него и по походката разбра кой е. Без да се обръща, той каза:

— Страхотна база имате, Мадъкс. Обезопасена е отвсякъде.

Полковникът седна срещу него, кимна и се усмихна.

— Стараем, се, господин Хънтър. Станали сте рано.

— Не се нуждая от много сън.

— Виждам. Е, как са приятелите ви?

— Не знам.

Полковникът отвори широко очи.

— Говорих с дежурните от нощната смяна. Казаха, че професорът е възвърнал силите си. Такакура и Тейлър са добре. Леки изгаряния. Ще живеят. Уилкинсън е бил тежко обгорен от експлозията, но ще се възстанови напълно. Днес следобед ще го закарат с хеликоптер в болница. Предполагам, че се питате какъв е статутът на операцията.

— Не съм мислил по този въпрос.

Мадъкс изглеждаше изненадан.

— Ами... не знаехте ли какво щяхме да направим с вас и с екипа?

— Това не ме интересува, полковник. Приключих с армията и с така наречената мисия. Тръгвам, веднага щом професорът се оправи.

— Къде?

Хънтър го погледна в очите.

— Мисля да отида на лов.

Мадъкс явно не знаеше какво да каже. Накрая предпазливо рече:

— Разбира се, съзнавате, че мога да ви арестувам за възпрепятстване на упълномощените лица да изпълнят служебния си дълг в ситуация, свързана с националната сигурност.

Хънтър не направи нищо, но Призрак скочи и изръмжа гърлено и заплашително. Въздухът потрепери от звука на животинската свирепост и сила.

Мадъкс пребледня и вдигна ръка.

— Моля... Моля... Не съм направил нищо, господин Хънтър. Само... разсъждавах на глас. Искях да ви предупредя... за ваше добро.

— Не ме заплашвайте, полковник.

— Но... аз не ви заплашвам.

Мадъкс се разтрепери. Ръмженето на Призрак отслабна, но стана още по-заплашително. Козината на врата му настръхна. Оголените му зъби бяха по-остри и страшни и от ножове. Хънтър знаеше, че трябва да го обуздае, но остави вълка да изрази отношението си, после строго рече:

— Призрак.

Вълкът седна, но очите му останаха приковани в полковника.

— Мили Боже — прошепна Мадъкс и избърса потта от челото си. — Това не беше... необходимо, господин Хънтър. Съвсем не беше необходимо.

Хънтър продължи да се храни.

— Вие го предизвикахте, Мадъкс, не аз.

— Но аз не направих нищо!

— Вълкът е чувствителен към отношението на хората.

Полковникът изчака още една минута, за да се успокои, сетне започна да говори, като непрекъснато поглеждаше Призрак.

— Хънтър, опитвах се да ви кажа, че това е въпрос на националната сигурност. Когато действате под наше командване, вие сте ограничен поради причини, засягащи безопасността. Но от друга страна, ако действате самостоятелно, нямате подкрепа.

— Никога не съм имал подкрепа.

— Но... ако тръгнете сам да търсите съществото, със сигурност ще ви сполети съдбата на членовете на екипа, които бяха убити по време на акцията. Ясно е, че никой не може да се пребори с него.

Хънтър отпи глътка кафе.

— Това е мой проблем, полковник, не ваш. Ще тръгна по дирите на съществото с Призрак. Затова задръжте войниците под ваше командване и ме оставете на мира, по дяволите. Ще стоя тук, докато закарат в болница професора, после ще ви благодаря за любезното съдействие.

Мадъкс се бе овладял. Хънтър знаеше, че полковникът не е глупак. Само ужасяващото присъствие на огромния вълк смразяваше кръвта във вените на военния.

— Хънтър — започна той, — искам да подчертая, че от самото начало на тази мисия бях откровен с вас. Каквото и да се е случило там горе в планината, не е по моя вина. Човек с моя ранг трябва да взима трудни решения и понякога изпращам хората на мисии, от които знам, че вероятно няма да се върнат. Но никога не съм изпращал човек на мисия, която аз ще саботирам. И никога няма да го направя. Разполагам с пълните доклади на Такакура, на Тейлър и на Уилкинсън. Боби Джо отказа да даде информация. Дойдох да ви кажа, че ако наистина е имало саботаж, ще сторя всичко, което е в пълномощията ми, за да открия виновника и да го изправя пред правосъдието.

Хънтър винаги се доверяваше на инстинктите си, затова отново се вслуша във вътрешния си глас. Известно време мълча, после вдигна глава. Изражението му не беше дружелюбно, но тонът беше приятелски.

— Полковник, вярвам ви, че не знаете какво става тук. Мисля, че сте честен човек. Но са ви използвали и вие нямате ни най-малка представа за това.

— Какво имате предвид? — стъписан попита Мадъкс.

— Това ви наранява и същевременно ви помага. Толкова много тайни и лъжи и накрая дори добрите момчета не знаят какво всъщност става. Колко пъти сте посещавали лабораторията тук, полковник?

— Мисля, че тази информация е извън обсега на онова, което трябва да знаете.

— Не сте я виждали, нали?

— И... какво от това?

— Там вършат нещо, за което не само вие, но и вероятно никой друг не знае. И заради всичката тази тайнственост и загадъчност вие всъщност съдействате за укриването на една лъжа.

— Това са само предположения, Хънтър.

— Опитвали ли сте се да получите достъп до лабораторията?

— Не. Имам изрична заповед да не се бъркам в работата там.

— Защо?

— Това е секретна информация.

— Знаете ли, полковник — замислено каза Хънтър, — не съм ви молил да идвате тук и да разговаряте с мен. Но понякога една случайна среща може да промени всичко. Защо не направите нещо за мен? И за себе си. Защо под някакъв претекст не опитате да получите достъп до лабораторията? Измислете нещо. Каквото и да е. Само гледайте да нямате неприятности. Убеден съм, че няма да пуснат полковник от армията на Съединените щати в помещение, което дългът го задължава да брани с живота си. Но ще разрешат достъп на цивилни. Вие сте шефът на тази база. Ако някой има право да влезе в лабораторията, това сте вие. Вие не работите за проклетия Съвет за национална сигурност, а за армията на Съединените щати и отговорността да осигурите безопасността на станцията е ваша. Включително и на лабораторията.

Настъпи продължително мълчание.

— Какво всъщност искате да ми кажете?

Хънтър изпита искрено съчувствие към Мадъкс.

— Искам да кажа, че доктор Хамилтън ви прави на глупак.

Лицето на полковника застина.

— Мисля, че Хамилтън извършва незаконни, неморални и неетични експерименти, а вие несъзнателно му помагате в това престъпление — продължи Хънтър. Знаеше, че не може да нарани по-дълбоко този човек и разговорът му беше неприятен и съвсем не му доставяше удоволствие. — Щом вие, полковник от армията на Съединените щати, нямате достъп до част от института, за който отговаряте с живота си, тогава някой се опитва да отнеме пълномощията ви и да ви прави на глупак.

Лицето на Мадъкс се зачерви от гняв. Той стана и оправи униформата си.

— Пак ще говорим по този въпрос — студено каза полковникът и излезе.

* * *

Между трапезарията и лазарета нямаше запечатани врати, но на всеки вход стояха по двама униформени пазачи с карабини „М-16“. Никой не му каза нищо и Хънтър влезе в интензивното отделение. Професорът седеше на леглото.

Хънтър хвърли поглед към монитора и се увери, че сърдечният ритъм на Типлър е стабилен. Възрастният мъж погледна Призрак и се усмихна, но когато отмести очи към Хънтър, изражението му мигновено се промени и стана сериозно. Светлосините му очи блестяха. Лицето му беше бледо и уморено.

— Трябва да се махнем оттук, Натаниъл. Не го ли сторим, до сутринта ще бъдем мъртви.

Хънтър се приближи до леглото, хвана ръцете му и ги стисна.

— Слушай, професоре. Всичко ми е ясно. В момента знам дори повече от теб.

Типлър изучаващо се взря в лицето му.

Хънтър се поколеба и без да откъсва очи от монитора, показващ сърдечната дейност на възрастния човек, каза:

— Съществото разговаря с мен, професоре. То може да говори. В каквото и да се е превърнало сега, някога е било човек. Тук се е случило нещо.

Хънтър очакваше изненада и изумление, но Типлър само стисна устни, после едва забележимо кимна и рече:

— Глупаци.

Хънтър изпита облекчение, че няма да се наложи да обяснява.

— И двамата знаем, че съществото идва тук. Ще се опитам да те измъкна. Останалите членове на екипа ще летят с теб и ще те пазят.

— А ти ще дойдеш да ни посрещнеш — каза Типлър.

Лицето на Хънтър беше непроницаемо. Той не каза нищо.

— Да, знаех си... — добави професорът и тъжно кимна. — През целия си живот си се чувствал задължен да защитаваши онези, които не могат да се бранят сами. Винаги съм се възхищавал на това твое качество, защото е най-рядко срещаното и най-благородното. Но... Да, отдавна знаех какво ще направиш. Не съм изненадан. Не се притеснявай, че мога да изпадна в шок. Сигурно очакваш да кажа, че това е самоубийство. Но единствено ти можеш да се справиш със съществото, Натаниъл. Изпитвам вина, като ти говоря така, момчето ми. Но ако ти не можеш да го спреш, тогава никой не може да го стори. Бих жертвал живота си заедно с теб, но съм стар и нямам сили...

Хънтър се усмихна, бутна го леко да се облегне на възглавницата и поклати глава. Не пророни дума, докато професорът говореше. После стана и тръгна към вратата. Погледна строго Призрак, посочи Типлър и заповяда:

— Пази!

Вълкът се приближи до леглото, изправи се на задните си лапи и прикова очи в професора. Явно се радваше, че отново го вижда. Типлър се засмя, разроши козината му и рече:

— Приятно ми е, че съм с теб, стари приятелю.

[1] Процес, при който се поддържа еднаквост в налягането и напрежението. — Б.ред. ↑

[2] Синтезираната РНК е комплементарна на матрицата на ДНК, тъй като редът на включването на нуклеотидите във веригата на РНК се определя от последователността на нуклеотидите в матрицата на ДНК. Синтезът на РНК се извършва в живата клетка с помощта на ензима РНК-полимераза. — Б.ред. ↑

[3] Антракс — заразна болест по хората и животните, причинявана от бацил, който образува спори с дълъг живот (до 30

години). Болестта е известна още като синя пъпка. — Б.ред. [↑](#)

18.

Чейни влезе в туловището на товарния реактивен самолет „С-141“. Тухлата се бе навел над сандък с муниции. Макмилан разглеждаше съдържанието, броеше и почистваше оръжията. Ръцете му се движеха бързо, сърчно и професионално.

Възрастният мъж отдавна не бе участвал в сражение. Чейни коленичи до него, разгледа арсенала и видя два гранатомета и гранати.

На черния пазар, откъдето Тухлата несъмнено ги бе купил, гранатите сигурно струваха най-малко по петдесет долара парчето, ако изобщо можеше да бъдат намерени.

В сандъка имаше и две огромни ловджийски пушки с двойни цеви.

— Какво е това, по дяволите?

Макмилан взе едната и Чейни видя, че дървените части са лакирани като на оръжия за колекция.

— Тези сладурчета са ловни карабини „Уедърби“. Стрелят с патрони калибър 454, пълни със сачми. Куршумът лети със скорост хиляда и двеста метра в секунда. От хиляда метра чупи гръбнака на слон. От по-малко разстояние ще мине през тялото му, ще излезе от другата страна и ще продължи да лети, докато се удари в дърво, достатъчно голямо, за да го спре. Миналото лято стрелях за развлечение с тези патрони и пробих дъб, дебел метър и дваисет. Няма нищо по-твърдо, което да поразява по-силно в този обхват.

— Но в магазина има само два патрона. После трябва пак да заредим. Ами, ако се наложи да стреляме отблизо?

Тухлата изсумтя и извади огромен револвер. Чейни го позна, веднага щом го видя. „Казюл“, калибър 454.

На пръв поглед оръжието приличаше на обикновен револвер с барабан за шест патрона. Но отблизо ставаше ясно, че е подобрена версия на колт „Пийсмейкър“. Барабанът беше модифициран и по-тежък и съдържаше пет патрона. Цевта беше дълга осемнайсет сантиметра, за да позволи по-дълго изгаряне на барута.

Чейни знаеше, че това е любимото оръжие за отбрана на жителите на Аляска, защото „Казюл“ поваляше гризли или кафява мечка кодиак с един-единствен изстрел. Според специалистите револверът беше единственото малокалибрено оръжие за ефикасна самоотбрана в дивата пустош, населена с големи хищници.

Чейни взе револвера и остана поразен от майсторската изработка. „Казюл“ се славеше като един от най-прецизно изработените револвери в света и беше изключително надежден в неблагоприятни атмосферни условия.

— Хубаво нещо. По дяволите, Тухла, похарчил си страшно много пари за тези оръжия.

— Е, не са чак толкова много. Взимаш по нещо оттук-оттам и след няколко години оставаш смаян от онова, което имаш. Пък и парите са харчат така или иначе. По-добре да си купиш нещо, на което да се радваш. Така гледам на този въпрос.

Чейни разгледа останалото в сандъка. Видя кука с десетметрово въже на възли, патрондаши, кобури, два комплекта черно бойно облекло, ботуши, две бронежилетки, манерки, компаси, чанти за първа помощ, спринцовки с морфин и адреналин, възбуждащи и успокояващи вещества, ножове и два прибора за нощно виждане.

Тухлата провери и почисти оръжията, стана и съблече ризата си. След пет години, прекарани в пенсия, той не бе загубил добрата си форма.

— Трябва да се екипираме — рече той, обличайки бойните дрехи. — После ще тръгнем. Предстои ни десетчасов полет и ще ядем два пъти. Но ще ни е необходим сън.

Чейни погледна сандъка и чувството му за сигурност се засили. Не знаеше дали това се дължи на смелостта на приятеля му, или на страховитата колекция от оръжия и боеприпаси. Но се почувства по-добре.

След дваайсет минути двамата бяха готови. Освен револверите „Казюл“ и пушките „Уедърби“, Тухлата бе праметнал на гърба си и гранатомет, и десетина гранати. Чейни остана поразен, като видя колко бързо Макмилан се настрои за битката. Сякаш никога не бе преставал да бъде морски пехотинец. Той си спомни девиза — щом веднъж си бил морски пехотинец, винаги оставаш такъв.

Чейни пожела да носи куката с въжето, защото реши, че Тухлата бързо ще се измори от прекомерната тежест. Но щом видя колко пъргаво се движи приятелят му, осъзна, че притеснението му е излишно. Дватамата заключиха сандъка и се качиха на горния етаж.

— Огладнях от цялата тази подготовка — каза Тухлата. — Хайде да хапнем нещо.

Чейни вървеше след него, докато се приближаваха към стълбата, водеща към товарното отделение на самолета. Хрумна му да се извини на възрастния човек, че го въвлича в рискована авантюра, когато Тухлата каза:

— Нищо друго не ме кара да се чувствам по-жизнен. Господи, отново съм в акция.

* * *

Светлината проблясваше между клоните на дърветата и той започна да се движи по-предпазливо, защото наближи населено място. Дори от разстояние надушваше вонята на бензин и изгорели газове. Донесе я вятърът, който леко зашумоля в зелените листа. Той се спотаи в най-тъмните сенки на гората.

Не беше трудно да намери скривалище, така че никой да не го види. Стволовете на дърветата бяха големи и високи и осигуряваха надеждно прикритие.

Той вървеше, без да спира и без да усеща умора от дългото, усилено бягане през нощта.

На няколко пъти се опита да си представи как изглежда — подскачащ силует с оголени зъби и хищни очи, ухилен, появяващ се за миг и изчезващ.

После се замисли за мъжа, който така безмилостно вървеше по следите му. Представи си как го сграбчва за гърлото — както почти бе направил, ако не бяха невероятно бързите рефлексии на онзи човек — и осъзна, че втори път няма да допусне същата грешка. Следващия път щеше да нанесе удара с изключителна свирепост и бързина.

Вълнението му го накара да затича по-бързо и той скоро наближи последната научноизследователска станция. „Да, мъжът трябва да е там...“

Постепенно започна да усеща лека умора. Вече не скачаше и не се катереше така лесно и разбра, че трябва да яде. Да, ще убие някое животно, ще се нахрани и ще продължи, защото скоро щеше да се стъмни, а настъпеше ли нощта, трябваше да бъде силен, за да се угощава с още по-вкусна плът.

* * *

Доктор Хамилтън се наслаждаваше на лъчите на бързо залязващото огненочервено слънце, когато чу стъпки по чакъла. Обърна се, усмихвайки се приветливо, но лицето му мигновено помръкна.

Натаниъл Хънтър се приближи до него и се загледа в планините. Мълчеше. Сякаш никога нямаше да проговори. Хамилтън реши да се възползва от възможността и да се измъкне.

— Е, мисля да се връщам на работа...

— Знам какво сте направили — без да го поглежда, каза Хънтър.

— Моля? — усмихна се докторът.

— Лутър.

За миг слънцето сякаш блесна по-ярко, Хънтър се заслуша, но не чу отдалечаващи се стъпки.

— Какво казахте?

— Говоря за Лутър. Стар ваш приятел. Онзи ден разговарях с него. Изпаднал е в тежка криза. Помоли да ви предам поздрави.

Хамилтън мислеше, че усмивката му е неразгадаема — заблуда, която несъзнателно си бе внушил през годините на суетност, когато бе убеден, че чарът и интелектът му смайват слушателите.

— Млади човече, моля, изяснете се.

Хънтър се обърна към него.

— Той е стар ваш приятел. Променил се е с течение на времето.

— Грешите. Не познавам човек на име Лутър.

Хънтър се засмя.

— Мисля, че го познавате, Хамилтън.

Последва дълго мълчание, сетне докторът отново се усмихна.

— Намирате се на опасна територия, господин Хънтър. Много опасна.

Сините очи на учения блеснаха заплашително — досущ буря, задаваща се от бурно море.

— Знаете кой съм, нали, Хамилтън — презрително каза Хънтър и погледна встрани, за да се увери, че са сами. — А аз знам какво сте създали. Видях го, разговарях и се бих с него. И сега вие ме поставяте в такова положение, че трябва да го убия. Затова отговорността е ваша. Помислих, че трябва да го знаете. И още нещо. Преди цялата тази история да приключи, ще унищожа всичко, което сте сътворили. Защото вие сте създали нещо, което никой няма право да прави. Пуснали сте го на свобода. И съществото се възползва от шанса си. Но играта свърши. Чудовището трябваше да остане в миналото. Вашето безочие го върна в свят, където не му е мястото.

Усмивката на Хамилтън стана нагла и подигравателна. Той се изсмя.

— Какво може да ми стори човек като вас, господин Хънтър? Вие сте напрегнат. Разбирам ви. Преживели сте ужасно изпитание. Мога лесно да ви уредя...

— Смятайте Лутър за мъртъв, докторе. Всичко, което сте направили, ще бъде унищожено. Ще се погрижа за това.

Въпреки самообладанието си, Хамилтън се стъписа от това недвусмислено предизвикателство. Изражението му мигновено се промени. Насмешливостта му се превърна в смразяваща враждебност.

— Няма да го направите, господин Хънтър.

— Напротив. Ще го направя — усмихна се Хънтър. Сега беше негов ред да се подиграва. — И когато приключа, ще имате късмет, ако се отървете само със затвор.

Хамилтън присви очи.

— Разбира се, сигурно съзнавате, че съм много влиятелен човек.

Хънтър се засмя.

— Аз също, докторе. Много влиятелен. Може би искате да се уверите в това.

Настъпи мълчание.

Хамилтън постепенно възвърна арогантния си вид.

— Наистина, не знам за какво говорите, господин Хънтър. Знаете, че отричането е много ефикасна защита. Особено когато няма доказателства.

— Ще има доказателства, докторе. Трупът на Лутър.

Хамилтън се усмихна. Хънтър кимна и тръгна. Беше се отдалечил на десетина крачки, когато докторът се опита да каже последната дума.

— В такива ситуации загиват хора, господин Хънтър.

Хънтър се обърна и се усмихна, но погледът му беше убийствен.

— Никой не живее вечно.

* * *

Бяха се събрали около леглото на професора. Такакура и Тейлър стояха от едната страна, а Хънтър — от другата. Уилкинсън бе откаран с хеликоптер в болница, където да лекуват раните му. Останалите членове на екипа бяха благодарни за отсъствието му, защото макар да не бяха разговаряли по въпроса, всички смятаха, че той е виновен за саботажа.

Типлър каза няколко встъпителни думи, които за пореден път убедиха Хънтър в мъдростта, зрелостта и достойнството на възрастния човек. Гласът му беше тъжен.

— Преди всичко искам да ви кажа, че дълбоко скърбя за загубата на храбрите мъже, които ни придружаваха в планината. Но не можем да направим нищо за мъртвите. Грижата ни е за живите. И затова ви събрах.

Те мълчаха и търпеливо чакаха указанията на професора.

— Хромозомна манипулация, мои приятели — заяви той.

Хънтър и Боби Джо се спогледаха. Блестящите черни очи на Такакура бяха приковани в Типлър.

— Може да има само едно обяснение — продължи професорът. В гласа му се долавяше умора. — Подозирах, че е така, но не бях сигурен. После Натаниъл ми каза, че съществото е разговаряло с него.

Хънтър вече бе съобщил на другите този факт, за да не се стъписат по време на съвещанието.

— Но имахме затруднения в общуването, професоре. Съществото знаеше какво иска да каже, но му беше трудно да се изрази.

— Да, това би могло да се очаква. Приятели мои, отново ви благодаря за риска и за саможертвата ви, за да ме измъкнете от онези

планини. Знам, че заради мен поехте излишен и изключително голям риск, защото не искахте да ме оставите. Длъжник съм ви. И сега дойде моментът да ви обясня какво е онова същество и откъде е дошло, макар че нямам доказателства. Но всички сме уморени и нямаме време. Простете ми, ако ви се сторя твърде обстоятелствен.

— Говорете, професоре — тихо каза Такакура. — Няма за какво да се притеснявате.

Типлър се усмихна и кимна, доволен от подкрепата.

— Приятели мои, мисля, че знам кой или какво представлява съществото. Може би теорията ми ще ви се види налудничава и невероятна, но ви моля да ме изслушате и сетне да изкажете мнението си. И вероятно ще намерите повод за размисъл в разсъжденията ми.

— Разказвай, професоре — насърчи го Хънтър. — Засега ти си единственият, в чиито думи има логика.

Типлър се засмя, после изражението му стана съсредоточено.

— Подобно същество не е ходило по земята. То е... Не знам как да го опиша... Изкуствено създаден вид, чудовищна смесица от научно творение и първобитен човек, нещо, което би трябвало да е сътворено от Бога, а не от човечеството. И сега ще ви обясня как стигнах до този извод. Няма да говоря за навиците, силата и бързината му. Всички ги видяхме. Но за разлика от физическите качества, способността му да говори не е присъща за праисторическия човек. И в това се състои загадката. Освен ако съществото не е генетична комбинация между първобитен човек и съвременен човек. Ние, учените, смятаме, че праисторическият човек е бил по-скоро звяр, отколкото човешко същество. Дълбоко в нашата същност все още съществува звярът, но ние сме го потиснали и го контролираме с по-висшите си способности. Но чудовището, срещу което сме изправени, не е възпирано от съвест и морал като съвременния човек поради простата причина, че не притежава тези качества. Следователно, съществото се подчинява само на звяра в себе си. Не се колебае, няма съзнание, безмилостно е, не се страхува и никой не може да го спре. То е най-съвършеният от всички хищници, защото е необуздано в твърдата си решителност да задоволи потребностите си да убива и отмъщава. Но въпреки това съществото говори нашия език, което означава, че не е праисторическо.

Последва дълго мълчание, нарушено от Такакура.

— И как бихте обяснили това явление?

Професорът се загледа в него.

— Много просто. Предполагам, че в гробница от лед е оцеляла ДНК от праисторически човек и е била открита в този затънтен край. По някакъв начин веригата ДНК е била възстановена и сетне имплантирана в съвременен човек.

Типлър изчака думите му да стигнат до съзнанието на другите. Хънтър не каза нищо. Само се запита колко е сложен проблемът. Не беше учен, но не му бе трудно да го повярва.

— Това е единственото обяснение — продължи професорът. — Разсъждавах върху фактите, безпристрастно се насочих натам, накъдето неизбежно води науката и стигнах до това странно и невероятно заключение. Мисля, че някога съществото е било съвременен човек. И в тези научноизследователски станции е бил извършен експеримент, който го е трансформирал нито в праисторически, нито в съвременен човек, а в ужасна, богохулствена смесица от двете. Но съществото е запазило способността си да говори, да общува примитивно и да изпитва емоции и желание за мъст и ярост. Ръководено е изцяло от зверското начало в човека — нещо, което е било преодоляно преди десет хиляди години.

Професорът премести поглед върху Хънтър.

— Ти предизвикваш не само звяра, Натаниъл, а тъмната сила, спотайваща се във всеки от нас. Силата на мрака, с която човекът се е разделил преди цяла вечност, защото е причинявала само разруха и смърт. Само че сега в чудовището тази сила на мрака е съчетана с ужасяващ интелект. Яростта не се е променила. Останала е същата. Неподправена. Съвършена. Още по-голяма. Защото мозъчната му дейност е подпомагана от някаква форма на съвременно познание, макар и отслабено от трансформацията.

Хънтър продължаваше да мълчи.

Всъщност не знаеше какво да каже, освен че вярва в теорията на професора. Вече беше сигурен какъв ще бъде следващият му ход, след като стана ясно, че Типлър е твърде болен, за да бъде закаран в болница. Ситуацията беше необикновена и Хънтър щеше да рискува, но само за известно време. Защото сърцето на възрастния човек вероятно нямаше да издържи на напрежението. Но професорът го освободи от бремето да отговори.

— Често е трудно да се повярва в научната фантастика, приятели мои. Но едно е сигурно — някои неща не са присъщи на човека. И да се променя структурата му е задача, която е най-добре да бъде оставена на Господ.

Хънтър въздъхна дълбоко, погледна Такакура и отново се съсредоточи върху Типлър.

— Професоре — внимателно започна той, — не може да бъдеш закаран в болница. Каза, че искаш да се махнеш оттук, но ако те преместят, може отново да се предизвика...

— Знам какво мислиш, Натаниъл. Но и аз съм на същото мнение. Съществото ще дойде тук. Вероятно тази нощ. Защото последователно напада станциите една по една. Това означава, че човешкият му интелект търси нещо. И когато дойде, чудовището няма да остави никого жив. Затова всеки, който реши да остане в базата, ще бъде в сериозна опасност, когато се мръкне.

— Аз оставам с теб, професоре — рече Хънтър. — Призрак също. И тези хора тук няма да напуснат станцията. Те мислят, че могат да победят съществото. Имат висококалибрани оръжия, пък и тази база е много по-добре охранявана от другите. На чудовището няма да му е лесно да влезе тук. Ще разбере защо това място е по-специално от останалите. И ще стоя тук, докато те измъкна, професоре. Такакура и Боби Джо имат уважението ми, каквото и решение да вземат.

— Оставам — непоколебимо заяви Боби Джо.

Такакура дори не отговори. Решителното му изражение и непреклонният поглед бяха достатъчно красноречиви.

— Да, така и предполагах — каза Типлър и поклати глава. — Понякога е лошо да се намираш в добре укрепена сграда. Това прави очакването по-болезнено. Но както и да е, съществото идва и всеки от вас ще бъде принуден отново да се сражава с него. Ето защо, трябва да се подготвите и да не мислите за здравословното ми състояние, за да не се разсейвате. Не допускайте колебание в битката срещу звяр, който вече е решил какво ще прави и действа импулсивно, докато вие обсъждате как точно да реагирате. Не се страхувайте. Бъдете безпощадни. Превърнете се в зверове като него. Но го направете, без да загубите човешкия си облик. Използвайте по-висшите си способности. В същото време трябва да бъдете жестоки като него, за да го победите.

Боби Джо се приближи до Типлър и докосна ръката му. Усмивката ѝ беше лъчезарна.

— Не се безпокойте, професоре. Готови сме. Почивайте си и оставете битката на нас. По дяволите, с нетърпение очаквам да го очистя.

— Да оставя битката на вас... Да, аз не съм в състояние да помогна. Но се питам... какво е унищожило съществото в миналото. Защото със сигурност се е намирало на върха на екосистемата и не е имало врагове. Но въпреки това, по някакъв начин е било заличено от лицето на земята. Каква ли е била съдбата му?

Хънтър млъкна, защото нямаше какво да каже. Но погледна през прозореца и видя, че слънцето залязва. Нямаше много време, за да се подготви, затова сложи ръка на рамото на Типлър.

— Почини си, професоре. Ние сме готови за срещата със съществото. Както ти каза... нещо го е убило в миналото. И отново може да го унищожи.

* * *

След като според правилника бе извършена идентификация, Такакура и Боби Джо влязоха в оръжейния склад. Двамата бяха облечени в черни бойни екипи. Русите коси на Боби Джо бяха завързани на опашка. Беше си сложила черни очила, за да подготви зрението си за нощния мрак.

Очите на японца обходиха оръжията.

— Дай ми онази самозареждаща се пушка „М-14“ — каза той на сержанта, който ги придружаваше.

„М-14“ беше предпочитаното от морските пехотинци оръжие заради точността и страховитата си възпираща сила.

Сержантът сложи пушката на масата и Такакура я взе, за да я разгледа.

— Къде мога да я изпробвам, преди да се стъмни?

— В задния двор на базата има стрелбище. Искате ли оптически мерник?

— Очите ми са достатъчно силни — измърмори японецът и препаса няколко патрондаша с патрони калибър 45 мм.

— Трябват ми трийсет патрона петдесети калибър за снайперовата пушка — каза Боби Джо. — И комплект за почистване.

— Няма проблем — отговори сержантът.

— Ще се срещнем на стрелбището — обърна се към нея Такакура. — Не влизам в битка с неизпробвано оръжие.

— Добре, ще се видим след половин час — рече тя и сложи боеприпасите в малка брезентова чанта. — Трябва да почистя и да смажа снайпера и да монтирам прибора за нощно виждане.

Такакура излезе, а Боби Джо огледа лавиците, търсейки нещо, което би могло да пробие дебелината като броня кожа на съществото.

— Какво взе Тейлър, другият член на екипа? — попита тя.

— Онзи едрият ли?

— Да.

— С белега на лицето?

— Да — леко обезпокоена отговори Боби Джо.

Сержантът взе списъка и подсвирна.

— По дяволите! Кучият му син е опразнил склада. Взел е петдесет ураниеви патрона за ловна пушка дванайсети калибър, единствената „Дезърт Игъл“, петдесети калибър, която имаме, и четирийсет патрона за нея. Както и десет нападателни гранати.

Той вдигна глава. В очите му се четеше страх.

Боби Джо разбра, че онова, което е станало с екипа, не е тайна за рейнджърите. Вече всеки знаеше, че съществото едва не ги е убило там горе в планината. Тя бе забелязала, че всички в базата са тежковъоръжени с пистолети и пушки.

До правилника на стената беше подпряна „Гаранд“ — вероятно най-мощната самозареждаща се пушка, произведена през Втората световна война.

— Наистина ли ще бъде толкова страшно? — присвивайки очи, попита сержантът.

Боби Джо се намръщи, после кимна.

— По-страшно, отколкото можете да си представите. И искам да ви кажа, че онази стара „Гаранд“ няма да ви помогне.

Той се стъписа.

— А какво би помогнало?

— Молитва.

Челюстта му увисна от изумление.

— И запазете последния патрон за себе си. Молете се съществото да не ви хване жив — добави тя.

* * *

Доктор Хамилтън стоеше пред остъклените двойни врати на интензивното отделение и гледаше спящия Типлър. Професорът беше под упойка, за да може кръвното налягане и дишането му да бъдат внимателно регулирани.

Усмивайки се, Хамилтън извади спринцовка от десния си джоб.

Всичко щеше да стане бързо и никой нямаше да разбере. Щеше да инжектира експерименталния серум в системата за интравенозно лечение, и после да чака, наблюдавайки резултата. Ако серумът беше успешно пречистен от гените, причиняващи чудовищните мутации, здравословното състояние на професора мигновено щеше да се подобри. В противен случай генетичната трансформация щеше да ги задължи да убият Типлър. Това щеше да бъде загуба на човешки живот, но в същото време значителен успех за науката. Хамилтън не страдаше от угризения, че жертва неколцина в полза на други. И най-вече на себе си.

Когато серумът бъдеше усъвършенстван, те никога нямаше да го дадат на масите, на хората по света. Не. Щяха да скрият величието му в коридорите на властта, където избраниците щяха да бъдат имунизирани срещу болестите и дори срещу смъртта.

Да, щеше да бъде лесно да придобие абсолютна власт, да установи контрол над цели континенти, да живее век след век, да крои планове и да ги осъществява хитро и решително, за да създаде ненадмината в историята империя.

Хамилтън тръгна по безлюдния коридор на интензивното отделение и се приближи до стаята, където спеше доктор Типлър. Кимна на медицинската сестра, която му се усмихна и отново се залови с работата си. Тя нямаше да забележи нищо, защото Хамилтън щеше да действа бързо, а после времето щеше да бъде единственият му противник, защото не знаеше кога серумът щеше да асимилира първоначалната ДНК.

Е, да, съществото може би щеше да проникне в станцията и да убие много хора. То беше достатъчно силно, за да разбие стоманените врати на горния етаж и да ликвидира войниците в базата, но екипът на Хамилтън щеше да е в безопасност в бункера, далеч от демоничния му набег.

Той тихо влезе в стаята и усмихвайки се, махна пластмасовото капаче от иглата и протегна ръка към системата за интравенозно лечение.

В същия миг от пода безшумно скочи черна сянка. Хамилтън се обърна и хлъцна при вида на огромната глава и гигантското тяло. Черните очи блестяха, зъбите бяха оголени, а ушите — наострени. От гърлото на животното се изтръгна зловещо ръмжение, от което плочките потрепераха.

Хамилтън плувна в пот и отстъпи назад. Опита се да извика сестрата, но от устата му не излезе звук.

— Мили Боже... — разтреперан промълви той. — Аз... Господи... Спокойно, момче... Спокойно, добро куче.

Призрак не помръдна. Очите му блестяха като на леопард.

След като не го уби веднага, Хамилтън осъзна, че животното може да го пощади. Събра смелост, протегна ръка и натисна бутона, за да повика сестрата, която след миг застана на прага.

Тя погледна настръхналия вълк.

— Призрак! — строго го смъмри тя.

Вълкът леко отстъпи назад, макар че не откъсна очи от Хамилтън. Докторът възвърна отчасти куража си и опитвайки се да не изглежда нервен, успя да каже:

— Сестро, какво прави... това куче в интензивното отделение?

— Заповеди, сър.

— Чии заповеди?

— На полковник Мадъкс, сър.

Хамилтън пое дълбоко въздух.

— Има ли причина полковникът да ви заповядва да нарушавате болничните стандарти за стерилност и да рискувате работата си, като позволявате на куче да влезе в интензивното отделение?

— Това е вълк, сър.

— *Не ме интересува какво е!* Питам, какво прави в интензивното отделение?

На вратата се появи командос — въоръжена до зъби жена с руси коси, завързани на опашка. Беше облечена в черно. В колана ѝ бяха затъкнати два пистолета, а на рамото ѝ бе праметната огромна черна пушка. Тя впери поглед в Хамилтън.

— Мога ли да ви помогна?

— Не — сърдито отговори той. — Ще говоря с полковника за това грубо нарушение на болничния правилник.

— Призрак — каза непознатата жена, поглеждайки вълка. — Долу.

Вълкът не откъсваше очи от Хамилтън, който разбра, че ще умре, ако направи дори една крачка към спящия професор.

— Призрак! — повтори командосът. — Долу!

Вълкът не помръдна.

Очите ѝ се присвиха.

— Явно не ви харесва, докторе.

Лицето на Хамилтън се изкриви от гняв.

— Аз съм главен лекар на станцията...

— Лейтенант — каза Боби Джо.

— Да, лейтенант, аз съм главен лекар на станцията и ви предупреждавам, че ако незабавно не обуздаете онова животно, ще заповядам да го застрелят.

Той протегна ръка към телефона.

Призрак изръмжа.

— По-добре го вразумете, преди да е дошла охраната — с по-мек тон добави Хамилтън.

Вълкът беше възбуден, но Боби Джо не знаеше каква е причината за това.

— Недейте, докторе — леко обезпокоена каза тя. — Мисля, че в момента не бива да се движите.

Той набра номера на охраната. Боби Джо го наблюдаваше изпитателно. Сетне отново погледна вълка и в очите ѝ се появи страх.

— Призрак! Легни! Долу, момче! Хайде! Веднага!

Вълкът не помръдна.

Хамилтън тихо каза нещо по телефона и затвори. Очите му се стрелкаха ту към Боби Джо, ту към Призрак.

— Не се притеснявайте, лейтенант — усмихна се той. — Повиках охраната, за да ми помогнат да овладее положението. Ще

бъдат тук след трийсет секунди. И своевременно ще убият този звяр.

Боби Джо се обърна и видя шестима мъже, въоръжени с карабини „М-16“.

Тя не се отмести от прага, но я завладя страх. Те стигнаха до вратата и Боби Джо наклони глава на една страна.

— Стой, сержант! — каза тя. — Аз съм старшият офицер тук.

— Но...

— Какво! — викна Боби Джо. — Аз имам по-висок чин! Обадете се на Мадъкс! Веднага!

Сержантът насочи поглед към вълка.

— Прави каквото ти казва! — заповяда той на друг войник от охраната, който мигновено извади радиопредавател, за да се свърже с Мадъкс.

Сетне между войниците мина друг силует. Без да иска разрешение, Хънтър смело влезе в стаята. Не зададе въпроси и не обърна внимание на охраната. Протегна ръка и сграбчи Призрак за козината на врата, като насила го бутна назад.

Вълкът се възпротиви и Хънтър се наведе, погледна го в очите и заповяда:

— Не!

Призрак не помръдна, затова Хънтър го вдигна за козината на врата и го премести.

— Стой тук!

Гледайки гневно Хамилтън, вълкът изръмжа още веднъж и отчаяно разтърси глава.

Без да губи нито секунда, Хънтър се приближи до доктора и забеляза спринцовката. Протегна ръка и я взе от треперещите му пръсти. Присви очи и се взря в кехлибарената течност.

— Какво е това, докторе? — усмихвайки се иронично, попита той.

— Болкоуспокояващо.

— Така ли? Струва ми се, че в момента професорът не изпитва болка. — Усмивката му помръкна. — Ще го запазя за по-късно.

— Имате ли необходимата медицинска квалификация, за да правите такава преценка? За тази намеса в лечението на болен мога да ви изгоня от базата. Дори да ви заключа в изолатора, ако пожелая.

— Съмнявам се — каза Хънтър и даде спринцовката на Боби Джо. — Но може да опитате. За ваше разочарование, тази база все още е под военно командване. Ето защо, не мога да бъда изгонен без съгласието на полковник Мадъкс.

Хамилтън беше малко по-висок от Хънтър и реши да се възползва от това предимство, пристъпвайки по-близо до него.

— Искам да знаете, че това животно ме нападна и затова ще бъде убито.

Хънтър се изсмя.

— Ако Призрак ви беше нападнал, нямаше да сте в интензивното отделение, а в гроба.

— Зло куче.

— Вълк е.

— Не ме интересува какво е! Не правех нищо нередно и не го предизвиках. Това животно ми попречи да изпълня професионалните си задължения. Този звяр е опасен и незабавно трябва да бъде убит или изгонен от базата.

— Вълкът ще се махне веднага, щом аз и професорът заминем. Но дотогава ще прави каквото му кажа. Ще стои в тази стая и ще пази доктор Типлър.

Хамилтън се изсмя подигравателно.

— Имаме охрана.

Хънтър се усмихна.

Ученият присви очи.

— Вие сте човекът, който заведе на смърт екип от войници професионалисти, нали? Не мога да кажа, че съм изненадан от безразсъдството ви. Вече ви обясних, че имаме охрана, но вие настоявате на това безумие.

— Нямате пазач, който никога не заспива, докторе. И ако имате проблем в това отношение, говорете с полковник Мадъкс.

— Уверявам ви, че ще го сторя.

В стаята влезе Мадъкс. Беше леко задъхан. Лицето му беше зачервено, сякаш бе тичал от другия край на двора.

— Ето ме. Какъв е проблемът, докторе?

Хамилтън посочи Призрак и гневно произнесе:

— Онова животно, полковник. Това е болница, а не кучешки приют. Не е необходимо да ви напомням, че присъствието на див звяр

в базата е нехигиенично и опасно. И най-вече в интензивното отделение. Като главен лекар на станцията ви съветвам незабавно да го махнете оттук или да го убие.

Мадъкс погледна вълка, сетне Хамилтън.

— Не изглеждате ранен, докторе.

— Охраната пристигна навреме, за да предотврати нападението.

— Разбирам. Страхувате се, че ще ви нападне, така ли?

— Разбира се — обидено отговори Хамилтън. — Всеки нормален човек би се страхувал от този звяр. Животното е опасно. Диво. Мястото му е в клетка, а не в болница.

— Точно затова е тук, при професора, докато екипът по издирването замине, докторе. Няма да има повече дискусии по въпроса. Това е заповед. Вълкът ще остане като личен телохранител на професор Типлър, докато не получи друга заповед от повисшестоящите. Ако желаете, разрешавам ви да им се обадите и да обсъдите положението.

Хамилтън беше вбесен, но отвърна спокойно:

— Да, ще говоря с тях, полковник. При това незабавно. Уверявам ви. Ще видим кой е шефът тук.

— Както искате.

Хамилтън мина покрай него.

— Повярвайте, ще го сторя.

Ученият спря на прага и протегна ръка към Боби Джо.

— Спринцовката, лейтенант.

— Аз ще я взема — каза Хънтър. — Може би, когато се събуди, професорът ще поиска да види какво има вътре. Освен ако е нещо, което не желаете никой да види.

Хамилтън се изчерви.

Без дума повече, той излезе от стаята.

Хънтър се намръщи.

Боби Джо се приближи до него и замислено погледна спринцовката.

— Защо не му я даде? — попита тя.

Хънтър взе спринцовката, доближи я до очите си и се взря в кехлибарената течност.

— Спомних си нещо, което веднъж ми каза един старец.

— И какво е то?

— Ако не можеш да разбереш дали постъпваш правилно, или не, запитай се дали имаш нещо против хората да те гледат. Ако предпочиташ никой да не те вижда, по-вероятно е да грешиш.

* * *

Огненочервеното слънце се бе издигнало високо в небето, когато Чейни излетя с хеликоптера „Блекхоук“ от военновъздушната база.

Разположена на петнайсет километра от най-близкото населено място, базата се намираше на повече от осемстотин километра от научноизследователската станция. Но хеликоптерът се движеше със скорост петстотин километра в час, затова щяха да пристигнат там бързо.

Оказа се удивително лесно да вземат боен хеликоптер, след като командирът на базата се обади във Вашингтон, за да провери пълномощията на Чейни. После двамата с Тухлата натовариха оръжията и боеприпасите.

Машината имаше хидравличен заглушител и бръмченето на двигателя и перките почти не се чуваше. Единственият звук по време на полет беше свистенето на въздуха. Имаше монтирана и лека картечница. Но Чейни реши, че няма да им е необходима, затова отлетяха само с оръжията, които бяха донесли.

Минаха над първите назъбени заснежени планини на височина три хиляди метра. Навигационната система „Магелан“ им помагаше да поддържат курса. Набраха още по-голяма височина и Чейни погледна уредите, за да се увери, че хеликоптерът се движи стабилно и не приближава границата от четири хиляди метра, защото кабината не беше херметизирана. На такава височина човек внезапно можеше да изпадне в безсъзнание. Хидравличното налягане беше постоянно. Стабилизаторите бяха компютъризирани и автоматично се нагласяха към вятъра и атмосферните промени.

Чейни бързо свикна с управлението и постепенно се успокои, защото установи, че е по-лесно да лети с „Блекхоук“, отколкото с „Хюи“.

— Кога ще кацнем? — попита Тухлата.

— Вероятно след около два часа.

— Добре — отговори Макмилан, вперил очи в огромните планини, извисяващи се на хоризонта. — Ще стигнем по светло и ще разгледаме обстойно базата, сетне ще побъбриш с твоя човек.

— Да, ако имам късмет. Защото ако са разбрали, че идваме, те ще се подготвят. Мисля, че добрият доктор няма да седи със скръстени ръце. При първа възможност ще говори с Вашингтон и ще поиска намеса. И сигурно ще съчини нещо от сорта, че преча на скъпоценната им научна работа с тъпите си въпроси. Но и без това вече сме си навлекли достатъчно неприятности. Може да ни хвърлят в затвора заради престрелката в института.

Тухлата изсумтя.

— Да, рано или късно ще ни спипат, малкия. Но в момента не се тревожи за това. Пък и нали избягахме. Ако беше останал във Вашингтон, щяха да те държат дни или дори седмици, за да даваш обяснения. Но ти постъпи правилно. И когато цялата тази история свърши, аз ще дам показания в твоя защита. Бях очевидец на всичко, затова нещата ще се оправят. Всъщност, няхахме избор. Просто не спазихме правилата след инцидента.

Чейни поклати глава и се намръщи.

— Това няма значение за мен, Тухла. Онова, което върлува там, горе, е много по-лошо, отколкото случилото се във Вашингтон.

— Само не забравяй какво трябва да направиш, малкия. Не отиваме там, за да убием съществото, а за да разберем какво става, да го документираме и да изпратим доклада на шефовете. Всички тези оръжия са за самоотбрана. Макар че имаме сметки за уреждане. Защото някой трябва си плати заради убитата жена и нападението срещу теб. Затова, разберем ли нещо, изчезваме оттам.

— Може да се окаже по-лесно да влезем, отколкото да излезем от станцията. Но вече отидох твърде далеч. Няма връщане назад.

Тухлата кимна, облегна се назад и затвори очи. Чейни се загледа в заснежените планински върхове около тях и отново си напомни колко лесно е да се умре в тези клисури, пропасти, водопади и глетчери. После се замисли за човека на име Хънтър^[1], който се славеше като най-добрият следотърсач и познавач на природата в света, и почувства, че той може да отговори на някои въпроси.

Сигурно бе само едно — загадъчният доктор Артър Хамилтън нямаше да спомене, че следотърсачът е толкова маловажен, ако поради

някаква причина не се страхуваше от него.

[\[1\]](#) Hunter (англ.) — ловец. — Б.пр. [↑](#)

19.

Хънтър погледна към хоризонта, за да прецени интензивността на светлината. През нощта луната щеше да бъде бледа, но базата щеше да бъде ярко осветена от мощните прожектори, разположени на стратегически места покрай оградата и в двора.

От ъгъла, под който бяха поставени, и от близостта им един до друг, той пресметна, че ще има малко сенки, макар да се съмняваше, че този факт ще попречи на съществото. Звярът вече ги бе нападал през деня, показвайки, че не се страхува от светлината както в началото.

За трийсет минути Такакура бе изстрелял стотина патрона с „М-14“, за да се увери в надеждността на оръжието, а Боби Джо — трийсет, за да бъде сигурна, че снайперовата пушка е нагласена за стрелба от близко разстояние.

Странно, но големокалибрена „Барет“ беше по-точна на хиляда, отколкото на сто метра. Отклонението не беше голямо — едва сантиметър и половина, но Боби Джо беше добър стрелец и го забеляза.

Тя обясни това явление, като каза, че на сто метра свръхзвуковият куршум леко криволичи, докато след двеста-триста метра се стабилизира и започва да лети в права посока.

Хънтър за пореден път се изуми от уменията и майсторството ѝ при боравенето с огромната снайперова пушка.

Докато седеше до нея, Хънтър се зачуди какво мисли Боби Джо за предишната нощ. Искаше да я попита, но Такакура беше наблизо, пък и не му беше удобно, предимно защото любовта беше нещо, непознато за него дотогава, но и защото се чувстваше все по-зависим от Боби Джо.

Макар да не познаваше жена с нейната военна подготовка, той установи, че зад фасадата на професионалист тя е изключително женствена — нетърпелива за ласки и чувствителна. Хънтър се замисли как ще се развие връзката им и дали изобщо ще има бъдеще за тях. После, с периферното си зрение видя, че тя се усмихва.

— Снощи се представи много добре, Хънтър — закачливо подхвърли Боби Джо, докато почистваше и смазваше снайперовата си пушка. — Особено за човек, който е изтощен физически и емоционално и е ранен. Да, пиша ти отличен.

Той я погледна и се усмихна.

— Помислих, че е добра идея да се постарая. Не исках да ми пръснеш черепа, докато спя.

Разговорът явно ѝ доставяше удоволствие и Хънтър разбра, че тя не изпитва угризения.

— Не знам дали го съзнаваш, но говориш насън.

Той се вцепени.

— Какво?

— Говориш в съня си — повтори тя. — Каза много интересни неща. Имал си страхотен живот.

— Какво... казах?

— Ами, разказваше за някакво издирване и как няма да позволиш този или онзи да умре. Говореше на някои от децата, които си спасил. „Намерих те, хлапе. Всичко е наред.“ Такива неща. После спомена за руси коси и за любов.

Хънтър осъзна, че е отворил широко уста.

Боби Джо остави пушката на масата, подпря брадичка на ръцете си и шеговито попита:

— Е, кога искаш да се оженим?

Той се засмя. В същия миг Такакура се приближи до тях. От пушката му се виеше дим и японецът изглеждаше доволен. Хънтър погледна Боби Джо.

— Ами, например днес. Или прибързваме?

— Знаеш ли, Хънтър, не предполагам, че си толкова романтичен.

Той поклати глава и разбра, че тя се освобождава от напрежението от предишната и от предстоящата нощ. Но всъщност не се отпускате, а само се опитваше. От опит Хънтър знаеше, че е невъзможно постоянно да бъдеш под напрежение. Всеки се нуждаеше от миг спокойствие преди неизбежното сражение.

Такакура протегна ръка към инструментите за почистване и забеляза, че двамата млъкнаха.

— Прекъснах ли нещо?

— Съвсем не — отговори Боби Джо. — Наспа ли се добре?

Японецът погледна изпитателно Хънтър и се засмя. Хънтър се втренчи в него, защото за пръв път виждаше на лицето му нещо друго, освен чувство за дълг и непреклонност.

Такакура закачливо присви очи и попита:

— Предполагам, че не толкова добре като някои. Но пък нямаше какво да ме разсейва. — Той кимна, сякаш бе установил нещо много приятно. — Да. Изумително е как тежките изпитания на битката сближават сърцата. Защото в неколкочасово сражение можеш да разбереш много повече неща за един човек, отколкото за няколко години познанство. И когато битката свърши, осъзнаваш, че си надникнал в душата на другия. Виждал съм как хората променят живота си... заради такива неща.

Боби Джо не каза нищо, но усмивката ѝ разцъфтя още повече.

— Предполагам, че имаш право. Всъщност, никога не съм мислила по този въпрос.

— Досега — добави Такакура и довърши сглобяването на самозареждащата се пушка „М-14“. — Но това е урок, който си заслужава да научиш и да запомниш. Мога да ти кажа, че най-близките ми приятели са онези, които са се били рамо до рамо с мен. И единствените хора, на които вярвам, са онези, които са рискували живота си заради мен.

— Всеки може да бъде смел през деня, когато се чувства защитен и в безопасност. Но трябва да бродиш в нощта сам и без подкрепления, за да твърдиш, че не те е страх от мрака.

Тримата мълчаливо продължиха да почистват и да смазват оръжията си.

Далечно бръмчене от югозапад привлече вниманието на Хънтър и той погледна към небето. Над назъбените скали се появи петно с метален отблясък и той разпозна очертанията на хеликоптер „Блекхоук“.

— Изглежда ще имаме гости.

Боби Джо стана, засенчи очите си с ръка и погледна към залязващото слънце.

— Не може да са още войници. Тук има вече стотина човека. Хеликоптерът няма картечница и не носи ракети. Мислиш ли, че може да е друг екип по издирване?

— Не — отговори Хънтър. — Скоро няма да сформират нов екип. Вече имат план да хванат или да убият съществото. Поне това разбрах. Може би пристига някоя важна клечка.

Такакура спря да почиства пушката и се намръщи. Хеликоптерът се сниши и кацна на площадката. След миг отвътре излязоха двама мъже — единият едър и въоръжен до зъби, а другият нисък, но също в добра форма — и бавно тръгнаха към станцията. Показаха документите си и изчезнаха зад стоманената порта.

— Странно — измърмори японецът. Онова, което бе видял, явно не му хареса. — Още двама, плюс стотината войника. Едва ли ще има някакво значение, ако останалите не успеят да защитят базата.

Такакура присви очи и се загледа в перката на хеликоптера, която постепенно спря да се върти, после се обърна към Хънтър.

— Може би трябва да разузнаем какво става. Ясно е, че не сме сред онези, на които вярват.

— Къде е Тейлър? — попита Хънтър и взе ловната си пушка. — Трябва да му кажем за това.

— Мислиш ли, че са убийци или нещо подобно? — каза Боби Джо и вдигна огромната снайперова пушка „Барет“. — Не изглеждат много дружелюбно настроени. Всъщност, приличаха на професионалисти, ако питате мен.

— В каква област? — попита Хънтър.

— Нямам представа. Но знаеха как да се държат. Освен това не е лесно да се научиш да управляваш „Блекхоук“. Необходими са шест месеца и пилотите на такива хеликоптери обикновено имат военна подготовка или са морски пехотинци.

Хънтър анализира положението, сетне се обърна към Такакура.

— Защо не намериш Тейлър? Боби Джо и аз ще се опитаме да разберем какво става.

— Хай — съгласи се японецът. — Ще му съобща новината. И след трийсет минути ще се срещнем в интензивното отделение.

— Добре. Трябва да си отваряме очите на четири. Това място е опасно, но горе в планината е по-страшно. А съществото идва. Довечера ще бъде тук.

* * *

Присвил очи, той наблюдаваше приземяването на хеликоптера. Приспособените му към здрача очи проследиха двамата мъже, които влязоха в сградата, после огледаха оградения двор.

В тази станция имаше повече войници, кучета и оръжия, отколкото в другите. Той потърси подходящо място за влизане. Скоро щеше да настъпи нощта, но огромните прожектори щяха да я превърнат в ден. Той разбра, че има само един начин да проникне в базата.

Радваше се, че се бе нахранил, защото чувстваше как организъмът му усвоява хранителните вещества и го прави все по-силен. Да, вече беше на върха на силите си и до започването на атаката нямаше да се нуждае от храна. Сетне щеше да убива и да поглъща, докато разбиеше стоманената врата и влезеше вътре.

Изправил се на задните си крака, той стоеше в сенките. Неволно свиваше и отпускаше пръсти, а дългите му извити нокти щракаха.

Още малко...

Трябваше да повреди ярките прожектори и после, както винаги, щеше да стане господар на мрака и да унищожава.

За разлика от тях, той не знаеше какво е страх. Не, той не чувстваше нищо, освен свръхокислената кръв, която пулсираше от сърцето му и зареждаше тялото му с несравнима сила. Организъмът му преливаше от вещества, които увеличаваха бързината му и притъпяваха болката.

Гледайки гневно и застрашително, той се наведе и безшумно тръгна по тайна, затревена пътека, използвайки дърветата, за да скрие силуета си от приборите им за нощно виждане. Уредите нямаше да му попречат.

Почти се бе мръкнало. Но за него това нямаше значение, защото виждаше всичко. Пък и скоро лунната светлина щеше да посребри клоните и листата. Освен това долавяше миризмата на всяка жива твар, минала оттам през последните няколко седмици.

Но въпреки всичко, той още не беше свършен.

За щастие знаеше какво пазят в станцията — най-чистата съставка на кръвта му, която щеше да го направи по-велик от събратята му и щеше да довърши трансформацията. После щеше да притежава силата на предшествениците си, съчетана с по-висшите способности на човека.

И когато мощта му стигнеше апогея си, на земята нямаше да има друг като него. Щеше да бъде всемогъщ, непобедим и отмъстителен бог, раздаващ правосъдие в света. Плътта им щеше да бъде негова, а животът и смъртта им щяха да съществуват само за негово развлечение и удоволствие.

Шептящият вятър заглушаваше стъпките му и той се промъкваше с чудовищни крачки, а зъбите му бяха оголени в ужасяваща усмивка.

Знаеше, че скоро прикритието на вятъра няма да му е необходимо.

* * *

— Вие сте Хънтър, така ли? — с предпазлив интерес попита мъжът, който се представи като Чейни.

Преценявайки дали строгите очи и лице на човека могат да разкрият нещо за него, Хънтър отговори:

— Да. Какво мога да направя за вас?

Двамата стояха един срещу друг и се гледаха изпитателно. Намираха се в интензивното отделение. Професор Типлър бе дошъл в съзнание и отказваше да вземе лекарство срещу болката. Въпреки страданията и изтощението, изражението му беше съсредоточено. Светлите му очи не се откъсваха от лицето на Чейни. Мониторът за слеждане на сърдечната дейност издаваше равномерен звук. Нямаше и следа от аритмия.

— Радвам се, че попитайте, господин Хънтър — рече Чейни, но Хънтър долови предпазливост в тона му, и мълчанието, което последва, показва, че следователят не е сигурен дали може да му вярва. — Истината е, че изминах дълъг път и преживях много неприятности, само за да ви задам няколко въпроса. Надявам се, че няма да ви загубя времето.

Хънтър погледна професора, но той не каза нищо.

— Ами, не знам дали някой от нас може да ви помогне, господин следовател...

— Наричайте ме Чейни.

Хънтър кимна.

— Добре. Не знам дали ще можем да ви помогнем, но ще се постареем. Ние вероятно сме единствените тук, които не пазят тайни. Питайте каквото искате. Но първо, защо не ни кажете кой е приятелят ви. Явно се е приготвил за лов на мечки.

Чейни се усмихна и посочи Макмилан.

— Простете, но забравих да го представя. Той е мой приятел. Пенсиониран следовател. Но временно е възстановен на служба, докато приключи разследването си. Всички го наричат Тухлата. Работим заедно.

Макмилан кимна приветливо и рече:

— Тук съм само за борбите. Ако не ме искате, кажете. Не искам да ви притеснявам.

Хънтър се вгледа изпитателно в него и поклати глава.

— Не. Само питах. Приятно ми е да се запознаем.

— И на мен — усмихна се Тухлата. — Знаех си, че няма да се обръщаш към мен с „господине“.

Хънтър се засмя. Не изпитваше подозрения към двамата мъже. Гласовете и лицата им излъчваха честност, искреност и непоколебимо чувство за дълг.

Тухлата беше въоръжен до зъби и това показваше, че могат да пропуснат предварителните обяснения. Дватам новодошли явно познаваха ситуацията в основни линии и бяха дошли подготвени.

В позата и държанието им нямаше следа от надменност или високомерие. Хънтър ги хареса от пръв поглед.

— Ще направя за теб, каквото мога, Чейни — каза той. — Какво искаш да знаеш?

Чейни седна на ръба на масата и скръсти ръце на гърдите си. Ръкавите на черното му бойно облекло бяха навити до лактите и Хънтър видя, че колкото и часове да прекарваше зад бюрото, следователят е в отлична физическа форма. Хънтър уважаваше това. Чейни явно бе оцелявал в много битки и знаеше какво е животът ти да зависи от физическата сила и уменията.

— Няма да ти губя времето, като ти разказвам неща, които вече знаеш, дори по-добре от мен — започна Чейни. — Накратко казано, възложиха ми задачата да разследвам какво е онова нещо, което разрушава научноизследователските станции. И защо го прави. В основни линии, мисията ми е като вашата. Знаем какво се е случило с

екипа ти, Хънтър. Научих го от командира, след като се приземих тук. Съжалявам. Водил съм хора в сражение и знам какво означава да загубиш някого. Това е нещо, което никога не забравяш.

— Благодаря, но не аз, а Такакура водеше екипа. Той направи всичко, което би сторил един добър командир. Аз съм само следотърсач. Сигурно знаеш, че нямам военни пълномощия.

— Да, знам.

— Е, тогава с какво мога да ти помогна?

Чейни се прокашля и отпи глътка кафе.

— Би ли ми казал колко пъти установихте контакт със съществото?

Хънтър разбра, че следователят не иска да поеме контрол над положението, нито да командва, а само търси информация. И заради това реши да му сътрудничи.

— Три-четири пъти.

— И винаги в стълкновения?

— Да.

Чейни го погледна внимателно, сякаш се чудеше как Хънтър е оцелял и попита:

— Как е станало така, че още сте живи? Доколкото разбрах, онова нещо... Ами, малцина оцеляват след сражение с него.

— Някои от нас не оцеляха, Чейни. И откровено казано, не знам дали и ние ще останем живи. Съществото атакува внезапно и се оттегля бързо. Затова битките не бяха продължителни. Чудовището си играеше с нас. За щастие взеха ни с хеликоптер.

Чейни не показва изненада. Напротив, беше заинтригуван.

— Казваш, че стълкновенията били кратки, но напрегнати и съществото отстъпвало, преди да го убие?

— Мисля, че и без това нямаше с какво да го убием, Чейни. Кожата му е устойчива на малокалибрени оръжия. Професорът може да обясни това по-добре от мен, но куршумите не го раняват лесно. Изглежда само снайперовата пушка „Барет“ го поразява, но не сме сигурни дали патроните с калибър 50 мм могат да пробият кожата му. Схватките бяха ожесточени, но кратки. Може би около шейсет секунди.

— Ясно. Казваш, че съществото се оттегляло. Играело си с вас. Но животните не правят така. И ти го знаеш.

Хънтър не отговори.

— Адски странно — добави Чейни. — Съществото би трябвало да атакува, да убие някого, да го изяде и да продължи по пътя си. Както правят мечките или тигрите.

Нито Хънтър, нито Боби Джо изразиха желание да дадат информация по въпроса. За миг Хънтър се изкуши да каже, че чудовището е приело преследването като лично предизвикателство. Но после реши, че това ще прозвучи твърде необичайно. Той не каза нищо и Чейни продължи да говори така, сякаш разсъждаваше на глас.

— И така, съществото ви е нападнало няколко пъти и ви е оставило живи... Трябва да има причина за промяната в методите му. Все пак е животно и се подчинява на инстинкти. Не би сторило нещо различно, освен ако не е имало някаква важна причина. — Той погледна Хънтър в очите. — Кажи ми истината, Хънтър. Възползвай се от възможността.

Очите на следотърсача останаха безизразни. Настъпи продължително мълчание.

Чейни не помръдна.

— Добре — най-сетне рече Хънтър. — Ще бъда откровен с теб. Онова нещо не е животно. Не ме интересува дали ми вярваш, но не е животно.

Чейни не изглеждаше изумен.

Тухлата изсумтя и се намръщи. И макар че Чейни не показваше чувствата си, на лицето му се изписа любопитство.

— Тогава какво е, по дяволите? — попита Чейни.

Въпросът засили първоначалното убеждение на Хънтър, че следователят няма какво да крие и не е дошъл да издава заповеди или да заплашва. Хънтър реши да подхвърли част от истината и ако Чейни я приеме, да му разкаже всичко.

— Мисля, че е непознат вид. Прилича на тигър по начина, по който дебне и убива, но в същото време наподобява човек. Двуного е. Не дебне като четириногло. Няма собствена територия, но и не броди безцелно. Затова не прилича на мечка или на тигър в това отношение. Предпочита да атакува нощем, но напада и през деня, ако му се предостави възможност.

Чейни не помръдна. Дори не мигна.

— Срещал ли си нещо подобно, Хънтър?

— Не.

— Чувал ли си разкази за такова същество?

— Не.

— Тогава как си го обясняваш?

— Не си го обяснявам, Чейни. Само ти казвам какво съм видял.

Следователят сви устни и се замисли. Тухлата изслуша целия загадъчен разговор с поглед, зареян в празното пространство.

— Знам, че не ме излъга, Хънтър — рече Чейни. — Но мисля, че не ми каза всичко. След онова, което сте преживели, разбирам защо не вярвате на никого в униформа. Но положението е по-сериозно, отколкото предполагате. Боя се, че... имам лоша новина за вас. Убита е Ребека Танъс. Опитаха се да убият и Джина Гилбърт.

Хънтър не помръдна, но леко отвори уста, а очите му потъмняха. Той се приближи до Чейни и тихо попита:

— Кой я уби?

— Убийците са мъртви. Тухлата и аз се погрижихме за това.

— Хубаво. А Джина?

— В болница е. Всъщност тя беше причината да дойдем тук. Даде ми да разбера, че ще ни кажете истината, без да го увъртате.

— Добре, ще ти кажа какво точно търсиш. И няма да го увъртам. Не ми пука дали ще ми повярваш. Търсиш генетичен мутант. Наполовина човек, наполовина чудовище. Нещо, което може да говори. Движи се като мълния. Кожата му е непроницаема за куршуми. Уцелихме го с достатъчно боеприпаси, които биха убили стотина човека, а звярът се връща и напада отново, по-силен отпреди. Няма рани. Нищо. Успяхме да го раним само с ножове.

— С ножове! — възкликна Чейни. — Но как е възможно да бъде ранено от нож, когато куршумите не го поразяват? Пък и как сте се озовали толкова близо до него? От думите ти разбрах, че никой няма шанс срещу съществото.

— Възможно е, Чейни — обади се професор Типлър. Отначало немощен и слаб, гласът му постепенно се засили.

Чейни се обърна към възрастния мъж.

— Структурата на епидермиса на съществото вероятно е като на носорога, който има най-дебелата кожа от всички живи твари на света. Тъп предмет като куршум или шрапнел не може да проникне в кожата

му, само острие. Това явление обаче не се отнася задължително до дебелината на кожата, а и до състава.

— Обяснете ми какво имате предвид, професоре.

Енергията на Типлър се засилваше с всяка изминала минута.

— Лесно е за разбиране, господин следовател, ако използвате аналогия. Първо, не бива да забравяме, че има само два начина да се неутрализира силата на куршума. И двата се подчиняват на един и същ физичен закон — съпротивление и абсорбиране на силата на удара. При първия метод куршумът не може да направи достатъчен контакт, за да нанесе травма. Съприкосновението е незначително и почти равно на нула. Вероятно един пример ще ви помогне да си представите ситуацията. Ако хванете носна кърпа за двата края и изстреляте куршум във висящата част, коприната ще се огъне напълно и бързо, дори със скоростта на куршума и няма да има никакъв контакт. Разбира се, този метод не е за предпочитане за мишена, която поради физичните закони, не може да отстъпи с такава пъргавина. Вторият метод включва частично отстъпление или поглъщане на силата от удара на куршума. При съприкосновението ударът се разсейва или разпространява по еластичните, влакнести тъкани и това неутрализира силата на куршума. Не е необходимо да споменавам, че влакнестият материал трябва да е изключително неподатлив, подобен на веществата, използвани в производството на керамични платки. Нека да си представим, че хвърлите бронежилетката си във въздуха и стреляте. Бронежилетката ще абсорбира силата на удара. Ударът ще се разсее и ще се разпръсне на постепенно отслабващи вълни в тъканта. А сега, оптимистичният анализ. Съществото е устойчиво на малокалибрени оръжия. Но ако оръжието ви изстрелва куршума със свръхзвукова скорост, която няма да даде на молекулите на епидермиса достатъчно време, за да абсорбират и разсеят удара, вие ще можете да преодолеете забележителната отбранителна способност, И Боби Джо направи точно това с онази голяма пушка. Макар че не увреди епидермиса на съществото, куршумите явно го раниха. С каква скорост летят куршумите, с които стреляш, Боби Джо?

— Използвам патрони, съдържащи триста сачми, заредени с барут „1110 Ходждън“. Летят със скорост хиляда и петстотин метра в секунда. Стрелях и с патрони със сто деветдесет и пет сачми с

тефлонов връх. По-малкият патрон позволява по-висока скорост, стига да не е толкова малък, че да се отклони.

— Да — рече Типлър и кимна. — Точно както ви казах. Разбира се, съществото има праг на издръжливост. Изстрелите на малокалибрени оръжия вероятно нямат никакъв ефект, но когато скоростта на куршума е по-бърза от способността на епидермиса да разсейва силата на удара, тогава чудовището може да бъде ранено от огнестрелно оръжие. За съжаление, опасявам се, че повечето оръжия в базата са безполезни срещу звяра.

— Това е ясно, професоре — замислено каза Чейни. — Но дори ако силата на куршума... се разсее, както казахте, съществото пак ще понесе лека травма, нали? Нещо като охлузване.

— В известен смисъл, да. — Типлър изведнъж затвори очи, сякаш почувства силна болка. — Но ако съществото има повишена способност да оздравява, тогава леката травма бързо ще изчезне. В такъв случай единственото предимство ще бъде времето, докато изпитва болка и последвалата обърканост — физическа и психическа. Защото дори бързо нарастващата и повърхностна рана ще преориентира химичните му запаси, за да заздравее бързо. И ще намали невероятната му сила и издръжливост. Ето защо, когато Боби Джо го порази със снайперовата си пушка, съществото отстъпи. Не беше ранено, а само изпадна в шок. — Типлър пое дълбоко въздух, сетне продължи. — Да, трябваше да отстъпи, защото загуби сили и беше объркано от болката. Но когато болката намалее и чудовището погълне храна, за да навакса използваните за оздравяването хранителни вещества, то се върна още по-силно. Разбирате ли, организъмът му се учи и се приспособява към явлението раняване, а може би мутира, за да предотврати нова заплаха. И несъмнено ще продължи да го прави. Защото забележителната му способност за ускорена еволюция, протичаща за няколко часа, изглежда изпреварва еволюцията, която е претърпял Хомо сапиенс в продължение на много векове. Накратко казано, съмнявам се дали има оръжие, достатъчно мощно да го унищожи.

— Изморяваме ли те, професоре? — попита Хънтър. — Можем да продължим по-късно, ако искаш.

Типлър вдигна ръка и отговори:

— Не, не. Чувствам се отлично. Изслушайте ме, сетне ще си почина. — Той отново пое дълбоко въздух. — И така, вероятно това е причината куршумите да не могат да пробият многопластовия му епидермис. Но ножът и сабята имат противоположен вид сила. Острието увеличава скоростта и осигурява така нареченото „пирамидално проникване“. Контактът е съсредоточен в една точка и това многократно увеличава тежестта и скоростта на удара. Влакната не са в състояние да разсейват, разпространяват, споделят или да избегнат поражението. И това обяснява уязвимостта на съществото.

Чейни не каза нищо. Изглежда разбра, че Типлър се измори. Кимна и промълви:

— Благодаря, професоре. Оценявам помощта ви.

После бавно се приближи до Хънтър.

Не го погледна, а се втренчи в затворената врата на отделението. Бяха помолили на медицинската сестра да излезе, за да разговарят насаме.

— Кажете ми нещо, Хънтър. Колко силно е онова нещо?

— Нищо по-малко от стена на банков трезор, при това солидна, няма да издържи на атаката му.

Чейни направи гримаса.

— Сигурен ли си?

— Да. Аз се бих с него. И единствената причина сега да стоя тук пред теб е, защото ми провървя. Но мнозина нямаха късмет. Ще ти кажа и още нещо. Каквото и да представлява, съществото е създадено изкуствено. Някой, който има таен план, иска чудовището да живее, за да го осъществи.

Чейни се намръщи.

— Съществото не е непознат, а *изчезнал* вид. Времето му отдавна е минало. Не е възможно подобни твари да са оцелели в тези планини през последните десет хиляди години, без да разкрият присъствието си по някакъв начин. Все някой щеше да ги види, да открие кости, леговища или пещери, където са били. Но няма нищо. Никаква следа от съществуването им. Нито дори отпечатък. Някога съществото може да е ходило по тези земи, но това е било преди десет хиляди години.

Чейни си спомни статията от списанието в къщата на Хамилтън. Мозайката започваше да се подрежда.

— Единственото, което не знаем, е кой е открил останките на това същество, как ги е използвал, за да го възстанови и каква е целта му — добави Хънтър. — И когато разбереш кой е създал чудовището, ще знаеш и защо са убили Ребека. Аз вече имам хипотеза, но още не мога да я докажа.

— Диксън? — попита Чейни.

Хънтър поклати глава.

— Не. Хамилтън. Защото това не са измишльотини на правителството. Въпросът е личен. Още от самото начало. Може би са замесени и други. И правителството се е включило на някакъв етап, за да окаже подкрепа. Не знам. Но идеята е на Хамилтън. А той е цивилно лице, което има разностранни интереси.

Чейни не се съмняваше, че каквото и наказание да бъде наложено на Хамилтън, Хънтър сам щеше да раздаде правосъдие на виновниците. Нямаше да ги убие, но сигурно щеше да използва таланта и страховитата си сила, за да превърне живота им в ад.

— Времето лети — обади се Тухлата.

Изведнъж вратата на интензивното отделение се отвори и на прага се появи Хамилтън. Вървеше бавно, пъхнал ръце в джобовете на бялата си лабораторна престилка. Погледна подигравателно Чейни, после Хънтър, сякаш владееше положението. Хънтър не каза нищо. Чакаше мълчаливо.

Знаеше, че Хамилтън демонстрира власт и ненавиждаше арогантността му. Чейни явно беше на същото мнение, но не бе в настроение за логически игри. Той се взря изпитателно в очите на учения и се приближи до него.

— Кажете ми нещо, докторе — прошепна той. — Защо един лекар, който се занимава със здравето на хората, ръководи операция, много по-подходяща за геолог или за компютърен маниак? И какъв толкова жизненоважен проблем наложи мигновеното ви пристигане тук, преди да съм завършил разследването?

Хамилтън сви устни, погледна насмешливо Хънтър и отговори:

— Виждам, че сте слушали възмутителните размисли на господин Хънтър. — Усмивката му трябваше да изразява толерантност. — Откровено казано и аз не съм наясно с миналото и живота на съществото. Но не съм съгласен с теорията на господин Хънтър.

— И каква е теорията му?

Хамилтън отвори широко очи и погледна Хънтър.

— Ами, предполагам, че той вече ви е обяснил теорията си за изкуственото създаване на това чудовище.

— И по-точно?

Хамилтън се изсмя.

— Убеден съм, че господин Хънтър може да хвърли много повече светлина върху този сценарий. На мен ми беше трудно да проумея теорията му поради свръхмодерните му научни схващания.

Пренебрежението му не направи впечатление на слушателите. Хамилтън осъзна, че е в неизгодно положение.

— Е, Хънтър спомена нещо — рече Чейни и се облегна на масата. — Но аз не съм учен, докторе. Обяснете ми вие защо теорията му е несъстоятелна?

— Ами, аз не съм изучавал антропология или генетика като господин Хънтър. Имам само основни познания в тези области на науката. Така че моля да ме извините, господин Хънтър, ако поради недостатъчна информираност изтълкувам погрешно хипотезата ви. Всъщност господин Хънтър подозира, че съществото е продукт на науката. Той дори намекна, че в това са замесени и тези станции, които се занимават единствено със сеизмичната активност.

— И вие смятате тази теория за възмутителна? — попита Чейни и го загледа втренчено.

— Ами, да. Е, не искам да обидя господин Хънтър, но наистина мисля, че хипотезата му е несъстоятелна. Дори ако — пак ви напомням, че това не е вярно — в тези станции се укрива някакъв проект за създаването на... такова същество, каква би била причината? Чудовището вече унищожи три от базите и почти прекъсна програмата. Никога няма да се съвземем от случилото се, защото финансирането от Конгреса беше еднократно и бе наложено вето. Не. За нас създаването на такова нещо, само за да съсипе програмата, би било най-глупавата от всичките ни инициативи.

Ако Хънтър не бе видял някои неща с очите си, убедителността на Хамилтън би подействала и на него.

Ученият продължи да говори с вид, изразяващ превъзходство. Явно съзнаваше, че е изиграл картите си и бързо и умело отстъпваше, правейки педантичен анализ на теорията. Все едно изнасяше лекция по биология в университета.

— Освен това, нямам представа как според законите на генетиката, така както аз ги разбирам, е възможно да се създаде такова същество. Съхранявана в идеални условия, ДНК може да запази молекулната си структура в продължение на двеста-триста години. Всъщност има документиран подобни случаи. Но, ако не греша, професор Типлър смята, че съществото е от епохата на плейстоцена^[1], а оттогава са минали десет хиляди години. Това е изумително дълъг период, през който ДНК не би устояла. И за да бъда откровен докрай с вас, с господин Хънтър и с професор Типлър, когото дълбоко уважавам, смятам, че е невъзможно ДНК да се запази дори през половината от това време. Не. Мислете каквото искате за мен, господа. Знам, че ме подозирате в незаконна дейност. Е, вярно, някои от целите на тези научноизследователски станции са секретни и не мога да ви ги разкрия. Защо иначе мислите, че контролиращата администрация се намира в Лангли? — Той се усмихна приветливо, сетне продължи. — Но няма нищо, което да включва сценария на господин Хънтър. Това е невъзможно. Шансът ДНК да оцелее през такъв огромен период от време е едно на десетки милиарди. Както и шансът тази ДНК да бъде възстановена заради някакво спекулативно и неморално научно приключение с такъв сензационен успех. Не. Нямам нищо против вас, господин Хънтър. Ние сме на различно мнение, за което съжалявам. Признавам, че превъзхождайки ви по научни познания, се държах грубо с вас. Но аз съм човек, склонен към арогантност и моля да бъда извинен. Но не мога да си представя такова явление, господа. На ваше разположение съм, ако желаете каквато и да е помощ. Но не мога да се съглася с теория, за която нямам достоверни доказателства, нито дори теоретично обяснение.

Хънтър се усмихна и поклати глава.

— Съществува и здрав разум, докторе.

Хамилтън обърна глава и трепна, сякаш за да се предпази от невидим нападател.

— Здрав разум. И защо, господин Хънтър, здравият разум ще ме накара да повярвам в нещо, което смятам за невъзможно според научнообоснованите закономерности?

Хънтър погледна през прозореца. Сгъстяващият се мрак вече бе задействал автоматичното осветление на стената. След трийсет минути

щеше напълно да се стъмни и щяха да блеснат гигантските прожектори. С безизразно лице, той отново се обърна към Хамилтън.

— През последната седмица вие загубихте апаратура за един милион долара, докторе. И неколкостотин души персонал. Някакво същество, което не е животно, претърсва базите. Явно иска нещо, което вие имате. Здравият разум ми казва, че научноизследователските станции са важни за него. А вие се опитвате да ме убедите, че не са съществени. Защо?

Линията на отстъпление на Хамилтън беше по-изискана отпреди.

— Господин Хънтър, знам, че не сте глупак. Вие сте образован човек, филантроп, специалист по екология и уважаван в цял свят експерт по оцеляване. Аз съм само учен — нищо уникално или специално — и се ръководя от политиката на пълна прозрачност, възприета от Сенатската комисия по разузнаването. Докладвам им четири пъти на година. Вие имате теории, които са интересни и може би дори правилни. Но истината е, че за мен теорията ви е несъстоятелна и аз не съм съгласен с нея. Ако имате поне едно доказателство, за да подкрепите фантастичното си предположение, търпеливо ще ви изслушам. Но вие изказвате само непотвърдени подозрения. Може и да скриваме някои тайни, но не сме луди учени, които извършват някакъв безотговорен генетичен експеримент, чийто провал е станал причина за смъртта на неколкостотин невинни мъже и жени.

Хънтър не каза нищо. Изражението на Хамилтън показва, че е завършил речта си. След миг на неловко мълчание той се обърна към Чейни.

— Имате ли въпроси към мен, господин следовател? Дойдох да проверя как е професор Типлър. Явно се съвзема бързо. Ако нямате въпроси, ще се върна в лабораторията. Там се извършват секретни експерименти, които изискват присъствието ми, за да ги потвърдя официално.

— Имам само два въпроса. Но няма да ви бавя. На колко етажа е комплексът, докторе?

— Три над земята и един отдолу. Подземният етаж е склад. Научната апаратура е на този етаж, а на другите се намират кабинетите и спалните помещения на военния и медицинския персонал.

— Бих искал да ми покажете подземния етаж. Да видя каква апаратура имате.

— Разбира се, господин следовател. Нямам какво да крия. Ще ви покажа и спалните помещения, и научните кабинети, ако желаете. Уверявам ви, че след това съмненията ви ще се разсеят. — Хамилтън погледна часовника си. — Имам още малко време. Да отидем сега и да приключим с този въпрос.

— Чудесно.

Хамилтън въздъхна, сякаш имаше работа с деца, на които с нежелание трябваше да обърне внимание.

— Добре. Макар да се съмнявам, че ще можете да извършите пълен оглед. Но утре ще го довършим. Да тръгваме, ако искате.

Хънтър зърна за миг лицето на Хамилтън, което сияеше, изпълнено с дружелюбност.

— Всъщност, огледът несъмнено ще бъде кратък, защото няма нищо за гледане. Освен ако, разбира се, не ви доставя удоволствие да обикаляте около безкрайни редици с кашони, пълни с компютърна техника, храна, одеяла и резервни части за превозни средства. Знаете, че тук горе, в труднодостъпната планина, трябва да имаме запаси от всичко най-малко за шест месеца. Може ли да започнем веднага, господин следовател? — добави ученият с вид на човек, когото са задържали твърде дълго.

— Разбира се. — Чейни кимна и погледна Тухлата. — Огледай станцията.

Хънтър се обърна към Призрак и заповяда:

— Пази.

Вълкът се надигна на задните си крака и сложи лапи на леглото. Типлър се засмя. Сетне Призрак започна да обикаля пред вратата. Никой и нищо не можеше да влезе в стаята без негово разрешение.

— Ако нямаш нищо против, бих искал да дойда и аз — обърна се Хънтър към Чейни.

— Нямам никакви възражения — отговори следователят, взе от масата ловната карабина „Уедърби“ и се увери, че е заредена. — Да вървим, докторе. Вие сте екскурзоводът.

— Аз ще остана с професора — каза Боби Джо. — А когато сестрата дойде, ще изляза навън, за да заема позиция. Вероятно ще бъда на покрива.

— Добре — рече Хънтър, тръгна след Хамилтън, но после, без да знае защо, се обърна.

Боби Джо го гледаше съсредоточено.

— *Пази се* — прошепна тя и леко изненадан, той установи, че е очаквал тези думи.

* * *

Такакура и Тейлър обиколиха двора и провериха електрическата ограда.

Тейлър бе използвал остатъка от следобеда, за да се въоръжи за предстоящата битка. На гърдите му бяха кръстосани два патрондаша с по петдесет патрона. На рамото му бе праметната пушка с къса цев и цилиндричен пълнител с дванайсет патрона, а в кобура на колана си носеше ловджийска пушка с двойна рязана цев. Имаше и полуавтоматичен пистолет „Дезърт Игъл“, петдесети калибър. На врата му на еластичен ремък бе окачен прибор за нощно виждане.

Такакура бе праметнал сабята на гърба си, а в ръцете си държеше самозареждащата се пушка „М-14“. На колана му висяха два пистолета 45-ти калибър, а в джобовете бе натъпкал най-малко осем нападателни гранати. Беше залепил на предпазните капачки тънка ивица бял пластир, за да предотврати преждевременна детонация.

Тейлър забеляза този боен трик и рече:

— Това ми напомня за Панама, където преследвахме най-проклетите контрабандисти на алкохол, които си виждаха. Някакъв новобранец на два месеца служба се опита да си проправи път през джунгла от лиани. Бях на четири-пет метра зад него и го прикривах, когато предпазната капачка на една от гранатите му се закачи за лиана. След този случай вече не вярвам в гранатите.

Японецът изсумтя.

— Предпазливостта е мъдро нещо. Особено по време на сражение, където изненадата е последното, което умирацията осъзнава.

— Наистина ли вярваш, че съществото ще дойде тази нощ?

— Да.

— Защо си толкова сигурен? Виж колко добре се охранява това място.

Такакура погледна към тъмните хълмове отвъд двора и се намръщи.

— Ще дойде. За него.

— За Хънтър?

— Да — отговори японецът, потискайки безпокойството си. — За Хънтър.

* * *

Той откри външния наблюдателен пост по миризмата и остана разочарован, че там няма хора. После чу далечен, печален вой, вдигна глава и се засмя.

Да, уби вълчицата с един-единствен унищожителен удар. Откъсна главата и изяде мозъка ѝ, заради примитивното удоволствие, което изпита от това. И сега мъжкарят я търсеше.

Убиването беше такова приятно удоволствие.

Той отново почувства физическото облекчение, което бе изпитал, когато тялото на вълчицата бавно падна на земята.

Изръмжа и се залови със задачата да изучи сградата.

Дънерите, покрити с дебел слой прах и израстъци, бяха скрили бункера от чужди погледи. Но въздухът бе наситен с човешки миризми.

Той знаеше, че входът и изходът са отзад и също са замаскирани. Да, хората бяха проявили благоразумието да се оттеглят зад оградата, която беше по-висока от предишните.

Приклекнал в мрака на стотина метра от двора, той видя войниците, кучетата, оръжията, превозните средства и многобройните постове на бойните кули. Всички бяха в готовност.

Намръщи се и запомни разположението на войниците. Присви червените си очи и внимателно огледа голямата сграда, разположена в дъното на двора. Дори от разстояние, чу бръмченето на генераторите, които зареждаха с електричество оградата и прожекторите. Без онези съоръжения, хората бяха безпомощни в мрака.

Той се изправи бавно и пое дълбоко въздух. Огромните му гърди се издуха. Изръмжа и се приготви, понесен на крилете на зареждаща с

енергия ярост. Знаеше, че предстоящата атака ще бъде най-трудната от всички.

Но не се страхуваше. Той подскочи високо и потърси с поглед тънките жици на оградата, които веднъж го бяха ранили, защото тогава не познаваше тази опасност. После бързо се приближи до станцията.

Промъквайки се безшумно през високите до кръста храсти, той стигна до двора.

* * *

— Какво е това, докторе?

Гласът на Чейни отекна в тихото подземно помещение и Хамилтън бавно тръгна към него.

— А, това е резервен електромагнитен монитор. Опитваме се да открием зависимост между слънчевата активност и движението на тектоничните пластове. Засега не сме установили връзка. Но хипотезата е интересна.

Чейни взе един лост от стената.

— Да видим.

— Разбира се, господин следовател, вие сте представителят на властта тук. Чувствайте се свободен да разгледате всичко, което желаете.

След минута Чейни отвори дървения капак, махна стиропора и разгледа съдържанието на кашона. После тръгна между безкрайните редици с храна, гориво, резервни части, оръжия и дрехи и се намръщи недоволено.

Хънтър стоеше неподвижно в отсрещния ъгъл на склада. Не бе помръднал повече от десет метра, откакто бяха влезли в подземното ниво.

Не, той не възнамеряваше да обикаля напосоки по пътеките между рафтовете и да търси нещо, което знаеше, че не е там. Беше убеден, че Хамилтън никога нямаше да изпълни искането им да огледат склада, ако там имаше някакви доказателства за вината му.

Онова, което търсеха, беше добре скрито. Затова Хънтър опита да се постави на мястото на Хамилтън и да разсъждава като него. Това

беше номер, който използваше при проследяването на трудно уловими животни и се надяваше, че ще му помогне и сега.

„Мисли като тигър...”

„Като вълк...”

„Като лисица...”

Какво правеше едно животно, когато искаше да скрие нещо?

Хънтър знаеше повечето отговори на този въпрос, без да се замисля. Алигаторът напъхваше трупа на жертвата си под някой пън, оставяше го да се разложи и после го изяждаше. Мечката заравяше плячката си в пръстта, непрекъснато се въртеше наоколо и спокойно ядеше месото дни наред. Лисицата скриваше храната в кух пън някъде близо до бърлогата си и я покриваше с листа. Но не толкова наблизо, че трупът да привлече съперници в борбата за спечелване на трудно придобитата плячка. Тигърът завличаше жертвата си на уединено място, където я заравяше под листата и ядеше цяла седмица, без да напуска района за повече от час. Хънтър установи, че макар и в различна форма, практиката е една и съща.

Всички животни заравяха придобивките си.

Чейни отвори поредния кашон. Скръстил ръце, доктор Хамилтън го наблюдаваше търпеливо.

Хънтър допря ръка до бетонния под.

Повърхността беше *студена, гладка и... още нещо*.

Той сбърчи чело и се замисли.

Студена, гладка и... какво още?

Времето минаваше.

Хънтър затвори очи и се съсредоточи.

„Какво усещаш?”

Студено, гладко и...

Той отчаяно поклати глава.

Вибрации.

Хънтър не показва с нищо какво е установил. Бавно прокара пръсти по бетонната повърхност и усети, че вибрациите са ритмични.

После се огледа. Знаеше, че вторият етаж на сградата се захранва с електричество от огромните генератори, монтирани в задната част на двора. Но машините бяха твърде далеч, за да предизвикат вибрации в пода.

Не, там долу имаше нещо друго.

Той отвори очи и видя, че Хамилтън продължава да помага на Чейни да разглежда съдържанието на кашоните. Хънтър се изправи и тръгна към тях.

— Излизам, Чейни — каза той с внимателно премерен тон на поражение. — Тук няма да намерим нищо. Отивам при Боби Джо.

Чейни се намръщи.

— Още не сме огледали всичко. Защо не провериш от другата страна? Виж дали няма да намериш пратка без ордер.

— Нямам време. Ще се кача на покрива да проверя дали всички са заели позиции. Ти довърши огледа.

Хънтър извървя десет крачки, когато Хамилтън извика:

— Асансьорът автоматично спира на първия етаж. Сигурен съм, че ще се ориентирате.

Хънтър не отговори, за да не преиграва ролята си на нищо неподозиращ наивник, качи се в асансьора и натисна бутона. Преживя момент на паника, когато видя, че Хамилтън го наблюдава внимателно, после вратите започнаха да се затварят. Чейни каза нещо и Хамилтън погледна надолу.

Хънтър пъкна пръсти между вратите, разтвори ги и с грациозността на пантера се измъкна от асансьора. Долепи гръб до стената и се спотаи в сенките.

Хамилтън се обърна към асансьора. Вратите бяха затворени. Докторът се намръщи, сякаш съжаляваше, че са му отнели удоволствието да види как Хънтър се маха оттам. Чейни тръгна по пътеката между рафтовете и Хамилтън го последва.

Двамата се отдалечиха, а Хънтър се наведе и започна да се промъква в противоположната посока, като от време на време спираше, за да докосне пода. Но вибрациите утихнаха, докато се придвижваше на запад, а щом отново пое на изток, се усилиха. Той се съсредоточи и чу неясен подземен тътен. В същия миг усети, че някой се приближава и вдигна глава.

Чейни и Хамилтън стояха до товарния асансьор.

— Още не сме свършили тук, докторе — недоволно каза следователят, — но утре ще продължим.

— Разбира се. Както желаете.

Те се качиха в асансьора и Хънтър се изправи и огледа склада.

Бавно се промъкна към източника на вибрациите, който бе разположен близо до източната стена. Знаеше, че ако беше охладителна система, трябваше да има вентилация.

Той огледа пода и видя два малки отдушника, но недалеч имаше друг, много по-голям. Двата по-малки отдушника бяха за отоплението и охлаждането, но големият бе предназначен за нивото отдолу.

Хънтър отмести един тежък сандък, за да се доближи до онова, което бе открил.

Допря длан до вентилационната решетка и усети топъл въздух, излизащ от най-долното подземно ниво на научноизследователската станция. Изпълненият с желание за съдействие доктор Хамилтън бе забравил да спомене за съществуването му. Хънтър изчака, докато сетивата му се изостриха и долови мириса на топлия, наситен с електричество въздух, на хартии и хора.

Разбра какво има долу и тъжно поклати глава.

— Вече нямаш тайни, докторе — каза той.

* * *

Над главата му премина ярък лъч светлина, но той не помръдна. Застана неподвижно зад скалата и търпеливо изчака, докато лъчът се премести към склона на хълма.

Приближаването до безлюдния район зад навеса се оказа потрудно, отколкото предполагаше. Патрулиращите кучета спряха четири пъти и се вторачиха право към него, но не го видяха, защото той се бе скрил зад скалата. Не надушиха и миризмата му, защото стоеше срещу вятъра. След миг водачите им ги смушкаха да продължат да вървят.

Изведнъж го обзе страх. От мъжа. Сетне разтърси глава и отново тръгна.

Знаеше, че организъмът му се е променил. И беше доволен от това. Защото в най-неочаквани мигове от най-съкровени дълбини на тъмната му природа проблясваше искра на съзнание, спомен за съзнание, което още не бе унищожено напълно.

Но това нямаше значение. Скоро щеше да се отърве от бремето на някогашната си същност.

Вече бе станал физически съвършен, какъвто е бил в онази отдавна отминала епоха, но продължаваше да мутира. Всяка промяна увеличаваше силата, издръжливостта и хитростта му — качествата, които го правеха най-могъщият и най-съвършеният от всички хищници.

Без усилие долавяше миризмата на вълк от разстояние няколко километра. И докато бягаше с големи скокове из тъмната гора, обонянието му с лекота разпознаваше растенията, които едва се забелязваха в мрака.

Знаеше кои растения цъфтяха между падналите на земята листа и дали могат да лекуват, или да предизвикват болка. Знаеше кои животни са минали оттам и какво лежи умиращо или мъртво на отсрещния хълм. Чуваше и най-лекото пропукване на клонка, което нарушаваше тишината, и разбираше дали се е счупила от вятъра, от старост или от нечие присъствие. Силата, яростта и величието му бяха безгранични и той ликуваше.

Знаеше, че ако го видят — спиращ дъха образ с огромни зъби и чудовищни нокти, неуморно и безмилостно приближаващ се до плячката — ще съзрат най-чистото превъплъщение на физическото съвършенство и на неизчерпаемата хищническа мощ.

Не, той не се страхуваше от мъжа.

Онзи човек го бе ранил, но повече нямаше да го направи. Защото когато отново го сграбчеше в ръцете си, крайт му щеше да бъде бърз. И мъжът щеше да разбере, че е претърпял поражение и да изпита неподправен страх. Досуц като другите преди него...

В паметта му отново нахлуха откъслечни видения...

Писъци... Врѣхлитане в мрака... Разкъсване на плът... Мозък, гореща кръв, мокри зъби, алено гърло... Храна... Спечелена битка... Слава, екстаз... Зелена гора, огряна от слънчева светлина... Други, които го предизвикват и са победени... Окървавени скали... Сенки, танцуващи пред пламъка... Рев... Страх и писъци... Бягство... Смут... Междоусобна война... Битка... Болка... Бягство, гняв, студ, страх... Кръв... Войната и смъртта са зад него... Отдолу тигър... Плячка, храна... Падат заедно... Непрозрачен лед...

Беше забравил къде е мястото, където лежа.

Междоусобна война?

Той дълго чака, но отговорът не дойде. Опитва да си спомни къде лежа, погребан под студения купол от ослепително бял лед, и се сети.

Още не го виждаха, но скоро щяха да забележат присъствието му. Но тогава щеше да бъде късно.

Хора... Толкова са безпомощни.

Те никога нямаше да бъдат като него. Защото не познаваха мрака, яростта, огъня и глада, който се насища само с кръв.

Да... кръв.

Тяхната кръв.

[1] Плейстоцен — геологически период, продължителността му е 1800000 години, приключва преди 10000 години. Продължава силното застудяване, започнало през предходния период (плиоцен). Тогава са се появили мамутът, северният елен, пещерната мечка и други характерни за ледниковия период животни. В плейстоцена започва еволюцията на вида *Номо* — от архантропа до неоантропа. — Б.ред. ↑

20.

За десетина минути Хънтър развинти болтовете, прикрепящи алуминиевата вентилационна решетка към гладката циментова стена. Отмести я и огледа дългата, квадратна шахта. Беше достатъчно голяма, за да побере човек и той много добре знаеше накъде води. Само че нямаше време да разгледа по-обстойно онова, което се намираше отдолу.

Хънтър вдигна лице към тавана и се заслуша, но не чу никакви тревожни звуци, нито стрелба. Но тишината не го успокои.

Той беше убеден, че съществото ще атакува тази нощ. При това хитро и мълниеносно. Подозираше, че когато алармените системи завият, вече ще бъде късно и битката ще бъде изгубена.

Хънтър обмисли всеки момент от случилото се досега — инцидентите след погрома над първата научноизследователска станция, изпращането на екипа по издирването, подозренията за саботаж, човешката и същевременно хищническа същност на чудовището и ожесточения му стремеж да намери някакво неизвестно съкровище.

И тогава разбра, че онова, което се намира отдолу, съдържа отговорите на всички тези въпроси. Тайната, скрита там, беше същината на загадката, отнела живота на толкова много хора и все още заплашваща света. Трябваше да действа бързо.

Хамилтън не беше глупак, макар че Хънтър го презираше. Докторът несъмнено щеше да забележи отсъствието му и да заповяда да го търсят. Но Хънтър трябваше да рискува. Щеше да се справи с усложненията, когато му дойдеше времето.

Инстинктивно или по навик, той провери дали ловджийският нож е затъкнат в колана му. Извади широкото, дълго двацет и пет сантиметра острие и отново го прибра в ножницата.

Хънтър нямаше друго оръжие, освен устройството, което тайно направи, преди да започне издирването. Ласото, което вече два пъти

спаси живота му. И сега носеше смъртоносната примка от титаниева тел.

Ако се наложеше, щеше да я използва, макар да се съмняваше, че схватка, изискваща такава отчаяна мярка, ще завърши с оцеляването му.

Той влезе в шахтата и безшумно се сниши в мрака.

Въздушното течение беше по-студено, отколкото очакваше и Хънтър предположи, че компютърната техника, скрита долу, изисква ниска температура. Хънтър измина разстоянието за по-малко от минута и се озова пред решетката, зад която се виждаше гърбът на голям светлосив компютър.

Решетката не беше завинтена към стената и той се промъкна в огромна лаборатория. Въздухът беше неподвижен.

Хънтър не бе виждал такова голямо помещение в никоя от базите.

Той наведе глава и се послуша. Чу монотонното бръмчене на многобройните компютри и някъде в далечината долови тихи гласове.

Хънтър огледа залата и съзря четирима лаборанти, облечени в бели престилки. Те стояха с гръб към него и се бяха събрали около компютър с няколко монитора. В средата на помещението се издигаше висок цилиндър, който стигаше почти до ослепително белия таван. Макар че съдържанието беше тъмно, цилиндърът явно беше важен обект. Сякаш цялата лаборатория бе проектирана за него.

Притежаващ инстинкти като тигрите и мечките, Хънтър безшумно прекоси стаята. Притъпените и атрофирали от цивилизования живот сетива на лаборантите не усетиха присъствието му. Той си представи колко лесно би ги убило съществото. Ако не се появеше пред очите им, те нямаше да го видят.

Увлечени в рутинните си задължения, те не забелязаха нито Хънтър, нито действията му. Интересуваха ги само уредите. Тези мъже и жени бяха отстъпили на машините способностите и качествата, които някога ги бяха направили по-висши от тях. И ако той беше хищникът, а те — плячката, всичко щеше да свърши много бързо. Затова чудовището се бе вмъкнало толкова лесно в другите станции, бе измъкнало служителите от безполезните им скривалища и ги бе изпратило в ужасяващия, мрачен свят на смъртта.

Хънтър коленичи до един от компютрите, поставен на лакиран, подобен на олтар плот, и внимателно го разгледа. Видя схеми за анализ на кръв, на сложни съотношения на разпадане на ДНК вериги, на електролиза, на клетки и на геном и кимна.

Да, разбира се...

Годините, прекарани в компанията на най-известния учен по генетика в света, му позволиха лесно да изтълкува информацията. Мониторът показваше схема на участък от ДНК.

Хънтър докосна клавиатурата, прегледа показанията, анализира последователността на генните кодове и установи, че двойната верига ДНК е предимно човешка. После безшумно написа: „Директория“ и мигновено видя списък с имена на файлове. Избра „Видове“ и натисна Enter.

На екрана се появи подробна, цветна компютърна симулация на онова, което Хънтър бе издирвал и предизвиквал в планината през последните няколко дни. Образът беше подвижен и излъчваше примитивна сила. Мускулите бяха напрегнати от ярост, а ръцете — вдигнати. Дългите, извити нокти блестяха заплашително. Хънтър познаваше добре това същество.

С периферното си зрение той следеше движенията на всеки в лабораторията. Някои от служителите седнаха. Намираха се на по-малко от шест-седем метра от него.

Хънтър се зарадва, че с течение на годините се бе запознал с компютрите и умееше да борава с тях. Той написа „СМ-66“, подаде команда „Търси“ и прегледа файловете един по един.

Онова, което се появи на екрана, не го изненада.

„Прототип на ДНК на непознат вид, синтезиран в лабораторията в Норт Ридж, Аляска, с цел инжектиране и експериментиране. Неуспешно изпробвана на видове № 5, № 6 и № 7. Молекулен разпад на първоначалната ДНК на гостоприемника, регистриран след 9 часа, 31 минути и 23 секунди след инжектирането. Серумът «СМ-66» е пречистен чрез отстраняване на молекулите, идентифициращи 91,3% двойни протеинови вериги на

Хомо сапиенс и чрез изолиране на транспортните молекули и гените на гостоприемника.

НАЧАЛО НА ЕКСПЕРИМЕНТА: 00:00:00 ч.

1А. Инжектиране на пречистен серум «СМ-66» в организма на гостоприемника. Продължителност: 17 ч. 29 мин. 16 сек.

2Б. Успешно абсорбиране на пречистения серум «СМ-66» от първоначалната ДНК на гостоприемника: нула процента. Продължителност: 28 ч. 41 мин. 34 сек.

3В. Унищожаване на първоначалната ДНК на гостоприемника от пречистения серум «СМ-66» за 31 ч 54 мин 25 сек: 52%.

4Г. Пълен разпад на молекулите на първоначалната ДНК на гостоприемника от «СМ-66» за 45 ч. 52 мин. 03 сек: 100%.

КРАЙ НА ЕКСПЕРИМЕНТА: Всички системи на приемника са прекъснати и унищожени. Експериментът е преустановен с азотен окис и организъмът на приемника е унищожен след 72 ч. 13 мин. 43 сек.

Пречистването на «СМ-66» е възобновено след 73 часа...”

Хънтър прочете какъв е процентният анализ на лимфоцитите, Т-лимфоцитите, гранулоцитите, моноцитите^[1], диагнозата на реакцията на нервната система към продукцията на бели кръвни телца.

Без да престава да следи звуците в лабораторията, той се върна към тематичния списък и нещо привлече вниманието му. Инстинктивно се запита какво съдържа видеофайлът озаглавен „Охрана. Първи пост“.

Отвори го и мониторът показва едрозърнеста черно-бяла картина. Времетраенето беше обозначено в долния ъгъл на екрана — 245 часа 14 мин. 42 сек. Изпотен от напрежение поради близостта на персонала, Хънтър видя кадри от голяма лаборатория, която гъмжеше от служители. На отсрещната страна имаше кабина с дебели стени от плексиглас, в която седеше мъж — сам и неподвижен.

Камерата се приближи до човека. Хънтър се взря в изображението.

Онова, което се случи после, го накара да се вцепени. По гърба му полазиха ледени тръпки. Сърцето му ускори ритъма си. Дишането му стана учестено. Мъжът падна по лице и започна да се гърчи от болка. После започна да разкъсва ризата, да дере очите и лицето си и да пищи. Скъса обувките си и за миг изчезна от обсега на обектива, сетне отново се появи.

Хънтър беше ужасен.

Отначало бавно, а после с поразителна бързина, лицето на човека се промени. Разшири се и се уголеми. Преобрази се напълно. Косите му опадаха на кичури. Той продължи да се дере, да пищи и да удря всеки предмет, до който се докоснеше, сякаш гореше. После изведнъж тялото му се изкриви в неестествена поза от някакво мощно стълкновение между клетки, претърпя чудовищна промяна и се строполи безжизнено на пода.

Хънтър разпозна праисторическия силует на врага си. Най-сетне разбра откъде и как се е пръкнало съществото.

Съвземайки се, чудовището бавно се изправи.

В лявата страна на екрана се показаха група лаборанти, които ужасени наблюдаваха трансформацията. На лицата им бе изписан страх. И когато съществото пое дълбоко въздух, очевидно изпитвайки дивашка радост от промяната, всички застанаха неподвижно. Чудовището бавно тръгна напред, мина през двуметровата стена от плексиглас, разбивайки я с един-единствен удар, и се озова сред хората.

Хънтър знаеше какво ще последва. Не беше необходимо да гледа. Една загадка по-малко.

Той погледна към цилиндъра, който висеше в електромагнитното поле и разбра, че в тъмната течност се крие още един отговор.

Четиримата лаборанти се приближиха до компютъра, до който бе приклепнал. Хънтър светкавично хвана единия за врата и го блъсна в плота. И преди другите да реагират, извади ловджийския си нож. Допря го до гърлото на най-близко застаналия и заплашително заповяда на останалите.

— Не мърдайте! И не докосвайте нищо! — Хънтър ги бутна един до друг, за да може да ги контролира и посочи цилиндъра. — Запалете

осветлението. Искам да видя какво има вътре.

Без да откъсва очи от Хънтър, жената протегна ръка към клавиатурата на компютъра и бавно натисна едно от копчетата. Хънтър отстъпи в страни и впи поглед в цилиндъра.

Озарен от зелено сияние, силуетът започна да придобива очертания. Най-напред се показва чудовищната глава с разрошени кичури сива коса, плаващи в зеленикава течност.

Светлината се плъзна по-надолу и се видя широко, полегатото чело, рунтави вежди, черни очи, високи скули, плосък нос и голяма уста — зловещ, намръщен разрез с дълги, остри зъби. Сетне се показва огромен, мускулист врат, маймунска гръд и накрая — възлести, силни ръце със сплъстени, дебели косми. Яките крака бяха свръхразвити и явно можеха да изтласкват този колос на човешката еволюция към изумителни височини и да пренасят огромното туловище със скоростта на леопард по планините, тресавищата и равнините в един свят, отдавна погребан под ужасяващата тежест на времето.

Съществото беше мъртво. И по сбръчканото лице и изопнатата, лъскава плът Хънтър разбра, че е умряло преди векове. Той се вгледа в грамадните, силни ръце. Дори столетията не бяха успели да променят дългите, черни, извити нокти.

Хънтър пое дълбоко въздух и поклати глава, стъписан от човешката глупост. Вече не беше необходимо някой да му разказва какво бяха направили. Сега единственият въпрос беше... защо.

Отгоре още не се чуваше сигнал от алармените системи. Нямаше нужда да бърза. Пък и никой от лаборантите не се опитваше да избяга, макар че Хънтър би ги пуснал. Те стояха неподвижно и явно се страхуваха, че той ще им стори нещо лошо.

В същия миг вратите на асансьора зад него се отвориха. Хънтър се заслуша и чу стъпки от шест чифта военни ботуши и скърцането на работни обувки — такива, каквито доктор Хамилтън обикновено носеше.

Хънтър прибра ножа и изумено продължи да наблюдава чудовището в цилиндъра.

Хамилтън спря до него.

На лицето му не бе изписан нито гняв, нито разочарование. Очевидно беше човек, който рядко се изненадва. Ръцете му бяха небрежно скръстени зад гърба. Позата му беше като на любител на

изкуството, който се наслаждава на хубава картина. А когато заговори, усмивката в ъгълчето на устата му показваше задоволство, дори възхищение към онова, което Хънтър бе открил.

— И така, сега вече знаете.

Смехът на Хънтър прозвуча по-скоро като ръмжене. Ситуацията беше толкова безумна и толкова отвъд границите на мислимото и отговорността, че той не знаеше какво да каже. Поклати глава и погледна Хамилтън.

— Как сте си въобразявали, че ще запазите в тайна такова нещо?

Ученият се усмихна подигравателно.

— Но аз *успях* да го запазя в тайна, господин Хънтър.

Докторът бе възвърнал увереността си и чувството за превъзходство. Хънтър се запита какво ли е истинското отношение на Хамилтън към другите. Той се огледа и преброи шестима, облечени в черно войници.

— Предполагам, че ще ме убиете.

Хамилтън не каза нищо и изражението му не се промени.

Хънтър не беше виждал униформени войници в базата и реши, че присъстващите в лабораторията не са редовни военнослужещи, а специален контингент за охрана на тайното подземно ниво. Замисли се как да избяга, после се сети за Боби Джо и останалите, които очакваха атаката на съществото. Погледна Хамилтън и поклати глава.

— Вие наистина сте луд.

— Моля? Е, разбира се, има хора, които може би мислят така. Но аз не съм съгласен с това мнение. А що се отнася до плана ми за вас, смятам, че е очевиден. В края на краищата и двамата сме зрели мъже. Имаме богат опит, живот, изпълнен с опасности и тъмен океан от тайни. Не искам да бъда нетактичен, като изкажа на глас онова, което е явно и неизбежно. И се надявам, че ме разбирате. Наистина нямам друг избор.

Ако очакваше да види страх, изписан на лицето на Хънтър, ученият остана разочарован.

Хънтър се усмихна.

— Знаете ли, колкото и да съм пътувал и каквито и неща да съм правил, никога не съм убивал човек.

Хамилтън прие това като обида — точно каквото беше намерението на Хънтър. Чертите на лицето на доктора се изостриха, а

очите му се присвиха. И когато отговори, той не направи опит да придаде изтънченост на тона си.

— Нима? Жалко, че не мога да кажа същото за себе си.

* * *

Боби Джо стоеше на покрива. Беше подпряла на двунога поставка снайперовата пушка „Барет“. Пред огромното оръжие, карабините „М-16“ приличаха на играчки. На масата до нея имаше два резервни пълнителя.

В ръката си държеше инфрачервен бинокъл за нощно виждане, който увеличаваше светлината четирийсет и пет пъти. През две-три минути го доближаваше до очите си и оглеждаше оградата, храстите и дърветата.

Край четирите страни на сградата бяха разположени двайсетина войника. Повечето носеха леки автоматични оръжия, но имаше и леки картечници „М-60“. По двора обикаляха няколко щурмови отряда, състоящи се от четири до шест човека и водачи с кучета.

Нищо не можеше да проникне през бариерата от кучета, оръжия, войници и оградата от стоманена мрежа, по която минаваше електричество с напрежение двайсет и пет хиляди волта. Генераторите в навеса зад сградата бръмчаха, работейки с максимална мощност. Наблизо бе паркирана цистерна с четирийсет и пет хиляди литра гориво, за да е сигурно, че двутонните генератори ще имат бензин за цялата нощ.

Никой не разговаряше с Боби Джо, защото бе всеизвестно, че снайперистите предпочитат да работят сами. За тяхната работа се изискваше пълна съсредоточеност и разсейването беше крайно нежелателно. Макар че лицето ѝ беше безизразно и непроницаемо, тя се питаше тревожно къде е Хънтър и дали е в безопасност.

Зловещата атмосфера на тайнственост, съчетана с недвусмисленото обещание за предстояща битка на живот и смърт, продължаваше да се отразява на контрола върху емоциите ѝ.

— Виждала ли си Хънтър? — чу се глас зад нея.

Боби Джо се обърна и видя Чейни и мъжа с прякор Тухлата. Двамата държаха ловни карабини „Уедърби“ с двойни цеви и бяха

препасали патрондаши. Тухлата бе праметнал на гърба си и автомат „АК-47“, а на колана му бяха закачени четири нападателни гранати.

— Не — отвърна тя и се намръщи. — Мислех, че е с теб, Чейни.

— Беше. — Той поклати глава и сбърчи чело. — Каза, че ще дойде на покрива, за да види как си. И после щял да обходи периметъра.

Боби Джо се разтревожи.

— Не, не съм го виждала. Кога разговаряхте?

— Преди двайсет-трийсет минути.

Тухлата изсумтя и се замисли. За миг и тримата се умълчаха, после Боби Джо рече:

— Може би някой трябва да отиде да го потърси. Не му е присъщо да каже, че ще направи нещо и сетне да не го стори.

Чейни кимна.

— Добре. Ще огледам наоколо.

— Аз ще го потърся — намеси се Тухлата и сложи мускулестата си ръка на рамото му. — Познавам обстановката. Работих в една такава станция на Филипините и знам, че има много места, където човек може да се забави, особено в моторния парк. Ако Хънтър извършва сериозна проверка, ще му помогна и после ще се срещнем тук.

— Добре — съгласи се Чейни. — Но му кажи да дойде тук, колкото е възможно по-скоро. Трябва ни, за да предвиди кога ще атакува съществото.

— Хънтър не иска да бъде на покрива, Чейни, а близо до съществото, за да го намери. За това го бива най-много.

— За какво го бива и за какво се *нуждаем* от него, са две различни неща, лейтенант — нетърпеливо отговори Чейни. — Хънтър е единственият, който може да разбере как разсъждава съществото. Затова, ако е тук, за да координира контраатаката ни, може да се справим много по-добре. Тук командва полковник Мадъкс, но мисля, че и той ще се съгласи с мен. Колкото по-точно предвидим какво ще направи съществото, толкова по-големи са шансовете ни за успех. И може би, ако ни провърви, ще оцелеем след проклетата битка.

Тухлата тръгна. Беше навел глава и потънал в мисли. После се обърна с пъргавина, която съвсем не съответстваше на едрото му тяло.

— Хънтър ти е казал, че ще се качи на покрива, така ли?

— Да — отговори Чейни.

Тухлата кимна.

— Къде бяхте, когато ти го каза?

— В подземие. Преглеждахме инвентара. Но той излезе преди мен.

— Слушай, Чейни — намеси се Боби Джо. — Не съм в настроение да споря с теб. Аз само изпълнявам заповеди. Не ги издавам. Каквато и задача да имаш за Хънтър, уреди въпроса с полковника.

— Добре.

Чейни кимна и тръгна към Мадъкс, който се намираше в командния център.

Скръстил ръце зад гърба си, полковникът крачеше напред-назад между сержанта, отговарящ за телефоните, и младия офицер по комуникациите.

— Добър вечер, господин следовател — каза той и разсеяно докосна пистолета на колана си.

— Полковник, мисля, че ще имаме предимство, ако Хънтър е в командния център, а не на бойното поле.

Мадъкс кимна, но Чейни не беше сигурен дали го е чул. Това можеше да се очаква. Чейни бе виждал същите изражения във Виетнам, когато батальон виетконгци бяха обкръжили усамотена база и чакаха да се мръкне, за да започнат безпощадна серия от атаки, продължаващи до зазоряване. Започнеше ли сражението, Чейни нямаше време да се страхува. Единствената му мисъл беше как да остане жив. Но през дългия период на очакване на нощта всички имаха твърде много време, за да размишляват за предстоящия ужас и да се съсредоточат само върху това.

— Полковник, трябва ни човек в командния център, за да ни помогне да предвидим какво ще направи съществото — настоятелно повтори Чейни. — Предлагам Хънтър да дойде тук като консултант.

— О, да, разбира се. Кажете на Хънтър, че присъствието му тук е наложително. Незабавно.

* * *

Хънтър запази самообладание и си припомни онова, което знаеше за помещението — разположението на компютрите, вратите, кабелите и другите технически средства.

Не знаеше какво точно ще направи. Но вече бе решил, че Хамилтън няма да се измъкне. Опитвайки се да забави неизбежното, Хънтър заговори и установи, че наистина иска да чуе отговори на въпросите си.

— Предполагам, че вие сте виновен за всичко това.

Хамилтън се изсмя презрително.

— Разбира се, че не съм, господин Хънтър. Не съм само аз. Всъщност пипалата на този експеримент се простират в десетки... Как да кажа... сфери. Да, сфери. Думата изглежда странна. Но са замесени много хора. Някои — баснословно богати, други — членове на правителството, трети — бизнесмени от частния сектор. Но всички искат да наследят богатата, съдържаща се в този фантастичен екземпляр на еволюцията. Странно, но едва включих онези, които се трудиха с мен. Смятам ги за по-висша класа, за същината на системата, така да се каже.

— И каква е тази система? — Хънтър наистина искаше да узнае всичко сега, след като бе стигнал толкова далеч и по всяка вероятност щеше да заплати жестоко за онова, което научеше. — Система от богати кучи синове, която уби една млада жена, за да запази някаква горила, умряла преди десет хиляди години?

Тялото на учения се разтресе от смях и Хънтър едва потисна импулса си да го убие с едно-единствено движение.

— Да, господин Хънтър, може би съм надценил светския ви опит — отговори Хамилтън. Макар че усмивката му помръкна, той нагло се втренчи в Хънтър. — Наистина ли предполагате, че всичко... е работа на един човек? Или дори на една-единствена агенция? Не, господин Хънтър, това е коалиция, така да се каже. Хора, които винаги ще останат в сянка. Вие ме разочаровате и същевременно изненадвате. Разбрахте, че станцията има тайно подземно ниво, а сега, що се отнася до горкия...

— Лутър? — прекъсна го Хънтър. — Горкият Лутър?

Усмивката на Хамилтън беше великодушна.

— Да, господин Хънтър: Горкият Лутър. Или *съществото*, както вие го наричате. Някога той беше мой колега. Да. Лутър Фридкин.

Горкият Лутър не знаеше в каква игра участва. И все бързаше, за да изпревари логичния ход на науката. А беше изключително умен. Предполагам, че сте видели видеофилма, защото мониторът непрекъснато показва ужасното кръвопролитие в онази нощ. Лутър безразсъдно се инжектира с клониращия серум, който самият той извлече от... едно богоподобно създание.

Последните думи на учения бяха изпълнени със страхопочитание.

— Трябва да е имал основателна причина, за да поеме такъв риск — каза Хънтър, без да поглежда към цилиндъра. — Защо не ми разкажете тази история?

Хамилтън сви рамене и продължи:

— Кой би могъл да знае истинската причина? Лутър беше гениален. Нямаше равен на него. И вероятно погрешно бе стигнал до заключението, че е усъвършенствал серума. Тестовите, които направихме с павиани, бяха позитивни, затова Лутър е прескочил опитите с хора и сам е станал доброволец. Може би е бил твърде нетърпелив да се домогне до властта, силата и безсмъртието, към които човекът се е стремил от незапомнени времена.

— Това са фантазии, Хамилтън. Никой не живее вечно.

— Напротив, господин Хънтър. Аз вярвам, че нашият вид е способен да живее дълго. Е, още не сме изолирали механизмите за подмладяване на клетъчната структура, докато тялото старее. Това засега е научна загадка. Няма друг факт, освен загубата на клетъчни модули, който да обясни защо стареем след достигането на зрелостта. Необяснимо явление. И от много години моята цел е да реша тази загадка. Аз съм почти шейсетгодишен. Не съм стар. Но все повече съм обсебен от призрака на тленността си. Познатата стара история. Младежът не мисли за смъртта, а старецът не мисли за нищо друго. Ще се издигнете в очите ми, ако не ме смятате за чудовище, господин Хънтър. Или за човек, който е нарушил клетвата си и е изменил на професията си, за да излъже смъртта. Или, ако не я излъже, то поне да я отлага безкрайно.

Хамилтън се поколеба. Арогантността му намаля, сякаш мислите, които споделяше, го направиха по-откровен. Хънтър го остави да разсъждава и хвърли поглед, за да види къде точно са застанали войниците.

Те стояха в полукръг, бяха насочили карабините „М-16“ и го държаха на прицел. Бяха облечени в черни бойни униформи, закриващи всичко, освен очите. Хънтър се запита дали задължението им е да отбиват атаки отвън, или да охраняват персонала в лабораторията.

— Всъщност, онези от нас, които прекосихме тази етична и научна бездна, за да разберем какво е загубил човекът след изгонването му от рая, трябва да бъдем похвалени за смелостта, въображението и саможертвата ни. Защото от хиляди години, след като човекът се е примирил, че не е центърът на вселената, светът не е виждал такова велико откритие. Едва ли ще можете да кажете нещо, което вече да не е минало през ума ми. Смятате ли, че загубата на младата жена и смъртта на персонала на станциите е твърде висока цена за подобен успех?

Изражението на Хънтър остана непроницаемо.

— В отговор аз ще ви кажа, че всички тези хора щяха да умрат през следващите няколко десетилетия. — Хамилтън говореше така, сякаш това неоспоримо твърдение щеше да реши спора. — Е, загубата на живот винаги е трагична. Но положението беше извън контрола ми. Всъщност, колко време мислите, че щеше да мине, преди онази жена да грохне пред разрухата на старостта или пред някоя неизлечима болест, която щеше да изсмуче физическите и душевните ѝ сили? След колко време щеше да се моли да дойде смъртта, за да сложи край на агонията? Десет години? Двайсет? Петдесет? Знаете отговора. Но какво би станало, ако на същата тази жена някой бе предложил еликсир за крепко здраве и вечен живот? Щеше ли да откаже? Не, господин Хънтър, искрено се съмнявам в това. Напротив, тя с благодарност щеше да приеме божествения дар — безсмъртието. Разбира се, никой, дори с помощта на еликсира, не може да живее вечно. Но живот, продължаващ хиляди години е несравнимо по-приемлив, отколкото само стотина.

Хънтър навъсено погледна гиганта в цилиндъра.

— А той? И него ли наричате човек?

— Не. Това е звяр. Получовек, полуживотно. Всъщност, не съм се опитвал да го категоризирам. Щом открихме фантастичните му способности за подмладяване и продължителност на живота, класифицирането стана безпредметно. Достатъчно беше, че в костите

му са се запазили остатъци от хемоглобин, съдържащи вълшебния генетичен код, от който се опитахме да направим огледално копие. Само глупакът Лутър избърза, предизвиквайки инцидент.

— Инцидент? Неколкостотин мъже и жени са мъртви, Хамилтън. Не бих го нарекъл „инцидент“, а катастрофа.

— Точно тук умът ви не може да се възползва от възможността да превърне недостатъка в предимство. — Тонът на учения беше спокоен, уверен и убедителен. — Виждате ли, във всеки експеримент винаги има риск. Едва когато съществото нанесе втория си удар, аз бях осенен от вдъхновението да превърна тази... катастрофа... в позитивна сила.

Хънтър беше отвратен и усети как кръвта се качва в главата му.

— Оставили сте ги да умрат. Негодник. Постигнали сте целта си и сте оставили онези хора да умрат, за да запазите тайната.

Лицето на Хамилтън беше безизразно.

— Както казахте, господин Хънтър, никой не живее вечно.

* * *

— Това не ми харесва — измърмори Тейлър.

— Използвай прибора за нощно виждане — рече Такакура. — Лесно ще виждаш в сенките.

— Приборът не вижда през стомана, командире. Вече огледах гората и скалите и доколкото видях, съществото не е там. Но знам, че е наблизо. Надушвам миризмата му.

Слушалките на Такакура изведнъж изпукаха.

— Не... още не сме го видели — каза по микрофона японецът. — Да, ще ти се обадя...

— Кой беше? — попита Тейлър.

— Чейни. Изглежда търсят Хънтър. Не знаят къде е.

Командосът присви очи.

— Знаеш ли, и аз не съм го виждал от известно време. Това не му е присъщо. Обикновено е на предната линия. А къде е вълкът?

— Пази професора. Отбих се в интензивното отделение. Двамата бяха там. Имаш право. Не е типично за Хънтър да изчезва.

— Може би трябва да го потърсим — измърмори Тейлър, но веднага осъзна, че това е невъзможно.

Не биваше да напускат наблюдателния пост. Там щяха да получат първото предупреждение и оттам най-добре можеха да реагират на атаката. Пък и нямаше кой друг да ги замести. Хрумна му тревожна мисъл, докато обмисляше вариантите.

— Смяташ ли, че Хънтър може да е отишъл в гората? Както направи преди?

— Не — убедено отговори японецът. — Тогава постъпката му бе продиктувана от отчаяние. Хънтър е смел, но и разумен. Не рискува живота си, освен ако не е наложително. Не, той не би отишъл сам в гората. Благодарение на електрическата ограда и на всичките тези оръжия може би имаме шанс да устоим до зазоряване на атаките на звяра. После вероятно ще се махнем оттук и ще оставим станцията на съществото.

— Можеше да го направим и днес — изсумтя Тейлър. — Но какво пък, по дяволите. И утре няма да ни пуснат да тръгнем, командире. Защото имат нещо общо с онова чудовище. И не могат да го оставят да скита насам-натам и да убива невинни хора. Историята може да се разчуе и да си изпатят. Не. Те трябва да го убият или заловят, преди медиите да са надушили какво става. И затова е цялата тази суматоха. Шефовете знаят, че нямаме шанс. Но това не е техен проблем. Защото ние сме само изпълнители. Ние трябва да се бием със съществото, докато те си седят на топло и взимат политически решения как да ни прецакат. Освен това знаем твърде много. Нямам представа какво става тук, но работата е сериозна. И доколкото познавам онези гадняри във Вашингтон, няма да искат много свидетели, когато всичко свърши. Живите имат навика да говорят. Не. Ще ни държат тук, докато или съществото, или ние не умрем.

Такакура се намръщи и кимна. Изражението му бе спокойно и овладяно — образ на човек, който приема болката, без да се оплаква, боец професионалист, внимателно преценяващ риска преди сражението. Но когато отново погледна Тейлър, в очите му блестеше шеговито пламъче.

— Знаеш ли, навремето мечтаех да се прославя в битки.

— А сега не го ли искаш?

— Да, но не заради армията, а заради хората.

Тейлър дълго мълча, после каза:

— Е, може и да победим съществото. Въоръжени сме до зъби, починали сме си и имаме предимството, че сме в укрепена сграда. Няма да му е лесно да превземе това място.

Такакура изсумтя и отново се намръщи.

— Ще видим.

* * *

Стенещият вятър донесе до слуха му думи. Той се криеше зад скалата и почти не усещаше вибрациите във въздуха, предизвикани от бръмчащите генератори зад сградата.

Усещането за невидим огън, витаещо във въздуха, му подсказваше, че оградата е опасна, затова трябваше да пълзи още малко и да се приближи достатъчно, за да я прескочи. И сетне битката щеше да започне.

В приглушените тонове, които достигнаха до него, имаше нещо познато... някакви чувства. Не беше сигурен, но бе чувал такива звуци. Усещането го накара да застане неподвижно. Но повече не чу гласовете.

Той се намръщи, вдигна глава и огледа патрулиращите пазачи. Оръжията им бяха безполезни. Не видя жената, чието оръжие бе изкарало въздуха от белите му дробове и бе разкъсало гръдния му кош, обливайки в гореща черна кръв тялото му. Да, жената можеше да го рани и фактът, че не я виждаше, го ядоса.

Но той не се страхуваше. И ако тя отново го предизвикаше, той щеше да я намери и да я убие. Заради удоволствието да изпие кръвта ѝ, той щеше временно да пренебрегне останалите и онова, което търсеше. Сетне щеше да продължи да сее смърт и да устоява на жалката им съпротива, докато пиццейки, те побегнеха в мрака, където щеше да ги намери и да ги убие един по един.

Той сподави ръмженето, което се надигна в гърлото му, защото се намираше твърде близо до станцията. Нямаше да издаде звук, докато не нанесе удара си. После техният страх щеше да му бъде съюзник и оръжие.

Той се промъкна още напред. Не изпитваше желание да бърза. Умението му да дебне беше съвършено. Имаше търпението да чака дни наред, за да се възползва от един-единствен шанс да сграбчи плячката си. Притежаваше умения за всякакъв вид атака, макар че повече се наслаждаваше на победоносното чувство да връхлита отвисоко, да съзира ужаса в очите им, докато те пицяха и протягаха ръце за милост...

* * *

— Лутър сам си е инжектирал серума, така ли? — попита Хънтър, без да обръща внимание на самовлюбената арогантност на Хамилтън. — А онова нещо там?

— Това не е Лутър — безчувствено каза ученият. — Не, опасявам се, че от горкия Лутър не остана нищо. Но мой колега загина от неговата ръка. Не пролях сълзи. Пък и неуспехът не беше пълен. Защото макар да е чудовищно преобразен в жив представител на непознат вид, Лутър запази способността за бързо оздравяване и високата продължителност на живота. Да, той ще живее няколко века, макар и в онази необратима форма на звяр. И заради дръзкия му стремеж към авантюри, който завърши така трагично, ние приключихме успешно експеримента си. Защото изолирахме и отстранихме генетичните фактори, които позволиха на ДНК на съществото да преобрази Лутър в свое подобие. — Очите на Хамилтън блеснаха. — Да, ние имаме серум, господин Хънтър, и дългата нощ свършва. Разполагаме с веществата, които осигуряват вечен живот без проклятието на примитивния ум. И скоро малцина избраници ще бъдат... безсмъртни.

— Всъщност, никога не сте възнамерявали да убиете съществото, нали?

— О, да. На определен етап мислихме и за това. И в името на благоразумието и на дипломатичността се наложи да демонстрираме объркване и тревога, заради повтарящите се атаки. Но още преди да бъде изпратен екипът ви, бяхме решили да оставим съществото да свърши работата вместо нас, за да гарантира запазването на тайната ни. Имам предвид, че позволихме на чудовището да унищожи

научните и военните екипи. Нещо като неочакван ефект. А после... Кой знае? Може и да го ликвидираме. Или да се опитаме да го хванем. Откровено казано, от известно време не съм мислил по този въпрос.

Хънтър присви очи. В далечната страна на лабораторията помръдна някаква сянка. Той не я погледна отново и рискува, придвижвайки се леко встрани. Хамилтън видя това, но не реагира. И никой от войниците не се приближи, макар че стиснаха по-здраво оръжията си.

— Вече няма тайни — каза Хънтър. — Знам какво търси съществото. Знам също, че сте могли да предотвратите убийствата, но не сте го сторили.

На лицето на Хамилтън се изписа изненада.

— Вие сте изключително проникателен, господин Хънтър. Защо мислите, че съществото търси нещо? Може би иска да отмъсти или само изпробва животинската си кръвожадност над единствените хора, които увреденото му човешко съзнание си спомня. Защо сте толкова убеден? Бихте ли ми казали какво търси? Изгарям от любопитство.

Хънтър видя, че сянката приклепна на пода до големия компютър. Но не се чу звук. Той се опита да проследи с периферното си зрение почти незабележимото движение, защото не знаеше дали е Чейни, Боби Джо или съществото.

Имаше вероятност военните да са пропуснали нещо — таен тунел или вход, неотбелязан на плана на сградата. Хънтър напрегна тяло и се подготви светкавично да се хвърли, в която и да е посока. И по време на кратката пауза реши да каже на Хамилтън онова, което ученият най-много искаше да чуе. Щеше да спечели ценно време и да сложи край на играта на отгатване.

— Съществото е било в научноизследователската станция — подигравателно каза Хънтър. — И това беше първата ви грешка.

Хамилтън го изглежда с неприязън.

— Е, и? Какво толкова може да намери там? Не се хваля, но ние сме доста придирчиви в премахването на доказателства. Ревниво пазим тайната си. Използваме екипи от „чистачи“ из цял свят за различни ситуации. И те изчистиха базата, много преди вие да дойдете.

— Знам. Свършили са добра работа. Наистина няма какво да се намери. И в това е била грешката им, докторе. Престарали са се. Почистили са там, където не трябва.

— Какво искате да кажете?

— С хората е същото като с животните, докторе. Нищо не се движи, без да оставя следа. — Хънтър потърси с поглед сянката, но не я забеляза. — Съществото е нападнало станцията и войниците и е оставило следи. После е атакувало персонала и лаборантите и е оставило още следи. Стъпки, отпечатащи от нокти и кръв, по които, разбрах къде отива, къде е било и какво мисли.

— Да. Следя хода на разсъжденията ви. Но това все още не обяснява защо сте стигнали до извода, че съществото търси нещо. Бих искал да знам.

— Както вече ви казах, докторе, всяко помещение разказва историята си. Освен едно.

— Хранилището — досети се Хамилтън и се усмихна.

— Да. Хранилището. Единственото помещение, което съществото не е разрушило. Лесно е да проследиш диря, след като разбереш откъде да започнеш. Затова, след като претърсих хранилището и не намерих следи от чудовището, аз разбрах, че нещо не е наред. Потърсих отново и забелязах, че екипът ви от „чистачи“ е заличил всичко. Предполагам, че знаете за кое помещение говоря.

— О, да — усмихна се Хамилтън. — Хладилното.

— Там вашият екип е изчистил всички следи от присъствието на съществото. И аз се запитах защо са го направили точно там, след като другаде не са пипнали нищо. И отговорът беше очевиден.

Хамилтън отвори уста да каже нещо, защото явно тази разгорещена надпревара между интелекти му доставяше удоволствие, но с видимо усилие се въздържа.

— Проверих хладилниците и видях всички серуми, които трябваше да бъдат там — продължи Хънтър, предоставяйки на Хамилтън детинското удоволствие да отгатне и да довърши мисълта му.

— Освен един — каза ученият.

— Точно така.

— „СМ-66“ — доволно се усмихна Хамилтън.

— Да. Тогава името не ми говореше нищо. После, когато беше разрушена третата база, се случи същото. Отново липсваше „СМ-66“ и хранилището беше почистено. Нямаше никакви следи. Разбрах, че целият сценарий се върти около „СМ-66“. Но още не знаех какво е

това. Следите от съществуването му бяха заличени. Но понякога, заличавайки следите, човек прави нещата по-видими, докторе.

Хамилтън засия.

— И въпреки изумителните ви дедуктивни способности, господин Хънтър, вие още не сте знаели какво е специфичното предназначение на „СМ-66“ и неговите свойства.

— Тогава. Но сега, след всичко, което видях, мисля, че най-после разбрах.

— Сериозно? — Хамилтън беше искрено учуден. — И защо не ми кажете? Защото колкото и да ми се иска да ви вярвам, трудно ми е да си представя, че сте се досетили какво е предназначението на нещо, което никога не сте виждали или изучавали. Единственият начин да разберете какви са свойствата на „СМ-66“ е с помощта на схема на молекулния синтез. Но вие, разбира се, не притежавате такива познания.

— Има два начина да разбереш нещо, докторе. Може да опознаеш самото нещо или света около него.

Хамилтън изглеждаше озадачен.

— Не разбирам...

— Вие, докторе.

— Аз? Но как?

— Вашето самочувствие стана причина за падението ви. Вашата арогантност. Самодоволството. Алчността. Користното задоволство от грандоманските ви мечти. Маниакалният ви стремеж към научна слава за сметка на човешкото достойнство.

По озадаченото му изражение и намръщеното чело Хънтър разбра, че доктор Артър Хамилтън е стъписан и объркан, и реши да сложи край на загадъчността.

— Докато снощи спяхте, вие не бяхте единственият във вашата луксозна спалня, докторе. През част от времето и аз бях там.

За пръв път в светлосините очи на учения проблесна страх.

— Да. Аз бях там — спокойно повтори Хънтър. — Претърсих стаята ви, но не намерих веществени доказателства. Вие дисциплинирано оставяте всички материали от научната си работа в лабораторията.

— Така е — призна Хамилтън, съвземайки се от шока от новината за нощното посещение на Хънтър. — И какво намерихте,

господин Хънтър? В спалнята ми няма никакви документи.

— Точно това имам предвид. — Хънтър едва сдържа усмивката си. — Но както вече казах, всичко оставя следа там, където е било. И вие не сте по-различен от нас, останалите. Човек само трябва да знае как да разчита знаците.

— И коя е тази следа на истината, за която толкова загадъчно повтаряте?

— Вие, докторе.

В присвитите очи на Хамилтън блесна изненада.

— Моля, обяснете.

Хънтър се засмя.

— От самото начало разбрах много неща. Знаех, че по някакъв начин сте възкресли онова същество, което някога е живяло на земята, но отдавна е изчезнало. Знаех, че чудовището търси серума. Единственият въпрос беше защо. — Хънтър направи пауза. — Претърсих стаята ви и се приготвих да изляза, когато видях книгата, която бяхте чели, преди да заспите.

— Да — замислено каза Хамилтън и сви устни. — „Сърцето на мрака“. Много сте наблюдателен.

— Това е един от навиците ми.

— Разбира се — престорено весело се изсмя ученият. — Но, моля ви, продължавайте да разказвате. Смаян съм от дедуктивните ви способности и съм на път да изпитам искрено възхищение към вас.

Хънтър усети, че сянката се придвижи още няколко сантиметра. Явно бавно си проправяше път между компютрите и бюрата, за да стигне до тила на войниците.

— И така, видях, че сте чели „Сърцето на мрака“ от Джоузеф Конрад. И това ми се стори странно, като се има предвид ситуацията, защото по време на криза човек обикновено съсредоточава цялата си енергия и внимание върху проблема, докато го реши. Особено човек като вас — отдаден на работата и на себе си. Затова взех книгата и прелистих на една често отваряна страница, където имаше подчертано изречение. Беше единственото в цялата книга. Проверих. — Хънтър цитира по памет: — Човешкият ум е способен на всичко, защото всичко е в него — и миналото, и бъдещето.

Усмивката на Хамилтън беше одобрителна.

— И тогава разбрахте.

— Да — без чувство на гордост отговори Хънтър. — Бях решил, че „СМ-66“ е серум, но не бях сигурен. Не знаех и защо съществото толкова много го иска. Само знаех, че няма да спре, докато не го намери. И после изведнъж разбрах защо.

Макар да беше невъоръжен и врагът да имаше числено превъзходство, Хънтър вече контролираше положението благодарение на силата на волята си, отсъствието на страх, моралната си чистота, непоколебимостта и смелостта си пред лицето на непосредствената опасност. Той усещаше уважението на присъстващите в стаята, макар да знаеше, че това няма да промени намеренията им към него. Хънтър довърши мисълта си:

— Съществото, което създадохте, иска да си спомни какво е било, защото миналото му по някакъв начин е запаметено в генетичния му код. Но серумът, който трансформира колегата ви, беше не само недовършен, но и непълен, нали?

Хамилтън сви рамене.

— Серумът беше... експериментален. На онзи етап още не знаехме с какво точно си имаме работа.

— Знам. И така, експерименталната формула преобрази вашия приятел в нещо, което не е нито животно, нито човек, но в ДНК немаше достатъчно кодиращи единици, за да възстанови напълно генетичната памет на съществото. Генетичната му памет не е цялостна и чудовището знае това. И онова, което е останало от вашия колега, знае къде да го намери. Затова унищожава научноизследователските станции, докторе. Търси серума. Да, съществото иска „СМ-66“, собственото му Сърце на мрака, за да възстанови клетъчната си памет. Чудовището иска серума, за да бъде трансформацията му пълна.

Хамилтън се втренчи в него за миг, после се ухили снизходително и накрая започна да ръкопляска.

— Браво, господин Хънтър! — засмя се той. — А аз ви бях категоризирал като недоелян отшелник, запълващ времето си с несъстоятелни хипотези. Но вие наистина ме изумихте — рядко удоволствие за човек като мен. Поздравявам ви. Това е забележително интелектуално постижение.

Въпреки желязната логика, необходима за обобщаването в ясно обяснение на всичко, което бе научил, надменността и постоянното заяждане на Хамилтън и съсредоточеното внимание на пазачите,

Хънтър успя да проследи движенията на сянката на все още неизвестния гост. Силуетът се промъкна зад войниците. По липсата на открита агресивност Хънтър разбра, че тайнственият посетител не е съществото. Звярът не действаше предпазливо. Затова Хънтър реши, че е човек. Но дали щеше да му помогне, или не, оставаше загадка.

— А сега — каза Хамилтън и кимна на пазачите, — опасявам се, че...

Хънтър се хвърли върху доктора. Двамата се претърколиха по бюрото и паднаха от другата страна. Из стаята се разхвърчаха хартии и лабораторни материали. Хънтър се изправи пръв, сграбчи Хамилтън, блъсна го пред себе си като щит и допря ловджийския нож до гърлото му. Докторът вдигна ръка, за да спре охраната.

— Останете по местата си, глупаци! — изрева той.

Хънтър го бутна напред с надеждата да овладее положението, като се възползва от предимството на временно създалата се суматоха.

После от отсрещната страна на библиотеката се появи фигурата на Тухлата — безшумната сянка, чиито движения Хънтър бе наблюдавал.

— Хвърлете оръжията! — извика Тухлата и двама от пазачите рязко се обърнаха и насочиха карабините си.

Но преди първият да успее да натисне спусък, Тухлата стреля и гърдите на пазача се взривиха. Сетне Макмилан отново се прицели и стреля. Вторият пазач политна назад. В същия миг Хънтър повали Хамилтън на пода и лабораторията се разтреса от гърмежи.

* * *

Безпокойството на Чейни нарастваше с всяка изминала минута. Той се качваше и слизаше от военните камиони, бронирани коли, танкове и транспортни превозни средства в моторния парк. Мястото беше изпъстрено със сенки, където можеше да се крие всичко. Чейни бе оставил в станцията прибора за нощно виждане, защото предположи, че няма да му трябва.

Провери в няколко наблюдателни поста, но никой не бе виждал Хънтър. Чейни бе убеден, че следотърсачът е извън района на базата и оглежда околността. Той минаваше покрай навеса с двутонните

генератори, захранващи с електричество станцията, когато някакво движение във въздуха привлече вниманието му.

Сякаш привидение се появяваше от мъглата. Приблужи се до земята, без да я докосва, и увисна във въздуха с разперени ръце.

Чейни го гледаше изумен и макар да беше сдържан човек, изкрещя нещо несвързано.

Звярът дълго вися на шест-седем сантиметра над земята, после тупна долу. Ударът прозвуча като изстрел и войниците се обърнаха по посока на звука.

Чейни беше толкова стъписан, че не откри веднага огън. Противно на всяка логика, той се усъмни, че съществото може да се обърне и да хукне да бяга. Сетне чудовището отново подскочи, устремявайки се към зелената цистерна, паркирана до навеса. Чейни мигновено вдигна пушката и стреля.

Нямаше представа дали го улучи. Съществото завърши дъговидния си полет, безшумно се приземи на тревата между един камион и оградата и се скри от погледа му.

— Спрете огъня! Спрете огъня! — прогърмя глас по високоговорителя.

И Чейни разбра защо. Изпадналите в паника войници, някои от които не бяха участвали в истинско сражение, лесно можеха да се уплашат, да открият огън и да взривят цистерната с гориво. Самият Чейни осъзна опасността едва в последния момент и нарочно се прицели високо, надявайки се да улучи съществото в рамото. Но беше сигурен, че попадението му не е било точно.

Втрещен, той прикова поглед в чудовището.

Изобщо не беше подготвен за гледката, която се разкри пред очите му.

Съществото се приземи безстрашно и той се прокле за колебанието си. Може би щеше да го уцели, докато висеше неподвижно във въздуха. После се зарадва, че е взел ловната карабина „Уедърби“ и зареди нови два патрона.

Покрай него бяха десетки войници и заемаха позиции в моторния парк. Офицерите крещяха заповеди, надвиквайки бръмченето на генераторите. Чейни изтича покрай редицата джипове и камиони с надеждата да зърне съществото. Бяха обкръжили звяра в паркинга с площ дваисет акра.

Ужасяващ писък за част от секундата раздра ноцта и после изведнъж заглъхна. Трескавият пукот на карабина „М-16“ бе последван от още един, по-краткотраен панически вик. Сетне настъпи тишина. Чейни знаеше какво прави чудовището. Беше намерило първия наблюдателен пост, разположен в моторния парк, и светкавично избиваше войниците.

Един от взводовете се придвижи към южния край на паркинга. Други два екипа, състоящи се от по трийсет човека, заеха позиция в средата и в северния ъгъл. Войниците се разпръснаха в редица и минаха покрай първите превозни средства.

Движеха се предпазливо и сержантите непрекъснато повтаряха заповедта да си отворят очите на четири и да стрелят на месо.

Чейни огледа огромното пространство и когато се разнесе още един ужасяващ писък, видя за миг неясен, тъмен силует, който трескаво се движеше отляво надясно. Чейни стисна зъби от безсилие и ярост.

Съществуването се движеше бързо и убиваше методично.

Войниците бяха изминали една трета от разстоянието, когато в мрака отекнаха още писъци. Чейни се сети за Тейлър и Такакура. Опитва да се свърже с тях по радиопредавателя и да ги предупреди, но никой не отговори.

* * *

Тейлър вдигна глава и видя изпотеното лице на Такакура, чийто силует се очертаваше на ярката светлина на прожекторите. Японецът се бе навел. В едната си ръка държеше сабята, а в другата — пистолет 45-ти калибър. Очите му блестяха от гняв, а зъбите му се белееха в мрака. Командирът погледна под един от камионите, изправи се, отчаяно поклати глава и изръмжа:

— Отдалечава се от нас. Отива на север и убива войниците един по един.

— Искаш ли да тръгнем след него?

— Не. И без това скоро ще ни намери. Но ние ще бъдем готови.

— Да му устроим ли засада?

— Между нас и съществото остана само един наблюдателен пост. Ако звярът продължи да убива наред и никой не го спре по някакъв начин, те ще бъдат следващите. — Лицето на Такакура придоби студен израз и очите му се присвиха. — Това ще бъде единственият ни шанс. След няколко минути чудовището ще се нахвърли върху нас. Мислиш ли, че ураниевите патрони ще пробият кожата му?

— Не знам. Пробиват танк. Сигурен съм, че ще ги усети, но дали ще го убият...

Тейлър поклати глава и пое дълбоко въздух. По зачервеното му лице се стичаше пот.

— Трябва да свършат работа — рече Такакура.

От отсрещната страна на двора се разнесе стрелба — трескава, ожесточена канонада от най-малко двацет автоматични оръжия. Над пукотевицата се извиси животински рев и ужасени писъци на хора, умиращи в жестоки страдания. После стрелбата стана безредна и спорадична. Дори от това разстояние Такакура разбра, че нагорещените дула стрелят във всички посоки, а войниците са обезумели от страх.

— Сега е моментът — дрезгаво каза японецът. — Докато съществото е заето, ще се приближим отстрани на наблюдателния пост. Ако го нападне, може би ще успеем да отблъснем атаката му. Ще го поразим първи, преди да нанесе удара. Трябва да действаме бързо.

Двамата намериха наблюдателния пост, без звярът да ги забележи и заеха позиция. Такакура подпря самозареждащата се пушка „М-14“ на предния капак на един от джиповете и включи прибора за нощно виждане. Тейлър се промъкна към задната част на превозното средство и приклепна.

Следващите хаотични викове и стрелба се чува зад тях, близо до предната част на паркинга.

Неизвестно как, съществото бе преминало целия моторен парк само за петнайсет секунди, безпрепятствено прескачайки взвод от трийсет човека, и атакуваше войниците, които претърсваха южния край.

— Господ да ни е на помощ... — прошепна Такакура.

Стори му се невероятно, че бяха оцелели в планините, защото съществото явно ставаше все по-силно и хитро.

На стотина метра зад тях се чува изстрели. Войниците изглежда не можеха да видят мишената и стреляха напосоки в мрака. После един десеттонен камион се наклони към предната си част и със скоростта и грациозността на лъв, огромният човекоподобен силует прелетя над Такакура и се приземи на десет крачки от предната броня на джипа.

Преди японецът да се изправи и да стреля, съществото нападна първия човек от наблюдателния пост. Замахна и с един-единствен удар сложи край на писъците му. Вторият войник успя да стреля, после ръката с дълги, извити нокти разкъса гърдния му кош и...

Тейлър натисна спусъка.

Чудовището се облегна на вратата на джипа и се хвана за рамото. После гневно се вторачи в него, отвори уста и гръмогласно изрева.

Тейлър изкрещя и отново натисна спусъка. В далечината се разнесоха още изстрели. Идваха подкрепления. Но не достатъчно бързо.

Звярът протегна ръце и хукна напред. Тейлър продължи да стреля, прицелвайки се в черепа му. Съсредоточи цялото си умение, воля, подготовка и опит, за да бъде сигурен, че всеки от дванайсетте куршума ще поразят целта.

Такакура се показва над джипа и мигновено започна да стреля. В следващия миг съществото ги нападна.

Тейлър изстреля последния патрон.

И в същия момент видя грамадна сива стена, която закри небето, звездите и светлината. Звярът го гледаше злорадо и очите му блестяха от животински гняв. После се обърна наляво и вдигна ръка. Тейлър се хвърли към него, изваждайки ловджийския си нож.

— Не! — изкрещя Такакура и се дръпна от пътя на чудовището.

Съществото разкъса гърдния кош на командоса, който падна на земята. Звярът го захвърли настрана и обърна уродливото си лице към Такакура.

Зъбите му бяха оголени в заплашителна усмивка.

Японецът видя, че група войници се приближават към него, коленичи и изстреля останалите си патрони в съществото, което бавно крачеше напред. Гледаше презрително Такакура и оръжието му и съвсем не бързаше, но се движеше с отекващи, неумолими стъпки и уверено скъсяваше разстоянието помежду им.

Японецът разбра, че чудовището изпитва нечовешко удоволствие да убива бавно, после изстреля последния си патрон. Съществото се намираще на метър и половина от него. Отвори огромната си паст и гръмогласно изрева.

Такакура реши да рискува и реагира като другите преди него, защото чудовището вероятно очакваше това. Вдигна пушката с треперещи ръце и се престори, че се страхува и е изпаднал в паника. Хилейки се злорадо и ръмжейки, съществото вдигна високо дясната си ръка и оголи зъби в ужасяваща усмивка.

Със скоростта и уменията, усъвършенствани от дългогодишното практикуване на кендо, японецът пусна пушката, извади сабята и замахна с всичка сила.

Ударът би посякъл на две обикновен човек, но чудовището само се олюля и гневно погледна дълбокия разрез в гърдите си, откъдето вече се стичаше черна кръв. Сетне — със странна смесица от стъписване и ярост — втренчи поглед в Такакура.

Японецът знаеше, че следващия път няма да му провърви. Беше измамил звяра, възползвайки се от самонадеяността му. Но сега съществото знаеше, че сабята може да го рани и нямаше да повтори грешката си.

Другите войници стигнаха до тях и откриха огън. Такакура видя, че куршумите рикошират в дебелината кожа на звяра и изобщо не проникват в нея.

Съществото отново нападна Такакура. Японецът знаеше, че този път ще бъде убит, ако първият му удар не е бил достатъчен, за да довърши звяра. И макар че Такакура се движеше колкото е възможно по-бързо, чудовището отново връхлетя върху него. Но японецът се хвърли на земята и се претърколи под един трийсеттонен камион.

Звярът блъсна огромното превозно средство, изтръгна голямата стоманена врата и я запокити в сенките. Сетне протегна ръка да сграбчи Такакура. Японецът допълзя до отсрещната страна на камиона, разминавайки се на косъм от грамадната ръка с дълги, извити нокти. Но той знаеше, че тази игра няма да продължи дълго. Рано или късно съществото щеше да го хване. В следващия миг нощта се взриви от изстрели, които осветиха всичко.

Чудовището изрева и атакува редицата войници, уби всеки, който се изпречи на пътя му и изчезна.

Стъписан и задъхан, Такакура се претърколи по гръб и опипа гръдния си кош, за да провери дали е ранен. После се измъкна навън и уморено се изправи.

Потърси пушката си и видя десетина убити войници. В същия миг в мрака изсвистя невидим куршум, който го удари в гърдите и го простря на земята.

Такакура изпъшка и се опита да поеме въздух. Японецът не беше мишената, но множеството куршуми, изстреляни в такова тясно пространство, понякога улучваха погрешната цел.

Зашеметен и останал без дъх, той успя да съблече натъпкания с оръжия и боеприпаси елек и го пусна на земята. Сетне разкъса бронезилетката и докосна облените си в пот гърди.

Не, куршумът не бе пронизал плътта.

Докато се опитваше да стане, му се стори, че нощта стана по-светла, топла и мъглива. Залитайки напред, той направи една крачка... после още една...

И пред очите му падна мрак.

* * *

Тухлата хвърли огромната си пушка на бюрото и се изправи. Хънтър рязко се обърна и със скоростта на леопард замахна с ловджийския нож. Дръжката удари в гърлото Хамилтън, който също се опитваше да стане. Ученият се строполи на плочките. Хънтър видя, че карабината на втория пазач лежи наблизо, но за да я вземе, трябваше да се покаже. Останалите четирима бяха открили огън по Тухлата. Явно забравили за Хънтър, те стреляха по въоръжения и очевидно опасен неканен гост, който ги обсипваше с куршуми.

Хънтър се хвърли напред, наведе се и прелитайки над тялото на втория войник, грабна карабината „М-16“. Тупна на пода, претърколи се и се скри зад грамадно метално бюро. В същия миг единият от пазачите го забеляза и стреля.

Движейки се мълниеносно, Хънтър мина между пет-шест бюра, долепи гръб до стената и извади пълнителя.

Видя, че вътре има трийсет патрона, затвори го, постави го и се върна, за да се включи в престрелката.

Тухлата бе захвърлил пушката, защото нямаше време да презареди след първите два оглушителни изстрела и стреляше с полуавтоматичния пистолет. Хънтър си набеляза двама от пазачите и натисна спусъка.

Откатът беше по-силен, отколкото очакваше. Той се прицели отново и улучи и втория пазач. Но нямаше резервни пълнители и осъзна, че ще трябва да брои патроните.

Тухлата стреляше, псуваше, крещеше и отстояваше на атаките на оцелелите четирима войници. После изведнъж стрелбата утихна и Хънтър се вцепени.

Някъде далеч над тях се разнесе силна експлозия, последвана от подземни вибрации, които разтърсиха пода, стените и тавана.

Хънтър разбра, че нападението на съществото е започнало.

Трябваше да се качи на покрива и да намери Боби Джо.

* * *

— Не — прошепна Боби Джо, когато цистерната експлодира и пламъците обхванаха половината двор.

Трескавите и хаотични изстрели на войниците бяха поразили огромния резервоар и на паркинга избухна пожар.

Трийсетина войници се бяха запалили и се щураха като обезумели. Други ги сграбчваха и ги блъскаха на земята, но ръцете и краката им се подпалваха от огнения дъжд, сипещ се спираловидно от небето. Тя поклати глава, потресена от гледката.

Не беше виждала такова нещо. Сцената приличаше на края на света, на война между дяволи в ада. Тази нощ щяха да умрат. Всички.

До един от джиповете се появи огромен силует и тръгна след войник, който помагаше на свой ранен другар. Боби Джо веднага позна ъгловатата, рошава глава с дълги сиви коси и се прицели.

Съществото се приближи на десет крачки от нищо неподозиращата жертва и вдигна грамадните си ръце...

Боби Джо стреля.

Невероятният взрив на снайперовата пушка я заслепи за част от секундата и тя затвори очи. Миг по-късно видя, че войникът е залегнал

зад джипа и стреля по чудовището. Раненият му другар бе престанал да мърда и лежеше неподвижно сред пламъците.

Следващата експлозия — от генераторите, нагрели се от горящата цистерна — разтърси планините около тях. Хилядите литри бензин, складирани в навеса, се взривиха, образувайки малък гъбовиден облак от огън, който опари лицето ѝ, макар че Боби Джо се намираше на триста метра от пожара. Ревът на експлозията отекна в студената нощ.

Последва вторичен взрив, който премина като вълна в сградата и Боби Джо извика. Зад нея се посипаха стъкла и антени.

Тя трескаво започна да търси с поглед съществото, но не го видя до джипа. Звярът не довършваше ранените от експлозията. Не уби и последната група оцелели войници, скупчили се един до друг в средата на двора. Вцепенена от страх, тя се взря през оптичския мерник, отчаяно търсейки...

— Не! — изкрещя Боби Джо.

Съществото се приземи върху капака на един от камионите, намиращ се на по-малко от двайсет крачки и тя стреля, но веднага разбра, че няма да го улучи.

Десетимата войници, заели позиция на покрива, също откриха огън и го обсипаха с водопад от олово. Но чудовището подскочи, хукна напред и със страховита сила блъсна стоманената врата в задната част на сградата. Войниците продължиха да стрелят, прицелвайки се в уродливия силует, но съществото изтръгна вратата от пантите и изчезна.

Войниците на покрива изпаднаха в паника. Разнесоха се противоречиви заповеди. После, уплашен и отчаян, Мадъкс им изкрещя да открият кръстосан огън с „М-60“ — автоматични картечници с голям калибър, основното оръжие, използвано във Виетнам — по единствената врата, водеща към покрива.

Всички се движеха светкавично, наелектризирани от битката на живот и смърт.

Приклепнала зад ниската стена, Боби Джо се опита да си спомни онова, което знаеше за съществото. Беше ѝ трудно да мисли в такъв момент, но се съсредоточи и за миг затвори очи, за да се овладее. Пое дълбоко въздух и започна да анализира какво бе направило чудовището по време на предишните стълкновения.

Щеше ли да се качи по стълбите?

Винаги ли атакуваше така, както очакваха?

Припомняйки си набързо всяка схватка, тя стигна до извода, че само едно е неоспоримо — звярът атакуваше така, както очакваха.

— Но не и този път — прошепна Боби Джо и побягна към южната страна на сградата.

Погледна надолу, но не видя съществото. Сетне хукна на изток.

— Боби Джо! — изкрещяха войниците. — Махни се оттам! Намираш се на огневата линия! Ако звярът разбие вратата, ще трябва да застреляме и теб!

Тя направи гримаса от физическото изтощение и нервното напрежение и пак погледна надолу. Но там нямаше нищо.

— Дръпни се, Боби Джо! — разтревожено и ядосано извика един от войниците.

Обляна в пот, тя се завтече към северната страна.

И в същия миг видя съществото, осветено от пламъците. Чудовището не я забеляза. И Боби Джо разбра, че звярът е подскочил, преодолявайки високата седем метра сграда. Съществото се приземи и гневно втренчи очи в гърбовете на онези, които бе измамило. Боби Джо спря и насочи пушката.

Чудовището я видя, бавно обърна глава и изръмжа.

Тя събра смелост и стреля. Куршумът запрати звяра към стената. Боби Джо пресметна, че ѝ остават още два патрона и отново стреля, уцелвайки го в гърдите. Чудовището залитна и направи една крачка, после падна по лице. Вдигна ръка и изръмжа. Боби извади пълнителя и сложи нов, съдържащ пет патрона.

Войниците също откриха огън, но въпреки куршумите, с които го обсипаха, съществото стана и хукна към Боби Джо.

Тя се намръщи, стисна зъби и стреля. Чудовището изрева и залитна. Боби Джо го улучи в гърдите и в сърцето и видя, че последният куршум откъсна част от врата му.

Звярът стоеше и се олюляваше. Очевидно тежко ранен, той се дръпна назад и постави чудовищната си ръка на гърлото си.

Залитайки, съществото отстъпи назад, като стенеше и се държеше за гърлото.

— Хей! — извика тя. — Още не сме свършили!

Чудовището се обърна към войниците.

Нито те, нито Боби Джо можеха да открият огън, защото звярът беше между тях.

Още десет крачки, и щеше да ги нападне.

Боби Джо нямаше време да изтича встрани. Погледна надолу и видя, че пред вратата на кухнята има балкон. Тясното пространство беше осеяно с кофи за боклук. Само за част от секундата тя взе решение, после се прехвърли над високата до кръста стена и скочи, като изкрещя:

— Убийте го!

Небето над нея мигновено се освети от експлозии. Някакъв бял предмет прелетя наблизо. Боби Джо се блъсна в нещо твърдо, което се разби, сетне се удари в по-твърда повърхност и остана да лежи там.

Пред очите ѝ притъмня.

* * *

Хънтър стисна зъби и овладя желанието си да се втурне напред, защото знаеше, че това ще бъде грешка. Движейки се предпазливо, но без да губи време, той се изправи и продължи.

Стрелбата започна отново и Тухлата ожесточено отвърна на огъня. Хънтър се приближи до двама от войниците, които не усетиха присъствието му.

Той надникна зад бетонната колона и видя Тухлата — едър, възрастен мъж, който стискаше зъби и стреляше, прикривайки се зад преобърнатото бюро. Хънтър се дръпна и избегна водопада от стоманени отломки, мазилка и куршуми. Изчака и когато канонадата спря, показва дулото на карабината „М-16“ и стреля.

Единият от пазачите падна, а другият се обърна и се прицели. Хънтър отново се скри зад колоната и чу гневния глас на Тухлата.

— Лице в лице, скъпи!

Хънтър не погледна, но разбра кой стреля пръв. Сетне надникна и видя, че Тухлата хладнокръвно стои до последния пазач, който легеше неподвижно на пода. Макмилан хвърли пълнителя, извади нов и погледна Хънтър. Лицето му не изразяваше угризения, нито други чувства.

— Мисля, че се справихме с тях — каза той.

Хънтър едва чу думите му, защото ушите му бяха заглъхнали от стрелбата. Той разтърси глава, наведе се и взе шест пълнителя от един от мъртвите войници.

Тухлата тръгна към него и в същия миг втора експлозия разтърси лабораторията.

— Започнали са без нас. По-добре да побързаме, за да не изпуснем веселбата.

— Да — измърмори Хънтър, отвори вратата на хладилното помещение, влезе вътре и започна да търси.

— На твое място не бих влязъл там без защитно облекло, синко — рече Тухлата. — Чух целия разговор и знам за какво става дума. Можем да ги арестуваме и без серума. Има достатъчно доказателства. Хайде, че ще изтървем фойерверките.

Без да обръща внимание на подканванията му, Хънтър намери отделението със серумите и съзря „СМ-66“ — цилиндрична найлонова торбичка, пълна догоре с кехлибарена течност. Хънтър я пхна в малката си брезентова чанта, прекоси лабораторията и тръгна към асансьора.

— Смяташ ли да правиш още нещо? — извика Тухлата.

Хънтър заплашително се намръщи и се насочи към грамадния цилиндър в средата на помещението.

— Само едно.

Спря пред величествения саркофаг и изпразни пълнителя на карабината „М-16“. Електромагнитното поле експлодира с ярка зелена светлина и от медните жички изригна електричество.

Огромната тежест на хуманоида строши стъкления ковчег. Хънтър продължи да стреля, докато въздухът се нагорещи и съществото най-после посрещна забавилата се с векове смърт.

Трупът се разпадна на парчета, сетне с трясък се стовари върху медните жици и мигновено избухна в пламъци, запален от протичащия електричен ток.

Хънтър погледна за миг втренчено в пламъците, сетне се обърна и каза:

— Да вървим.

— Господи — потресен от гледката, възкликна Тухлата.

Хънтър набързо си припомни всичко, което бе научил за съществото. Фактът, че някога е било човек, нямаше значение, защото

бе претърпяло коренна промяна. Той вече знаеше за способността му бързо да оздравява. Само разкритието, че живее сто пъти по-дълго от човека, беше новост, но това нямаше връзка с предстоящата битка.

Вратите на асансьора се отвориха. Нощният мрак се раздираше от пламъци и изстрели. Войниците тичаха хаотично, а някъде от далечината долетя силен рев на нещо огромно. Хънтър усети, че за миг изтръпва от страх.

„Но в теб е серума, който съществото търси... И чудовището ще дойде при теб. Възползвай се от предимството си.“

Тухлата застана на прага, изпълвайки изхода с едрото си тяло. Загледа се гневно навън, после се обърна към Хънтър и кашляйки, рече:

— Не виждам нищо от проклетия пушек. Копелето сигурно е повредило генераторите. Виж какво, ще отида при Чейни, ако, разбира се, го намеря в цялата тази бъркотия. А ти къде ще бъдеш?

Прескачайки по три стъпала наведнъж, Хънтър извика:

— Ще се кача на покрива, за да огледам обстановката. Ако привлече вниманието на съществото, мисля, че ще успея да го изведа от района на станцията.

Тухлата хукна в мрака, а Хънтър продължи да тича нагоре, преследван от виковете на ранените и умиращите.

* * *

Зашеметена, Боби Джо бавно се претърколи по нещо плоско и твърдо, после установи, че е парче тенекия. Опитвайки да се ориентира, тя протегна ръка и потърси пушката си, но напипа само къс стомана.

Боби Джо изруга и с усилие се изправи на колене. Тялото ѝ беше изтръпнало от падането. Знаеше, че вероятно има безброй наранявания, но се радваше, че поне засега вулканичният прилив на адреналин я предпазва от болката.

Очите ѝ свикнаха с оскъдната светлина и тя намери пушката си.

Пое дълбоко въздух, огледа се и видя, че никой друг не е скочил от покрива. Там беше тихо, докато районът около отсрещната страна на сградата отекваше от хаотични виковете и панически крясъци. Боби

Джо стисна зъби, сложи тежката снайперова пушка на коленете си и зареди.

После стана и бързо тръгна. Зави зад ъгъла и видя, че навесът гори. Стигна до задната част на сградата и безстрашно застана на откритото пространство, търсейки прегърбения силует, но забеляза само десетки ранени, търкалящи се в ужасна агония. Крайниците на някои бяха откъснати, а други притискаха огромни рани с разкъсани краища, където ръката с дълги, извити нокти бе нанесла фаталния удар.

Присвила очи, Боби Джо го търсеше, но съществото не беше наоколо. Нямаше го и на покрива. Но беше някъде наблизо. Овчарските кучета лаеха и виеха като обезумели, объркани от болка и ужас пред странното същество, което крачеше с демонична сила сред тях, оставяйки след себе си разруха и смърт.

От другия край на сградата се зададе някаква фигура и Боби Джо насочи пушката.

Тухлата видя силуета ѝ, очертан на фона на бушуващите пламъци и ѝ направи знак да отиде при него. Тя хукна толкова бързо, колкото ѝ позволяваше нараненото тяло, спря пред едрият мъж и задъхано каза:

— Мисля, че съществото е влязло... вътре.

— Колко души са още живи?

Боби Джо нямаше сили да поклати глава.

— Не... много. Повечето са мъртви. Останалите умират. Раните им... Господи, не съм виждала такова нещо... Но не можем да направим нищо за тях. — Тя наведе глава, опитвайки се да се пребори с болката. — Къде е... Хънтър?

— Жив е. Но няма да е задълго, ако не очистим съществото. Хънтър смята да влезе в двубой с него.

— Знам — прошепна Боби Джо и двамата хукнаха към страничната врата, която обаче се оказа заключена.

Без да разговарят, те се завтекоха към входа отпред и в същия миг Боби Джо го видя.

Зрелището беше неописуемо. Чудовището държеше обезобразеното тяло на войник и поглъщаше вътрешностите му. Трупът бе загубил човешкия си облик. Ръцете му бяха откъснати,

торсът — изкормен, а разбитата глава — увиснала назад на скършения врат.

Съществото усети присъствието им и обърна огромното си туловище.

Пусна войника и хукна по двора. Дългите му крака преодоляваха разстоянието със свръхчовешка сила и скорост.

Боби Джо изкреця, вдигна пушката и мигновено стреля. Нощта се разтърси от мощния изстрел. Тухлата приклекна на коляно и се прицели. Грамадният черен силует сякаш спря във въздуха, после с трясък тупна на земята. Куршумите на Тухлата го поразиха и съществото залитна назад.

Боби Джо стреляше, без да спира. Всеки куршум улучваше гърдите на чудовището. Най-накрая звярът вдигна маймунските си ръце пред лицето, обърна се и хукна с огромни крачки, едва докосвайки земята. Тухлата презареди и третият му куршум уцели съществото в гърба и го блъсна напред. Ревейки от ярост, чудовището зави зад ъгъла и последният куршум на Тухлата откърти трийсетсантиметрова част от бетона.

Боби Джо сложи нов пълнител, въздъхна дълбоко и изчака Тухлата да зареди пушката си.

Двамата тръгнаха и в същия миг една ръка я сграбчи за рамото и я дръпна назад. Тухлата рязко се обърна, готов да стреля, сетне позна осветения от пламъците профил.

— Хънтър! — извика Боби Джо.

— Хайде — прошепна той. — Не можем да се бием със съществото по този начин.

Без да добави нищо повече, Хънтър тръгна назад покрай стената. Боби Джо не го попита нищо, но грейна от радост, като го видя. Стигнаха до ъгъла, приближавайки се към задния вход.

— Трябва да се оттеглим — прошепна Хънтър, очите му непрекъснато оглеждаха района. — Ще загубим, ако се наложи да се бием с чудовището на открито пространство. Трябва да го хванем натясно и да стреляме с всичко, което имаме. Успеем ли да го улучим с достатъчно мощни патрони за кратък период от време, може да го повалим на земята.

С изключение на потта, която се стичаше по лицето му и сплъстяваше косите му, Хънтър не изглеждаше уморен. Държеше се

спокойно и говореше кратко и ясно. Той ги поведе към стоманената врата.

— Къде е Чейни? — попита Тухлата. — А японецът? Те охраняваха моторния парк и оградата отзад.

Боби Джо се обърна и го изгледа мрачно.

— Тейлър е... мъртъв. Видях го да пада. Такакура също се свлече на земята. Не знам дали е жив. Нямам представа къде е... Чейни.

— И така, ето какво ще направим — добави Хънтър, надникна в сградата и забеляза червената светлина на аварийните лампи. — Ще отида да проверя дали има оцелели. Чейни и Такакура са били край оградата отзад, така ли?

— Да — отговори Боби Джо, кимна и избърса потта от челото си.

— Добре. Пазете тази врата. Останалите са заключени и заварени. Проверих. Дайте ми десет минути или докато видите, че съществото отново напада. После по някакъв начин трябва да залостите вратата, независимо дали съм се върнал, или не. И стреляйте, без да спирате, за да отблъснете атаката му. Подпрете с нещо вратата, намерете предавател и поискайте спешна евакуация... — Хънтър погледна хеликоптера „Блекхоук“, който като по чудо не бе засегнат от яростта на звяра, сетне се обърна към Тухлата. — Освен ако някой от вас не знае как се управлява онова нещо.

Боби Джо поклати глава и пое дълбоко въздух.

— Няма начин — рече Тухлата.

— Така и предполагам — каза Хънтър, без да показва разочарование или опасения. — Отваряйте си очите на четири и се ослушвайте. И не забравяйте да поглеждате към покрива. Съществото може да се изкатери от другата страна и да атакува отгоре.

— По-добре вземи това — каза Тухлата и му подаде ловната карабина „Уедърби“ и патрондаша. — Има два патрона. Нараняват чудовището, но едва ли ще го повалят.

Без да добави нищо повече, Хънтър хукна по двора. Стигна до моторния парк и изчезна в мрака.

[1] Лимфоцити — една от формите на не зърнистите левкоцити (бели кръвни телца) при гръбначните. Делят се на Т-лимфоцити и В-лимфоцити. Първите се образуват в тимусната жлеза, а вторите — в

костния мозък. Разрушаването на лимфоцитите намалява силно имунитета на организма.

Гранулоцити — зърнисти левкоцити, кръвни клетки при гръбначните. Функциите им са свързани с откриването и унищожаването на чужди частици, особено бактерии.

Моноцити — една от формите на не зърнистите левкоцити (агранулоцити). Развиват се от кръвотворните клетки на костния мозък, способни са на фагоцитоза и при възпаления постъпват от кръвта в тъканите, превръщайки се макрофаги. — Б.ред. ↑

21.

Зрението на доктор Артър Хамилтън постепенно се проясни. Той отвори широко очи и видя бял таван, неонов лампи и плочки. Лабораторията!

— По дяволите! — извика той, изправи се на колене и инстинктивно потърси нещо, на което да се подпре.

После стана, настъпвайки счупени стъкла, мазилка, хартия и отломки, приклепна като боксьор и объркано се огледа. Припомни си какво се бе случило, преди да изгуби съзнание и се възмути от кръвопролитията, осъзнавайки последиците, които виждаше.

Хънтър бе оцелял!

— Боже мой! — прошепна Хамилтън. — Боже мой... Излезте, страхливци! Излезте, преди да дойда и да ви измъкна оттам!

Никакъв звук не наруши тишината.

Сетне от ъгъла в задната част на лабораторията плахо се показва чернокосата глава на Ема Стрейт. Зад нея надникнаха двама лаборанти — мъж и жена. На лицето на Ема бе изписан страх.

Доктор Хамилтън възвърна самообладанието си. Не трябваше да обръща внимание на болките във врата и на странната замаяност, с която се движеше. Осъзна, че състоянието му се дължи на удара на Хънтър, после направи знак на Ема да се приближи до него.

За да разсее страховете й, той се облегна на бюрото и потърка врата си, преструвайки се, че възприема случилото се като неприятно, но не фатално действие. Изпълнението му беше гениално — луд ги бе нападнал и бе нанесъл толкова щети...

Придавайки си вид на силно развълнуван, но не чак дотам, че да изглежда неуравновесен, Хамилтън я погледна и кимна.

— Ела, Ема. Трябва да се справим с тази злополучна ситуация. Нищо няма да спечелим, ако се крием в бункера. Макар да съм сигурен, че преди време тази предпазна мярка беше разумна. Да, извадихме голям късмет, че сме живи.

Той неволно погледна към цилиндъра и видя, че саркофагът на съществото е разбит от куршуми, а тялото се е разпаднало. Не бе останало нищо, освен димяща маса от втечнена плът и стърчащи кости. Хамилтън не можа да скрие огорчението, което се изписа на лицето му.

Доктор Стрейт тръгна към него, но спря.

— О, това е нищо, Ема. — Той се опита да запази спокойствие и да не мисли за неимоверните усилия, унищожени от онзи прост дървар, онова нищожество — следотърсача, който не искаше да се подчини на по-висшите сили. — Само... се чудех колко е пострадала станцията от... стрелбата... Бях в безсъзнание и не видях нищо.

— В безсъзнание? — попита Ема.

— О, да. — Хамилтън отново разтри врата си, за да я накара да изпита състрадание към него. — Убеден съм, че ти и останалите сте били в безопасност в бункера. Радвам се, че го включих в бюджета. Опитах се да вразумя нападателите. Те очевидно бяха отцепници от екипа по издирването. Промъкнаха се незабелязано тук, за да ни наранят или да вземат нещо. Пазачите ги хванаха и аз се опитах да преговарям, за да избегна безразсъдни действия. После онзи ненормален тип Хънтър ме удари и аз изпаднах в безсъзнание. Провървя ми, останах жив. Е, да, трябва да ме прегледа лекар, но сега моментът не е подходящ. Повърхностният преглед ще е достатъчен, ако атаката продължи.

Ема предпазливо се приближи до него. Останалите я последваха.

Хамилтън вдигна ръце, за да покаже, че не се съмнява в лоялността им.

— А сега трябва да разберем дали не са откраднали информация. — Той се присви, сякаш го прониза силна болка, сетне добави. — Моля ви, проверете файловете, часа и потребителя, за да разберете дали са били преглеждани през последните три часа. Сетне огледайте хладилното помещение, за да установите дали липсва нещо.

Те стояха неподвижно и го гледаха.

— Хайде! — Хамилтън прибегна до властническия си тон, защото знаеше, че вече ги е подготвил. Подозренията им бяха приспани, а страховете — уталожени при вида на болката и шока му. — Имаме работа.

Като пчели, които знаят задълженията си, без да им ги напомнят, и бяха готови да умрат, но да ги изпълнят, научните сътрудници тръгнаха към опустошените си работни места. Някои от компютрите димяха и десетината служители незабавно включиха непокътнатите резервни системи, монтирани в съседните стаи.

— Моля те, веднага се свържи с господин Диксън от Съвета за национална сигурност — обърна се Хамилтън към Ема. — И за всеки случай накарай някой да заключи входа към това ниво.

* * *

Хънтър се движеше крадешком и безшумно. Знаеше, че съществото ще бъде принудено да го търси по миризмата, защото наоколо цареше хаос.

Той застана пред трупа на един от убитите войници, протегна ръка и докосна огромната рана в гърдите му. Обзе го състрадание. После избърса кръвта в мокасините си и продължи да върви. Прекоси редица от десетина мъртви войници и докосна и техните рани, примесвайки миризмата на тялото си с мириса на смърт.

Беше невъзможно да остане в сенките, защото ярката оранжева светлина на горящата цистерна и на разпадащия се навес хвърляше отблясъци върху целия моторен парк. Затова хукна, прескачайки превозните средства.

Мина край група мъртви мъже, но не видя следа от съществото. После чу стенание и се обърна.

На трийсетина крачки от него лежеше млад войник, почти момче.

Хънтър се приближи до него и коленичи.

В гърдите на младежа зееше огромна дупка. Кръвта се бе съсирила и прикриваше дълбочината на раната. Младежът немощно хвана ръката му и Хънтър разбра, че не може да направи нищо за него. Съществото бе разкъсало гърдния му кош.

— Убихме... ли го? — попита момчето.

— Да.

Младежът се усмихна едва-едва, пое въздух за последен път и издъхна. Хънтър бавно се изправи. Гневът му пламна по-силен от

всякога. Закле се, че чудовището ще умре.

Той се огледа. Знаеше какво точно се бе случило там, макар да не бе видял нищо.

Съществото беше избрало подходящо място. Войниците се бяха уплашили и бяха попаднали в капана. Хънтър беше убеден, че ако беше сред тях, това нямаше да се случи. Поне не в такъв мащаб. Но те бяха допуснали да бъдат хванати натясно. Не бе им стигнало търпение, за да изберат по-внимателно терена и да чакат, докато чудовището се приближи и стане уязвимо. Той поклати глава.

На това място, където светлината и сенките се кръстосваха като шахматна дъска, съществото бе атакувало и убивало с един-единствен удар и всеки път бе изчезвало в мрака.

Каква загуба на човешки живот...

Това беше бойно поле, гробище на мъртъвци, които биха могли да победят, ако Хънтър беше там, за да ги напътства. Той се прокле й в същия миг чу шум.

Рязко се обърна и насочи пушката.

Такакура.

Японецът се държеше за гърдите, но още стискаше сабята. Лицето му беше изнурено и изпотено. Очите му бяха приковани в момчето, сякаш младият войник беше по-различен от останалите или по някакъв начин олицетворяваше десетките жертви. Сетне японецът поклати глава и уморено се облегна на предния капак на един от джиповете.

— Хайде — каза Хънтър, без да губи време да задава въпроси. Преметна на раменете си ръката на Такакура и двамата тръгнаха. — Трябва да влезем в сградата, преди съществото да ни намери. Защото ще го направи бързо.

Чертите на командира се разкривиха от силна болка. Хънтър разбра, че японецът е тежко ранен, но не го попита нищо, защото нямаше време.

Изведнъж от пространството до навеса избухна серия от експлозии. Хънтър се вцепени и вдигна глава. Видя светещи точки от изстрели и чу развълнувани викове. Канонадата продължи, прекъсвана само от кратки паузи, изпълнени с ругатни.

Хънтър съзря далечен силует, който припряно се движеше насам-натам. Видя, че фигурата вдига пушка и стреля два пъти. После се чу

псувня, която отекна из целия двор. В следващия миг силуетът хукна надясно и изчезна.

Хънтър облегна Такакура на бронята на един от военните камиони. Главата на японеца клюмна от изтощение.

— Слушай! — извика му Хънтър и посочи станцията. — Можеш ли да стигнеш до сградата? Боби Джо и Тухлата са при страничната врата. Само се добери дотам. Не е толкова далеч. Разбираш ли?

— Хай.

Японецът направи гримаса, блъсна ръката му и залитайки, тръгна напред. Хънтър се запъти към мястото, където бе видял стрелбата. Обърна се и видя, че Такакура върви бавно, но решително. Щеше да му е трудно да стигне сам до сградата, но Хънтър беше сигурен, че японецът ще успее. И тъй като Такакура беше лесна плячка, защото бе тежко ранен, съществото едва ли представляваше непосредствена заплаха за него.

Хънтър беше убеден, че човекът, когото видя да стреля и да изчезва в мрака, е забелязал чудовището и се опитва да сложи край на битката.

Хънтър знаеше кой е стрелецът. Той се приближи до останките на цистерната и погледна надясно. Чейни допря пушката до рамото си и стреля два пъти, сетне отново зареди.

— Чейни! — извика Хънтър.

— Да?

Хънтър мигновено изскочи пред бронираната кола и хукна напред, претърсвайки с поглед района.

— Какво стана?

— Едва не се спънах в съществото — отговори Чейни. — Някой най-сетне го беше ранил. Не знам кой. Звярът лежеше на земята и аз стрелях в упор.

— Уби ли го? — попита Хънтър, макар да знаеше отговора.

— Не, по дяволите! Но със сигурност го ядосах. Стрелях в него, а чудовището подскочи и изчезна. Хукнах да го гоня и съществото се скри ей там. Преди секунди го съзрях и изстрелях два куршума. Оттогава не съм го виждал.

При други обстоятелства Хънтър би го поздравил, но сега нямаше време за похвали. В същия миг от пламъците в отсрещния край на навеса се чу рев.

— Хънтър! Знам името ти! Ще те убия!

Съществото. Още беше живо.

— Тогава ела и ме убий! — отговори Хънтър. — Направи го веднага!

— Не! Не сега! Но скоро ще го сторя! Мислиш, че си победил, но се лъжеш. Защото аз съм нещо повече от човек!

— Ти си животно, Лутър! Животно! И винаги ще останеш такъв!

— Каж ми го, когато изтръгвам сърцето ти!

— Да ти го начукам! — изкрещя Чейни и стреля.

Хънтър го хвана за ръката и каза:

— По-добре да се върнем в сградата. Това е единственият ни шанс. Не можем да го спрем с тези оръжия. Хайде! Да тръгваме! Всички ще влезем вътре и ще го чакаме да ни нападне.

Чейни се намръщи гневно, оцени с поглед положението и се обърна.

— Добре — съгласи се той. Да вървим!

* * *

Доктор Типлър се хвана за гърдите и седна на ръба на леглото. Червените аварийни лампи се бяха включили. До него достигнаха виковете, изстрелите и стенанията на умиращите.

Дори от това разстояние и през бетонните стени професорът чу отчаяните заповеди и неспиращата канонада. И след като стрелбата утихна, с изключение на спорадичните изстрели, той реши, че битката е изгубена.

Призрак стоеше до вратата. Верен на дълга и обичта си, грамадният черен вълк не бе помръднал, откакто изпитанието започна, и безстрашно стоеше на пост.

Типлър се усмихна. Знаеше, че Призрак няма да се отдели от него. Не и докато Хънтър не му кажеше. Запита се какво би станало, ако заповяда на благородния вълк да намери господаря си. Професорът затвори очи, когато му хрумна, че съществото може да е убило Хънтър. Един старец не може да направи много...

Той погледна предания Призрак. Вероятно, ако бяха претърпели поражение, вълкът все още можеше да избяга. Лесно щеше да оцелее в

планините, където беше истинският му дом. Или щеше да намери Хънтър и да се бие до него. Типлър вече не се нуждаеше от вълка.

Той почувства, че по гърба му полазиха ледени тръпки и усети празнота в гърдите. Това го увери, че не му остава много. Професорът кимна. Беше сигурен. Сетне посочи отворената врата на вълка и извика:

— Върви! Намери Хънтър!

Призрак наостри уши. Очите му проблеснаха в сумрака и се насочиха към възрастния човек.

Професорът повтори заповедта, но вълкът не помръдна, само озадачено наклони глава.

— Върви! Иди да намериш Хънтър! — изгубил търпение изкрещя Типлър, стана и посочи вратата.

Призрак отстъпи назад и колебливо погледна изхода, сетне отново се вторачи в професора. Типлър грабна чиния от подноса, хвърли я на пода и изрева:

— Отивай! Намери Хънтър! Върви! Върви!

После силите напуснаха професора. Главата му се замая. Той протегна ръка, подпря се на леглото и бавно започна да се свлича, като прошепна:

— Върви, Призрак...

Вълкът продължи да го наблюдава. Главата на Типлър клюмна на гърдите и възрастният човек престана да мърда. След миг Призрак се приближи до него, подуши го и долови мириса на смъртта. Нададе жален вой и отстъпи назад. После се обърна, тръгна към вратата и излезе.

* * *

Чейни не беше ранен и без усилие крачеше до Хънтър. Но щом излязоха от моторния парк, те забелязаха, че Такакура е изминал само половината разстояние до сградата. Японецът вървеше бавно и залиташе и Хънтър тръгна към него. Чейни го последва.

Хънтър погледна наляво и видя Боби Джо, която оглеждаше района през оптическия мерник на снайперовата си пушка. Той знаеше, че съществото няма да ги нападне, без тя да го забележи и да

стреля по него. И дори да не успееше да го спре, куршумите щяха да го забавят и да им дадат време да влязат в сградата. Каквото и да се случеше, имаше малка надежда.

Хънтър стигна до Такакура, тъкмо когато японецът се свлече на земята. В същия миг Хънтър чу тежки стъпки и насочи пушката.

Тухлата.

Беше задъхан и бе праметнал на гърба си автомата „АК-47“. Вървеше и ритмично размахваше мускулестите си ръце. Приблужи се до тях, наведе се и помогна на Такакура да стане. Хънтър го хвана от другата страна и тръгнаха към сградата. Чейни вървеше заднешком, пазейки тила им.

* * *

Боби Джо чу стъпки и се обърна.

Инстинктът мигновено я увери, че не е съществото, но рефлексите я накараха да реагира така, сякаш беше то. Тя се взря в мрака и видя някакво животно — черно и движещо се с лекота и грациозност. То също я видя и без да се колебае, хукна към нея.

— Призрак... — усмихна се Боби Джо.

Вълкът бавно се приближи и допря муцуна до лицето ѝ. Тя докосна твърдата му черна козина. Призрак обърна грамадната си глава, за да огледа двора. Боби Джо се сети за Хънтър и сграбчи вълка за врата.

— Стой тук, Призрак! — извика тя.

Вълкът видя Хънтър и понечи да побегне, но Боби Джо успя да го задържи. Обви ръце около врата му и заговори строго, опитвайки се да го бутне към стената на сградата. Положението на четиримата мъже и без това беше отчайващо. Призрак само щеше да усложни обстановката, тъй като вероятно щеше да откаже да отстъпи, ако съзреше съществото.

Но вълкът се освободи с рязко движение и Боби Джо политна встрани.

Тя отново се вкопчи в него, но вълкът изведнъж се изправи на задните си крака и яростно изрева. Тя видя острите му бели зъби и блестящите от гняв очи и извърна глава. Съществото със скоростта на

лъв препускаше по двора, насочвайки се към Хънтър и Чейни. Тя посегна към снайперовата пушка, макар да знаеше, че няма време да се прицели.

После изкрещя, за да ги предупреди.

Призрак вече се беше отдалечил на десетина метра от сградата и бягаше със същата скорост като чудовището. Направи още един огромен скок и изчезна в мрака.

— Призрак!

* * *

Хънтър чу предупредителния вик на Боби Джо, вдигна глава и видя Призрак, който тичаше по двора. Хънтър веднага разбра накъде се е отправил вълкът. Пусна Такакура и вдигна пушката.

Чейни се забави, но не много. Обърна се, видя всичко, разбра какво става и насочи пушката.

Хънтър натисна спусъка.

Двете оръжия гръмнаха едновременно и съществото се олюля и забави крачка. Повдигна глава и отново хукна. От вратата на сградата се разнесе изстрел и чудовището падна по гръб, поразено от куршума на Боби Джо.

Звярът се изправи, изръмжа и гневно се загледа в Хънтър.

Оголи зъби и отново атакува.

Чейни зареди, а Тухлата вдигна автомата „АК-47“ и се прицели. Стреля, но куршумът рикошира в дебелата като броня кожа на съществото.

Чейни изстреля и двата си патрона и презареди. Хънтър пак се прицели, но чудовището неумолимо вървеше към тях.

Кошмарното му лице бе изкривено от болка и ярост, но звярът крачеше заплашително, сякаш единствената причина да съществува беше непрестанно да убива.

И в този необикновен миг Хънтър видя истинската му същност.

В паметта му отекнаха думите на професора.

Пред него стоеше най-злото и тъмно превъплъщение на човека. Нямаше съзнание, нито милост. Не изпитваше състрадание, нито имаше задръжки. Това беше същината на човека, преди да надрасне

крвопролитията и безразсъдството и да стане разумно същество. В червените очи се криеше сърцето на мрака, смъртта, убийството и унищожението. Чудовището се подчиняваше на импулсите си и осъществяваше желанията си единствено заради удоволствието от това. Не си задаваше въпроси, а просто проливаше кръвта, за която жадуваше. Съществото живееше само заради физическата проява, на тъмната половина, дълбоко скрита във всеки човек, която хората се страхуваха да отрицат. Докато Чейни презареждаше, а Тухлата се прицелваше, Хънтър не можеше да откъсне поглед от възплащението на човешкото зло.

Звярът скочи към тях и в същия миг Хънтър съзря черен силует, който връхлетя върху него. Той изкрещя:

— Призрак! Не!

Грамадният черен вълк се сблъска със звяра във въздуха и двамата с трясък паднаха на земята, вкопчени в схватка на живот и смърт.

От телата им бликна кръв. Призрак се извиваше и бореше с невероятна сила, за да изтласка съществото далеч от Хънтър.

Огромният вълк се биеше ожесточено, разкъсвайки ръцете, гърдите и врата на чудовището, откъдето бликнаха фонтани от кръв. Звярът отвърщаше със същото, размахвайки дългите си криви нокти. Издра гърба на Призрак и разкъса плътта му до ребрата. Вълкът скочи и отново се нахвърли върху чудовището. Двамата се блъснаха в един от камионите и паднаха, борейки се със зъби и нокти.

Хънтър понечи да се втурне към тях, но Тухлата го дръпна, назад.

Хънтър падна по лице, после изкрещя, отблъсна се от земята и се освободи от мускулестите ръце на Тухлата. Обърна се към останалите, но не каза нищо. Само очите му блестяха гневно.

Призрак и съществото се биеха на петдесетина метра от тях. Козината на вълка беше разкъсана, раните му кървяха, но той не се предаваше. Въздухът вибрираше от ужасяващото му ръмжене.

Чудовището също беше тежко ранено. На гърдите, врата и ръцете му зееха огромни рани и оголваха костите му. Съществото отстъпи, започна предпазливо да обикаля в кръг и заплашително вдигна ръце.

Хънтър се намръщи, вдигна пушката и стреля.

И двата куршума улучиха целта и звярът изрева от ярост и болка. Хънтър хвърли пушката, извади ножа си и хукна напред.

Не видя какво стана зад него, но се досети по гневните викове. Всички, дори Такакура, го последваха, за да довършат съществото. Отказаха да се предадат и предпочетоха да умрат, ако се наложи.

Призрак отново нападна чудовището, което го запокити встрани и в същия миг Хънтър врхлетя върху него.

Замахна и с всяка сила наръга звяра в ребрата, но не успя да избегне отмъщението му.

Съществото посегна да го удари, но Хънтър вдигна ръка да се предпази от атаката. Ръцете им се сблъскаха и звярът сграбчи Хънтър и го запокити встрани.

Тухлата бе само на четири крачки от тях и стреля. Двата огромни патрона накараха съществото да се превие от болка. Такакура побърза да атакува и го посече със сабята.

Но чудовището светкавично се изправи, изтръгна сабята, а с другата си ръка докопа Такакура и го запрати далеч в мрака. Японецът се блъсна в една от бронираните коли и падна на земята.

Съществото се обърна към Чейни и Тухлата и презрително се вторачи в тях. Макмилан хвана с две ръце пушката за двойната цев и с невероятна сила стовари приклада върху главата му. Ударът отека като изстрел. Прикладът се разби на трески и залитайки, Тухлата отстъпи назад, без да откъсва поглед от лицето на звяра.

Чудовището презрително разтърси глава и протегна ръце към него.

В същия миг всички едновременно нападнаха съществото. Чейни се прицели и го улучи в главата с два от високомощните патрони на „Уедърби“. Снайперовата пушка на Боби Джо избълва ослепителен бял пламък. Хънтър прилекна, хвърли се към звяра и заби ножа във врата му.

Усещайки приближаването му, съществото протегна лявата си ръка, изрева от омраза и го блъсна назад.

Такакура изкрещя и замахна със сабята. Пред очите им блесна експлозия. Някакъв сив силует падна пред Хънтър. Ловджийският му нож разкъса плътта, после се заби по-надълбоко. Зъбите на черния вълк блестяха. Бликнаха струи кръв. Светна ослепителен взрив. Ръката с дълги, извити нокти злобно замахна над главата на Чейни. Сабята на

японеца се извиси във въздуха и с всичка сила се стовари върху съществото. Звярът падна, сетне се изправи и изрева. Сграбчи Тухлата и го хвърли настрана. Хънтър изкрещя, вдигна ножа и...

Изведнъж пред очите му падна мрак.

Нощта се раздра от викове и експлозии. Оранжеви пламъци прорязаха тъмнината.

Хънтър се съвзе, бавно се изправи и видя, че всички, дори Призрак, лежат неподвижно на земята. Той се намръщи и учудено се огледа.

Но не видя нищо.

Звярът бе изчезнал. Той уморено вдигна глава. Целият беше облян в кръв, но това нямаше значение. Бяха стигнали твърде далеч.

На поляната кацнаха пет-шест хеликоптера. Хънтър не знаеше какви са непознатите мъже, които слязоха от тях, но това не го интересуваше. Вече нищо не можеше да го спре.

Съществото принадлежеше на него, не на тях. Тази древна битка бе водена преди хилядолетия, но сега той щеше да убие живото превъплъщение на първичното зло.

Хънтър не искаше да се примири с вероятността, че бойните му другари са мъртви. Но не съжеляваше, че се е хвърлил в битката.

Облечените в черно войници от хеликоптерите хукнаха по двора. Хънтър коленичи до Призрак. Вълкът усети близостта му и премигна. Хънтър се усмихна, седна на земята до него и погали сплъстената от кръвта черна козина.

Раните и разкъсванията по мускулестото тяло бяха дълбоки и ужасни, но Призрак с нищо не показваше, че изпитва болка.

— Всичко ще бъде наред, момче — прошепна Хънтър.

Вълкът отново мигна.

Зареждайки оръжията си, войниците ги заобиколиха.

Призрак чу шума и се опита да стане, но Хънтър сложи ръка на гърба му и заговори утешително. Разказа му какво ще направят, когато се приберат вкъщи. Говори, докато безстрашните черни очи на вълка помръкнаха и огромната гръд се отпусна. Хънтър изчака още миг, без да престава да милва приятеля си, после склони глава.

След малко стана и намръщено се загледа във въоръжените до зъби войници. Не се страхуваше от тях. Сега вече беше в състояние да посрещне смъртта. Огледа лицата им, но не видя командир.

— Къде е Диксън? — изръмжа той.

— Залегни на земята! — изрева един от новодошлите.

Хънтър се обърна по посока на гласа и рече:

— Накарай ме.

Войниците отстъпиха назад.

Разнесоха се заповеди. Хънтър погледна встрани и видя, че Чейни се надига, притискайки с ръка раненото си чело. Такакура също се размърда. Само Боби Джо лежеше неподвижно.

Хънтър се приближи до нея. Въздухът се изпълни с гласове и команди, но той не им обърна внимание. Протегна ръка към Боби Джо и огледа раните й.

На главата й имаше голяма синьо-червена подутина, а на челото — дия от нокът. Кръвта вече засъхваше. Кевларената й жилетка беше разкъсана. Хънтър я съблече и видя, че ноктите на съществото не са засегнали дълбоко плътта, макар че раните кървяха обилно.

— Има ли лекар сред вас? — попита Хънтър.

Войниците не му обърнаха внимание и продължиха да му крещят какво да направи.

Той впи поглед в тях. Беше готов да умре. Нямаше намерение да се подчинява на никого, докато не помогне на приятелите му. Пренебрегвайки противоречивите заповеди, Хънтър погледна встрани и видя, че някой се приближава към тях. Диксън.

Хънтър присви очи.

Лицето на агента беше безизразно, а ръцете — скръстени на гърба. Хънтър се усмихна, за да му покаже, че не се страхува.

Изражението на Диксън беше невъзмутимо. Той заговори нагло, откровено и без капка съчувствие към страданията и саможертвата на Хънтър и на хората от специалния екип.

— Хънтър, ако до три секунди не хвърлиш ножа, хората ми ще застрелят теб и останалите. Ти не си военен, но аз съм. Затова, повярвай ми, говоря сериозно.

Хънтър го погледна в очите и се изсмя.

— Три секунди?

— Три секунди!

— Няма ли да ни дадеш повече?

Диксън избухна в смях.

— Ти си голям глупак, Хънтър. Започвам да броя. Не забравяй. Три секунди.

Хънтър кимна.

— Добре. Брой.

— Едно... Две...

Хънтър протегна ръка зад гърба си. Очите на агента се разшириха, когато видя единственото найлоново пликче със „СМ-66“, източникът на всичко, към което се стремяха. Хънтър го закачи на острието на ножа. И при най-лекото движение серумът щеше да се излее на земята и целият им труд щеше да отиде на вятъра.

Диксън вдигна ръце и изкрещя:

— Не стреляйте! Никой да не стреля! Не стреляйте! Ясно ли е?

Войниците изгледаха озадачено агента на ФБР. От сградата излязоха няколко души. Хънтър позна Хамилтън.

Не знаеше кои са останалите. Очите му отново се впиха в Диксън. Ръката му не потрепваше.

Чейни се изправи и застана до него. Поклати глава и измърмори:

— Произведено в Америка. Най-доброто.

Такакура също стана, опитвайки се да запази равновесие. После се наведе да помогне на Боби Джо и внимателно я сложи да седне на решетката на един от камионите. Настъпи мълчание, сетне гласът ѝ наруши тишината.

— Предполагам, че цялата история ще завърши така.

Задъхан, Хамилтън спря до Диксън.

— Ето, тези са хората! — възкликна той и ги посочи. — Те са виновни... в саботаж!

Агентът и Хънтър не откъсваха очи един от друг.

— Мисля, че в момента Хънтър има правото да решава, докторе — рече Диксън, хладнокръвно преценявайки положението.

Хънтър знаеше, че агентът на ФБР ще ги убие, веднага щом получи серума. Възпираше го само заплахата, че „СМ-66“ може да бъде унищожен. Хънтър вирна брадичка и каза:

— Всички да се върнат в хеликоптерите. Веднага.

Диксън се размърда неспокойно и погледна Хамилтън, който забеляза найлоновата торбичка с кехлибарената течност, окачена на ножа на Хънтър. Докторът пребледня и протегна ръка.

— Взел си го! Откраднал си серума! Имаш план, нали? От чувство за мъст ли уби онова величествено същество? Да, знам. Не очаквахме, че ще използваш серума по този начин. Но ти не се поколеба да го сториш.

Хънтър погледна агента.

— Слушай какво ще ти кажа, Диксън. Имаш три секунди да накараш хората си да хвърлят оръжията и да се разкарат оттук. Да отлетят с хеликоптерите. Ти ще останеш.

Стъписан, Диксън започна да мига.

— Не говориш сериозно.

— Едно...

— Върнете се в хеликоптерите! — извика агентът. — Всички обратно в хеликоптерите! По-живо!

Войниците се колебаеха.

— Две...

— По дяволите, качвайте се в хеликоптерите! — Диксън сграбчи войника, който стоеше най-близо до него и го блъсна към площадката. — Веднага се върнете в хеликоптерите! Направете го незабавно!

Войниците дисциплинирано спуснаха оръжията и побягнаха към хеликоптерите, които след малко започнаха да излитат един след друг. Бръмченето им постепенно утихна.

Ядосан, Хънтър насочи вниманието си към Диксън.

— Е, предполагам, че това наричат „реалност“.

Агентът се усмихна самодоволно и изгледа Такакура, Тухлата, Боби Джо и Чейни, сетне се втренчи в Хънтър и подигравателно каза:

— Не са останали много хора от екипа ти, Хънтър. Тръгна със седмина, а се връщаш с трима... А сега не можеш да мръднеш никъде. Чакат те да извършиш опит за бягство. И после ще ти пръснат черепа.

— Това не е твой проблем, Диксън — отговори Хънтър. В гласа му се долови злорадство. — В момента трябва да мислиш как да се измъкнеш жив оттук.

Агентът го погледна презрително.

— Свършено е с теб, Хънтър. Дните ти са преброени. Мислиш, че можеш да се мериш с нас? Ние знаем всичко. Погрижили сме се за всичко.

— За какво сте се погрижили?

Диксън отвори уста да обясни, после се отказа.

— Ами... за всичко, Хънтър.

— Цялата работа се свежда до този серум, нали? Стотици хора да умрат, за да живеят шепа привилегировани. Сделката не ми се вижда справедлива. Особено за хората, които сте убили.

— Ти и аз не решаваме тези неща.

— А кой?

Диксън го погледна. Изражението му беше искрено.

— Нямам представа.

Хънтър хвана в едната си ръка серума, а в другата — ловджийския нож. Щеше да използва и двете, когато дойдеше моментът. Отново си спомни думите на стария индианец. През последните шест часа много неща от разказа му се бяха изяснили.

Сега Хънтър знаеше къде отива съществото. Трябваше да се досети отдавна, но хората, които го бяха изпратили на тази мисия, не бяха откровени с него. Ала той бе принуден да разбере истината, погребана под пластове лъжи, измами и предателства.

Хънтър се обърна към гората. Далечният хоризонт беше обагрен в стоманеносиво. Нюансът съответстваше на настроението му.

Звярът беше ранен и отстъпваше.

Вече знаеше, че никога няма да може да се добере до серума. Онова, което бе останало от човешкото му съзнание, го бе убедило в това. Но животинската същност щеше да надделее. И съществото щеше да постъпи като всяко ранено животно — да се оттегли в леговището си, докато оздравее. И Хънтър щеше да го намери там.

Време беше да приключи с тази история.

— Не ме слушаш, Хънтър — рече Диксън. — Най-добре е веднага да дадеш серума. Знам, че си унищожил праисторическите останки. Затова ни остана само тази течност... Елементите... не могат да бъдат синтезирани. Трябва да се извлекат от източника.

— Но съществото е още живо.

— Да.

— Искаш ли да го хвана?

Диксън се изсмя.

— Не мисля, че мога да те упълномоща, Хънтър. Нещата излязоха от контрол.

— По-рано ме упълномощи.

— Не. Съвсем не. Онова беше вятър и мъгла. Включих те в екипа, за да придам официален вид на случая. Но никога не сме искали да намерите съществото. Нито да го убие. Единственото ни желание беше нещата да изглеждат така, сякаш правим всичко, което е по силите ни. И успяхме. — Възхитен от собствената си гениалност, Диксън кимна. — Всъщност стана много добре. Отговорихме на стотици въпроси и всички мислеха, че постъпваме правилно. По дяволите, никой не се усъмни в нищо. Защото взехме най-добрия следотърсач в света, наехме най-добрия екип в света и вие направихте всичко възможно. Затова, който и да потърси виновника, след като цялата история свърши, ние сме си прикрили следите. Аз съм професионалист в тези неща, Хънтър.

Без да се колебае, Хънтър вдигна ножа и разреза найлоновото пликче със серума. Скъпоценната течност се изля в прахоляка. Доктор Хамилтън ахна, сетне протегна ръце към мястото, където Хънтър бе изсипал резултата от дългогодишния му труд.

Разочарован, Диксън пристъпваше от крак на крак, без да може да откъсне поглед от земята. Беше му трудно да намери подходящите думи, но тонът му запази професионалната си хладина.

— Знаеш ли, мислех, че ще направиш нещо такова.

Хънтър кимна.

Хамилтън изпъшка. Диксън го погледна загрижено, после отново насочи вниманието си към Хънтър и екипа. Огледа всички, сетне учудено поклати глава.

— Наистина ли смяташ да поведеш тези хора по дирите на съществото? Поглеждал ли си се напоследък, тъпако? Грохнал си от умора. Всички сте съсипани от изтощение. Особено ти, Хънтър. Знам, че си издръжлив и непреклонен и владееш изкуството да оцеляваш. Но няма да издържиш и три дни там горе. Всички трябва да отидете в болница, не в пуцинаците! А имам и още една добра новина за вас — усмихна се Диксън.

— Не го слушай, той не говори сериозно. Не може да са толкова откачени — обърна се Чейни към Хънтър.

— Напротив — възрази агентът. — Имаме около двайсет и шест минути.

Хънтър се изсмя презрително. Не беше необходимо да му казва какво са намислили.

Възцари се странна тишина.

Изражението на Диксън беше невъзмутимо, а останалите бяха твърде изтощени емоционално, за да почувстват страх. Само логиката им подсказа, че целият район ще бъде взривен от въздушна атака, която ще заличи всички следи от научноизследователската станция, документацията, мъртвите и съществото.

След половин час щеше да остане само изпепелена, безплодна и неестествено тиха земя. Нямаше да има доказателства, нито тайни. Сякаш никога не е имало нищо. И всяко разследване — ако имаше такова, щеше да завърши единствено с намеци, подозрения и уклончиви въпроси.

— Лабораторията е на два етажа под земята — каза Чейни. — Как ще я взривят?

— О, не съм сигурен — безгрижно отговори Диксън и запали цигара. — Предполагам, че ще използват лазерни бомби. Или конвенционални крилати ракети. Като в Ирак. Всъщност няма значение. Лазерни бомби. Ракети „Сайдуандър“. „Томахоук“. „Дракон“. Каквото и да е. Но ви уверявам, че ще си свършат работата както трябва. И така, след по-малко от минута, госпожи и господа, тази поляна ще се превърне в твърда, стъклена маса. Няма експеримент. Няма станция. Нито доказателства или чудовище. Нищо няма да остане.

Агентът на ЦРУ запази равнодушния си вид. Беше сигурен, че той и съмишлениците му ще отлетят с единствения останал хеликоптер „Блекхоук“.

— Отивам да доведа професора. Трябва да се измъкнем оттук — каза Боби Джо и тръгна към сградата.

— Това е бил планът ви още от самото начало, нали? — обърна се Хънтър към Диксън. — Да усъвършенствате серума, да затворите съществото в базата и после да я взривите. Идеално решение. Всички са мъртви. Вие имате онова, което искате. И няма никакви доказателства за случилото се. Почти съвършен план, Диксън.

— Почти? — усмихна се агентът. — Бих казал, че беше съвършен, ако не беше ти, Хънтър. Трябва да призная, че не предполагах колко много ще объркаш нещата. Грешката е моя. Подцених те. Но винаги става така, когато в последната минути

вносяш изменения в един идеален сценарий. Намесват се типове като теб. Мислиш се за много умен и смяташе, че никой не може да те убие.

— Умирам трудно.

— Очевидно — рече Диксън, кимна и изплю парченце тютюн. — Твърде трудно. Но мисля, че няма да оцелееш след огнената буря, която след двацет минути ще се разрази тук.

— Въпреки всичко, не успя да се сдобиеш със серума, Диксън.

При споменаването на думата „серум“ Хамилтън изстена и затвори очи. Ръцете му бяха отпуснати до тялото, а главата — наведена. Сякаш олицетворение на нещастieto.

— Не, не успяхме, Хънтър — ядоса се агентът.

— Е, тогава всичко се свежда до теб и мен. Какво ще кажеш на шефовете си, когато научат за провала ти? Мислиш ли, че ще бъдат доволни, когато разберат, че заради идеалния ти сценарий са загубили база за милиарди долари и трябва да отговарят на въпросите на Конгреса, а въпреки всичко серумът още не е в ръцете им? Смятам, че ще те изпратят в Сибир, Диксън.

— Е, може и да си прав. Мисля, че няма да са много доволни от крайния резултат.

— Тогава защо не ни пуснеш да тръгнем по дирите на съществото?

Агентът присви очи и се замисли.

— Унищожаването на серума беше майсторски ход, Хънтър. Но има и други следотърсачи. Убеден съм, че ще намерим някой опитен като теб. Не, ти не си незаменим. И когато нещата се успокоят, ще намерим и ще хванем съществото. Човек никога не бива да губи надежда.

— Заблуждаваш се, Диксън. И го знаеш. В света има само един човек, който има шанс да го намери. И това съм аз. Ако ми съдействаш, ще ти го доведе след шест часа.

Диксън се изсмя.

— Та ти разполагаше с цяла седмица! Как сега ще го намериш за шест часа? По дяволите, никой не знае къде е съществото.

Хънтър се усмихна и се приближи до агента на ЦРУ.

— Аз знам къде е, Диксън. Дай ми шест часа и ще ви помогна отново да се сдобие с серум. Но трябва да ми дадеш шест часа. После можеш да се върнеш при шефа си и да му докладваш, че всичко

е минало по плана. И тогава всички ще бъдат доволни. Те ще получат каквото искат. Няма да има доказателства. А ти ще получиш почести и потупване по гърба.

Предложението явно бе съблазнително. Диксън изгледа изпитателно Хънтър, сякаш да разбере дали не го лъже, сетне изпусна кълбо дим.

— Шест часа ли каза?

— Да. Шест часа.

— И после?

— После ще имаш онова, което искаш. А ние ще бъдем свободни.

Настъпи мълчание. Минутите летяха.

— Ти ще се опиташ да се измъкнеш, Хънтър. — В очите на Диксън се четеше подозрителност. — Не ти вярвам.

Хънтър се усмихна загадъчно.

— Добре, Диксън, наеми друг екип. Желая ти успех.

Той се обърна и тръгна.

— Чакай — спря го агентът. — Искам гаранция. Жената ще остане с мен. Така ще знам, че ще удържиш на думата си.

— Няма да стане. Тя ще ни трябва.

— Ти планираш нещо, Хънтър! — Диксън се приближи до него и погледна часовника си. — Мислиш ли, че не съм свикнал с тези номера? Разбира се, че си намислил нещо. Ти не искаш да заловиш съществото живо, а да го убиеш. Да го унищожиш, за да не можем да се сдобием със серума. Разбрах що за човек си, Хънтър. Ти си едно самонадеяно копеле и това ме вбесява. Единствената ми грешка беше, че не съзнавах колко трудно е да бъдеш убит. Да ти кажа честно, мислех, че още първия ден всички ще умрете. Не се обиждай, но такъв беше планът. Ти обаче отказа да се предадеш и продължи да си пъхаш носа навсякъде. Но аз не съм като добрия доктор тук. И няма да ти позволя да тръгнеш след съществото, ако нямам убедителни гаранции, че ще ми го доведеш.

— Добре — усмихна се Хънтър. — Тогава ще дойдеш с нас.

Диксън се стъписа, но бързо се съвзе.

— Няма начин.

В същия миг Боби Джо се приближи, навела глава.

Не беше необходимо да казва нищо. Хънтър разбра, че професорът е мъртъв.

Имаше чувството, че животът му е свършил. В един и същ час бе загубил единствените две същества, които истински обичаше. Сега смъртта не му се струваше така страшна. Но не възнамеряваше да умре без съпротива. Той се обърна към Чейни.

— Пали хеликоптера!

После сграбчи Диксън за яката и го блъсна.

— Господи, Хънтър! — извика агентът.

Изведнъж осъзна, че е принуден да използва примитивна физическа сила вместо добре пресметнати заплахи и мощта на невидимата империя на шпионажа и тайните, и за миг се втрещи. Защото въпреки дръзките си думи и зловещи закани, той се озова в свят, където цивилизацията и властта не можеха да му помогнат. Спъна се, но силната дясна ръка на Хънтър го вдигна и го повлече към хеликоптера.

— Остави ме, Хънтър! — замоли се Диксън. — Повярвай ми! Те ще ни застрелят!

— И ще убият и теб — изръмжа Хънтър, блъсна го в товарното отделение и седна до него.

Останалите бързо се настаниха на седалките и Чейни пое управлението. Тухлата погледна часовника си и рече:

— Имаш две минути, малкия.

Хамилтън се опита да се качи.

— Докторе, сигурно ще искате да сте далеч, когато взривят лабораторията ви — тихо каза Хънтър и тресна вратата под носа му.

В кабината проникна приглушен вик на ужас, който се извиси над бръмченето на моторите.

— Дръжте се! Излитането може да се окаже трудно — изкрещя Чейни.

Хидравличното налягане не беше достатъчно и хеликоптерът излетя вертикално и рязко се наклони наляво. Чейни стабилизира тягата и го издигна. Насочиха се към края на гората и се извисиха в сивото небе.

Хънтър погледна ужасеното лице на Диксън и прошепна:

— Ето, до това се свежда всичко. Смърт... От нея ли се страхуваш? Изпратил си стотици хора на смърт, затова би трябвало да

си свикнал с нея. Обещавам ти, че ще изпиташ всичко, което преживяха и нещастните войници в последните си мигове. Ще разбереш какво е да гледаш съществото в очите.

Разтреперан, агентът на ЦРУ вдигна ръце.

— Слушай, Хънтър, ти вече си загубил...

— Ще погледнеш чудовището в очите — продължи Хънтър. — И ако оцелееш... никога няма да забравиш лицата на всички, които си изпратил на смърт.

Диксън трепереше неконтролируемо. Затвори очи и умолително събра длани.

Безпощаден и силно наранен от смъртта на професора, Хънтър гневно го бутна назад и се обърна. В далечината се издигна оранжево кълбо, което се обагри в червено, когато стигна до върховете на дърветата. Разнесе се експлозия.

— Дръжте се! — изкрещя Чейни.

Ударната вълна блъсна хеликоптера, който се разтресе и се завъртя.

Чейни трескаво се опитваше да си възвърне контрола над управлението. В същия миг от срещуположната посока ги блъсна втора ударна вълна и хеликоптерът смени посоката.

Чейни изруга, но успя да го уравни. Небето зад тях блесна ослепително. Пламъците се извисиха още по-нагоре, оформяйки гъбовиден облак, който изведнъж потъмня, когато стигна до хоризонта. Сетне настъпи тишина, нарушавана само от тътена, разнасян от планинското ехо.

Макар и изтощен, Чейни успя да овладее контролните уреди и хеликоптерът полетя в права посока. Той не съобщи нищо на другите по вътрешната радиоуредба, но и не беше необходимо. Бяха в безопасност и това беше достатъчно. Атмосферата в кабината се насити с усещане за умора, облекчение и тлеещ гняв. Всички мълчаха. Знаеха какво трябва да направят.

— Къде отиваме, Хънтър? — попита Диксън.

Хънтър си сложи слушалките и включи микрофона.

— Засечи Уайт Маунтинс Парк на системата „Магелан“, Чейни. Там има малка река, почти поток. Нарича се Фосил Крийк. Тече между северната и южната страна на хребета. Трябва да се движим срещу

течението и да намерим една пещера. Ще ти кажа повече, когато се приближим. Има ли някой зад нас?

— Според радара ни преследват седем хеликоптера „Блекхоук“ и шест „А-14“. По дяволите, сигурно са излетели от някой военен кораб, хвърлил котва до брега. Но не правят нищо. Само кръжат. Предполагам, че не знаят какво да предприемат. Искаш ли да им кажа нещо?

— Да. Кажи им, че Диксън е при нас. Да предадат на шефовете си, че знаем къде е отишло съществото и че ще сложим край на цялата история. Ако искат, без много шум да им доведем чудовището, да ни оставят на мира, докато всичко свърши.

Тухлата се втрени в Диксън, после изведнъж стана, сграбчи го и грубо го блъсна към предната част на товарното отделение. Сетне огледа задната стена.

— Тези типове винаги имат нещо резервно за бойни мисии — измърмори Тухлата.

— Казаха, че само наблюдават — чу се в слушалките гласът на Чейни. — Но аз им предадох съобщението. Ситуацията им е ясна. Няма да предприемат нищо.

Хънтър наведе глава и се засмя на абсурдността на положението. Бяха го изпратили на смърт, но той бе оцелял и сега те го проклинаха и същевременно се страхуваха от него. Но това беше последната част от играта. Или той, или съществото щеше да умре. Нямахме друг начин да сложим край на цялата история. Сетне почувства угризения и обич и погледна Боби Джо.

Тя очакваше погледа му.

Не беше необходимо да говорят. Боби Джо разбираше всичко и беше съгласна. Тя се усмихна тъжно и Хънтър наведе глава.

— Намерих го! — извика Тухлата.

Задната стена на кабината падна и пред очите им се разкри цял арсенал.

Хънтър видя гранати, огнехвъргачки, гранатомети и две снайперови пушки „Барет“. В долната част на отделението имаше боеприпаси и метални кутии с напалм за огнехвъргачките.

Тухлата ги гледаше доволен и усмихнат.

— Да видим как копелето ще оцелее след това — каза той.

22.

В каньона ги застигна буря, сякаш за да ги ужаси преди последната битка със звяра.

Въздухът се раздираше от светкавици и гръмотевици, и хеликоптерът се разтресе.

Снишиха се в една долина, оградена от назъбени скали. В средата течеше река, която се пенеше над бързеите и се извиваше в странно завихрени водовъртежи, изчезващи под тежки камъни.

Петимата заредиха оръжията. Всички се бяха съсредоточили върху последното сражение със съществото. Вече го познаваха добре. Знаеха, че трябва да се подготвят внимателно.

Хънтър превърза раните на Боби Джо. После тя облече нова бронирана жилетка и пристегна ремъците.

Всички бяха опръскани с кръв, Хънтър също бе тежко пострадал. Имаше безброй контузии и охлузвания.

Широката рана на дясната страна на лицето му, която бе получил по време на последната хаотична размяна на удари, още кървеше. Но не можеше да я превърже, без да закрие окото си, затова само я почисти.

Ръката, с която се бе предпазил от яростния удар на чудовището, беше жестоко разкъсана и почерняла от кръв.

Хънтър седна до Чейни и си сложи слушалките.

Следователят поддържаше постоянно разстояние от епицентъра на бурята, като летеше ниско. Радарът показва, че другите хеликоптери са завили на юг и още са наблизо, но гледат да избегнат бурята.

— Възможно ли е съществото да е стигнало толкова бързо дотук? — попита Чейни.

Хънтър се усмихна мрачно.

— Да. Повярвай ми.

— А къде е пещерата, която се опитваме да намерим?

— Още по-нататък срещу течението на реката. Вероятно някъде след онзи завой. Търсим водопад, извиращ от скала. А от двете страни

трябва да има канари, които приличат на... Знам ли. На нещо като вълци. Или на тигри. Няма да е толкова трудно да ги забележим.

Чейни се замисли, после рече:

— Каж ми нещо, Хънтър. Щом съществото е живяло преди десет-дванайсет хиляди години, как е оцеляло през Ледниковия период?

— Много видове са оцелели през Ледниковия период. А този вид, ако е толкова интелигентен, колкото изглежда, може лесно да е намерил убежище в планините. В пещери, където е издържал на студа. Освен това видът има висока степен на приспособимост. Да, могъл е да оцелее лесно. И вероятно е бил в разцвета си, докато останалите са измирали. Затова искаха серум от него. Заради способността му да се приспособява, имунитета срещу болести и бързата регенерация. Искали са вид, чието генетично превъзходство го прави почти безсмъртен.

Чейни изсумтя.

— Свършили са доста работа.

— Но не разбраха, че трябва да приемат и добрите, и лошите страни. Искали са безсмъртен човешки вид, а получиха нещо, което живее, за да убива. Глупаци. Мечтата им е била да живеят вечно. И за тази цел убиха стотици хора.

— Щом онзи вид се е намирал на върха на хранителната пирамида и не е имал естествени врагове, как тогава е изчезнал? Сигурно нещо го е убило. Но какво? Видяхме, че няма живо същество, което може да го победи. Още по-малко да унищожи целия вид.

Хънтър го погледна, но не отговори. Замисли се и след известно мълчание рече:

— Не знам. Може би ще разберем.

— Ето я — възкликна Чейни и намали скоростта.

Хънтър веднага видя пещерата.

От скала, намираща се на стотина метра от долината, извираше водопад. А малко по-нагоре и встрани се виждаше пролука. От двете ѝ страни се издигаха назъбени канари, сякаш изваяни от човешка ръка.

Хънтър се загледа в тях. Представи си как преди хиляди години канарите наистина са приличали на тигри или на вълци, но времето и ерозията бяха заличили по-фините черти. Голяма част от скалата беше загладена и поглеждайки по-надолу, Хънтър видя къде се е откъснала

от масива. В долината бяха разпръснати парчета гранит, някои от които вероятно тежаха стотици тонове.

На пръв поглед пещерата изглеждаше недостъпна, но Хънтър забеляза запустяла пътека, някога водила до отвора. Но не можеха да се изкатерят по нея без алпинистки принадлежности, докато съществото с лекота би стигнало до входа.

Хънтър се обърна и видя, че бурята бързо се приближава. В черно-сивата стена от облаци проблясваха мълнии.

— Ще се спуснем отгоре — извика Чейни и издигна хеликоптера. — Разстоянието до отвора е само около дваайсет и пет метра. Имаме въже.

Хънтър махна слушалките и отиде в товарното отделение. Боби Джо и Такакура седяха, стиснали оръжията си. Лицата им бяха сериозни и съсредоточени. Боби Джо се бе въоръжила с десетина резервни пълнители и деветмилиметров пистолет „Берета“.

Тухлата още носеше ловната карабина „Уедърби“, но патрондашът му беше наполовина празен. За щастие разполагаше и с огромния револвер „Казюл“, чиито високомощни патрони несъмнено щяха да проникнат в дебелата като броня кожа на съществото.

Хеликоптерът меко се приземи на върха и леко се разлюля от внезапно появилия се вятър. Хънтър се обърна към Такакура. Над дясното рамо на японеца се подаваше сабята — вече доказано ефикасно оръжие в битката с чудовището. Командирът се бе въоръжил и с полуавтоматичен пистолет „Берета“, ръчни гранати и тежка пушка, каквато Хънтър виждаше за пръв път.

Чейни влезе в товарното отделение и Тухлата отвори вратата. Хънтър се наведе и грубо дръпна Диксън да стане. Протегна ръка над рамото му и взе карабина „М-16“ и пълнители. После му ги даде, защото знаеше, че агентът не е толкова глупав да ги застреля.

— Играта започва — каза Хънтър и изблъска Диксън навън, сетне грабна снайперова пушка „Браунинг“, която подобно на „Барет“ беше смъртоносно оръжие и с лекота поражаваше цели, намиращи се на повече от две хиляди метра.

Хънтър бръкна в чантата с инструменти, извади френски ключ, развинти скобата и измъкна четирийсет сантиметровото удължение на цевта, което бе монтирано за по-голяма точност на далечно разстояние.

Не му беше необходимо, защото стълкновението в пещерата щеше да се води отблизо.

Хънтър махна и оптичeskия мерник, и приклада и остави само пистолетната ръкохватка. Всичко това му отне две минути. Замисли се, после взе две ръчни гранати.

— Да вървим! — каза Чейни и бързо нагласи радиопредавателя на честотата на сигналната кула за хеликоптери. — Трябва да влезем в пещерата, преди бурята да ни застигне. Всички знаем какво трябва да правим, затова да не губим време. Аз ще слеза пръв, а ти, Диксън, ще се спуснеш след мен. Хънтър, ти ще бъдеш следващият. И да го направим бързо, защото съществото е наблизо.

Той праметна на гръб пушката „Уедърби“, взе чанта с факли и започна да слиза по скалния перваз уверено, сякаш го бе правил цял живот.

Всички се спуснаха бързо и влязоха в пещерата. Хънтър се взря в тунела, който, изглежда, водеше навътре в планината. Факлите пламнаха в червено, изпускайки парлива миризма на фосфор и съскайки във влажния въздух.

После погледна надолу и видя отпечатыци върху глинестата почва. Протегна ръка и докосна земята, за да определи от какво са вдлъбнатините.

Да, съществото беше там...

Той се усмихна. Беше рискувал и се оказа прав. Чудовището се бе върнало в единственото място, където можеше да почива необезпокоявано. Но те нямаше да го оставят да избяга. Защото ако го стореха, съществото щеше да продължи да убива, тласкано от жаждата си за кръв.

Трябваше да сложат край на всичко това.

— Как мислиш? — с неестествено унил глас попита Чейни. — Тук ли е?

Хънтър се вгледа в мрака.

— Да. Дошло е малко преди нас. Влязло е в тунела.

— Но откъде знае пътя? — попита Тухлата.

— Много животни се ориентират и се връщат там, където са родени. Сякаш имат един и същ генетичен код, който ги кара да се върнат на определено място в определено време. Виждал съм това и преди. Не е нещо ново.

Той се изправи и всички тръгнаха.

Тунелът се разшири. Имаше коридори, които се разклоняваха и чезнеха в мрака. Но Хънтър виждаше следите дори на примигващата светлина на факлите и разбра, че съществото е влязло навътре в огромната бездна. Изцапани тук-там с кръв, дирите водеха надолу. Чудовището не се бе отклонявало встрани, объркано от кръстосващите се проходи, а се бе движило в права посока.

Хънтър осъзна, че нощното зрение на звяра е по-остро, отколкото бе предполагал. И за съжаление, това му даваше предимство.

— Чакайте — каза той и вдигна ръка.

Никой не помръдна, нито издаде звук.

— Какво има? — прошепна Чейни.

Хънтър не отговори, само напрегна сетивата си до краен предел.

Танцуващите по стените сенки придаваха тайнственост на назъбените скали. Чуваше се само съскането на факлите.

— Съществото е там, отпред. Чух го — каза Хънтър.

Такакура се приближи до него и без да го поглежда, попита:

— Какво чу? Аз не чух нищо.

Хънтър поклати глава и отново се вгледа в безкрайната, тъмна бездна пред тях.

— Не знам. Прозвуча като... Сякаш атакуваше. Нещо такова. Но не беше наблизо. Нито много далеч. Вероятно на километър и половина. Или два. Ще разберем.

— По дяволите, идеята ви не е сериозна — с разтреперан глас се обади Диксън. — Вижте какво, хайде да взривим пещерата и да погребем копелето. Знаете, че не е необходимо да го преследвате и да го намерите.

— Вярно е — отговори Хънтър и го погледна. — Ето защо не харесвам такива като теб, Диксън. Изпратил си стотици хора на смърт, а въпреки това нямаш представа какво е смъртта. Знаеш ли защо убиваш с такава лекота? Защото го правиш с писмени заповеди. Спестяваш си усилието и ужаса. И затова не цениш ничий живот, освен своя. Кой ти е дал правото да решаваши дали някой заслужава да живее? Това решение принадлежи на Господ, а не на човека. И най-малко на теб. Глупак.

Тишината, която последва, беше изпълнена с повече презрение и осъждане, отколкото думите на Хънтър. Той отново поклати глава и мрачно добави:

— Каквото и да стане, Диксън, ще се погрижа да си получиш заслуженото за всичко, което си направил. Обещавам.

Тухлата сграбчи агента за рамото и го блъсна. В дрезгавия глас на бившия следовател прозвуча зловеща нотка на обреченост.

— Тръгвай, момче. Клел си се, че ще служиш на страната си, нали? Е, служи й.

По-нататък тунелът заприлича на разбито стълбище и се стесни.

Хънтър водеше групата. Вървеше предпазливо и безшумно и вече не претърсваше с поглед сенките, защото нямаше странични коридори. Сега вървяха по ясно очертана пътека, водеща право напред. В далечината Хънтър забеляза петънца бяла светлина. Приближи се, освети скалната стена и видя дребни същества, подобни на пиявици, вкопчили се във влажния камък.

Въздухът стана по-топъл и абсолютно неподвижен. Хънтър осъзна, че трябва да са в основата на планината. Но макар да бяха изминали най-малко три километра и вероятно се намираха в последния тунел, пещерата не приличаше на лабиринт. Спираловидната структура по-скоро показваше, че проходът води до пещера, наподобяваща катедрала.

Хънтър бе изследвал такива пещери и от опит знаеше какво да очаква. И после, когато пътеката рязко зави около огромен сталагмит, те я видяха.

Не можеше да се определи кое беше по-изумително — избледнелите, титанични изображения, нарисувани върху стените, подземното езеро, сияещо със странна зелена светлина или последното и най-ужасяващо разкритие. Но гледката смрази кръвта им.

Стотици хиляди оголени кости, призрачни скелети на ужасяващо масово убийство, бяха натрупани на неизброими бели дюни, могили и купчини. Във въздуха се разнасяше мирис на разложение и смърт. Хънтър се загледа в скелетите и забеляза, че почти всеки пръст безжизнено сочи към тъмния купол. Черепите и гръбнаците бяха разбити.

Да, най-сетне всичко придобиваше смисъл. Хънтър разбра истината и осъзна, че тази ужасяваща възхвала на безсмислената

жестокост е всичко, което бе останало от най-могъщите хищници, бродили по земята.

Никой не откъсваше поглед от призрачните останки на отдавнашното кръвопролитие, което явно бе представлявало потресаващо зрелище. И никой не наруши мълчанието.

От купчините кости и разбити черепи се подаваха костеливи ръце, чиито пръсти с дълги, извити нокти бяха още вкопчени в схватка. Това бяха остатъците от стълкновението, състояло се преди десет хиляди години, което бе унищожило цял животински вид в една-единствена смъртоносна битка.

Гледайки останките, Хънтър разбра какво се бе случило в онзи мрачен период от историята. Ненадминатите по сила и свирепост хищници се бяха издигнали без съперници до върха на хранителната пирамида, завладявайки целия свят, без да се страхуват от нищо. С физическото си превъзходство, равняващо се единствено на наследствената им жестокост, чудовищата бяха убили всички други животни и бяха останали сами. Беше им останало само едно.

Междоусобна война. Взаимно унищожение.

Ненаситни в жаждата си за кръв, накрая хищниците бяха насочили неутолимия си стремеж към убийства и свирепата си ярост един срещу друг.

Хънтър си представи как всичко бе започнало с една-единствена атака, която се бе разразила като горски пожар в пещерата. Гневът, който я бе разпалил, не бе възпрепятстван от бариерите на съзнанието. Не, яростта е била чиста и неподправена. Беше ги заразила, накарала ги бе да се обърнат един срещу друг и да се избият с нечовешка злоба.

Хънтър възкреси във въображението си битката — чудовищни силуети, които яростно размахват ръце и разчленяват, осакатяват и унищожават, само за да бъдат убити на свой ред. Схватката вероятно бе продължила няколко часа. Безпощадният конфликт бе бушувал, докато бяха останали трима, двама... един.

Раненият оцелял звяр вероятно бе отишъл някъде в планините и бе умрял или бе останал в пещерата и бе загинал от старост или от някаква болест. Но това нямаше значение. Чудовищата бяха посрещнали смъртта си тук. Обрекла ги бе собствената им свирепост. Загадката беше разкрита. Нямаше повече въпроси.

— Е, сега знаем всичко. — Гласът на Чейни беше дрезгав. Той поклати глава, опитвайки се да контролира тона си. — Господи, те наистина са се избили взаимно... Наведнъж. По дяволите... трябва да е било ужасно.

Такакура намръщено гледаше призрачния лабиринт от строшени кости и разбити черепи.

— Каква глупост — отбеляза той.

— Не — възрази Хънтър. — Не е глупост. Те не са съзнавали какво правят. Не са имали съзнание, така както ние го разбираме. Действали са импулсивно. Убивали са по прищявка, без да се замислят. Не ги е контролирал разум. Ето, от това се страхуваме всички ние. От звяра в нас, когото потискаме, защото ни ужасява. Ние сме се развили и сме го надраснали. Но те не са успели да го сторят.

— А виж какво е станало с тях — изръмжа Тухлата. И той беше стъписан от гледката, но бързо се съвземаше. — Много поучителна история.

Такакура тръгна напред, запали нова факла и я хвърли на един от скалните первази, за да освети по-добре пещерата.

Хънтър долови позната миризма, наведе се и се взря в черното езеро. Течността беше тежка и неподвижна.

— Нефт — прошепна той, когато Боби Джо коленичи до него. — Дай ми факлата си и се дръпни.

Той допря пламъка до повърхността на езерото и нефтът пламна.

Гъбовиден огнен облак се издигна право нагоре. Хънтър се дръпна и докосна лицето си, инстинктивно проверявайки дали е обгорен. Но по кожата му нямаше поражения. Огънят лумна ярко и засенчи факлите. Светлината озари стените, на които имаше рисунки, запазени от векове.

В камъка бяха изсечени червеникави образи на съществата, които преди хиляди години бяха властвали в този регион. Зверовете бяха изобразени как скачат, ловуват и убиват. Цялата пещера беше украсена с това примитивно изкуство. Имаше фрески на стада бизони и елени, подгонени от ловци в окъсани дрехи. Всяка рисунка описваше лов, убийство или кръвопролитие, сякаш това беше преобладаващата мисъл в съзнанието им. Нямаше фамилни или ритуални сцени — нищо, което да покаже култура или цивилизованост.

Безкрайни кръвопролития, убийства, изкормвания и пирове с кръв. Хънтър бе поразен от дивашката, свирепа атмосфера.

На друга стена имаше тъмни образи на мъртви чудовища. Хънтър видя детайлна рисунка на разбит череп и изпита отвращение.

Съществата явно са били и канибали.

Но той не се учуди.

Това се вместваше в цялостната му представа за тях. Те нямаха съзнание и морал и не уважаваха живота. Убийството на техния събрат им доставяше същото удоволствие, както това на всяко друго животно. Плътта и кръвта бяха еднакви за тях.

Хънтър се огледа и видя, че от пещерата излизат десетина големи тунели, несъмнено водещи към по-долни нива, вероятно към езера, а може би и навън. Той не смяташе, че пътят, по който бяха дошли е единственият. Сигурно имаше много по-достъпни отвори, но повечето вероятно бяха затрупани от геологичните промени в планината с течение на годините.

Хънтър се вгледа в земята, търсейки следи. Видя къде е отишло съществото и как се е колебало, сякаш бе изпаднало в шок. И започна да се чуди какво бе предизвикало писъка, който бе чул.

Дали генетичната памет на съществото не бе съхранила спомен за войната, която бе унищожила неговия вид? Дали не бе дошло тук, очаквайки да се срещне със събратята си? Безумният експеримент бе създал нещо подобно на тези древни хищници, но същевременно то бе уродлив мутант. Вероятно генетичният код — променен и отчасти заличен от неестествената трансформация — беше объркан.

Съществото бе отишло в пещерата, очаквайки да се срещне със себеподобните си, но не бе намерило нищо, освен осеяна с кости гробница. Затова бе изразило яростта си по единствения познат начин — с неконтролируем изблик, който би унищожил всяка жива твар.

Хънтър кимна. Трябваше да се възползва от това предимство.

Той се изправи и избърса чело. Влажността на въздуха, която бе доста висока, караше всички да се потят обилно. Косите на Боби Джо бяха залепнали за главата. Тя бе откъснала част от ризата си и я бе завързала на челото си, а бойната ѝ униформа бе потъмняла от пот. Останалите също страдаха от влагата.

— Добре — каза Хънтър, обърна се към тях и зареди пушката „Браунинг“. — Мога да намеря съществото, но всички трябва да бъдем

нащрек. Това е родната му територия и звярът тук е в свои води. Затова, отваряйте си очите на четири и стреляйте веднага, ако атакува.

В същия миг от дълбините на пещерата се разнесе животински рев — гневен и свиреп — и изпълни пещерата с чудовищната си ярост. Хънтър вдигна глава, намръщи се и погледна Боби Джо, която побърза да зареди снайперовата пушка „Барет“. Вдигна тежкото оръжие и постави пръст на спусъка. Тя застана неподвижно, но Диксън потрепери и отстъпи.

Хънтър го хвана за рамото и го блъсна напред.

— Няма къде да отидеш, Диксън. Тук ще научиш какво е вечен живот. И какво е тленност.

Хънтър се взря в тъмния тунел и разбра защо съществото бе избрало това място.

Дълбините бяха изпълнени с издатини и стъпаловидни скали, а подът беше равен и позволяваше бързо придвижване. Разклоненията изчезваха нагоре в канарата и можеха да скрият всичко. Хънтър тръгна предпазливо, ослушвайки се да долови и най-слабия звук. Но знаеше, че по-скоро трябва да чака, отколкото да търси.

Не, Хънтър нямаше да го види пръв. Съществото яростно щеше да скочи върху тях от някой скален перваз с надеждата да ги убие бързо. И ако чудовището се приземеше, преди да се прицелят и стрелят, щяха да имат сериозни неприятности. Защото звярът щеше да се движи мълниеносно и те трябваше да внимават да не се застрелят един друг.

— Съществото ще се опита да ни причака в засада, нали? — попита Тухлата.

— Да — отговори Хънтър и погледна към една тъмна скална издатина.

— Тогава защо някой от нас не изостане малко назад? Така ще може да го види, преди да се е нахвърлило върху другите.

Хънтър кимна. Идеята беше добра. Всъщност той вече я бе обмислял, но я отхвърли, защото човекът отзад щеше да бъде уязвим. Хънтър обясни възраженията си на Тухлата.

— Да, вярно, рисковано е. — Едрият мъж дишаше тежко. Влажният въздух се отразяваше зле на всички. — Но аз ще вървя отзад. Ако онова нещо скочи между нас, ще се изтрепем един друг, синко. Знам какво говоря.

Хънтър се поколеба, сетне погледна Чейни, който кимна.

— Нека Тухлата върви отзад известно време. Но аз ще бъда до него — предложи Чейни и избърса потта от лицето си.

Хънтър се съгласи и отново поведе групата. Постепенно започна да чувства неясно, но засилващо се безпокойство — онова, което *трябваше* да стане, *не се случваше*.

Той набързо анализира предишните стълкновения със съществото и си припомни тактиката, инстинктите, навиците и несъзнателните му наклонности. Чудовището прилагаше една и съща тактика. Причакваше в засада от високо място и действаше светкавично, разчитайки на забавената реакция на жертвата си. Не нападнаше веднага, освен ако не се намираше на открито пространство, възползваше се от мрака или от неравния терен и атаките му бяха краткотрайни и смъртоносни. Освен това предпочиташе да използва предимството на създалото се объркване.

Нямаше съмнение, че щеше да връхлети от някой скален перваз.

Хънтър се обърна и вдигна ръка. Знаеше, че съществото е наблизо, защото чудовището сигурно вече едва сдържаше маниакалното си желание да убива. И това го правеше предсказуемо.

Спотаил се някъде наблизо, звярът вероятно ги чакаше да минат, за да се приближи безшумно до тях, да атакува с мълниеносна скорост и оглушителен рев, да ги стресне и обърка. Но Хънтър реши, че нито един от двата подхода няма да успее. Той вече беше в настроение да убива и нямаше да се колебае.

Всичко, което знаеше и бе преживял, щеше да бъде използвано в това стълкновение. Нямаше да се опитва да го рани или да го хване, нито щеше да изпита състрадание.

— Запалете още факли. Искam да виждам всичко — каза той.

Тухлата и Чейни побързаха да изпълнят нареждането — още пет-шест факли осветиха тунела. Макар че скалните первази останаха в сянка, лъчите им прогониха мрака от всяка пукнатина. Хънтър се усмихна, когато му хрумна какъв ще бъде следващият му ход.

Но съществото може би щеше да чака, докато факлите угаснат, надявайки се отново да настъпи тъма, за да осъществи предпочитания си план. То сигурно предполагаше, че те ще го търсят, заели отбранителна позиция, страхувайки се от съкрушителната му сила. Но Хънтър възнамеряваше да му отнеме тази възможност.

— Отваряйте си очите — повтори той, стъпи на един валчест камък и бавно започна да се катери към по-високите части на пещерата. — Ще се опитам да го изкарам от скривалището му.

Тухлата вдигна пушката и запъна ударника.

— Господи, Хънтър, внимавай. Чудовището се движи бързо — каза Чейни.

Хънтър надникна над скалната издатина и огледа всичко.

Не видя нищо и се намръщи. Знаеше, че скоро ще се сблъска със съществото и ще започне люта битка, която ще предизвика експлозии и хаос в пещерата. Разразеше ли се веднъж, ужасното стълкновение щеше да бушува с кървава ярост до жестокия си край.

Хънтър се покатери на камъка и продължи да се промъква напред.

Още не виждаше нищо, но знаеше, че съществото е там...

Той приклекна, без да изпуска от поглед скалната стена и реши да чака. Но факлите щяха да горят още петнайсет минути. Не, Хънтър трябваше да намери чудовището и да го измъкне навън. И после трябваше да оцелее след първата зашеметяваща атака и да се опита да го изтласка към тунела, където другите да могат да стрелят, без да си пречат един на друг.

Скалният перваз се извиси застрашително пред него. Отвъд цареше мрак.

Хънтър хладнокръвно продължи да чака. Ако звярът дебнеше от другата страна на скалата, бездействието може би щеше да го изнерви и да го принуди да стане невнимателен.

Секундите минаваха. От челото на Хънтър се стичаше пот.

Но звярът не се появяваше.

Хънтър се надигна, присви очи и се приближи до ъгъла. После спря. Косите му се изправиха, когато видя пропастта — стръмна и страшна.

Той продължи да се промъква напред. Ако съществото не беше от другата страна на скалния перваз, това щеше да означава, че инстинктите на Хънтър са го подвели. И тогава нямаше да знае какво да направи. Той бързо направи три крачки.

Стигна до ръба, зад който властваше мрак, приклекна и насочи пушката. Експлозията беше оглушителна и зашеметяваща. След няколко секунди Хънтър разбра, че там няма нищо.

Не...

Съществото беше там.

Хънтър бе убеден в това, подобно на човек, който усеща симптомите на позната болест. Но не показва увереността си и продължи да върви напред, преструвайки се, че е объркан и озадачен.

Направи десетина крачки, озова се в порутена ниша — пещера с купол, откъдето бавно се ронеха камъни — и видя няколко вероятни скривалища. Мигновено реши да се довери на инстинкта си, защото ако не атакуваше от засада, съществото щеше да връхлети отгоре.

Хънтър се обърна с гръб към пещерата и направи още една крачка.

Сетне още две.

Три.

Нищо. Той стисна зъби. Знаеше, че съществото ще се възползва от слабостта, затова реши да чака.

Направи още една крачка и пред него застрашително се извиси скалния перваз. И изведнъж почувства вълнение, което не можа да потисне.

Приведено и вдигнало ръце, съществото се промъкваше към него и злобно се усмихваше.

Хънтър изкрещя, вдигна пушката и стреля право в гърдите му. Чудовището изрева от ярост и замахна, но той вече бе скочил към един полегат камък, намиращ се на три метра под перваза. Хънтър падна и се претърколи.

Останалите откриха огън, обсипвайки скалната издатина с градушка от огромни куршуми, които раздробиха камъка и сякаш отблъснаха съществото. Едва когато спряха, за да презаредят, чудовището скочи от скалата, прелетя през тунела, блъсна се в отсрещната стена, оттласна се и с ужасяващ трясък тупна до Чейни.

Следователят изкрещя и вдигна пушката, но звярът я изби от ръцете му, строши приклада и го блъсна. Разгневен, Хънтър трескаво смени пълнителя и се изправи.

В същия миг Тухлата стреля и улучи съществото, което се дръпна назад, сетне отвърна на атаката, като светкавично замахна с дясната си ръка. Дългите криви нокти се впиха в плътта на Тухлата, който падна. Лицето му беше издрано до костта. От раните бликна кръв.

Хънтър видя, че чудовището е тежко ранено и отново стреля. Боби Джо и Такакура също стреляха и тунелът се освети от ярки пламъци.

Залитайки и ревейки, съществото нададе оглушителен вой от болка, после мълниеносно се обърна и нападна Такакура.

Японецът очакваше атаката и я предотврати още в зародиш. Хвърли се на земята, претърколи се, избягвайки удара, стана, извади сабята и разсече гърба на звяра. Макар и ранено, чудовището отново се завъртя, протегна ръка и остави дълбоки бразди на гърдите на Такакура. Японецът извика от ярост и се свлече на колене. Лицето му се изкриви от болка, но той отново замахна със сабята. Острието разпори гърдния кош на съществото и от разреза бликна кръв.

Следващият куршум на Хънтър го улучи в гърдите и го запрати към Боби Джо. Макар и залитайки, съществото се опита да я удари, но тя с лекота отстъпи встрани и стреля. Всеки куршум пронизваше плътта му и предизвикваше вулкан от кръв и плът. Със свирепостта на тигър чудовището разкъса бронежилетката на Боби Джо и я хвърли високо във въздуха.

Хънтър отново го уцели няколко пъти. Всяка рана би била смъртоносна, ако съществото не притежаваше неизчерпаема жизненост. Боби Джо се съвзе, откри огън и битката продължи. Звярът залиташе, навеждаше се и се изправяше, ревейки предизвикателно.

Ръцете му бяха вдигнати, зъбатата уста — отворена, а воят — гръмогласен. После изведнъж сякаш взе решение, обърна се, прескочи един голям камък и изчезна в мрака.

Макар и обзет от инстинктивно желание да се втурне след него и да го довърши, Хънтър успя да се овладее и да разсъждава трезво. Остави пушката си и се наведе над Боби Джо.

Тя бе паднала на колене и на гърдите ѝ имаше дълбоки бразди. Беше задъхана и се опитваше да си поеме въздух. Вдигна ръка към гърдите си и се закашля, после затвори очи от болка и тихо изстена.

Обхванат от бушуващите в него чувства, Хънтър сложи ръка на рамото ѝ, за да ѝ даде знак, че е до нея. Не се опита да ѝ каже нещо, защото знаеше, че тя не е в състояние да отговори.

— Хънтър — чу се някъде от мрака гласът на Такакура.

Хънтър вдигна глава.

Такакура стоеше до тялото на Диксън. Агентът бе убит толкова бързо в хаоса на битката, че никой не бе забелязал фаталния удар на съществото. Хънтър не искаше смъртта на Диксън, но не можеше да го остави да избяга, без да бъде наказан за убийствата. Сега агентът беше мъртъв, а в момента Хънтър имаше по-неотложни задачи.

Чейни се изправи на колене, гневно поклати глава и задъхано изпсува:

— Маmicата ще му разкатая на онова същество.

После очите му се спряха на Тухлата и лицето му се изкриви от мъка. Загледа се разкаяно в издраното му лице и разбития череп.

— По дяволите... — прошепна той.

Останалите мълчаха. Чейни протегна ръка и стисна рамото на приятеля си. Главата му беше наведена и скриваше лицето, но пръстите му бяха побелели. Потупа ръката на Тухлата, взе очуканата ловна пушка „Уедърби“ и с трясък я зареди. И когато се обърна към Хънтър, изражението му бе студено и решително.

— Хайде да го довършим. Копелето е тежко ранено.

— Как си, миличка? — обърна се Хънтър към Боби Джо.

Тя отново се закашля. Допряната до гърдите ѝ ръка беше обляна в кръв.

— Добре съм. Само трябва да... сложа нов пълнител. Ей сега... Секунда.

— Можем да се върнем — предложи той.

— Не! Трябва да го довършим!

Хънтър видя решителното ѝ изражение и кимна.

— Добре, но нека да те прегледам.

Той огледа раните ѝ. Макар да кървяха обилно, мускулите не бяха засегнати.

— Носиш ли нещо болкоуспокояващо? — попита Хънтър.

— Да, но докато лекарствата действат, всичко ще свърши. Няма да взимам нищо. Да тръгваме.

— Добре. Върви близо до мен.

Тя кимна.

Хънтър чу гласа на Такакура и се изправи. Но думите бяха неясни и приглушени. Хънтър осъзна, че стрелбата временно бе оглушила всички.

— Съществото е сериозно ранено — каза японецът.

— Да, но едно е да е ранено, а съвсем друго — да е убито — възрази Хънтър, сетне помогна на Боби Джо да стане.

Подаде ѝ снайперовата пушка и тя я пое с окървавените си ръце.

— И все пак е тежко ранено — настоя Такакура, вглеждайки се в тунела. — Кървавата диря е широка. Не е отишло далеч.

— Не е — съгласи се Хънтър. — Чудовището изгаря от нетърпение да ни убие колкото е възможно по-скоро. Ранихме го и то знае, че не може да издържи на повече поражения. Следващият път ще бъде последен. Няма изгледи да излезем живи оттук, ако не го убием бързо.

Всички заредиха оръжията си и влязоха в дългия тунел.

За разлика от предишния, този проход представляваше лабиринт и предизвикваше нервно напрежение и страх. Но Хънтър твърде много изгаряше от желание да се бие.

Тунелът постепенно започна да завива и Хънтър разбра, че се връщат. Проследиха кървавата диря и пред очите им се появи ярко блестящ купол.

Отново се озоваха в централната част на пещерата, която бе осеяна с кости. Скрити от векове в мрака, скелетите засияха в бяло от светлината на факлите. И Хънтър разбра, че съществото се е върнало там, за да довърши битката.

Раните, които му бяха нанесли, най-после бяха намалили почти неизтощимата му сила. И чудовището се бе оттеглило на това място, откъдето да започне последната си амбициозна атака. Хънтър влезе бавно и предпазливо в подобната на катедрала пещера от бели камъни и огледа купчините кости. И във всяка вдигната ръка с дълги, извити нокти Хънтър съзря съществото — безмилостна и зла сила, която не познаваше граници. Беше го обрекъл единствено мракът в сърцето му. Хънтър бе готов да отмъсти, защото чудовището безжалостно бе убило любимите му приятели — Призрак и професора.

Да, звярът щеше да умре.

— Сигурно ще действа като преди. Макар че не можем да бъдем сигурни, защото съществото непрекъснато се учи. Затова, надупчете го с колкото е възможно повече куршуми. — Хънтър млъкна, взря се в напрегнатите им лица и усети страха им. — Вижте какво, чудовището не е безсмъртно. Вече го ранихме. Време е да умре.

Те продължиха да вървят и влязоха в пещерата. Хънтър бавно мина покрай купчина скелети, като внимателно се взираше в прахоляка, търсейки място, където бе възможно съществото да се е скрило. Но не видя нищо. Нито дори кръв. И това го обезпокои.

Нищо не се движи, без да оставя следа...

Какво пропускаше?

Обзе го съмнение — смущаващо и тревожно.

Той спря, коленичи и внимателно огледа всичко наоколо. Съсредоточи се и опита да открие някакви следи, но пак не забеляза нищо. Безпокойството му нарастваше с всяка изминала секунда.

Съществото трябваше да е тук... Това, му сочеше инстинктът.

Пред него се простираше пещера, потънала от векове в прах. Той видя стъпките по пътя, по който бяха влезли, но нищо повече.

Трябваше поне да има кръв...

Отчаян, той се изправи и огледа пещерата. Вярваше на уменията си и се надяваше, че няма да го предадат. Бе проследил съществото в невероятно трудни условия и го бе победил със знанията и опита си. Не, нямаше да претърпи поражение сега, когато усещаше, че чудовището е наблизо.

Хънтър продължи да оглежда пещерата. Дълбоко в душата си знаеше, че нещо не е наред.

Нищо не се движи, без да оставя следа...

Той се обърна към тунела, от който току-що бяха излезли, проследи кървавата диря и бавно се върна към отвора. Страхът му — изострен инстинкт, който му подсказваше да внимава — нарастваше с всяка крачка. Хънтър спря на шест-седем метра от входа и се втренчи в мрака.

— Съществото ще се появи зад гърба ни — каза той, без да откъсва очи от тъмния тунел.

— Какво? — прогърмя гласът на Чейни.

— Чудовището заобикаля — извика Хънтър, предпазливо направи една крачка и погледна към друг тъмен проход. — Тези тунели се пресичат. Съществото ще се опита да ни нападне в гръб.

Такакура се намръщи.

— Нали каза, че е влязло тук?

— Да, но не е стояло дълго. Върнало се е в тунелите, за да заобиколи и да ни атакува в гръб.

— Сигурен ли си? — недоверчиво попита Боби Джо. — Съществото беше тежко ранено. Мисля, че не е отишло далеч. Кръвта му изтича.

— Не е задължително. За трийсет секунди е заобиколило по тунела и ни е оставило да минем покрай него. После се е върнало по пътя, по който дойдохме. Да, точно така. Сега е уплашено. Знае, че е ранено и ни чака. Но няма да се бие с нас, ако сме заедно. Съществото знае, че няма шанс. Затова се е спотаило, докато минавахме покрай него.

— Можем пак да го изкараме навън — обезпокоен, предложи Чейни.

— Не — уверено възрази Хънтър. — Този път номерът няма да мине.

— Защо?

— Защото чудовището се учи от грешките си. Свирепе е, но не е глупаво. Сега непрекъснато ще се движи, опитвайки се да избегне засада. Трябва да блокираме пътищата му за бягство.

— Но това означава да се разделим. Не можем да го направим, Хънтър. По дяволите, може да не го победим, дори ако сме заедно!

— Налага се да рискуваме. Има само един начин да го хванем натясно — да блокираме всеки път за отстъпление. Все едно сме на лов за тигри. Вдигаш шум, докато изкараш тигъра от скривалището му и го вкараш в смъртоносната зона. И не забравяйте, че това е родната територия на съществото. Може и да е дошло тук, ръководено от инстинкта си, но вече познава пещерата като дланта на ръката си. Затова, ако искаме да стреляме по него, трябва да го принудим да излезе на открито.

Настъпи неловко мълчание.

Боби Джо първа вдигна пушката.

— Аз предлагам да го направим. Стигнахме твърде далеч, за да се откажем сега.

Униформата ѝ бе потъмняла от кръв.

— Ще се разделим на два екипа — продължи Хънтър. — Боби Джо и аз ще тръгнем по тунела, от който току-що излязохме. Ти, Чейни, и Такакура ще поемете по по-големия тунел, който завива надясно. Ще се срещнем там, където се сливат. Не забравяйте да

проверявате всеки скален перваз. Не трябва да му даваме възможност да се промъкне зад гърба ни.

Останалите кимнаха.

— Добре — рече Хънтър. — Да тръгваме. Ако го хванете в крачка, вкарайте го в тази пещера и ние ще го убием. Няма да издържи на още една атака като последната.

Боби Джо тръгна до Хънтър. Двамата се приближиха до тунела и се скриха в мрака. Вървяха безшумно, защото не искаха стъпките им да заглушат евентуална атака в гръб. След няколко минути стигнаха до първото разклонение.

Капнала от умора, Боби Джо избърса потта от лицето си. Облегна се на стената, за да се съвземе и да си поеме дъх. Задушаваше се от влагата. Загубата на кръв също изтощаваше силите ѝ. Хънтър не знаеше с какво може да ѝ помогне в момента.

— Господи, Хънтър — прошепна тя. — Всички ще умрем.

— Съществува ще умре, Боби.

Тя преглътна с усилие.

— Откъде знаеш?

— Знам, миличка.

— Кажи ми, защото ми е нужен кураж.

Той я погледна и се усмихна. Сетне протегна ръка напред и докосна камъка. Дръпна пръсти и видя, че са изцапани с кръвта на съществото.

— Кръвта е светла, Боби. Засегната е артерия и раната не нараства бързо, както преди. Най-сетне го изтощихме. Да, чудовището губи сили. Вероятно умира. Но въпреки това трябва да го довършим. А звярът няма да се предаде лесно.

Боби Джо се отдалечи от стената и стисна снайперовата пушка, чиято тежест най-после бе започнала да я изморява.

— Тогава... да го довършим — каза тя. — Преди то да ни е довършило.

Хънтър кимна с усмивка.

— Какво те е направило така непреклонна?

Боби Джо се усмихна уморено.

— Сигурно компанията, с която се движа напоследък.

Чейни спря и припряно избърса потта от челото си.

В тунела беше адски задушно. Униформата му беше мокра и потъмняла от потта. Кръвта се процеждаше от раненото му чело. Беше го ударило парче от приклада, когато чудовището бе сграбчило пушката му. Но макар и кървяща, раната не му пречеше, затова той продължи да върви.

Такакура внимателно оглеждаше наоколо. Чейни се опита набързо да оправи дрехите си, но бойното му облекло беше толкова разкъсано и раздърпано, че това беше невъзможно. Той махна с ръка от отчаяние.

— Майната му. Не си заслужава...

Изведнъж зад Такакура се протегнаха ръце, появили се от най-тъмния ъгъл на една скална пукнатина. Демоничните нокти се приближиха само на няколко сантиметра от нищо неподозиращия японец.

Чейни мигновено вдигна пушката си, но думите заседнаха в гърлото му от ужас. Не знаеше дали да извика на Такакура да отскочи, или да рискува и да стреля. Но японецът усети присъствието на съществото, хвърли се на земята и се претърколи.

Изстрелът на Чейни освети тунела. Лицето на съществото беше изкривено в ужасяваща гримаса. После и Такакура стреля. В следващата секунда, обзето от праисторическа ярост, чудовището изскочи от мрака и светкавично се озова до тях.

Ревът му беше невероятно мощен. Звуковата вълна блъсна Чейни в лицето и гърдите. Пушката му отново изгърмя.

Съществото изби оръжието от ръцете на Такакура, но той замахна със сабята. Удари го с всичка сила в гърдите. Бликна кръв.

Чейни извика и японецът подскочи и заби дълбоко острието в огромната, мускулиста гърд на звяра, върхът се показва от гърба.

Ударът беше майсторски. Сетне, без да губи време, за да оцени съвършенството на уменията си, Такакура изкрещя и злобно завъртя сабята. Извади я и отново наръга съществото. Чейни най-сетне презареди и изстреля още два куршума в гърба на чудовището.

Такакура отново се хвърли напред и замахна към рамото му, но звярът се съвзе, връхлетя върху японеца и изби сабята от ръцете му.

Дясната му ръка сграбчи Такакура за врата, а лявата блъсна Чейни. После съществото остави Чейни и се съсредоточи върху Такакура. Заби дълбоко дългите си криви нокти в гърдите му.

Чейни разбра, че японецът ще умре.

Следователят вече познаваше невероятната бързина на съществото, затова скочи и хукна да бяга, колкото му държат краката. Знаеше, че револверът още е в него и се замисли дали да не се обърне и да изстреля останалите патрони, но осъзна, че е безсмислено. Изведнъж почувства немощ, влезе, залитайки в централната пещера, подхлъзна се, падна надолу по склона и се строполи върху купчина кости, които издраха кожата му като хиляди остри нокти.

Той се обърна и видя, че съществото победоносно стои на върха на склона. Гневните му червени очи отразяваха страховитата ярост, подтикваха чудовището да убива безмилостно толкова много пъти.

Настъпи абсолютна тишина.

Чейни отказа да се предаде на страха и стана.

Звярът се усмихна.

После бавно започна да слиза по склона.

Само за част от секундата Чейни забеляза кървящите му рани, чудовищното тяло, отдалечените един от друг зъби и дългите, извити нокти. Не погледна втори път тържествуващите очи, които се бяха впили в него.

Чейни вдигна ръка и натисна спусъка на револвера. Блеснаха две експлозии. Втората пламна зад съществото и го блъсна напред.

Звярът изрева и описа дъга във въздуха. Прелетя покрай Чейни, падна на земята, претърколи се и тупна върху купчина бели кости. Чейни инстинктивно се наведе, после се обърна, за да стреля.

Но чудовището бе изчезнало сред отломките.

В същия миг Хънтър смени пълнителя, приближи се до следователя и го стисна за рамото.

— Нищо ми няма — задъхан каза Чейни. — Но Такакура...

— Разбрахме. — Изражението на Хънтър беше гневно. — Съществото е ранено. Убий го, щом го видиш! Трябва да стоим близо един до друг. Предстои ни още една...

Чудовището се надигна от купчината скелети като изригваща вулканична лава и с поразителна точност замахна към Хънтър. И само животинският инстинкт на следотърсача го спаси.

С бързината на пантера Хънтър се наведе и избегна първия удар. После съществото отново атакува с другата си ръка, замахвайки към главата му, но Хънтър се хвърли към него и силно го блъсна с рамо.

Двамата се вкопчиха в битка на живот и смърт, търкаляйки се върху могилите от кости. Стигнаха до края на склона и Хънтър стана. Направи лъжливо движение вляво и скочи надясно, отдалечавайки се от звяра.

Боби Джо приклепна на едно коляно, прицели се и изстреля два куршума. От гърдите на съществото бликнаха струи кръв. Чейни също започна да стреля. Улучи го няколко пъти, сетне скочи като обезумял. Яростта помрачаваше разума му в смъртоносния разгар на битката.

Чудовището се обърна, протегна ръка и го удари. Чейни извика от болка, падна и се плъзна към скелетите.

Разсеяно от безсмислената атака на следователя, съществото насочи червените си очи към Боби Джо, която се опитваше да извади заклецилия се пълнител. Звярът изръмжа и съсредоточи върху нея гнева си.

— Господи... — промълви тя.

Изведнъж чудовището направи една крачка нагоре по склона.

Очите му блестяха с неприкрита омраза, а устата бяха свити в ужасяващо обещание за смърт. Боби Джо ожесточено дърпаше пълнителя, но металът отказваше да се предаде.

Съществото стигна до върха. Тя стовари пушката в лицето му и отскочи встрани. Но дългата му ръка се протегна, сграбчи я за косите и я запрати към могила от кости.

Докато звярът се приближаваше към нея, Боби Джо трескаво потърси някакво оръжие, но ужасена осъзна, че не може да намери нищо...

* * *

Усещайки опасността, Хънтър отчаяно търсеше пушката си, но безуспешно. Видя, че съществото се е изкатерило на върха на склона и

се приближава към Боби Джо. Хънтър скочи и се завтече към него, като бръкна в колана си, за да извади онова, което се надяваше, че няма да бъде принуден да използва.

Боби Джо изпищя и вдигна ръка, за да се предпази. Съществото изрева победоносно и вдигна чудовищната си ръка с окървавени дълги нокти.

— *Лутър!* — изкрещя Хънтър.

Настъпи тишина.

Звярът застина неподвижно.

После се обърна и гневно се втренчи в Хънтър.

Съществото презрително пусна Боби Джо и тръгна към мъжа, за да посрещне предизвикателството.

Хънтър заобиколи купчина бели скелети, като държеше зад гърба си титаниевата тел. Чудовището бавно вървеше към него.

— Ти си глупак — изръмжа съществото.

— Кой е глупакът, Лутър? Някой, който жертва човешкия си облик, за да се превърне в това? Погледни! Огледай се! Какво виждаш? Пожертвал си човешката си същност за нищо!

Звярът стисна пръсти и направи още една крачка.

— Те са се избили взаимно, Лутър — продължи Хънтър, отстъпвайки по малко назад, за да отдалечи съществото от Боби Джо и Чейни. — Нищо не е останало от тях! Ето, за това си разменил живота си! Кой е глупакът? Ти беше човек, а се отказа от човешката си същност за нищо!

— *Ние управлявахме света!* — изрева съществото и за секунда преодоля значително разстояние.

Хънтър инстинктивно прилекна и се подготви.

— Ти се върна в гробище, Лутър. Мислеше само за величието. Но погледни! Ти се озова в ада, Лутър. Другите отдавна са умрели. Останал си само ти. Колко ще издържиш? Седмица? Месец? Година? Все някога ще те хванат и ще те унищожат.

Звярът изрева. От гърлото му се изтръгна яростен вой. И изведнъж сякаш стана много по-ужасен и страшен. Чудовищните му пръсти се свиха, докато бавно се приближаваше към Хънтър.

— Ще те убия заради това!

— Заради кое, Лутър? Защото ти казах истината ли?

— Защото ме предизвика. Никой простосмъртен човек не може да ме предизвиква.

Хънтър погледна Боби Джо, която още се опитваше да извади пълнителя.

Той престана да се движи и реши, че трябва да атакува, преди съществото да го е изпреварило. Съсредоточи се върху звяра и зае позиция.

— Обречен си да загубиш, Лутър.

— *Аз съм безсмъртен!* — гневно изрева съществото.

Хънтър поклати глава.

— Никой не живее вечно.

В същия миг чудовището се хвърли към Хънтър, който се дръпна встрани. Звярът не беше толкова силен и бърз, колкото преди, беше тежко ранен и кръвта му изтичаше.

Хънтър се обърна към него и хвърли сребрилата тел.

И онова, което толкова дълго бе потискал, се отрици...

* * *

Ужасена от атаката, Боби Джо скочи и видя сребриста ивица сред пламъците.

Телта се размота спираловидно, затрептя във въздуха и се уви около врата на чудовището.

Хънтър дръпна примката с всичка сила и звярът мигновено протегна ръце към врата си. Но Хънтър отново дръпна телта. Съществото загуби равновесие и падна върху купчина кости. Удари се в голяма скала, изтръгна жицата от ръцете на Хънтър, който внезапно скочи напред. Блъсна се в чудовището и двамата се претърколиха надолу по склона. Звярът започна да се задушава, защото примката беше здраво стегната около шията му.

Съществото стигна до равното пространство, възвърна равновесието си, обърна се към най-големия си враг и го запокити към могила от скелети. Но Хънтър веднага стана и отново се хвърли в боя.

Двамата се вкопчиха един в друг и започнаха да си разменят удари. В пещерата отекваха виковете и злобен смях.

Хънтър се бе озовал в неизгодно положение, след като едва се предпази от мълниеносната атака на съществото. Но в последния момент успя да се обърне, хвана жицата и метна съществото на гърба си.

Боби Джо гледаше като хипнотизирана, докато двамата се бореха, разпръсквайки кости и камъни с безпощадни удари. Схватката накрая ги доведе до горящото езеро.

За миг тя видя силуетите им, очертани на фона на пламъците. После свободната ръка на Хънтър извади ловджийския нож. Той скочи, скъсявайки разстоянието, преди съществото да успее да реагира. Острието прониза звяра в гърдите, откъдето рухна кръв. Но чудовището замахна и остави четири дълбоки бразди на лицето на Хънтър.

Колкото и злобно да беше съществото, Хънтър беше достоен противник на тъмната му сила. Той заби ножа във врата му, разкъсвайки дебелината като броня кожа и мускулите. От разреза изригна фонтан от кръв. Хънтър изкрещя и запрати противника си към един сталагмит, който с трясък се разби на парчета.

За миг настъпи тишина. Звярът се претърколи и стана. От устата и гърлото му течеше кръв. Опитваше се да си поеме дъх и се олюляваше. Чудовищното му лице се изкриви от гняв и съществото за пореден път атакува Хънтър, като с всичка сила се блъсна в него. Двамата преплетоха ръце, но Хънтър отскочи встрани, дръпна телта и чудовището отново се просна върху купчина черепи, които се разлетяха във всички посоки.

Последва ожесточена размяна на удари. Някои оставиха кървави дири в плътта, други не успяха да поразят целта. Нито един от двамата не отстъпваше. Те атакуваха, нанасяха удари, отдръпваха се и пак нападаха. Препъваха се в морето от кости, без да обръщат внимание на пламъците около тях, и се биеха безмилостно, ожесточено и решително.

Хънтър отскачаше и се навеждаше с грациозността и силата на лъв, за да избегне най-поразяващите удари и отмъщаваше за раните, които съществото му нанасяше. Умората и загубата на кръв изсмукваха силите на чудовището, което знаеше, че умира. Сетне звярът протегна ръка и остави още няколко бразди от нокти по раменете и гърдите на Хънтър.

Само ужасът от удара би причинил смъртта на обикновен човек, но Хънтър беше обладан от желание да убива и почти не усещаше болката. Той пое силата на удара, хвана съществото и го дръпна. После рязко се обърна и заби ловджийския нож дълбоко в гърдния му кош. Острието потъна до дръжката. Хънтър го завъртя, после го извади, разсичайки още по-голямо пространство от гърдите. Чудовището залитна. Явно губеше сили.

Но още отказваше да умре и ожесточено замахна. Хънтър се наведе в последната секунда.

Без да изпуска края на жицата, с която постепенно душеше врага си, Хънтър подскочи и вдигна крак, разпръсквайки във въздуха дъжд от горящ нефт. Облакът от пламъци докосна съществото и го запали.

Стъписан, звярът политна назад, но отново събра сили и ревейки яростно, нападна Хънтър.

* * *

Хънтър видя, че чудовището гори и мигновено взе решение. Инстинктът му подсказа, че ако направи отчаяния си ход, бързо ще довърши съществото. Защото звярът изпитваше силна болка, която го принуждаваше да отстъпи.

Хънтър стегна примката, обърна се и с всичка сила дръпна. Човекоподобният урод загуби равновесие. Изрева отмъстително, после с трясък се сгромоляса на земята.

Падна и в същия миг скочи, връхлитайки върху Хънтър, който обаче успя да се дръпне. Макар че беше тежко ранен, звярът не бе загубил бързината си.

Хънтър не мислеше за Боби Джо, нито за Чейни. Приклепна като боксьор и зачака.

Чудовището преодоля разстоянието помежду им с три бързи, огромни крачки. Дори зъбите му горяха. Представляваше ужасно възплавление на смъртта. Гневните му червени очи със смъртоносна закана се втренчиха в Хънтър. Хънтър изчака до последната секунда, когато димящите маймунски ръце се протегнаха да го придърпат към зиналата паст.

Той скочи и с всички сила се блъсна в съществото, като в същия миг заби ножа. Острието потъна в гърдите на звяра. Хънтър мигновено пусна дръжката, за да избегне чудовищните ръце. За миг имаше чувството, че съществото ще изтръгне ръцете му от ставите. Хънтър се съпротивляваше с всички сили. Дръпна се назад и дългите, криви нокти оставиха дълбоки бразди по гърба му, после се впиха в мускулите. След миг се озова прострян на прашната, студена земя. Беше зашеметен, но жив и се опита да запази съзнание.

Претърколи се и видя, че съществото е паднало по лице и протяга ръка към забития в гърдите му нож. Дръпна дръжката и го извади. Сетне, макар и по-бавно отпреди, стана.

Хънтър се изправи, за да посрещне атаката.

Нефтените пламъци нагорещяваха въздуха и той се виеше на талази. Хънтър погледна чудовището и видя, че примката още е на врата му.

Трябваше да направи още един, последен ход...

Той пристъпи напред, очаквайки реакцията на съществото. Пръстите с дълги, криви нокти замахнаха на десетина сантиметра от лицето му. Хънтър веднага скочи и сграбчи края на жицата.

Мигновено се обърна и с всички сила дръпна звяра. Движението запрати съществото към горящото езеро. Чудовището се сгромоляса в нефта и изрева от болка. Хънтър извади от колана си граната и издърпа предпазната капачка.

Ревейки, звярът се надигна.

Олюлявайки се и виейки, сякаш разбираше какво става, съществото се съвзе за миг и се съсредоточи върху Хънтър. В червените му очи блестеше неизмерима омраза. Изръмжа и направи крачка напред.

Хънтър хвърли гранатата и отскочи назад. Падна, претърколи се и се скри зад купчина кости. В следващия миг гранатата избухна.

Маневрата спаси живота му. Експлозията обля мястото, където бе стоял, в горящ нефт, който освети като мълния пещерата. Хънтър отново скочи, запази равновесие и намери прикритие зад друга могила от скелети.

Внезапно подземен гръм разтърси пещерата и сталагмитите с трясък се строшиха върху камъните. Тътенът отекна в скалите и продължи, докато сводът потрепери и се сгромоляса.

Втрещен, Хънтър невярващо поклати глава и се обърна.

Само след няколко секунди пламъците обхванаха цялата пещера и се извисиха спираловидно. Костите и черепите почерняха.

Хънтър не можеше да откъсне поглед от горящия паметник на мрачната, жестока империя. Но изведнъж вниманието му беше привлечено от нещо друго.

В пламъците се размърда червено-черен силует.

Хънтър не повярва на очите си.

Съществото отмъстително се надигна от горящия ад. Още се бореше да оцелее, да атакува и да убива. Изправи се сред пламъците, успя да направи една крачка, после се спъна и падна на колене.

Хънтър извади ловджийския нож и тръгна напред.

Лутър гневно се втренчи в него и се усмихна.

— Аз... съм... *безсмъртен*...

Хънтър протегна ръка и сграбчи горящите му коси, без да обръща внимание на пламъците.

— Не, Лутър, не си.

Той стисна здраво косите и без да се колебае, заби ножа в гърлото на съществото. Обезглавеното чудовищно тяло падна на осеяната с кости и черепи земя.

Хънтър погледна безжизнените очи. И ако имаше сили, щеше да изпита облекчение. Но не усети друго, освен безкрайна умора.

Той разтърси глава.

Сетне погледна Боби Джо, която бе приклепнала зад купчина кости. Чейни се бе отпуснал на окървавената си ръка. Главата му беше клюмнала на гърдите. Бяха ранени, но щяха да оцелеят.

Хънтър хвана Боби Джо със силните си ръце и ѝ помогна да стане. Чейни се запрепъва до тях, стоически понасяйки болката. Хънтър бавно ги поведе нагоре, към света на живите.

ЕПИЛОГ

Окървавен и ядосан, Хънтър последен изкатери наклонената червеникава скала. Ловджийският нож беше единственото оръжие, което му бе останало. Посрещнаха го безброй черни „Блекхоук“, войници, военни следователи, неколцина цивилни агенти, вероятно на ЦРУ, и два медицински хеликоптера.

Между шефа на следователите от Военната прокуратура и военните явно се водеше ожесточен спор. Там беше и доктор Хамилтън, който неизвестно как бе оцелял от взривяването на станцията.

Хънтър не им обърна внимание. Коленичи до Боби Джо и отметна кичур руси коси от очите ѝ.

Тя уморено се бе отпуснала на болничната носилка. Цялата беше в кръв. Главата ѝ висеше безсилно от изтощение. Медицинските служители внимателно почистваха и превързваха раните ѝ.

— Не им позволявай да те хванат — промълви тя. — Ще... изчезнеш.

Той се усмихна.

— Не се тревожи за мен. Отдъхни си. Ще се видим в болницата. Забрави ли, че ще дойдеш на почивка с мен?

Боби Джо се усмихна едва-едва. След минута санитарите я качиха на първия хеликоптер, който бавно се издигна над земята. Хънтър се запита как са се събрали толкова много хеликоптери на това тясно пространство, но не се замисли по въпроса и тръгна към Чейни, който стоеше пред висок, слаб мъж, когото наричаше Череп.

Чейни говореше бързо, оживено и логично, въпреки болката от многобройните рани.

— Слушай, Череп, той лъже. Целият е изтъкан от лъжи. Разполагам с доказателствата, които са ни необходими. Намират се на около три километра под нас, в онази пещера. Имай ми доверие, шефе. Не греша.

— Нито за секунда не съм се съмнявал в теб, Чейни — отговори мъжът и погледна изпитателно Хамилтън. — Докторе, предполагам, че има какво да ни разкажете. И аз ще задавам въпросите.

Напрежението се засили.

Военните зад Хамилтън се колебаеха, но явно имаха инструкции да поддържат учения. А следователите зад Черепа изглеждаха твърдо решени да им се противопоставят. Един от военните заяви, че Чейни и Хънтър са арестувани и Черепа гръмогласно се изсмя.

— Не говорете глупости, майоре. Те ще бъдат арестувани, когато аз кажа. Съгласно Наказателния кодекс на военното правосъдие вие нямате пълномощия в случая и сега аз отговарям за ситуацията. — Черепа погледна Хамилтън. — Вие, докторе, сте задържан за укриване на важна информация, за убийство, за заговор за извършване на убийство, за възпрепятстване на правосъдието, за нарушаване на гражданските свободи и за нарушаване на федералния закон, забраняващ експериментите с биологично оръжие. И ако това не е достатъчно, след няколко минути ще измисля още нещо.

Чейни беше твърде уморен, за да се засмее и само поклати глава.

Хънтър мина между Черепа и Чейни и застана пред Хамилтън, който гневно го изгледа. Ученият изглеждаше объркан и в първия миг сякаш не позна обляното в кръв лице. Сетне вдигна ръка и го посочи.

— Този човек беше! Това... *животно*. Той съсипа лабораторията ми.

— И живота ти — студено добави Хънтър. — Не остана нищо друго, освен истината, Хамилтън. Лутър е мъртъв. Лежи с отрязана глава на три километра под краката ти.

Черепа кимна на военните полицаи и екипът започна да се спуска по ръба на скалата, отправяйки се надолу към пещерата. Хънтър знаеше, че те ще намерят необходимите доказателства, трупове на бойните му другари и останките на Лутър. Нямаше представа дали всичко това щеше да види бял свят, но щеше да бъде достатъчно, за да държи дълго в затвора виновните.

Чейни направи болезнена гримаса и добави:

— Ти избра неподходящият човек за тази работа, Хамилтън. Затова Хънтър беше толкова маловажен, нали? Той беше непредсказуем. Останалите бяха само войници. Ти знаеше, че те нямат шанс срещу Лутър. Но не беше сигурен как ще реагира Хънтър. И

какво ще направи. Това отначало те уплаши, но не можа да измислиш как да се измъкнеш от положението, защото отказът ти можеше да предизвика подозрения. Е, радвам се, че Хънтър те победи. Ще се видим в съда, докторе.

Чейни и Хънтър се отправиха към втория медицински хеликоптер. Черепата започна да издава заповеди за пълно документиране на сцената и за запазване на трупа на съществото. Хънтър се обърна и видя, че слагат бележници на Хамилтън и го отвеждат. Както винаги, изражението на доктора беше арогантно и изпълнено с презрение. Макар че едва вървеше и изпитваше силна болка от раните си, Хънтър успя да се усмихне и тихо попита:

— Ще имаш ли проблеми, след като историята завърши по този начин?

— О, не — отговори Чейни. — А ти?

— Всичко ще бъде наред. Само искам да отида в болницата и да видя Боби Джо. Безпокоя се за нея. Тя е тежко ранена.

— Да, но ще се оправи. Боби Джо е силна и издръжлива. И има висок боен дух. Съжалявам за Призрак. И за професора. Той беше... добър човек.

Хънтър се умълча. После спря, бавно се обърна и втренчи поглед в скалата. Екипът от военни следователи вече беше слязъл в пещерата.

— Струва ми се, че не беше достатъчно да го убием — прошепна той.

Чейни не отговори веднага, сетне рече:

— Хайде, Хънтър. Ранен си. И аз съм ранен. Останалите са мъртви... И съществото е мъртво. Всичко свърши. Сега трябва да възстановиш силите си. Черепата и аз ще се погрижим за останалото.

Хънтър се намръщи, сетне закри до Чейни. Сякаш на себе си каза:

— Твърде скъпо струва безсмъртието.

Издание:

Джеймс Байрън Хъгинс. Хънтър

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2000

Редактор: Олга Герова

ISBN: 954-585-076-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.